EDITURA MIRON

ROBERT MENDELSOHN

URMA de HIBISCUS

Un fascinant roman de dragoste.

Robert Mendelsohn

Urma de hibiscus

The Hibiscus Trail

by Robert Mendelsohn

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărţi nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă şi prin nici un fel de mijloc –electronic sau mecanic –inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare şi redare a informaţiei, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Robert Mendelsohn

Urma de hibiscus

Traducere de Alexandra Petrea

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: CLAUDIA FETICU
Corector: SANDA VIDRIGHIN

ISBN 973-95060-0-9

CARTEA ÎNTÎI

1

Înmormîntarea este la ora trei, azi după-amiază. O să fie dincolo de frontieră, la San Remo, în Italia. Habar n-am de ce. Nimeni nu se aşteaptă să vin, dar o să mă duc oricum. Limuzina trebuie să sosească.

Pun pariu că vor fi toţi acolo. Familia, prietenii şi, mai mult decît orice, inevitabilii gură-cască. O mulţime. Celor din zona aceea le plac înmormîntările. Nu contează dacă nu cunosc mortul, tot vin să asiste la înmormîntare. În felul acesta îşi găsesc o preocupare, la fel ca mersul la nunţi sau la film. Eu n-am mai fost de ani de zile nici la nunţi nici la înmormîntări. Deşi îi cunosc pe toţi foarte bine. Pe Charles l-am întîlnit în Thailanda, după război, iar pe Sam mai tîrziu, în Jamaica. Îl cunoşteam pe Charles mai bine decît pe oricine. Drumurile noastre s-au încrucişat pe parcursul anilor şi uneori am fost apropiaţi. Dar Charles Paget- Brown şi Sam Baker erau mai mult decît prieteni. Au petrecut doar cîţiva ani împreună, dar vieţile lor erau atît de strîns legate, încît, dacă unul nu exista, trebuia să-l inventezi pentru celălalt. Vă puteţi imagina ce-o să se întîmple acum cînd unul din ei a trecut în lumea de dincolo.

Sam şi Charles alcătuiau cel mai ciudat cuplu. Unul era un englez de bună calitate, iar celălalt un levantin. Unul era un om educat, celălalt un ţăran. Amîndoi erau aventurieri. Acum nu mai există astfel de oameni.

În după-amiaza aceasta, îl vor băga pe unul din ei în pămînt. Am văzut cînd s-a întîmplat. L-am văzut murind. Şi o să fiu acolo cînd o să-l îngroape.

Am petrecut mult timp în sudul Franţei după ce m-am pensionat. Bineînţeles, în branşa noastră, nu poţi spune niciodată că ai ieşit din joc. Dar am reuşit să ţes o pînză uriaşă de încredere în neîncrederea din jurul meu. Nimeni nu mă poate atinge. Dau sfaturi ambelor tabere ale familiei şi, pentru că se urăsc de moarte, îşi imaginează că sînt o persoană de încredere, pe care se pot baza. Au grijă să rămîn în viaţă şi să-mi meargă bine. Trebuie, altfel deschid gura mare şi-i afund în rahat pînă la gît.

Este foarte distractiv să stai aici pe terasă şi să priveşti lumea. Să vezi maşini scumpe şi oameni frumoşi, defilînd pe stradă; ca să admire şi să fie admiraţi. Vedete de cinema, cîntăreţi, mari oameni de afaceri se fiţîie în ţoalele lor elegante, încercînd să pară indiferenţi. Femei de toate felurile şi vîrstele, îmbrăcate la patru ace îţi dau impresia că au coborît din paginile revistelor de modă. Nu vezi decît blugi *Cartier şi Levi's* şi toată lumea este bronzată. Restaurantele sînt pline tot timpul. Bijutierii nu mai pridisesc să execute comenzile. Nu ştiu de unde au atîţia bani.

Stau întotdeauna aici. Este aceeaşi forfotă, indiferent dacă te afli sau nu în plin sezon. Este o localitate stilată, dar mă atrage. Îmi place arhitectura ei demodată, luxul şi politeţea cu care eşti tratat peste tot.

Mă cunosc şi găsesc întotdeauna flori sau fructe în cameră din partea directorului hotelului. Îmi fac rost de orice: rezervări pentru restaurante, avioane şi

maşini, absolut orice. Nu dau bacşişuri astronomice, dar vorbesc cu toată lumea. Ceea ce nu puteam să fac, înainte să mă pensionez. Nimeni nu ştie cum îmi cîştigam existenţa. Cred că sînt un băiat bun, care a avut noroc în viaţă.

– Bine aţi venit, domnule Perotti, îmi spune portarul de fiecare dată cînd sosesc.

Nu-i rău deloc pentru un băiat orfan din Bronx.

Am o cameră cu vedere spre mare, fără să plătesc nimic în plus. Afară este primăvară, anotimpul care-mi place cel mai mult: nici prea rece, nici prea cald. Un covor de flori acoperă pămîntul pînă la palmieri. Am fost o singură dată vara, dar a trebuit să plec repede. Erau prea mulţi oameni şi căldura mi se părea ucigătoare. N-a trecut prea mult timp de atunci. Vreo cinci ani. Paco, filipinezul, venise după mine în acest oraş. Trebuia să-l evit sau să-l distrug, aşa că am şters-o.

Poate că tipul era doar în trecere, dar nu puteam să risc. Îl cunoştea bine pe Charles Paget-Brown şi odată fuseseră în bune relaţii. Dacă mă gîndesc bine, el a fost cel care l-a împins pe Charles în umbra legii. Ar fi trebuit să-l lichidez pe filipinez pentru asta, dar puteam s-o fac oricînd. Charles avusese destule necazuri anul acesta. Cu alte cuvinte, valurile vieţii îl purtau cînd sus, cînd jos. Aceste schimbări erau uneori violente, dar, în general, reuşea să ajungă din nou în frunte.

De îndată ce-l cunoşteai pe Charles Paget-Brown, îţi dădeai seama că nu puteai să-i spui pur şi simplu Charlie. Eu o făceam mereu, ca să-l enervez, dar nu-i păsa, bineînţeles. Avea un aer de superioritate tipic englezilor. Îmi amintea de actorul care jucase rolul lui Ashley Wilkes în *Pe aripile vîntului,* vorbea frumos şi vocea lui profundă era prietenoasă şi degaja încredere.

Semăna cu un lord englez şi cînd îi mergea bine, trăia ca un nobil.

Charlie nu-şi dădea niciodată aere, deşi ar fi avut tot dreptul. După cum îmi imaginasem, era moştenitorul unei mari averi, dar preferase să renunţe la ea şi să se îmbogăţească prin propriile forţe. Era unicul fiu al părinţilor săi şi urmase o şcoală particulară. Nu mă întrebaţi de ce. Nu-ţi făcea impresia că ar fi un erudit, dar îi plăcea sportul şi avea mulţi prieteni. Îl pasionau radiourile şi aparatele electrice vechi. Îşi construise singur unul şi asculta diverse posturi din toată lumea. Vocile străine îi înflăcărau imaginaţia şi-l făceau să viseze la munţi exotici, pasiuni romantice şi oceane tropicale. Această fascinaţie a locurilor îndepărtate şi interesul manifestat faţă de romanele lui Joseph Conrad i-au marcat existenţa. A început să-l obsedeze dorinţa de a-şi transforma visurile în realitate. Şi s-a hotărît să vadă lumea. Din cîte am înţeles, tatăl lui nici nu voia să audă. Era un lord englez care nu muncise în viaţa lui. Şi nu înţelegea de ce tînărul Charles insista să-şi continue studiile cînd anii săi de şcoală se terminaseră. Nu era de acord nici cu ideile fiului său de a colinda lumea, cînd avea tot ce-i trebuie în Anglia.

A studiat ingineria, mai ales în domeniul aparaturii radio şi, cînd avea douăzeci şi unu de ani, o firmă de profil i-a oferit un post în Ceylon. Instalau staţii de radio în Imperiul Britanic, cum i se spunea atunci şi Charles Paget-Brown a încheiat un contract pe trei ani. Tatăl lui a fost revoltat, dar cele două surori mai mari erau încîntate. Nu prea îl înghiţeau pe fratele lor şi dacă nu le mai stătea în cale, însemna că averea familiei va rămîne pe mîinile lor. Antipatia lor faţă de el îşi avea rădăcinile în trecut. Ceva în legătură cu moartea mamei lui. N-am aflat niciodată exact, pentru că lui Charles nu-i plăcea să vorbească despre asta. În orice caz, nu se înţelegea bine cu surorile lui şi cred că erau urîte şi lacome. Dar

Charlie era naiv în unele privinţe. Nici măcar nu ştia că surorile lui îl urau. Credea că toţi din jur erau oameni cumsecade.

S-a descurcat bine în Ceylon. I-a plăcut atît de mult, încît n-a mai vrut să se întoarcă în Anglia. În vacanţe a preferat să călătorească. A vizitat Singapore, Hong Kong, Bangkok şi Manila. A avut noroc s-o facă pe vremea aceea. Atunci se călătorea încet şi aveai timp să vezi tot ce se putea. Nu zburai de pe un continent pe altul într-o zi. De obicei călătoria dura săptămîni în şir şi vizitai tot ce se putea. Cunoşteai oamenii, obiceiurile şi bucătăria locală. Îţi completai educaţia. Charile a avut mult de cîştigat. Orientalii l-au învăţat ce înseamnă comerţul şi cum să profite de o şansă cînd i se oferea.

Era întotdeauna politicos şi degaja un farmec aparte. Îşi făcea o mulţime de prieteni peste tot. Îl iubeau cu toţii. Lui Charlie îi plăceau femeile de acolo şi ştiu că în cercul său exista mereu cîte o băştinaşă.

La sfîrşitul celor trei ani, compania l-a promovat şi a fost trimis la Hong Kong. Acolo se afla sediul lor central. Era cel mai tînăr director al lor. Călătorea peste tot şi îşi făcea relaţii.

Trei lucruri importante s-au întîmplat în oraşul acela. În primul rînd, a început să se amestece în afaceri necurate. În al doilea rînd, a cunoscut-o pe Rose, femeia cu care se va căsători. Şi în al treilea rînd m-a întîlnit pe mine. Da. Era imediat după război. Prin 1947, în Hong Kong.

L-am văzut intrînd în hotelul *Peninsula*. Era înalt, cu păr blond roşcat şi frumos ca un prinţ. Purta un costum alb de pînză, care-i venea ca turnat. Nu se vedea nici un strop de transpiraţie pe faţa lui şi zîmbetul lui fermecător te vrăjea pe loc. L-am văzut, pentru că mă uitam la el. La fel ca toţi ceilalţi de fapt. Îmi amintesc de

ochii lui. Erau sălbatici, citeai în ei agitaţia, ineditul. Parcă ar fi căutat mereu aventura, chiar şi în cel mai paşnic cadru, ca acolo, în holul hotelului *Peninsula*. În orice caz, portarii îl salutau ca pe un zeu regăsit de curînd, iar ofiţerii britanici îl băteau pe umeri ca pe un erou. Într-un fel asta şi era, dar eu nu ştiam atunci. Nu ne prezentase nimeni. În lumea lui Charlie eram doar un începător. De-abia începusem să lucrez pentru familie, după ce mă întorsesem din război. Încercam să le trezesc interesul asupra Orientului şi trebuia să le dovedesc că se puteau obţine profituri frumoase. Pe vremea aceea nu eram în frunte, dar mă descurcam binişor.

Rose? Din cîte am auzit despre ea, credeam că n-o s-o plac. Oamenii o considerau o snoabă şi, cu toate că era o femeie practică, nu-şi dădea seama de limitele ei. Cel mai grav lucru în cazul snobilor este că nu ascultă de nimeni şi nu trag învăţături din ce li se întîmplă. Credea că le ştie pe toate. Cei din jur spuneau că era prea agresivă să fie feminină, dar să dăm cezarului ce-i al cezarului. O fi avut ea ceva care l-a atras. Era blondă, cu trăsături cabaline, care aveau tendinţa să se accentueze la bătrîneţe. Şi ea îşi avea visurile ei. Da, visa să ajungă în înalta societate britanică. Ştiţi, Wimbledon, Ascot, ceva de genul acesta.

Nu luam de bună tot ce mi se spunea despre ea, fiindcă ştiam că oamenii erau invidioşi. Cînd ne-am cunoscut, m-a privit superior şi oricît m-am străduit s-o plac, n-am reuşit. De fapt, nu ştiam pe nimeni care s-o placă. Venise la Hong Kong ca soră medicală şi mi s-a spus că a luat-o de nevastă fiindcă o lăsase gravidă. Iar Charlie s-a purtat ca un domn întotdeauna.

Surorile lui însă nici nu voiau să audă de ea. Aflaseră că era fiică de măcelar londonez. Cînd le-a scris să le spună de căsătoria lor, nici nu s-au obosit să-i răspundă şi nici să-l felicite. Englezii sînt cu nasul pe sus, dar el nu era. Dimpotrivă, vorbea cu toţi. Făcea

afaceri cu toţi. Avea încredere în toţi.

A fost un om corect pînă în ziua cînd a întîlnit un filipinez pe feribotul Hong Kong – Kowloon. Îl chema Paco, de la Francisco. Toţi aveau nume spaniole în Filipine, pentru că spaniolii stăpîniseră insulele secole întregi. Se ocupa de import-export; aducea şi scotea mărfuri din ţară fără ştirea autorităţilor. Nu era mare lucru şi pe vremea aceea nu se sinchisea nimeni de droguri. Nu se făcea contrabandă sub formă organizată şi totul se desfăşura mai mult sau mai puţin pe faţă. Materia de bază era cultivată de ţărani de cînd se ştiau. Adevărata contrabandă consta din whisky, piese de schimb pentru maşini, ţigări şi aşa mai departe. Acest Paco era bine plasat pentru că avea un vas vechi cu care îşi transporta marfa. Era un vapor de opt sute de tone, construit la Rotterdam. Odată, fusese folosit pentru aprovizionarea insulelor indoneziene cu materiale de construcţie.

Totul era foarte romantic şi Charles Paget-Brown l-a ascultat pe Paco povestindu-i cum şi-a clădit afacerea din nimic. Avea senzaţia că toate cărţile citite şi vocile auzite la radio prindeau viaţă.

Filipinezul se îmbogăţise. Venise la Hong Kong să cumpere nişte bărci cu pînze chinezeşti. Aveau carena spaţioasă şi se strecurau în porturi fără să atragă atenţia. Acum au dispărut, dar pe atunci le vedeai peste tot. Îşi descoperiseră şi o pasiune comună: pescuitul. Şi pînă să ajungă de partea cealaltă a golfului, Paco şi Charles deveniseră parteneri de afaceri. Charlie se va ocupa de cumpărarea bărcilor şi de repararea lor. Cînd totul va fi gata, va lua marfa care-l interesa pe Paco, va încărca bărcile şi va avea grijă să ajungă în apele teritoriale unde aştepta vaporul lui Paco. Şi acolo, pe furiş, lăzile vor fi îmbarcate spre Manila. De acolo va fi treaba lui Paco. Pentru acest serviciu, se oferea cincizeci la sută din profituri.

Principala problemă cu acest Paco era că nu cunoştea înţelesul cuvîntului loialitate. Şi-ar fi vîndut şi mama, dacă ar fi avut de cîştigat. Dar în primii ani, nu l-a înşelat. Charlie a cîştigat ce i se cuvenea şi şi-a depozitat banii la o mică bancă portugheză din Macao. De fapt nu banii îl interesau, ci suspansul în sine. Poate că nici nu-i plăceau banii. Nu uitaţi că se născuse într-o familie bogată. Oricum asocierea cu Paco i-a sporit considerabil veniturile, dar nu şi-a schimbat stilul de viaţă. Se ducea în fiecare zi la birou şi încălca legea în timpul liber, fără să ştie nimeni. Se obişnuise să ducă o viaţă dublă şi cred că începuse să-i placă.

—

2

În 1936, Charlie s-a prezentat în biroul şefului său şi i-a spus că pleacă. Din întîmplare, era exact în ziua cînd îi expira vechiul contract şi a refuzat să-şi schimbe hotărîrea oricîţi bani i s-ar fi oferit. Totul s-a încheiat foarte liniştit şi civilizat. I-a promis că o să mai stea cîteva luni, pînă îi găseau un înlocuitor.

A fost de asemenea anul cînd s-a căsătorit cu Rose. Nu mă îndoiesc nici o clipă că şi-a dat seama de valoarea tînărului. Bineînţeles, provenea din lumea bună. Visa să se întoarcă în Anglia ca o mare doamnă. Începuse să citească *Country Life* şi *Tatler* şi cu banii pe care-i cîştiga Charles, trăiau pe picior mare. Se îmbrăca elegant ca o regină, se plimba în *Rolls* şi, în general, era foarte ostentativă. Începuse să inventeze diverse poveşti despre familia ei. Spunea că erau oameni importanţi, se duceau la cursele de la Ascot, îşi petreceau vacanţele în sudul Franţei şi alte minciuni. Primea invitaţii la toate petrecerile şi oamenii începuseră să uite

cine era în realitate. Viaţa socială îi propulsase în centrul atenţiei. Cînd a pierdut primul copil, toată lumea a venit s-o vadă la spital şi să-i aducă flori. Şi, între timp, ei se îmbogăţeau rapid. Poate că poliţia locală începuse să-l suspecteze, dar nimeni nu încercase în mod serios să-l oprească. Rămăsese un gentleman, un membru respectat al tuturor cluburilor şi în perioada aceea, cînd japonezii invadaseră China, aveau alte preocupări.

Dar Charlie nu se lăsa păcălit de nimic. Întotdeauna cu un pas înaintea urmăritorilor, el hotărî că era timpul să plece. A spus tuturor că descoperise o nouă sursă de peşte în nişte ape liniştite, că voia să se stabilească acolo, să dea drumul flotei sale de pescuit şi să prindă atîta peşte încît să hrănească lumea. El şi Rose au dat cea mai mare petrecere a anului. Au fost artificii, mîncare, băutură, muzică de toate felurile, carnavalul a durat trei zile. Oamenii au vorbit luni în şir despre petrecerea lor. Dar cel mai mult au vorbit despre cum i-a surprins Charlie pe toţi fiindcă dăduse lovitura. Se pricepea să surprindă oamenii şi începuse s-o facă din ce în ce mai des. Pînă la urmă devenise atît de surprinzător încît nu ştiai care va fi următoarea lui mişcare.

S-au mutat într-adevăr într-un loc liniştit, pe o mică insulă siameză din peninsula malayeziană, dar nici unul din prietenii săi nu ştia unde anume. Charlie cunoştea fiecare metru de apă între Penang şi Manila şi sînt convins că pusese totul la punct înainte să plece. Nu era o insulă pustie, dimpotrivă, mişuna de băştinaşi care ajunseseră pînă la urmă să lucreze toţi pentru el.

Toate acestea se întîmplau înainte de război, cînd nu-l cunoşteam, dar se pare că Rose s-a descurcat bine, deşi insula era mai mult decît primitivă. Deodată, hainele elegante, petrecerile, bîrfa şi partidele de bridge n-au mai contat. S-au stabilit acolo, au crescut vite şi s-au hrănit din ce produceau. Nu exista doctor pe

insulă şi Rose a deschis o mică infirmerie. Oamenii veneau să-i bandajeze, să le facă injecţii sau să le ajute nevestele să nască. Era o femeie pricepută şi băştinaşii o respectau. Cei mai mulţi se temeau de ea. Dar se apucase serios de muncă, în timp ce Charles era plecat pe mare săptămîni în şir. Pînă la sfîrşitul războiului, insula era populată cu ferme zootehnice, o staţie de ambalat orezul şi o fabrică de conserve, toate create prin efortul lui.

Din cîte îmi dau seama, atunci s-a simţit în largul ei. Am auzit-o povestind despre vremurile acelea după ani de zile, la *British Club*, în Bangkok. Spunea că anii petrecuţi pe insulă au fost cei mai fericiţi din viaţa ei. N-am crezut-o. Probabil că n-am ascultat atent. Poate că aş fi apreciat-o mai din timp. Bineînţeles, viaţa lui Charlie era mult mai palpitantă şi aventuroasă. Oamenii preferă să audă de întîmplări eroice decît să li se spună cum se coace porumbul. Poate de aceea Rose n-a devenit niciodată atît de populară şi celebră ca soţul ei, după sfîrşitul războiului.

Charlie s-a dovedit a fi un organizator de primă mînă. Din cinci bărci cîte avea cînd au sosit acolo, a ajuns să deţină o flotă de douăzeci de vase şi afacerile sale au înflorit. Nu pescuiau decît pentru nevoile lor şi ale băştinaşilor, pentru că banii veneau din comerţ. Făcea contrabandă cu maşini agricole, năvoade de pescuit, seminţe şi băutură, ţigări şi alte articole, inclusiv medicamente. Toate ambarcaţiunile sale erau echipate cu cele mai moderne mijloace de comunicaţie. Le montase personal şi nu angaja pe nimeni, dacă nu ştia să folosească o staţie de emisie- recepţie. În felul acesta ştia unde era fiecare şi de ce. Vasele sale funcţionau ca o mică flotilă. Charlie devenise stăpînul de nediscutat al insulei, atît pe mare cît şi pe uscat. Oamenii care locuiau acolo îi erau la fel de devotaţi ca vasalii unui rege medieval.

Fiica lui, Roberta, s-a născut pe insulă, în 1939. Rose a spus mai tîrziu că atunci s-a terminat căsătoria ei cu Charles. Se pare că a fost vrăjit de micuţă. Era un copil vesel, fericit şi plin de umor. Se plimba ore în şir pe cîmp cu ea în spate, o ducea pe mare, îi spunea poveşti, o adormea cu cîntece de leagăn. Într-un cuvînt, o răsfăţa îngrozitor.

Pe urmă, în 1942 a fost abordat de un sud-african, care a apărut pe insulă. Era ofiţer în Flota Regală. Spunea că are o misiune importantă pentru domnul Paget-Brown. Cu flota sa dotată cu mijloace moderne de comunicaţie putea fi de mare folos Aliaţilor.

Aşa a început colaborarea dintre Charlie şi ţara lui natală. Naviga peste tot, fotografiind navele japoneze de luptă şi mi s-a spus că a pierdut trei ambarcaţiuni. Nu ştiu unde sau cît de mari erau. Vopsit de sus şi pînă jos, ras în cap şi pe faţă, începuse să se îmbrace ca un băştinaş. Cu actele furnizate de englezi, Charles a reuşit să se strecoare în porturile inamice din întreaga mare a Chinei de Sud. În porturile siameze a obţinut cele mai bune rezultate. A fotografiat ultimele modele ale navelor de luptă şi ale armamentului japonez. A urmărit mişcările trupelor, transportul de combustibil şi Dumnezeu mai ştie ce, orferind informaţii preţioase aliaţilor.

Au existat şi ale operaţiuni. Mai mult decît secrete, ca să-i citez pe englezii care mi-au povestit. Odată, Charlie a adunat un pluton întreg de australieni şi i-a transportat în Singaporele ocupat. Nu se ştie cum a ajuns sau cum a scăpat de acolo. Dar i-a dus unde trebuiea şi şi-au executat misiunea. Nu-mi amintesc exact în ce a constat: au răpit pe cineva, au luat o comoară ascunsă sau au aruncat ceva în aer. Dar a fost ceva important. Cel mai grozav mi s-a părut că a reuşit să-i scoată de acolo după aceea. Altă dată a furat arme şi muniţii şi le-a livrat guerillelor birmaneze

dintr- un sat de munte care exploata rubine de calitate superioară. Cred că de atunci au început să-l intereseze pietrele prețioase.

Erau niște vremuri palpitante și Charlie a început să prindă gustul aventurii. I-a ascuțit simțurile și l-a îmbogățit, după cum a recunoscut de unul singur. Să nu credeți că aceste fapte eroice i-au încetinit afacerile. A devenit din ce în ce mai îndrăzneț. Și-a asumat tot mai multe riscuri. Și pe măsură ce lucrurile se accelerau, era din ce în ce mai inventiv. Noi idei îi invadau mintea. Noi proiecte și afaceri înfloreau din minut în minut.

Nu prea credea în banii de hîrtie, pe vremea aceea. Prefera aurul și pietrele prețioase, la fel ca eroii din cărțile lui. Siamul era un teren fertil pentru spioni pentru că domnea debandada și puteai să te strecori neobservat dacă erai atent. Era o țară bogată cu tone de orez, pește, fructe și alte produse apreciate de japonezi, așa că veneau și plecau ca pe moșia lor.

Charlie se simțea în Siam ca peștele în apă. Într-un timp record a învățat thailandeza ca un băștinaș. Aducea și lua mărfuri și toți cei implicați aveau de profitat. A transformat mulți țărani și pescari în oameni de afaceri. Era cunoscut drept un negustor cinstit și își făcuse mulți prieteni care ar fi sărit și-n foc pentru el. Unii chiar au sărit.

Tot acolo s-a și îndrăgostit. De țară, de oamenii ei și mai ales de o femeie, pe nume Nappaporn. Era cea mai frumoasă din Pataya, fiica și sora unor negustori cu care făcea afaceri dinainte de război. Pun pariu că o țineau încuiată pe Nappaporn de cîte ori venea Charlie, dar inutil. A întîlnit-o într-o noapte, cînd intra în port să fotografieze un nou distrugător japonez. Tatăl și fratele ei erau plecați. De atunci, a început să vină mereu la Pataya. Probabil că fata avea ceva deosebit. Bineînțeles, își vedea de spionaj. Vindea năvoade de pescuit, lapte conservat, semințe, medicamente și cumpăra

rubine, aur, orez şi peşte uscat, dar toate acestea nu erau decît de ochii lumii. Pe Charlie nu-l interesau banii şi nici puterea. Sigur, îi plăcea aventura, dar ar fi putut s-o găsească oriunde la vremea aceea. Nimeni nu şi-ar fi riscat gîtul de atîtea ori dacă n-ar fi fost îndrăgostit pînă peste urechi. Cred că fata aceea, Nappaporn, i-a intrat pe sub piele şi-l făcea să uite de orice primejdii.

Odată era cît pe ce să-l prindă. Trei japonezi, un soldat şi doi ofiţeri, au intrat în casa lui Nappaporn şi l-au găsit acolo. Mai întîi le-a spus că era preot german, dar n-a ţinut. Ştiau chiar şi cum îl cheamă. Se pregăteau să-l ia cînd a scos o mitralieră *Schmeisser* de undeva şi i-a făcut bucăţi. A luat bicicleta lui Nappaporn, s-a dus în port, s-a suit în vasul lui şi a ridicat ancora. Nu păzea nimeni ambarcaţiunea. Cel care mi-a povestit a insistat că a fost un miracol.

Dar nu a fost, bineînţeles. Japonezii nu păzeau barca fiindcă erau siguri că or să-l prindă. Ştiau unde era şi cu cine. Nu se aşteptau să iasă prost. Nu voiau să-l omoare. Altfel ar fi trimis toată armata imperială acasă la Nappaporn. Era un tip solid. Un adevărat uriaş pentru ei şi au crezut că trei oameni erau de ajuns. Îl voiau viu, ca să aibă cu ce să se laude. Pariez că nu ştia nimeni în afară de cei trei soldaţi japonezi. Aşa merge treaba. Dacă află prea mulţi, strici surpriza. Iată de ce nu păzea nimeni barca.

N-am auzit povestea de la Charlie şi mi-am dat seama că pute. El nu prea vorbea despre perioada aceea. Nu era genul care să se grozăvească. Am auzit-o de la Paco filipinezul şi n-ar fi putut să cunoască toate detaliile decît dacă era implicat. De unde ştia că Charlie s-a dat drept preot german? Şi că avea o mitralieră *Schmeisser?* Charlie nu i-a spus mai mult ca sigur, pentru că nu discuta despre afacerile cu Flota Regală. Nu, nu. Tipul care ştie prea multe este întotdeauna vinovat. Paco l-a trădat, dar japonezii au ratat operaţiunea. Prie-

tenii lui Nappaporn s-au descotorosit de cadavre şi fata a plecat din casă pînă dimineaţă. Pe urmă s-a ascuns.

Nu ştiu cum şi unde s-au întîlnit după aceea, dar au făcut-o mai mult ca sigur, pentru că Nappaporn a rămas gravidă. A născut o fetiţă, Nalini, şi s-a mutat la Bangkok. Fratele ei a fost ucis de japonezi sub acuzaţia de spionaj şi la puţin timp după aceea tatăl ei a dispărut pe mare. Nu mai avea de ce să rămînă la Pataya. Cred că Charlie n-a mai văzut-o decît după război, pentru că în Bangkok nu pătrundeai atît de uşor. Sau poate că a reuşit să se strecoare. Nu ştiu. Unii oameni sînt convinşi că Charlie naviga pe rîu pînă în Bangkok, chiar sub nasul japonezilor. Circulau atîtea poveşti despre isprăviile lui. Nu puteai să le crezi pe toate. Dar ceea ce a realizat pe insulă era perfect adevărat. Am fost personal acolo, prin '55. M-a dus Paco filipinezul şi am văzut cu ochii mei. În timpul războiului a locuit în casa de acolo, cu familia lui. Se întorcea mereu, după fiecare aventură.

Rose mi-a spus că viaţa pe insulă a fost un vis. Roberta a crescut într-un paradis cu iazuri şi palmieri. Se plimba pe dealuri, culegea flori şi hrănea puii. Rose spunea multe lucruri, dar n-o ascultam, pentru că nu o plăceam pe atunci. Şi am greşit. Poate că ar fi trebuit s-o ascult dar eram prea preocupat să aflu cît mai multe amănunte despre Charlie. El mă interesa, din punct de vedere al afacerilor.

La sfîrşitul războiului, guvernul britanic l-a decorat pentru serviciile aduse. Rose spunea că ar fi trebuit să-i acorde titlul de cavaler. Cred că i-ar fi plăcut să fie lady Paget-Brown, dar englezii ştiau foarte bine cu ce se ocupa Charlie şi au considerat că ar fi fost prea mult. Au aranjat o mare ceremonie la reşedinţa guvernatorului din Hong Kong. Am auzit că nici n-a apărut. S-a dus doar Rose.

În orice caz, războiul se terminase şi era timpul să plece de pe insulă. Rose voia să se mute din nou la Hong Kong şi motivul era foarte simplu. Acolo erau şcoli mai bune, mai multă distracţie şi după anii petrecuţi pe o insulă sălbatică era de înţeles că îşi dorea altă viaţă, dar Charlie nu voia să audă. Trebuia să se stabilească la Bangkok.

I-a spus că autorităţile preferau să stea departe de colonii pentru că afacerile sale nu erau tocmai curate. Dacă se întorcea la Hong Kong, vor fi obligaţi să-l aresteze. Cred că era o minciună, dar ea a înghiţit-o.

S-a exprimat foarte select cînd mi-a explicat. Spunea că oamenii mari au grijă unul de altul. În Anglia, se numeşte spiritul de clasă. Aş fi putut s-o lămuresc că nu era deloc select. De unde veneam eu, existau aceleaşi reguli, numai că li se spunea altfel. Dar nu voiam să-i stric cheful, aşa că mi-am ţinut gura şi am ascultat-o mai departe.

Nu s-a îndoit niciodată de cuvîntul lui Charlie şi nu s-a plîns. Cel puţin nu faţă de mine, deşi ar fi avut multe ocazii s-o facă. Vorbeam ore-n şir în timp ce-l aşteptam pe Charlie să se întoarcă. De obicei stăteam la *British Club* din Bangkok şi beam ceai. La începutul relaţiei noastre, primisem ordin să mă împrietenesc cu el. Aşa că eram politicos; stăteam, aşteptam. Pe ea o găseam mereu acolo. O ascultam şi mă gîndeam ce politicoasă era. Totuşi avea multă demnitate. Păcat că pe atunci mă preocupa doar persoana lui şi nu i-am dat atenţie.

Poate ar fi trebuit să rămînă pe insulă, spunea ea. Au fost foarte fericiţi acolo. Deşi Roberta urma să înceapă şcoala şi, cum Charlie preferase Bangkok-ul, aşteptase.

Întreaga insulă a venit pe chei să-i petreacă. Bărbaţi, femei, copii şi bătrîni. Vechiul ponton de lemn trosnea sub greutatea lor. Plîngeau, îi sărutau şi le jurau

prietenie veşnică. Buchete de flori şi plute cu lumînări aprinse au fost aruncate în apă şi au plutit pe lîngă vaporul lor.

Uneori, îmi imaginez scena: Charlie stînd pe punte, privind insula care dispărea în soarele înserării, doar nu sînt poet. Mă gîndesc că era genul romantic sau poate că nu era. Se grăbea să plece de acolo.

3

Nappaporn a fost adevăratul motiv al mutării sale la Bangkok, după război. Era nebun după ea. Nu era vorba doar de sex sau de faptul că-i dăruise o fiică. O adora. Se vedea din comportarea lui. Parcă era alt om cînd se pregătea s-o viziteze. Îi sclipeau ochii de fericire. Era relaxat, amabil, bine-dispus. Îmi amintesc că oamenii veneau la el în birou şi întrebau secretara dacă era în toanele lui bune. Atunci trebuia să negociezi cu el, dar nu ştia nimeni de ce. În afară de mine. Dar eu mi-am dat seama abia cînd a trebuit s-o urmăresc cu atenţie. Destul de atent ca să ajung la el.

Atitudinea lui ar fi trebuit să-i trezească suspiciuni lui Rose, dar n-a aflat niciodată de Nappaporn. Decît peste ani şi ani, iar atunci era prea tîrziu. Nici prietenii lui nu au ştiut nimic. Nu vi se pare o nebunie? Doar nu era vorba de o prostituată oarecare, ci de o femeie, o fiică, o casă cu grădină şi servitoare... tot tacîmul. O adevărată viaţă de familie, pentru numele lui Dumnezeu. Este uimitor cum de a reuşit să le ţină ascunse la Bangkok, unde se afla orice.

Pe vremea aceea, nu erau mulţi străini în Bangkok. Nu existau hippies, drogaţi, obsedaţi, tineri excentrici sau o industrie a plăcerilor. Nici adepţi ai zeului

soarelui, buddişti şi turişti. Erau doar militari, cîţiva oameni de afaceri, diplomaţi, cîteva feţe bisericeşti, ziarişti şi atîta tot. În concluzie, un grup select.

S-a implicat tot mai mult în afacerile cu droguri. De fapt, cu medicamente. Oamenilor de acolo le plăceau medicamentele. Chiar şi acum reprezintă o afacere înfloritoare. Farmaciile se întîlnesc la fiecare colţ, în fiecare oraş oriental. Vînd orice, de la ierburi chinezeşti la Tylanol. Dar pe atunci, medicamentele erau o marfă rară, nu şi pentru Charlie, bineînţeles. Le scotea ca din pămînt. Bănuiesc că-l aproviziona cineva din armată sau din flotă. Am aflat cine anume abia mai tîrziu şi pentru că am fost obligat.

Tot umblînd după medicamente, a dat peste altele, mai... rare. Şi uite aşa a intrat în colimatorul nostru. Cînd spun al nostru, mă refer la oamenii pentru care lucram. N-o făceam special. Nu aveam nimic personal cu el. Era vorba doar de cerere şi ofertă.

Viaţa îţi oferă surprize. Nu s-ar fi întîmplat nimic din toate acestea, dacă n-ar fi fost război. Eu aş fi rămaş la New York; n-ar mai fi trebuit să colind lumea. Maşinăria militară construită pentru război m-a adus în Orient şi acolo am dat peste unii ca Charlie. Englezii aveau nevoie de cineva care să navigheze prin Mările Chinei de Sud şi să fotografieze ce era interesant. Charlie şi-a întîlnit marea iubire şi s-a mutat la Bangkok tot datorită flotei britanice.

Iar eu îi datorez întîlnirea mea cu Charlie aceluiaşi tip, Paco filipinezul. Eram încă în armată cînd l-am cunoscut. Voia să cumpere marfă şi l-am prezentat cui trebuia. După război, m-am întors la Manila să mă ocup de anumite sectoare ale afacerii. Paco cunoştea pe toată lumea şi era cel mai bun tip pe care-l aveam de partea noastră. Familiei nu-i păsa pe cine culegeam, atîta timp cît îmi furniza marfa. În curînd ne-am apucat serios de treabă.

Am început să cumpărăm şi să vindem împreună. Mă mişcam peste tot, ca un nebun. Ajunsesem să cunosc Orientul mai bine ca Manhattan-ul. Îmi plăcea atît de mult încît credeam că n-o să mă mai întorc acasă. Am străbătut toată zona: China, Japonia, Indonezia, Macao, Filipine. Nu mi-a scăpat nici un loc. Ştiam fiecare hotel, restaurant şi taximetrist. Eram doldora de droguri, ţigări americane, ciocolată, ciorapi de nylon, rujuri. Mărfuri foarte căutate pe vremea aceea. Îmi amintesc că se terminase cu luxul după război. Şi cu banii obţinuţi din vînzarea lor, cumpăram ce doreau cei de la New York.

S-a întîmplat ca Paco să fie cu mine cînd a sosit un grangur mare. Nu prea ştiam de ce venise. Probabil ca să mă verifice, pentru că locuiam la Hong Kong şi aruncam cu bani. Sau poate voia doar să se plimbe. M-a căutat şi fiindcă Paco era în oraş, am aranjat o întîlnire, să-i arăt newyorkezului că nu stăteam cu mîinile în sîn.

Nu s-a întîmplat nimic important atunci, în afară de faptul că l-am întîlnit în sfîrşit pe Charlie faţă-n faţă.

Filipinezul era obişnuit să lucreze singur cu mine. Poate credea că fac afaceri pe cont propriu. Şi s-a arătat foarte surprins cînd am apărut cu peştele cel mare. Nu înţelegea de ce îl tratam cu atîta respect. Americanul era îmbrăcat în costum închis şi nu discuta decît despre afaceri. Părea complet deplasat. Nu pricepea că trebuia s-o iei uşor cu orientalii. Vorbeai mai întîi despre vreme, familie, femei. În schimb, omul meu l-a luat dur de la început şi a spus că marfa lui Paco devenea prea scumpă.

– Ne duci de nas, Paco, repeta el la nesfîrşit.

– Ce vrei să spui? îl întrebă filipinezul.

Era parola lui care însemna că avea nevoie de timp de gîndire.

– Eşti al dracului de scump, zise tipul. Asta vreau să spun.

Paco ştia, bineînţeles, şi a început să-i vorbească arogant.

Sigur, n-ar fi îndrăznit să deschidă gura dacă ar fi ştiut cu cine discuta. I-am tras un picior pe sub masă, dar a continuat. Cred că se ameţise pentru că Paco nu era un tip obraznic de felul lui.

– Mănînci rahat, i-a spus Paco. Nu eşti singurul client din lume.

– Ce-ai spus?

– Este beat, am intervenit eu. Nu înţelege...

Dar Paco se înfierbîntase. S-a ridicat şi a trîntit cu pumnul în masă.

– Nu-s beat deloc. Am înţeles tot. Prietenul tău este un rahat, domnule Vincent. Spune-i că mănîncă rahat. Eu n-am nevoie de el. Şi nici tu. Ce caută aici?

Voiam să-i dau de înţeles că era şeful meu, dar zbierau unul la altul şi n-am mai priceput nimic. Localul era aglomerat şi nu ne băga nimeni în seamă. Omul meu era cît pe ce să facă apoplexie. Turbase de furie. Mă mir că nu l-a împuşcat.

– Vince Perotti lucrează pentru mine, Paco, zise el.

– Ce vrei să spui?

– Că sînt şeful lui Perotti din America. Cu mine trebuie să vorbeşti.

– Eu n-am nevoie de tine. Fac afaceri cu alţi oameni, mai buni şi mai politicoşi. Întoarce-te în America să împuşti indieni.

A spus multe lucruri şi începusem să cred că o să se lase cu împuşcături. Mai ales cînd ne-a înjurat, dar între timp, tipul meu se îmbătase şi el.

– Ce-ar fi să-l ascultăm pe Paco, l-am rugat eu. Poate ajungem la o înţelegere.

Atunci filipinezul a pomenit pentru prima oară de Charles Paget-Brown. Bineînţeles, auzisem de el şi-l văzusem, dar nu avusesem ocazia să-l cunosc personal.

– Este un peşte mare, i-am spus newyorkezului. Un

englez celebru. Încerc de mult să-l cunosc.

Şeful meu era mereu interesat de noi perspective, aşa că a acceptat. Paco spunea că-i putea vinde tot ce dorea englezului. Îi zicea domnul Charlie şi vorbea de el ca de un frate.

– Domnul Charlie este important şi plăteşte întotdeauna la timp. Nu-i doar client, ci şi furnizor. Ai auzit de morfină? De penicilină? Nu găseşti la nimeni decît la domnul Charlie.

– Incredibil, murmura omul meu, din fericire.

– Ce-ar fi să-l verificăm pe acest domn Charlie? am sugerat eu. Poate ne băgăm pe fir. Morfina n-ar fi bună?

Cunoşteam răspunsul, dar voiam să-l las pe el să aibă ultimul cuvînt.

– Glumeşti? a spus el liniştit şi ne-a zîmbit pentru prima oară în seara aceea.

Neînţelegerile s-au risipit ca prin farmec. Şeful meu i-a oferit lui Paco un foc, Paco l-a servit cu un trabuc de Manila şi atmosfera s-a destins. Newyorkezul l-a bătut pe umăr pe Paco şi s-a întors spre mine.

– Putem vinde oricînd în Europa. Sînt înnebuniţi după morfină.

– Grozav, am spus eu, uşurat.

– Prietenul meu Paco o să ţi-l prezinte, a murmurat el, făcînd semn cu ochiul.

Filipineazul a crezut că voia o femeie şi chiar aşa era.

Nu puteai să te apropii prea uşor de Charlie. Se învîrtea în cercuri prea înalte pentru mine. Paco se întorsese la Manila după ce plecase tipul meu şi-l aşteptam să mă prezinte. Dar nu se grăbea. Găsea tot felul de scuze, de fiecare dată. Între timp, îl urmăream pe Charlie din exterior, ca un şoim, ori de cîte ori venea la Hong Kong. Mă duceam după el la Bangkok, la Macao, peste tot. După cîteva luni, am intrat în relaţii cu nişte

tipi care-l cunoşteau personal. Nişte informatori de poliţie, ceva de genul acesta. Nu erau prea apropiaţi de el. Unii nici nu-l plăceau, dar aveau numai cuvinte de laudă. Îi ascultam atent şi în curînd aflasem cam tot ce se putea despre el. Şi cu cît ştiam mai multe despre stilul său de viaţă, de muncă, despre curajul lui, cu atît îl admiram mai tare. Prietenii lui din război nu-mi vorbeau. Şi ei erau cei care contau. Nu-l aveam decît pe Paco, care nu se grăbea deloc să mi-l prezinte. Nu puteam să mă apropii de nici un poliţist, atîta timp cît ştiam că mă interesează Charlie. Voaiu să-l păstreze numai pentru ei.

N-a fost acuzat de crimă pentru că era erou de război şi poliţia închidea ochii. Acum, cînd japonezii plecaseră, putea să vină oricînd la Hong Kong. Toţi se bucurau să-l vadă. Cînd vorbea cu oamenii, îi făcea să creadă că situaţia se va îmbunătăţi. Şi, după război, erau vremuri grele. Populaţia o dusese greu sub ocupaţia japoneză. Nu era de mirare că optimismul şi veselia lui descreţea frunţile. Nu l-ar fi trădat nimeni. Unii luptaseră împotriva japonezilor în timpul războiului şi considerau că era o onoare să închidă ochii. Dar pe Paco nu-l înghiţeau. Şi nici pe mine. Poate unde eram american. Spuneau că semăn cu James Cagney şi Bogart şi credeau probabil că locul meu este după gratii. Charlie însă era domnul Charles Paget-Brown, un gentleman decorat, unul de- ai lor. Dacă ar fi vrut, putea să trăiască foarte bine la Hong Kong. L-ar fi primit cu braţele deschise.

În timpul războiului, cînd japonezii mişunau peste tot, Charlie era inamicul numărul unu. Ştia foarte bine ce face, dar n-au reuşit să-l prindă. Şi faptul acesta l-a transformat într-un erou. Dar el nu se considera erou pentru că se distra de minune. O singură dată fusese cît pe ce s-o încurce. Şi numai din cauza lui Paco filipinezul.

Un om de-al meu din poliţia Hong Kong mi-a spus că l-a întrebat odată pe Charlie de ce mai făcea afaceri cu filipinezul, care avea o reputaţie atît de proastă. Charlie i-a răspuns că nu era vina lui Paco. A spus că a fost torturat şi n-a avut încotro. Charlie nu credea că oamenii puteau fi răi fără nici un motiv. Spunea că Paco încercase să-l prevină dar cred că minţea. Îşi apăra prietenii chiar şi cînd nu-i mai erau prieteni.

Pomenesc de Paco deşi nu l-am înghiţit niciodată. Nu am avut încredere în el. Îl pomenesc însă pentru că el m-a prezentat pînă la urmă lui Charlie şi pentru asta îi sînt dator.

Am avut ocazia să-l lichidez pe Paco filipinezul mai tîrziu, în Franţa, dar n-am făcut-o.

Între timp devenisem atît de important încît nu se mai amesteca nimeni cu noi. Eu unul prefer vremurile vechi. Fără computere, fără planificare, fără conferinţe. Pe atunci, dacă lucrai cinstit, rezultatele se vedeau imediat. Dacă un tip era corect cu tine, îl îmbogăţeai. Dacă te trăgea pe sfoară, îl lichidai.

Şi Orientul şi-a pierdut farmecul acum. Se zboară cu avionul în cîteva ore dintr-o parte într-alta. Au mai mulţi zgîrie-nori decît Manhattan-ul. Pînă şi mirosul este acelaşi. Înainte simţeai imediat aromele de soia, peşte, urină, creveţi prăjiţi cu orez şi porc. Azi, oamenii se îmbracă la fel ca toţi ceilalţi. *McDonald*-urile şi *Toyotele* au înlocuit castronul tradiţional cu orez şi ricşele. Felinarele luminează magazine *Christian Dior* şi nu vezi decît lux în jurul tău.

Din 1942 pînă în 1945, Charlie s-a agitat cît zece oameni. Rose mi-a spus odată că a făcut-o mai mult din spirit de aventură, decît din iubire de ţară. Se folosea de orice ocazie să-i ştirbească meritele. Dar indiferent de părerea ei, cei care l-au cunoscut şi au lucrat cu el îl pomenesc şi azi.

În Orient îi spuneau domnul Charlie. Chelnerii, direc-

torii de firme, prostituatele, toţi. În Caraibe şi în America de Sud i-ar fi dedicat cîntece. Şi-ar fi botezat primul născut domnul Charlie, după el. Rose nu putea să sufere acest nume, dar lui nu-i păsa. Cînd Roberta, la numai doi ani, l-a strigat aşa într-o zi, Rose a plesnit-o peste faţă, dar lui Charlie i-a plăcut. Şi de atunci, fetiţa i-a spus numai Charlie.

De îndată ce au ajuns la Bangkok, au închiriat o casă mare, unde se află azi ambasada S.U.A. Avea servitori, doi grădinari şi un vaporaş pe canal, căruia i se spunea *Klong*. Pe vremea aceea, Bangkok era oraşul canalelor, la fel ca Veneţia. Puteai să te deplasezi rapid dintr-un loc într-altul cu barca. Azi însă cu atîta trafic şi poluare, cred că oamenii regretă că au astupat canalele.

Şi-a deschis o firmă la cîteva minute de mers de hotelul *Oriental*. Era un birou mare, deasupra unui magazin de bijuterii. Principala lui afacere se baza tot pe import-export şi pentru că se împrietenise cu comercianţii birmanezi de rubine, în timpul războiului, se băgase şi în comerţul cu pietre preţioase. Deşi principala marfă era morfina şi penicilina, exact ce-i interesa pe şefii mei. Erau siguri că se ocupa de droguri. Deştepţii de la New York credeau că ştiau mai multe decît mine.

Ce ciudată este viaţa! Noi cei cu feţe mediteraneene şi păr negru sîntem întotdeauna băieţii răi. Charlie care vorbea ca un gentleman şi se ducea la cocktail-uri făcea acelaşi lucru ca noi dar, cu toate acestea, era invitat în cele mai selecte locuri. Da, toţi diplomaţii şi ataşaţii se mîndreau să-l primească în casele lor. Fotografia lui apărea adesea în paginile ziarelor mondene de limbă engleză din Bangkok.

Oamenii bănuiau probabil că avea o femeie asiatică ascunsă pe undeva. Toţi aveau şi îşi minţeau soţiile, dar la club sau la serviciu se lăudau. Charlie era foarte

discret, dar pe mine n-a reuşit să mă păcălească. Semnele erau cît se poate de evidente. Deşi doar eu le vedeam, pentru că ştiam. Şi ştiam pentru că pusesem oameni pe urmele lui zi şi noapte, de cînd începuse să ne intereseze afacerea lui. Nu poţi să tragi de mînecă un tip şi să-i spui „Ştii, vrem şi noi să ne jucăm cu tine". Cel puţin nu un tip ca Charlie şi nu acolo, la Bangkok. Trebuia să ştii tot despre el. Să afli cele mai murdare dedesubturi, ca să ai cu ce să-l şantajezi mai tîrziu. Nu-mi pasă ce spun oamenii, fiecare are ceva de ascuns.

Nappaporn şi Nalini locuiau de partea cealaltă a rîului într-o casă înălţată pe piloni. Mai era încă o casă, folosită pentru oaspeţi. Adică pentru cei care treceau ilegal graniţa şi nu puteau merge la hotel, unde aveai nevoie de paşaport sau oameni pe care nu voia să-i vadă la firmă. Charlie i-a dat lui Nappaporn două din vasele sale de pescuit. Ca orice orientală, amanta lui avea noţiunea banilor şi conducea cu succes mica afacere. O vizita de două sau trei ori pe săptămînă. De Nappaporn ştiau foarte puţini oameni, iar de fiica ei, Nalini, nu ştia nimeni. Nu vorbea niciodată despre ea. Nici măcar nu ţinea ascunsă vreo poză de-a ei în birou, la firmă, aşa cum făceau alţi taţi. Nappaporn era unul dintre partenerii lui de afaceri. Oamenii o vedeau ocazional în piaţa de peşte sau închiriau bărci de la ea. O respectau, deşi era femeie. Fetiţa însă era ca şi inexistentă. Pe biroul lui Charlie era o fotografie în ramă de argint a Robertei. Toţi o cunoşteau. Se lăuda cu ea peste tot şi-i făcea toate poftele.

Roberta a fost trimisă mai întîi la o şcoală de limba engleză din oraş. Era un fel de şcoală americană şi toţi profesorii veneau din S.U.A. Toţi elevii erau străini. Mi se părea şi cred că este şi acum cea mai bună şcoală. Charlie s-a zbătut s-o ţină acolo. Cînd era la şcoală, locuia cu ei, la Bangkok, exact cum voia el. O aducea la firmă, o lua la cumpărături şi o prezenta tuturor prie-

tenilor lui. Dar n-a ţinut. Tot ascultîndu-i pe partenerii de afaceri ai lui Charlie, a devenit vulgară. La şcoală, engleza ei britanică se americaniza şi lui Rose nu-i plăcea deloc. De-abia aştepta s-o ducă pe Roberta în altă parte, unde să scoată din ea o adevărată lady.

S-au certat şi s-au încăierat şi pînă la urmă Charlie a pierdut. Roberta a fost trimisă la Hong Kong, la un pension select. Charlie s-a răzbunat pe tăcute. La o lună după ce Roberta a părăsit şcoala americană, a înscris-o pe Nalini. Copiii nu puteau să-i pronunţe numele şi i-au spus Nelli. De atunci aşa a rămas. Micuţa Nellie Brown. Un personaj important.

Nu sînt pasionat de copii. Poate că lucrurile au ieşit aşa pînă la urmă pentru că m-am simţit vinovat faţă de Charlie. Nu. Nu-i adevărat. Acum nu mă simt vinovat şi nici atunci nu m-am simţit. Toate acestea s-au întîmplat cu mulţi ani în urmă, la Bangkok şi n- a fost ceva personal. Ce i-am făcut lui Charlie a fost un lucru perfect întemeiat pentru că ţinea de afaceri.

4

Mai este şi celălalt: Sam, prietenul lui Charlie. Un străin din cap pînă-n picioare. Vorbeşte ca un străin şi arată ca un străin. De unde a venit şi unde a ajuns n-are nici o legătură cu mine. N-am făcut afaceri cu el. Tot ce ştiu despre Sam este ce mi-a spus Charlie, de atîtea ori. Îl iubea şi îi plăcea să vorbească de el.

Cînd Charlie îţi povestea de Sam, te privea drept în faţă şi-i pierea zîmbetul. Devenea visător şi serios şi îşi lua un aer solemn, ca şi cînd s-ar fi pregătit să citească din *Biblie*. Îi pomenea numele cu grijă, încet, plin de demnitate, ca un preot cînd vorbeşte de Isus.

Nu pot să-l imit. Şi nu mă refer doar la accent. Cînd ne-am întîlnit prima oară, nu înţelegeam nici jumătate din ce spunea. Sigur, distingeam cuvintele, dar felul în care le combina era diferit. Am petrecut o mulţime de timp alături de el. L-am ascultat şi pînă la urmă l-am înţeles.

Oamenii îmi spun uneori că vorbesc ca un englez. Cei din New York mi-au repetat-o de nu ştiu cîte ori şi poate că au dreptate. Sigur, mă tachinează, dar s-ar putea să fie şi un sîmbure de adevăr. Mi-am petrecut atîta timp în compania englezilor în Orient şi pe urmă în Jamaica. Imediat după război, englezii se ocupau de comerţ acolo: bănci, şantiere navale, vamă, chiar şi de afaceri necurate. Îşi băgau nasul în toate. Îl admiram pe Charlie şi ascultam ce-mi povestea aproape în fiecare zi, la un moment dat. Şi pe el şi pe Rose. Şi uneori, se întîmplă să imiţi oameni fără să-ţi dai seama. Poate că l-am imitat. Poate că o fac şi astăzi, dar n-am putut niciodată să vorbesc ca el. Mai ales cînd îmi povestea de Sam Baker.

O să încerc. Fie ce-o fi, vorba lui Charlie. O s-o fac în felul meu. N-o să fie la fel de bine, dar vreau să-mi amintesc de amîndoi. Nu l-am cunoscut prea bine pe Sam. Nu prea aveam nimic în comun. Nu pot să spun decît ce am aflat de la Charlie.

Vreţi să ştiţi cine este Sam Baker? începea întotdeauna Charlie. Nu pot spune că mi-e prieten şi nici frate, continua el. Şi nici măcar că mi-e confident. Era mult mai mult decît atît. M-a acceptat cînd am crezut că ajunsesem la capătul drumului. Cînd credibilitatea şi banii mei se duseseră pe apa sîmbetei. Are o loialitate înnăscută, pe care n-o întîlneşti decît în cărţi. Dacă îl priveşti azi, îi vezi casele, afacerile înfloritoare, prietenii şi averea şi consideri că este un om privilegiat. Vezi cît

de respectat este şi-l invidiezi. Consideri că este un tip tăcut, dar habar n-ai cîtă pasiune zace în Sam Baker. Pasiunea nu pentru lucruri sau locuri, ci pentru oameni, mai ales prieteni.

În primul rînd, Sam Baker nu a fost numele lui dintotdeauna. S-a născut într-un mic sat de lîngă oraşul Ramalla, în Palestina. Îl chema Samir Al Bakr. Un nume arab.

A fost crescut de o mătuşă tînără, necăsătorită şi de bunicul lui. Părinţii lui, după cum a aflat cînd era mic, au fost victimele holerei care a bîntuit zona la un an după naşterea lui. Toată blîndeţea, compasiunea şi înţelegerea mătuşii sale l-au ajutat să suporte firea dură, uneori abuzivă a bunicului său. Pînă la şapte ani, nu i-a vorbit aproape deloc, decît cînd îi poruncea să facă şi el ceva. Erau ani de foamete, cînd nu se găsea de lucru şi cei care putea plecau în Egipt sau Liban. Bunicul lui Samir, în afară de faptul că îşi lucra parcela săracă de pămînt, era brutarul satului.

Dealurile stîncoase şi adesea pustii ale Iudeei au văzut zeci de popoare venind şi plecînd. Unii erau cuceritori, alţii se amestecau printre armatele pornite să lupte mai departe. Unii dintre aceşti străini poposeau un timp, alţii mai mult, dar toţi lăsau ceva în urmă. Grecii au construit temple, romanii apeducte şi amfiteatre, iar cruciaţii porturi şi castele.

Am stat mult timp în Palestina. Au lăsat copii blonzi, cu ochi albaştri, care tot apar printre familiile băştinaşe sute de ani mai tîrziu. Turcii, care au condus Palestina cu o mînă de fier, i-au făcut pe localnici să se îndoiască de autoritate şi să se teamă de lege. În vremea tinereţii lui Sam, erau englezii la putere.

În acei ani grei, toţi visau să plece în America. Credeau că este ţara lui Dumnezeu, cu străzi unde curgea laptele şi mierea. Pentru ei era la fel de departe ca luna.

Oricine ajungea acolo era considerat norocos. În sat li se spunea băieţii de aur. Plecaseră şi acum locuiau la mii de kilometri depărtare. Se îmbogăţiseră, dar nici unul nu-şi uitase ţara şi familia. Unii trimiteau scrisori, alţii bani, dar mai ales fotografii, ca să arate noua lor viaţă. Erau expuse la loc de cinste, să le admire toţi şi să discute cu stimă şi afecţiune despre fiul plecat. O asemenea fotografie te plasa în fruntea ierarhiei sociale a oraşului. De obicei, emigrantul apărea îmbrăcat ca un adevărat dandy, cu costum, cravată, pantofi şi pălărie. Îl vedeai zîmbind, sprijinit de *trombeel*-ul lui. În Ramalla nu prea existau *trombeel* pe vremea aceea. Şi cele care erau, aparţineau bogătaşilor sau poliţiei engleze. Patrulau pe străzi, să păstreze liniştea şi ordinea. Celilalţi mergeau pe jos, sau călare pe măgari.

Lui Charlie îi plăcea tare mult să povestească despre vremurile acelea. Demonstra ce învăţase de la Sam. Se oprea şi-mi explica că *trombeel* însemna maşină în arabă. Se uita la mine ca la un nimeni. Ar fi vrut să-l aplaud şi să-i spun ce deştept era, dar nu i-am dat niciodată această satisfacţie. Tăceam, iar el ridica din umeri şi povestea mai departe.

În timp ce eu mă lăfăiam într-o şcoală particulară din Anglia, spunea Charlie, trăind pe spinarea bogatului meu tată, Samir Al Bakr trudea în brutăria satului. Fusese bun la învăţăură şi ar fi trebuit să devină profesor. Dar bunicul lui insistase să deprindă o meserie şi-l pusese să-l ajute la brutărie.

Era un băiat solid, îndesat, cam mic de statură. Dacă faci abstracţie de părul argintiu şi de riduri, îl vezi aşa cum era. Ochii lui virili mîngîiau lumea cu aceeaşi ardoare pe care am îndrăgit-o cu toţii. Pe dinăuntru nu se schimbase deloc. Era acelaşi băiat harnic şi mătuşa lui îi promisese că o să se întoarcă la şcoală de îndată ce alt mebru al familiei va împlini paisprezece ani, să-i ia locul.

Samir dormea puţin. Coceau noaptea, iar ziua se ducea la şcoală şi lucra pămîntul. Era de asemenea chelner la cafeneaua lui Abu Hanna, unde veneau mulţi bătrîni şi bogătaşi. Acolo a auzit prima oară de America. Toţi discutau de America, dar la cafeneaua lui Abu Hanna auzeai poveştile chiar din gura celor care fuseseră acolo.

Nu se întorceau prea mulţi în sat. Iar cei care veneau totuşi erau bătrîni. Un timp, deveneau centrul atenţiei, în hainele lor elegante, mirosind a colonie. Stăteau ore-n şir la cafenea, scăldîndu-se în gloria Americii, în timp ce lustragii şi chelnerii roiau în jurul lor. De obicei spuneau că veniseră să moară acolo. Veneau doldora de bani şi sorbeau toată ziua cafea, trăgeau din narghilea şi povesteau despre America oricui avea timpul şi plăcerea să-i asculte. Iar Samir Al Bakr îi asculta.

America, unde vîrful clădirilor înţepa norii. Cîmpurile cu grîu din America se întindeau pînă în zare şi era de mîncare pentru toată lumea. Femeile aveau păr blond, picioare lungi albe şi sprîncene subţiri, trase cu creionul. În America fiecare avea *trombeel*-ul lui. America, unde dacă voiai să munceşti, nu-ţi lipsea nimic. Iată ce auzeau şi vestita imaginaţie orientală transforma toate aceste poveşti într-un magnet irezistibil.

Bineînţeles, bogaţii n-aveau de ce să plece în America. Dar erau foarte puţini. Nici Samir nu voia. Începeau să coacă pîine la două dimineaţa şi mătuşa lui îl trezea devreme. Era o brutărie mică şi cînd aprindeai cuptorul, te sufocai. Stăpînul brutăriei îl îndrăgea pe băiat. Îl plăcea atît de mult încît se gîndea să-l însoare cu unica lui fiică. Era o fată drăguţă, cu ochi verzi. Împlinise treisprezece ani şi nu mai mergea la şcoala din sat, aşa cum cerea tradiţia. Viaţa ei va fi aceeaşi ca a tuturor femeilor arabe. Cînd îi va veni vremea o să se mărite, o să gătească, o să spele, o să lucreze la cîmp

cu soţul ei şi o să facă copii. Viitorul lui Samir în sat era asigurat.

Dar, la un moment dat, s-a întîmplat ceva cu el. L-a pălit deodată dorinţa să emigreze, să se îmbogăţească în America. A început să vorbească despre visurile sale cu mătuşa şi cu prietenii lui. Şi cu bătrînii pe care-i servea la cafenea. Îi ruga să-l îndrume cum să aibă succes în lumea nouă şi ei o făceau cu bucurie.

Cînd a împlinit douăzeci de ani, unicul lui văr, Latif, a fost adus la brutărie. Într-o dimineaţă, cu mult înainte să se trezească satul, Samir şi-a luat pantofii şi i-a atîrnat pe umăr. S-a aplecat peste femeia care-l crescuse. A privit-o mult timp şi i-a sărutat fruntea obosită. Voia să-şi întipărească în minte faţa ei, răsuflarea, vocea amuţită acum de somn. Era convins că o s-o cheme acolo cînd o să se îmbogăţească. O să-i arate ce realizase. Ambiţia îi ardea sufletul. Ştia că o să-i fie dor de ea, dar dacă voia să- şi găsească norocul trebuia s-o părăsească mai întîi.

Plecarea lui mai avea şi alt motiv. Ar fi putut să rămînă în sat, să se întoarcă la şcoală sau să-şi găsească de lucru la oraş. Îl cunoşteau toţi, cei săraci de la brutărie şi cei bogaţi de la cafeneaua lui Abu Hanna. Era întotdeauna răbdător cu ei. Îi asculta şi aştepta liniştit pînă îşi numărau banii să-i plătească. Avea cîte un zîmbet şi o vorbă bună pentru fiecare. Samir s-ar fi descurcat oriunde, dar nu putea rămîne în satul lui.

Nimeni, spunea Charlie, nu l-a văzut în noaptea aceea cînd s-a pregătit de plecare. Îmi imaginez ce a simţit în timp ce străbătea străzile pustii şi întunecate. Din momentul acela nimic nu l-a mai putut opri. A fost mînat de ambiţie: o ambiţie născută din ruşine.

Toate acestea s-au întîmplat pentru că mătuşa lui Sam nu era de fapt mătuşa, ci mama lui. Fusese violată

de un soldat turc în crîngul de măslini, într-o dimineaţă cînd satul dormea. Pînă atunci soldatul venise mereu în sat. O aştepta, o urmărea, încerca să-i vorbească, dar ea nu-i dădea atenţie.

Charlie povestea cu lux de amănunte pentru că îi plăceau basmele. Era un romantic şi-l zugrăvea pe soldatul turc ca pe un îndrăgostit. Dar soldatul nu s-a apropiat să-i vorbească. A privit-o, a dorit-o şi într-o zi a pîndit-o după un măslin bătrîn. A prins-o cînd s-a aplecat să adune crengi uscate, i-a acoperit gura cu a lui şi a obligat-o să se culce cu el. Ea n-a ţipat şi nici n-a spus o vorbă nimănui.

După aceea, nimeni nu l-a mai văzut singur pe soldatul turc. Venea în sat cu alţi doi-trei camarazi. Beau cafea la Abu Hanna, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic.

Sam n-a uitat niciodată cît a suferit cînd a aflat adevărul naşterii sale. S-a întîmplat tîrziu, într-o noapte, cînd bunicul lui s-a întors de la brutărie. Bătrînul era obosit, nervos şi nu i-a plăcut mîncarea gătită de fiica lui. A împins farfuria, care s-a făcut ţăndări, pe podeaua de piatră.

– Tîrfă, l-a auzit Samir zbierînd. Fiică neruşinată a diavolului.

Samir s-a repezit cu pumnii încleştaţi din spatele covorului care separa sufrageria de dormitor.

– Du-te dracului, ticălosule! a urlat bătrînul.

– Dacă mai vorbeşti aşa cu mătuşa mea, te omor, l-a ameninţat băiatul.

Nu se ştie dacă l-a lovit sau nu pe bătrîn. Mult timp după aceea, viaţa lui în casă a fost un calvar, mai mult ca sigur. A încercat să se străduiască şi mai mult la şcoală, iar după-amiaza trudea la cîmp cu bătrînul şi cu mama lui. Muncea din răsputeri, dar în zadar. Bătrînul îi accepta eforturile, dar nu-l privea ca pe un nepot.

Pe urmă, după cîţiva ani, s-a găsit trupul soldatului turc. Zăcea mort, cu ochii deschişi, sub acelaşi măslin

unde fusese conceput Samir. S-a întîmplat la cîteva zile de la intrarea victorioasă a generalului Allenby în Ierusalim. Cadavrul a stîrnit agitaţie în sat, dar nu s-au luat măsuri. Sigur, au circulat tot felul de zvonuri. Se spunea că murise de foame sau insolaţie. Pe vremea aceea, cînd turcii erau împinşi de înaintarea forţelor britanice, tot mai mulţi soldaţi rătăceau prin sate. Cerşeau şi furau mîncare, în drum spre nord. Poate că fusese unul dintre ei. Sam dădea de înţeles că bunicul lui îl crescuse ca să spele onoarea familiei.

Avea toate motivele să creadă acest lucru. Atitudinea bătrînului s-a schimbat în următorul an. Nu-l mai repezea şi începuse să-şi bage în seamă nepotul. I-a povestit despre membrii familiei care plecaseră în America şi ce se întîmplase cu ei. Despre propria lui tinereţe. Încerca să-l ajute la lecţii. Descoperirea cadavrului îi îmblînzise sufletul. Dar această nouă legătură n-avea să dureze. Într-o noapte, la cîteva luni după uciderea turcului, cuptorul din brutărie a explodat. Bunicul lui Samir se afla acolo şi a pierit în incendiu.

A fost ceva necurat la mijloc. Cred că aceştia au murit prea repede unul după altul. După părerea mea, Sam l-a ucis cu mîna lui pe soldatul turc şi pe urmă şi-a aruncat bunicul în aer. Am considerat că era motivat în ambele cazuri şi i-am spus-o lui Charlie. Dar el n-a înţeles niciodată pasiunile dezlănţuite ale mediteraneenilor. Nu ştia ce înseamnă ura de moarte. Sigur, ştia că unii oameni poartă ranchiuna în suflet generaţii întregi. El însă nu putea accepta acest lucru. Răzbunarea era o noţiune străină pentru el. Viaţa lui ar fi fost cu totul altfel, dacă n-ar fi gîndit aşa. Cînd i-am spus ce credeam, m-a privit glacial, ca pe un nebun. Pentru el Sam era doar un copil pe atunci, care n-ar fi fost capabil de crimă.

Nu-mi pasă ce crede Charlie. Nu toţi ucigaşii au peste optsprezece ani. Ştiu din proprie experienţă.

Eram un puşti cînd am împuşcat primul om. Dar la vremea aceea aveam nevoie de ajutorul lui Charlie şi nu-mi permiteam să-l contrazic. Aşa că l-am lăsat să continue povestea.

Poate că se hotărîse să plece din sat ca să nu-i mai amintească mamei sale de ruşinea ei. Credea probabil că o să-i fie mai uşor fără el. În general, oamenii erau cumsecade şi nu spuneau nimic, dar ştiau cu toţii, mai mult ca sigur. Atitudinea brutală, duşmănoasă a bunicului său fusese de asemenea un motiv. În orice caz, Sam n-a pierdut timpul cînd i s-a ivit ocazia.

Înainte să plece, a stat acolo şi şi-a privit mama. A jurat în gînd că o să-i trimită bani din America, i-a atins faţa pentru ultima oară şi a plecat.

5

Nu-şi petrecuse pînă atunci nici o noapte departe de satul lui. Tot ce întîlnea era nou pentru el. A pornit-o spre vest şi a trecut de alte sate în drumul lui. A străbătut dealuri şi văi şi în primele zile s-a hrănit cu pîine, pe care o căra în spate. A găsit apă de băut în izvoarele aproape secate care-i ieşeau în cale. Dealurile ludeii sînt împînzite de pomi fructiferi: curmali, smochini, portocali, lămîi, piersici. Samir Al Bakr cunoştea copacii şi ştia cînd fructele erau coapte şi bune de mîncat. Cînd s-a terminat pîinea, nu s-a speriat. În fiecare noapte făcea focul, lua o mînă de făină cu sare din desagă, punea puţină apă şi cocea pîinea.

I-au trebuit trei luni să ajungă în străvechiul port Jaffa, pentru că a mers numai pe jos. A trecut prin multe sate noi, ridicate de evreii europeni care

începuseră să se reverse spre Palestina. Profeţii lor din Vechiul Testament le spuseseră că trebuiau să se întoarcă acolo. Considerau că Pămîntul Sfînt era şi ţara lor.

A lucrat pentru ei în livezile de portocali, grădinile de legume şi a dormit sub cerul verii. Şi-a economisit toţi banii cîştigaţi: trei lire şi şaptesprezece şilingi de argint, proaspăt bătuţi cu capul regelui în mijloc.

Era un tînăr prietenos, demn şi deschis. Cînd a ajuns în port, s-a împrietenit repede cu un bărbat care angaja muncitori care să ajute la încărcatul vapoarelor. Era sezonul recoltei de citrice şi, la o săptămînă de la sosirea sa, s-a îmbarcat pe un vas plin cu portocale, cu destinaţia Anglia.

Samir n-a prea văzut marea. Spunea adesea că a stat mai mult în cala vasului, să sorteze fructele. Doar uneori, seara ieşea pe punte, la aer curat. Îl îndrăgiseră cu toţii, chiar şi căpitanul, care i-a dat o scrisoare de recomandare. Samir a păstrat-o toată viaţa. Am văzut-o şi eu pe peretele casei lui, într-o ramă aurită. Era singura lui „diplomă" şi se mîndrea cu ea, un act îngălbenit, scris de mînă, cu ştampila vasului. Scrisul era demodat şi meticulos. Şi la vremea aceea i-a folosit. Recomandarea căpitanului l-a ajutat să se angajeze pe un vas care traversa Atlanticul.

Cînd Samir Al Bakr s-a îmbarcat spre America, era un om înstărit. Avea zece bancnote de cîte o liră sterlină şi doi săculeţi cu şilingi de argint. Vasul transporta *trombeele* englezeşti *Austin*, spre surprinderea lui. În satul lui oamenii vorbeau doar despre *Ford*-urile şi *Chevrolet*-urile americane. Toţi cei de la cafeneaua lui Abu Hanna spuneau că erau cele mai bune *trombeele* din lume. A durat aproape trei săptămîni să traverseze oceanul şi cînd au ajuns în sfîrşit în America a fost plătit şi fiecare şi-a văzut de drumul lui.

Era foarte cald în port. Nici nu-şi imaginase că în

America putea fi atît de cald. Peste tot erau negri. În satul lui li se spunea Abeed. Dar cel mai ciudat i se părea steagul care flutura pe clădirea albă a vămii. Semăna cu cel englezesc. Samir îşi amintea perfect culoarea roz a coloniilor bătrîne răspîndite în toată lumea. India era roz, la fel ca mare parte din Africa şi multe locuri din Asia. Harta aceea o găseai în fiecare clasă din Palestina. Dar în America fusese o revoluţie. Steagul englezilor plecase demult din locurile acelea. N-avea ce căuta acolo.

Era probabil o greşeală, s-a gîndit el. Nu i-a trecut prin cap să se întoarcă pe vas şi să întrebe. Englezii fuseseră corecţi cu el. Îl plătiseră bine de îndată ce ajunseseră în port. Dar erau nişte oameni reci. Oricum fuseseră cumsecade că-l aduseseră pînă aici. Se uită după alţi marinari, dar plecaseră cu toţii. Oricum nu conta, îşi spuse el cînd simţi aerul fierbinte. Zîmbi noii lumi. Nu se temea. Era un băiat puternic şi avea în buzunar însemnata sumă de douăzeci şi şapte de lire şi mulţi şilingi de argint. Făceau probabil vreo cinci sau zece lire. Nu-şi număra arginţii pentru că era mai bogat decît fusese vreodată.

Unde se duce un băiat levantin cînd se trezeşte într-un loc necunoscut? Îl învăţaseră care era răspunsul la această întrebare la cafeneaua lui Abu Hanna. La piaţă, îl sfătuiseră bătrînii. Este un loc unde n-ai nevoie să cunoşti limba. Acolo lumea nu se împarte în localnici şi imigranţi, ci în vînzători şi cumpărători. Oamenii noştri au început întotdeauna din piaţă, i-au spus ei. Au fost atraşi de ea de cum au pus piciorul pe pămînt american. Cum ajungi, du-te în piaţă. Nu se poate să nu găseşti pe cineva care cunoaşte locul de unde vii. Vechea ta ţară. Toţi ştiu că fiii lui Ismail sînt cei mai buni neguţători din lume.

Era o piaţă uriaşă. Se întindea pe o suprafaţă mai mare decît livada de măslini a satului. Văzu mulţi palmieri, dar nici unii nu aveau fructe şi i se păreau mai înalţi. Nu mai întîlnise atîta abundenţă de fructe şi de legume în viaţa lui. Se înălţau grămadă şi erau la fel de colorate ca rochiile femeilor care le vindeau.

Vindeau orice: mobilă veche, coşuri, găleţi, oale, covoare de pai, bumbac pentru rochii, pîine, ouă, carne roşiatică, atîrnată cu sîrmă, alături de şirurile de peşte proaspăt. Era mai cald decît în cele mai fierbinţi veri din satul lui şi mărfurile i se păreau diferite, dar era totuşi o piaţă. Oamenii îşi lăudau produsele, le strigau şi le ridicau în slăvi. Vorbeau în engleză, dar era o engleză cîntată. Gesticulau şi strigau, deşi nu erau furioşi. Dimpotrivă, zîmbeau. Domnea o atmosferă veselă. Băteau în tobe improvizate, vorbeau şi rîdeau. Bătrînii de la Abu Hanna aveau dreptate. America era ţara fericirii.

Nu prea întîlnise feţe albe.

Îşi cumpără o banană şi o portocală pe o jumătate de penny şi îşi continuă drumul prin praf. Nu se grăbea. Putea să-şi petreacă prima zi privind şi învăţînd. Găsi un butoi de lemn la umbră, se aşeză pe el şi mîncă. Se uita la oameni, asculta cum se tocmeau şi dădeau din cap, ca şi cînd ar fi fost unul de-ai lor.

Apoi auzi un glas care era atît de dulce urechilor sale, un glas gutural pe care-l recunoscu imediat.

– Limonadă de Ierusalim. Limonadă din Sfîntul Ierusalim. Rece, proaspătă şi dulce.

Îşi ridică privirile şi văzu un cărucior albastru de lemn, plin cu borcane mari de sticlă în care erau bucăţi de gheaţă şi grămezi de lămîi. Un bărbat mic de statură, de vîrstă medie striga cuvintele, în timp ce împingea căruciorul.

Intră imediat în vorbă cu el.

– Mă cheamă Samir.

– Pe mine Phillip.

– Din Ierusalim?

– Nu, Hebron.

– Atunci de se spui limonadă de Ierusalim?

– Pentru că de Ierusalim au auzit toţi. În schimb de Hebron n- a auzit nimeni.

– Nu se poate, zise Samir, cei din America sînt oameni cu carte.

Brăbatul rîse.

– Altul, zise el.

– Cum adică altul?

– Nu eşti primul. A ajuns o glumă aici.

– Nu văd nimic nostim.

– Nu eşti primul care pune piciorul pe acest pămînt crezînd că este în America. Şi mie mi s-a întîmplat acelaşi lucru cu ani în urmă.

– Nu sîntem în America?

– Nu. Mai bine zis nu chiar. Nu chiar. Ne aflăm în colonia britanică Jamaica. Acest oraş se numeşte Kingston.

Tînărul nu zîmbi. Nu era furios. Nu s-a întrebat de ce a fost debarcat într-un loc despre care nu ştia nimic. A acceptat ca şi cînd ar fi fost voinţa lui Dumnezeu, aşa cum va accepta totul.

– Sînt mulţi ca tine pe această insulă, Samir, zise Phillip, storcînd încă o lămîie în borcan. Şi alţii au crezut că au ajuns în America.

– Şi ce s-a întîmplat cu ei?

– Majoritatea s-au descurcat. Nouă ne merge mai bine departe de casă. Oricum, ţara mamă nici n-a prea fost a noastră.

– Ce fac oamenii noştri aici?

– Cumpără şi vînd. Comerţ. Mărfuri uscate. Sînt proprietarii magazinelor din King's Street...

– King's Street?

– Am uitat că de-abia ai coborît de pe vas. N-ai văzut oraşul deloc. Este destul de frumos. Localnicii sînt fericiţi, prietenoşi şi puţin cam leneşi. Le place să danseze, să cînte şi să bea rom. Englezii nu prea fac mare lucru: conduc insula şi îşi văd de plantaţiile lor de zahăr. Putem să ne cîştigăm uşor existenţa. Unii dintre oamenii noştri s-au îmbogăţit.

– S-a întors cineva?

– Trebuie să fii nebun. Pentru ce? Ce te aşteaptă în ţara mamă? Prefer să uit de ea. Acolo n-am avut parte decît de turci, bătăi şi foamete. N-aş regreta nici o clipă dacă n-aş mai vedea-o. Aceasta este ţara mea, acum.

– Şi familia ta?

– Au murit toţi. Tu mai ai pe cineva?

– Pe mătuşa mea... mama... un văr.

– Dacă vrei să te descurci pe această insulă, ar fi mai bine să uiţi de trecut... Samir... Găseşte-ţi un nume mai uşor. Nimeni nu poate pronunţa Al Bakr aici. Ia-ţi un nume englezesc.

– Tu ţi-ai schimbat numele?

– Sigur. Mă chema Walid... Phillip este mai simplu. Cu ce te ocupai în Palestina?

– Munceam la brutărie... Şi...

– Bine. O să-ţi spui Baker[1]. Şi în loc de Samir Sam. Sam Baker. Gata, acum ai un nume. Ai unde să locuieşti?

– Nu.

– Atunci o să stai la noi. Este o casă mare. Proprietăreasa e o văduvă. Închiriază camere.

– O să fie loc şi pentru mine?

– Da, văduva o să te găzduiască. O să facă ce

1. Brutar

spun. Este femeia mea.

– Soţia ta?

– Nu, doar femeia mea. O să-ţi dea o cameră.

– Am foarte puţini bani.

– Poţi să munceşti.

– Ce?

– Ai putea să mă ajuţi. Să cumperi fructe. Să împingi căruciorul. Să storci lămîie...

– Da.

– Îţi dau zece la sută din cîştiguri. În zilele bune îţi iese aproape o liră.

– Cînd pot să încep?

– Ai şi început, Sam. Ai şi început. Simt că o să meargă bine.

În noaptea aceea, Sam s-a aşezat pe terasa casei şi a scris o scrisoare. A trimis-o la cafeneaua lui Abu Hanna. Mama lui nu ştia nici să scrie, nici să citească, dar cineva de acolo o să-i spună ce scrisese.

Am sosit într-un loc lîngă America. Este o insulă numită Jamaica. Am găsit de lucru şi o locuinţă. Cred că voi sta un an aici. Pînă adun destui bani să plec în America şi să te aduc şi pe tine. Ziua este foarte cald. Ca în sat, vara. Oamenii sînt drăguţi şi fericiţi. Am cunoscut un bărbat din Palestina şi lucrez cu el. Muncesc din greu.

Îi puse o bancnotă de o liră în scrisoare şi lipi plicul. Phillip îi pormisese că o s-o ducă la poştă a doua zi de dimineaţă.

În momentul acela, Charlie se opri. S-a uitat în jur ca şi cînd ar fi stat undeva în deşert şi ar fi ascultat vechi basme arabe în faţa focului. În acea primă noapte nedormită petrecută de Sam în Kingston avea senzaţia că

Jamaica va fi un moment de cotitură în viaţa lui. Şi, într-un fel, aşa a fost. La nici şase luni de la venirea sa, el şi Phillip aveau cinci cărucioare împinse de puşti de pe stradă cu care se împrietenise Sam. A construit tarabele ambulante singur, din cărucioare vechi, cumpărate de la piaţă. Mai aveau încă unul care vindea cafea fierbinte. Phillip i-a oferit lui Sam să fie parteneri egali şi tînărul a acceptat.

Era într-adevăr un om harnic. După un an, aveau în total nouă tarabe şi angajaseră mai mulţi puşti să le vîndă marfa. Acum îşi permiteă o cameră mai mare, numai pentru el şi transformase grădina din spate în magazie.

La tarabe vindeau pateuri, sandvişuri şi în curînd Sam a devenit singurul furnizor de gustări pentru negustorii şi funcţionarii din centrul Kingston-ului. La doi ani de la venirea lui, avea mai mult de cincizeci de angajaţi. Phillip se ocupa de aprovizionarea vînzătorilor, în timp ce Sam avea grijă de bani. Mai tîrziu în anul acela, Sam a cumpărat partea lui Phillip, i-a dat o sumă frumoasă şi i-a oferit o slujbă permanentă ca omul lui de încredere.

La douăzeci şi trei de ani, Sam şi-a cumpărat prima maşină. Dar nu-i mai spunea *trombeel.* Era un *Packard* vechi, dar băieţii lui îl lustruiau zilnic şi arăta ca nou. Între timp devenise mîndrul proprietar a cinci restaurante, două cafenele şi o prosperă afacere *fast food,* care deservea tot oraşul, din port pînă la Half Way Tree.

La douăzeci şi patru de ani, Sam Baker a închiriat toată casa femeii lui Phillip şi a transformat-o în pensiune. După un an a mai cumpărat altă clădire, mai aproape de port. De data aceasta a adăugat două băi la fiecare etaj şi clienţii au primit aşternuturile lor. Terasa mare din faţă a fost transformată în restaurant.

Afacerea a mers bine şi a marcat pătrunderea lui Samir în ramura hotelieră. Pe vremea aceea, Samir îi scria în fiecare lună mamei sale, la cafeneaua lui Abu Hanna şi-i povestea despre viaţa lui. În scrisorile lui punea întotdeauna cîte o bancnotă de cinci lire.

A aflat că fiica brutarului se căsătorise. Atunci Samir l-a trimis pe Phillip în ţara mamă să cumpere burtăria de la tatăl ei şi s-o dea singurei sale rude, vărului lui Latif. În anul acela, a început să importe produse alimentare din America şi Grecia.

Tot atunci şi-a schimbat şi numele în mod oficial în Sam Baker. Se pare că nimic nu-i putea opri ascensiunea meteorică. A început să cumpere şi să construiască tot mai multe hoteluri, în toată insula. Muncea de dimineaţă şi pînă seara. Era prea ocupat să-şi împlinească visul din copilărie şi anume să viziteze America. Într-un fel nu mai avea nevoie pentru că America venea la el sub forma turiştilor însetaţi de soare de pe friguroasa Coastă de Est.

Din cîte spunea Charlie, Sam Baker a ajuns să vadă în sfîrşit America în 1931. Era o vizită importantă pentru el. Urma să-l cunoască pe Jake Mafood, agentul lui de la New York. Jake era un bărbat simpatic de origine libaneză. Pînă atunci, îşi aranjaseră afacerile prin corespondenţă. Sam importa carne congelată şi cereale, mobilă pentru hotel şi produse electrice din Statele Unite şi toate comenzile sale erau dirijate de Jake. Dar cel mai important aspect al vizitei a fost fiica lui Mafood. Jean, o fată frumoasă, mică de statură şi foarte dinamică. Tatăl ei a pus-o să-i arate oraşul. Nu uitaţi că Sam, la cei peste treizeci de ani ai lui, era un bărbat extrem de atrăgător. În comunitatea arabă din Kingston era considerat o partidă. Numele lui era legat uneori de cel al unei fete necăsătorite. Dar de fapt, Sam Baker se

dedicase muncii şi nu exista loc pentru o femeie în viaţa lui.

Dar totul s-a schimbat cînd a întîlnit-o pe Jean Mafood. Avea aproape douăzeci şi unu de ani şi terminase de curînd facultatea. Era o fată cultă, amatoare de teatru şi de artă. I-a făcut mare plăcere să-i arate Broadway-ul şi galeriile artistice de pe Madison Avenue. Părea dornic să înveţe sub îndrumarea minţii ei ascuţite şi a personalităţii convingătoare. O încînta să-l îmblînzească pe acest bărbat matur şi puternic. O urma peste tot şi asculta atent ce-i spunea. Nu prea vorbea despre el, dar îi cunoştea trecutul de la tatăl ei. Forţa care emana din ochii şi trupul lui o atrăgeau. Poate că accentul lui îi amintea de bunicul ei.

Pe scurt, Sam Baker s-a ales cu o soţie. Somptuoasa nuntă a avut loc cînd a împlinit douăzeci şi unu de ani. Au plecat cu trenul în Florida, unde şi-au început luna de miere cu un voiaj în Caraibe. Drumul a durat multe zile şi nopţi. Tînărul cuplu n-a prea ieşit din cuşeta lor. Şi cînd îşi făceau totuşi apariţia, mireasa sclipea de fericire. Charlie spunea că tot ceea ce simţea pentru Sam era o atracţie animalică.

Dar Charlie era un romantic. Îşi pierdea întotdeauna capul cînd venea vorba de iubire. Sigur, nu în ceea ce-l privea. Nu discuta niciodată despre sentimentele lui, dar îndrăgostiţii îl entuziasmau. Ca şi cînd iubirea era rezervată doar celor norocoşi. Cred că ideile acestea îi veneau din cărţile pe care le citea tot timpul.

Iată una din marile diferenţe dintre ei. Sam nu citea niciodată nimic. Nici măcar ziarul. Nu ştia ce se petrece în lume. Nu-l interesau decît afacerile, hotelurile, produsele alimentare de import şi insula Jamaica. Nu ştia nimic despre restul lumii. Într- un fel, se poate spune că era un ignorant. Îşi cunoştea satul şi drumul pînă pe coasta Palestinei. Aflase ce se întîmpla acolo din scrisorile mamei, scrise pentru ea de Abu Hanna. Cu-

noştea vapoarele care îl duseseră în Caraibe şi atîta tot. Această ignoranţă avea să-l coste scump mai tîrziu.

Cînd era la New York a văzut probabil alte lucruri sau poate s-a prefăcut. A lăsat-o pe Jean să creadă că îl conducea. Dar, de îndată ce s-a întors la Kingston, a încetat să se mai comporte ca un elev. Fereastra pe care Jean îşi imagina cu mîndrie că i-o deschisese, s-a închis. Sau s-a îndepărtat de cuvîntul scris. Orice cuvînt scris.

Bineînţeles primea şi trimitea scrisori furnizorilor şi beneficiarilor, dar de corespondenţă se ocupau angajaţii lui. Nu-l interesau decît cîţi bani cîştiga şi cîţi cheltuia ca să-şi extindă afacerile. Oricît s-a străduit Jean să-i desăvîrşească educaţia, cînd au ajuns în Jamaica, lecţiile au încetat. Sigur, o lăsa să facă tot ce dorea, dar n-a mai reuşit să-l ducă la un spectacol sau la o expoziţie. El îşi sporea averea, în timp ce ea devenise stîlpul societăţii locale. Ajuta tinerele talente şi îşi cumpărase un pian pentru copilul pe care-l purta în pîntec.

În timp ce aşteptau să se nască, Phillip a fost trimis din nou în Palestina s-o aducă pe mama lui Sam în Jamaica. Trebuia să călătorească în cele mai bune condiţii. Jean a dat o mare petrecere în cinstea soacrei sale. N-a lipsit nimeni din cei importanţi. Dar muzica, distracţia şi artificiile au obosit oaspetele de onoare. Bătrînei i s-a dat un apartament în casa cea mare şi o servitoare care s-o îngrijească. Fiul ei o vizita în fiecare seară şi avea grijă să fie invitată la toate petrecerile din familie. Nu se ştie dacă era surprinsă să vadă ce bine ajunsese fiul ei pentru că nu putea s-o spună nimănui. N-a învăţat niciodată englezeşte.

Odată cu sosirea mamei sale, Sam şi-a pierdut interesul faţă de Ramalla. Nu mai avea decît un unchi şi pe vărul său Latif, brutarul, dar bătrîna îi spusese că vînduse brutăria. Era destul de bogat să trăiască fără

să muncească. Nu-i mai scria lui Abu Hanna şi nici nu mai era atent la evenimentele care aveau să pecetluiască viitorul Palestinei. A încetat să mai vorbească despre satul său. Pentru cei care-l cunoşteau atunci, părea că îşi uitase ţara mamă. Jean s-a adaptat vieţii sociale de pe insulă. Dădea ceaiuri, pleca în excursii şi organiza serate de poezie, iar Sam îşi vedea de treaba lui.

N-o să intru acum în amănunte. Au avut o căsătorie bună, dar cînd s-a născut fiul lor, au început să se certe. Era un băiat solid, puternic, care moştenise spiritul independent al lui Jean şi tenacitatea lui Sam. Din punct de vedere fizic, nu avea nimic de la Jean. Era copia fidelă a tatălui său. Un adevărat reprezentant al Orientului Mijlociu. Doar că va creşte mai înalt. Principala diferenţă dintre ei consta în modul de a fi. Sam era tăcut, gînditor, în timp ce Richard avea o fire mult mai deschisă. Vorbea mult, rîdea, era vesel. Încă din copilărie îi sclipeau ochii jucăuş.

Dacă mă gîndesc bine, era încă o diferenţă între Sam şi Charlie. Sam nu avea simţul umorului. Nu înţelegea glumele şi se încrunta cînd îi făceai o poantă. Nimeni nu îndrăznea să-l tachineze. Charlie a spus ceva odată. După părerea lui, Sam era atît de sincer încît nu ştia de glumă.

Richard Baker era fiul şi moştenitorul pe care-l aşteptase Sam. A fost luat de tatăl său de îndată ce a învăţat să meargă. Sam îşi ducea fiul peste tot. Îi cunoştea pe toţi de la firmă, înainte să împlinească patru ani. Ştia toate hotelurile şi restaurantele. Îl privea pe tatăl lui care juca domino şi cărţi cu prietenii, înota în piscină şi se juca cu băieţii grădinarului. Sam voia să-şi trimită băiatul la o şcoală particulară în Anglia, în timp ce Jean prefera America.

– Anglia este prea costisitoare, Sam. Aceasta este lumea nouă.

– Jamaica face parte din Imperiul Britanic. Are nevoie de o educaţie engleză ca să reuşească.

– Acolo o să devină un snob. Şi pe insula aceasta trebuie să fii cît mai popular.

– Pe insula aceasta trebuie să ştii să faci comerţ.

– Şi crezi că o să înveţe într-o şcoală englezească?

– N-are nevoie să-l înveţe nimeni. O are în sînge.

– America este o societate deschisă, Sam. O să înveţe cum să discute cu oamenii.

– A învăţat deja. Oamenii îl iubesc. Se poartă egal cu toţi.

– Atunci la ce-i trebuie o şcoală englezească?

– O să-l înveţe să fie şef.

Între timp, Richard Baker avea de moştenit un adevărat imperiu. Compania producea conserve, răcoritoare şi din profituri Sam dublase numărul hotelurilor şi agenţiilor de import-export. Era prea ocupat să observe ce se întîmpla dincolo de paradisul său insular. Pentru el nu exista ieri, doar mîine. Şi acest mîine însemna în primul rînd Richard. De aceea, cînd i-a venit ideea să facă un englez din el, n-a mai vrut să audă de nimic.

Sam era un om bun şi înţelegător, dar cuvîntul lui era lege acasă şi la serviciu. În timp ce Jean se lupta pe viaţă şi pe moarte să-şi impună punctul de vedere în privinţa educaţiei fiului lor, o lăsa să vorbească fără să protesteze. Sigur, n-o asculta. Se uita la ea cum îşi răcea gura degeaba. Această bătălie zadarnică a durat aproape un an. În final a spus că băiatul va merge în Anglia, ca să înveţe să vorbească şi să se comporte ca un gentleman.

Prin urmare, Jean şi tînărul Richard Baker în vîrstă de şapte ani au fost nevoiţi să se îmbarce la bordul vasului liniei maritime *Elders şi Fyffe,* spre Anglia.

6

Cînd Richard, fiul lui Sam Baker, a devenit bărbat s-a purtat urît cu Charlie şi la un moment dat i-a făcut mult rău. Eu aş fi ştiut cum să ripostez, dar Charlie nu era capabil de răzbunare. Găsea întotdeauna scuze tuturor, inclusiv celor care-l trăseseră pe sfoară, ca Richard Baker. Nu se supăra. Îţi vorbea de ei, îţi spunea ce grozavi erau, deşi ştiai foarte bine cu cine aveai de-a face.

Iată încă o asemănare între Charlie şi Sam Baker. Pentru ei nu existau oameni răi pe lume. Pentru un om ca Sam, care a făcut afaceri corecte toată viaţa, nu era prea grav. Dar Charlie nu putea să-şi permită atîta generozitate. S-o recunoaştem deschis, ca să fii un ticălos trebuia să te amesteci cu ticăloşii. Cînd refuzau să-ţi cînte în strună, scăpai de ei. Sigur, Charlie nu era un escroc tot timpul şi poate că nici nu-i stătea în caracter să fie. Dacă ar fi fost după Charlie, unii ticăloşi ar mai fi trăit şi azi, cît se poate de bine. Şi eu mai închideam ochii uneori. Dacă nu i- aş fi închis, Richard, fiul lui Sam Baker, n-ar mai fi fost unde este. Nu s-ar mai duce la toate întrunirile acelea internaţionale. N-aţi mai citi de el în ziare. Ar zace sub o lespede de mormînt, vă rog să mă credeţi.

Dar atunci era prea tîrziu. Charlie nu mă mai interesa, spre norocul lui Richard Baker.

M-am abătut din nou de la povestire. Rămăsesem la copilăria lui Richard. Richard Baker a sosit în Anglia cînd avea şapte ani. Era un jamaican deschis, cu sînge de arab. A avut cîteva probleme la început pentru că nimeni nu ştia exact ce era. Venea din Jamaica, dar

avea pielea albă. Totuşi nu semăna cu un european. Umorul lui era puţin cam vulgar. Se enerva repede şi cu toate că Sam îl prevenise să nu se ia la bătaie, nu-i spusese nimeni ce intoleranţi puteau fi europenii.

Colegul lui de cameră a început să-l tachineze de cum s-a băgat în pat, în prima seară.

Conform spuselor lui Charlie, discuţia a decurs cam aşa:

– Nu eşti englez, nu-i aşa Baker? De unde ai răsărit?

– Din Indiile de Vest, i-a răspuns Richard politicos.

– Pe acolo nu sînt toţi negri?

– Nu toţi.

Făcea mari eforturi să se abţină.

– Cum de ai nume englezesc?

– Pe tata îl chema Al Bakr. S-a născut în Orientul Mijlociu.

– Înseamnă că eşti un beduin.

– Probabil, spuse Richard. Dar ce este un beduin?

– Vrei definiţia politicoasă?

– Sigur.

– Un gentleman din Orientul de Vest.

– Mulţumesc.

– De fapt ştii ce înseamnă?

– Hai, spune-mi.

– Un beduin este cel care trăieşte într-un cort în deşert şi mănîncă rahat de cămilă.

Nu văzuse decît ceruri senine şi nu simţise decît căldura tropicelor. Probabil că ura vremea rece şi umedă din Anglia. În primul trimestru, deşi era un băiat solid, se trezea vînăt de frig în fiecare dimineaţă. Dar nu-şi pierduse buna dispoziţie şi nu se văita. Ceilalţi băieţi îl tachinau şi luau tăcerea lui drept slăbiciune. Începea să-şi piardă răbdarea şi ar fi ajuns rău dacă nu-i cedau nervii la timp. După ce şi-a bătut colegul de cameră pentru că l-a jignit, l-au lăsat în pace.

A suportat sistemul particular de învăţămînt şi sandvişurile oribile cu castraveţi. A excelat la sport şi a reuşit să-şi treacă examenele. A avut ocazia să-şi cultive caracterul lui deschis. Cu timpul, colegii au început să-l îndrăgească. Era invitat în weekend-uri şi în vacanţe în diverse părţi ale ţării. A învăţat să mănînce, să danseze, să se îmbrace şi aproape că îşi pierduse accentul.

S-ar fi transformat într-un adevărat gentleman englez, dacă nu s-ar fi întîmplat ceva în 1947. În primăvara acelui an, Sam s-a hotărît să-şi viziteze ţara mamă şi l-a luat pe Richard cu el. Disciplina austeră a şcolii britanice în vreme de război îl pregătise pentru călătoria aceea. Iar aventura l-a întărit şi a făcut din el bărbatul care avea să devină mai tîrziu.

Sigur, nu era timpul potrivit ca Sam să-şi viziteze oraşul natal. Nici un om întreg la minte nu ar fi plecat în Palestina atunci. Era un mare proprietar de hoteluri, plecat de treizeci de ani din satul lui, unul din cei mai de seamă oameni de afaceri ai insulei. Toţi îl iubeau şi-l respectau. Prezida diverse comitete sociale. Era membrul tuturor cluburilor. Dar nu-l interesa politica şi din cauză că nu citea ziarele, habar n-avea ce se petrece în lume.

Charlie spunea că totul a început cînd Sam i-a promis lui Jean o călătorie în jurul lumii. O merita. La urma urmei, anii de război fuseseră liniştiţi dar plictisitori. Nu se ducea nimeni nicăieri şi Jean fusese ocupată cu construcţia noii lor case din Stony Hill, în cartierul bogătaşilor. Marea Caraibelor se întindea albastră şi calmă printre palmieri. Părea atît de aproape! Dar soţia lui era o femeie cultă. Dorea tot felul de mobile, lămpi, vaze şi covoare pentru casă, care nu se găseau în Jamaica. S-a dus la New York de cîteva ori şi ar fi putut cumpăra imitaţii, dar ea nu voia decît piese autentice. Cineva îi spusese că în Orient o să găsească o

mulţime, aşa că ţinea neapărat să plece acolo. Sam ar fi preferat să-l ia pe Richard din Anglia şi să facă turul Europei. Spunea că fusese în Europa după absolvire şi oricum era o ruină după război. Visase întotdeauna să viziteze China şi acum cînd războiul se terminase, putea s-o facă.

A cumpărat pliante, hărţi şi ghiduri turistice şi într-o noapte, în timp ce le studia, Sam a acceptat să meargă cu condiţia să treacă şi prin Palestina în circuitul lor. I-a spus că era o nebunie. Nu asculta ştirile? Nu ştia ce periculos era acolo? Evreii se luptau cu arabii şi se răsculaseră împotriva englezilor. Ţara era un adevărat butoi de pulbere. Dar Sam se încăpăţînase. Şi cînd Jean i-a spus că n-avea ce căuta acolo, i-a declarat că o să-şi ia oricum fiul. Considera că era important ca Richard să ştie de unde se trăgea tatăl lui.

Cu Sam nu puteai să te cerţi. Îţi dădea şi cămaşa de pe el şi nu te refuza niciodată cînd aveai nevoie de o slujbă sau de un împrumut. Îţi asculta toate păsurile, îl impresionau necazurile celorlalţi şi generozitatea lui era binecunoscută. Era un om plăcut, înţelegător, pînă îi intra în cap ceva. Se uita la tine cu ochii lui mari cenuşii şi-ţi spunea sincer că subiectul este închis. Şi oricine îl cunoştea ştia că trebuia să înceteze discuţia. Era a doua ceartă cu Jean, prima fiind cînd urma să hotărască la ce şcoală să-l trimită pe Richard. La fel ca atunci, n-a ţipat şi nu şi-a ieşit din fire. A ascultat-o pînă a epuizat toate argumentele, apoi a zîmbit şi i-a spus calm că putea să plece în excursie. Era dispus să-i cumpere tot Orientul, dacă dorea, şi să i-l aducă în Jamaica. Dar el o să-şi ducă fiul în ţara de baştină şi cu asta basta. Putea s-o ia înainte, să viziteze Egiptul, Hong Kong-ul şi să-i aştepte acolo.

Doamne, acum începe partea care-i plăcea cel mai mult lui Charlie! Întoarcerea lui Sam în satul lui natal, ca

acei băieţi de aur, bogaţi. O să se ducă la cafeneaua lui Abu Hanna şi o să le povestească despre America, la fel ca toţi ceilalţi, care se întorseseră. Doar că Sam n-o să le vorbească de America sau alt loc. N-o să fie ca acei bătrîni.

După ani de zile, am citit şi eu toate acele cărţi pe care Charlie le savura cu atîta pasiune. Şi i-am înţeles pe el şi pe Sam mai bine ca atunci cînd îi cunoşteam personal. Charlie te ajută, dacă ştii pe care s-o alegi.

Am auzit acest lucru de mai multe ori. Cred că lui Charlie i-a plăcut aventura lui Sam pentru că s-a întîmplat cu puţin înainte să-l cunoască.

Charlie inspira adînc, sorbea din pahar, mă privea drept în ochi şi povestea. Simţea probabil că retrăieşte aventurile din cărţile sale din copilărie. Dar Sam nu era un marinar englez, Palestina nu era un fluviu african şi povestirea nu era un roman de Joseph Conrad, dar el se purta ca şi cînd ar fi fost.

Ultimul port european în care a poposit familia Baker a fost Atena. Vizitarea leagănului democraţiei făcea parte din înţelegerea cu Jean, care s-a folosit din plin de acest popas. În timp ce Sam şi Richard înotau în Marea Egee, ea făcea turul oraşului. Nu prea erau mulţi turişti pentru că domnea o atmosferă politică nesigură, dar şi-a găsit destule de făcut. S-a urcat pe Acropole, a văzut trei tragedii greceşti interpretate în amfiteatrul antic. A vizitat o mulţime de biserici şi a ascultat orice prelegere despre Grecia antică.

În ultima seară, s-au dus în port să cineze lîngă mare: măsuţe pe pietre străvechi, uriaşe, muzică grecească, bazooka şi sunetul farfuriilor sparte acompaniau noaptea caldă. Pescarii îşi aranjau năvoadele, pregătindu-se pentru pescuitul nocturn. Bătrînii jucau zaruri, în timp ce îndrăgostiţii se ascundeau în colţuri întunecate.

Mîncarea semăna cu cea de acasă. Masa lor era plină cu delicatese din Orientul Mijlociu, pe gustul lui Sam. Îşi înmuia pîinea în fiecare farfurie, savurîndu-le cu mare plăcere.

– Beirutul este dincolo de mare, fiule, spunea el, lingîndu-şi degetele. Acolo s-a născut bunicul mamei tale.

– Ce-ai zice să-l vizităm, mamă?

– Nici gînd, protestă Jean. Îmi ajunge pelerinajul tatălui tău.

– O să-ţi placă vechiul meu sat, Richard, spuse Sam.

– Bineînţeles că o să-mi placă.

– Păcat că nu vine şi mama ta.

– Preferă să vadă piramidele, tată.

– Vrei să jucăm backgammon?

– Mi-am ieşit din mînă.

– Te las să cîştigi.

– Nu întîrziaţi prea mult. Vaporul pleacă la miezul nopţii.

În cabina lor îi aştepta un buchet de flori şi un ghid arab de conversaţie de la furnizorul de ulei de măsline al lui Sam. Jean se aşeză pe pat rîzînd.

– Ce este, Jean?

– Nu ne foloseşte la nimic. Este într-o limbă arabă grecizată.

– A avut intenţii bune.

– Bineînţeles. Unde este Richard?

– Vorbeşte cu unul dintre ofiţeri.

– Se înţelege bine cu oamenii, nu-i aşa?

– Da.

Sam se întoarse să se uite pe hublou. În costumul lui alb, cu părul lui des cărunt şi pielea măslinie arăta superb în noaptea aceea. Virilitatea lui era o prezenţă vie în cabină. Semăna cu un tigru în cuşcă. Spatele lui lat, musculos o înfiora. Se întoarse spre ea. Ochii lui

degajau uń foc blînd, Jean îi zîmbi.

– Ce ţi se pare atît de amuzant?

– Mă gîndeam la numărul trei.

– Trei?

– Trei nopţi delicioase cu tine în cabină. Să fii numai al meu. Ca în luna noastră de miere, îţi aminteşti?

– Da.

– Vino lîngă mine, Sam.

– Nu eşti obosită?

– Va trebuie să-mi ajungă.

– Cum adică?

– Da, să-mi ajungă pînă ne întîlnim la Hong Kong.

Se dezbrăcă şi Sam îi simţi braţele în jurul gîtului. Mîinile ei îl dezmierdau, ca şi cînd l-ar fi redescoperit. Părea înnebunită să-l posede, să-l simtă înăuntrul ei şi să nu-i mai dea drumul. Ajunse repede pe culmile plăcerii, cutremurîndu-se.

– Te iubesc atît de mult.

– Şi eu la fel.

– De ce trebuie să te întorci acolo? N-a mai rămas nimic în satul acela pentru tine, Sam.

– Ba este.

– Ce? Cine?

– Într-o noapte, o să-ţi povestesc.

– Să fie una întunecată ca aceasta.

Era epuizată. De fapt, era mai mult decît atît: o oboseală plăcută. Zîmbi, în timp ce îşi transforma senzaţiile în cuvinte. Dar numai în gîndul ei; va păstra totul pentru mai tîrziu, cînd o să se termine reveria.

După aceea, Sam se întinse pe podeaua răcoroasă de lemn şi Jean îi dezmierdă pieptul. Degetele ei erau reci. Asculta zgomotul motoarelor care zguduiau vasul. O ţinea de mînă şi se gîndea la pasiunea dăruirii lor. Pe urmă îi simţi mîna moale şi ştiu că adormise. În mintea lui ştia foarte clar de ce venise, chiar dacă Jean nu înţelegea. Venise să se elibereze. Să pună capăt torturii

care-l adusese la viaţă şi-l rupsese de trecut pentru totdeauna. Dar pentru asta trebuia să vadă locurile natale. Ca să se poată dezvolta, un om trebuia să se desprindă de copilărie. O să se ducă la mormîntul bunicului său de lîngă crîngul de măslini şi o să-i ceară permisiunea să nu se mai întoarcă.

7

– Nu înţeleg.

– Nu?

– Exact. Mi se pare o prostie. Auzi, să ceri voie să nu te mai întorci! Dacă Sam voia să scape de trecut, ce mai căuta acolo? Şi de ce a luat copilul?

– Avea două motive. Primul era foarte simplu. Toţi aceşti ani, Richard fusese departe, la şcoală şi Sam voia să-l cunoască. Iar această călătorie îi oferea cea mai bună ocazie.

– Şi celelalte?

– Eşti un prost cu sînge rece, Perotti! N-ai înţeles.

– Zău? Pune-mă la încercare.

– Are nevoie de un martor, Perotti. N-a mai rămas nimeni acolo care să vadă ce face. Nu pricepi, are nevoie de cineva care să reprezinte ambele lumi. Cineva care să aibă în sînge ţara mamă. Şi Richard avea. Dar, în acelaşi timp, îi trebuia cineva din lumea nouă. Iar Richard era şi una şi alta. În ochii lui Sam era un englez din Jamaica britanică în lumea nouă. Şi doar cineva din ambele lumi putea să-l ajute să se desprindă. Vechea ţară, satul trebuiau şterse din sufletul lui înainte ca Jamaica să devină ţara lui Sam.

– Dacă Sam îşi dorea o ţară nouă, de ce îşi risca viaţa vizitînd-o pe cea veche?

– S-a întors să-şi ia la revedere. Nu uita că s-a născut dintr-un viol, Perotti. Şi-a ignorat satul după ce a luat-o pe mama lui pentru că nu mai reprezenta decît crîngul de măslini în sufletul lui. E la fel ca atunci cînd părăseşti pe cineva definitiv. Trebuie s-o vezi pe persoana aceea, să-i vorbeşti, s-o atingi, să te împaci cu ea, să-i dai mîna, înţelegi?

– Asta ai de gînd să faci cu mine, Charlie?

– Ah, nu, Perotti. Noi n-o să ne despărţim niciodată.

– O să fim împreună ca doi soţi, pînă cînd moartea ne va despărţi? Ceva de genul ăsta?

– Da, ceva de genul ăsta.

– Mi-a plăcut episodul cu noaptea întunecată. A fost frumos.

– A fost o profeţie.

Bineînţeles că a fost. Mă gîndeam la noaptea aceea întunecată de fiecare dată cînd Charlie spunea povestea şi o făcea de multe ori. Charlie era un fel de psiholog. Înţelegea oamenii dar nu punea în practică ce propovăduia. Nu discuta şi nu atingea pe nimeni cînd se pregătea să fugă dintr-un loc. Îşi lăsa trecutul acolo şi pleca pur şi simplu. Dar n-o să-l învinovăţesc, pentru că a fost mai ales vina mea. Dar o să vă spun un singur lucru: o să-l părăsească şi pe Sam la momentul potrivit şi numai din vina lui. Eu n-am avut nici un amestec.

În orice caz, în noaptea aceea pe vas, Sam s-a îmbrăcat din nou şi a ieşit pe punte. Era o noapte calmă, fără lună şi stelele umpleau cerul deasupra Mediteranei, fără să sclipească. Sam era prea emoţionat atunci şi Charlie spunea că avea capul plin de gînduri.

Nu mai rămăsese nimeni în satul lui de lîngă Ra-

malla. Nimeni în afară de unchiul şi de unicul lui văr Latif, care vînduse brutăria şi stătea toată ziua la cafeneaua lui Abu Hanna, să joace backgammon.

Se gîndea la portul Haiffa, unde urmau să ajungă peste trei zile. La soţia lui care va vizita Alexandria, Egiptul şi apoi va pleca în Orient fără el şi-l va aştepta acolo. La faptul că va coborî de pe vapor, să-şi alunge copilăria. Cred că n-a dormit deloc în noaptea aceea.

Plănuiseră să străbată Palestina cu taxiul. Richard îl rugase să meargă mai întîi la Nazareth, dar au fost sfătuiţi să renunţe. Arabii şi evreii împuşcau tot ce mişca. Armata britanică încerca să păstreze ordinea şi disciplina, dar aveau probleme. Spunea că în curînd vor părăsi Palestina şi atunci Dumnezeu cu mila. Taximetrisul regreta că nu putea să le ia banii, dar era mai sigur cu trenul. Era unul care pleca din Ierusalim spre Lydda peste o oră şi gara era aproape.

Străzile aglomerate din Haiffa îi aminteau de Kingston. Singura deosebire consta în atmosfera încărcată şi prezenţa vehicolelor militare. Gara în sine semăna cu Anglia în vreme de război, pentru că soldaţii mişunau peste tot. Aceştia, în uniformele lor de vară cu mîneci scurte, se plimbau suspicioşi, cu arma în mînă.

Sam nu vorbea. Tot ce vedea şi auzea era străin pentru el. Poate că fusese totuşi o greşeală să se întoarcă, dar acum era prea tîrziu. Se gîndea că nu putea fugi de destin. Cînd ajunseră în compartimentul lor, se aşeză pe banchetă, se rezemă de spătar şi se lăsă în voia sorţii.

– Cred că mama a ajuns deja la Alexandria.

– Da.

– Ar trebui să profităm cît mai mult de călătoria noastră.

– Da.

– Ce s-a întîmplat, tată?
– Cred că sînt obosit.
– Atunci dormi.
– Satul meu se află la capătul drumului.
– Cît de departe?
– Foarte departe.
– Odihneşte-te. Te trezesc eu.

Peisajul semăna cu cel al Greciei. La început străbătură porţiunea de coastă şi apoi trenul începu să urce uşor. Peste tot se vedeau dealuri stîncoase, chiparoşi, crînguri de măslini, vii şi oi. Satele pitoreşti presărate pe dealuri erau păzite de militari sau de unităţi de poliţie. Unele aveau biserici, altele minarete. Nu exista nimic ameninţător în peisajul care defila pe dinaintea lor. Cîmpuri cu holde de grîu verzi şi aurii, înconjurate cu ziduri de piatră se întindeau de-o parte şi de alta a liniei ferate. Oamenii mergeau călare pe măgari şi, după o oră de mers, Richard văzu o cămilă.

– Ce caută soldaţii aceştia în tren?
– Poate că sînt în permisie.
– Sînt înarmaţi pînă-n dinţi, tată.
– Taci din gură şi odihneşte-te.
– Cine dracu' ar vrea să moară pentru ţara asta?
– N-o să moară nimeni.

Un soldat trecu pe lîngă ei şi le făcu semn cu ochiul. Trenul străbătea cîmpurile şi văile. Richard adormi pînă la urmă. Mai tîrziu, apărură în zare munţii şi Sam recunoscu străvechile dealuri iudee ale copilăriei. Se apropiau de Ierusalim, se gîndi el şi se ridică să privească. Dealurile se schimbaseră. Erau mai multe aşezări. I se părea ciudat acum. Case albe, stîlpi de curent electric şi fabrici cu acoperişuri de tablă se iveau peste tot. În vii, livezi şi pe cîmpuri se vedeau tractoare. De cînd plecase, locurile natale începuseră o nouă viaţă. Se întrebă de unde luau apă toţi aceşti oameni şi nu reuşi să găsească un răspuns. Pe urmă trenul începu

urcuşul lung şi anevoios spre oraş. Observă încîntat că fiul său adormise lîngă el. Îl mîngîie pe cap şi îl cuprinse un presentiment sumbru. Nu-i mai venea să se urnească din loc.

– Nu era un presentiment, Charlie. Era deprimat, atîta tot... Oricine ar fi fost în locul lui.

– De ce crezi asta?

– Ştia ce-l aşteaptă.

– Prostii. Nu ştia nimic despre viitor. În schimb aştepta să se confrunte cu trecutul. Da, trecutul pe care n-a putut să-l uite niciodată. Felul în care a fost violată mama lui. Anii grei ai copilăriei. Răutatea bunicului. Ruşinea familiei...

– Scuteşte-mă de vorbe mari, Charlie. Era un prost. Fiecare a dus-o greu la un moment dat, dar nu înseamnă că trebuie să te întorci la rău.

– El n-avea de ales. Ţi-am mai explicat. Sam trebuia să se întoarcă să şteargă trecutul cu buretele, ca să poată începe o viaţă nouă.

– Şi încă ce viaţă...

– Unde erai cînd au creat fiinţe umane?

– Mă faci să plîng.

– Nu mă asculţi niciodată, Perotti.

– Vorbeşti ca mama.

– Probabil că te cunoştea bine.

– Da, nu numai pe mine.

– N-ai pic de respect pentru nimic, Perotti.

– Respect mulţi oameni, dar nu pe mama.

– De ce?

– Doar ştii foarte bine.

Charlie se posomora mereu cînd îi pomeneam de mama. Amuţea şi schimba subiectul. Probabil că se simţea cu musca pe căciulă. Dar n-am insistat să aflu ce-l apăsa pentru că-l plăceam şi trebuia să- mi povestească ce se întîmplase cu Sam. Charlie se implica din

tot sufletul, ca şi cînd durerea care-l pîndea pe Sam după colţ l-ar fi afectat şi pe el. Uneori, îmi făcea impresia că Charlie avea nevoie de suferinţă. Poate că voia să fie pedepsit pentru că era un escroc.

La gară domnea o nervozitate exagerată. Oamenii îşi luau bagajele încordaţi şi se grăbeau să iasă ca nişte şoareci prinşi în cursă. Cei cu care Sam reuşise să vorbească păreau aspri şi neprietenoşi. Pe stradă domnea un balamuc de nedescris. Abia al treilea taxi acceptă să-i ducă pînă la Ramalla. Ceilalţi şoferi refuzaseră. Soarele după-amiezei răspîndea o lumină strălucitoare, de deşert peste casele înconjurate de ziduri albe.

Murdar oraş, Ierusalimul tău, îşi spuse Richard în sinea lui în timp ce tatăl lui discuta cu taximetristul. Peste tot se vedeau biserici: catolice, anglicane, ortodoxe greceşti. Preoţi benedictini în sandale şi sutane maron şi călugăriţe mişunau în preajma lor. Cerul avea o culoare magică, dar străzile înguste nu-i plăceau deloc. Toate magazinele erau închise, cu obloanele de fier trase. Acoperişuri din ţiglă roşie se sprijineau pe ziduri albe. Ferestrele erau întunecate, ameninţătoare. Iar oamenii păreau de pe altă palnetă. Evrei înalţi, palizi, pioşi, în haine lungi, negre, mergeau grăbiţi, cu privirile aţintite înainte.

Arăboaice graţioase, trupeşe, cu feţele acoperite de şaluri albe, îşi urmau bărbaţii pe stradă. Erau şi copii, dar nici unul nu se juca şi nici nu zîmbea. Fortificaţii din saci de nisip răsăreau la fiecare colţ.

– Se pare că se aşteaptă la o încăierare, zise Richard.

– Fiul tău nu vorbeşte arăbeşte?

– Nu. Este englez.

– N-ar fi trebuit să-l aduci. Englezii îşi fac bagajele. Nu le mai convine Palestina.

– Îşi mulţumesc că ne-ai luat. Ceilalţi taximetrişti n-au vrut.

– Nu mă mir. Drumurile sînt nesigure. Staţi mult?

– Nu, poţi să ne aştepţi dacă vrei.

– Bineînţeles.

– Îţi sînt foarte recunoscător.

– Cu sau fără război, trebuie să-mi hrănesc cei trei copii.

– Fiul meu crede că va fi război.

– Se zvoneşte că arabii au masat trupe la graniţă. De îndată ce englezii se întorc la ei în ţară, se va dezlănţui masacrul. Şababii vor elibera Palestina.

– Cum s-o elibereze? Păi nu spuneai că englezii pleacă?

– Ba da.

– Atunci de cine s-o elibereze?

– Nu mă pricep la politică, domnule. Şababii arabi sînt tineri şi înfierbîntaţi. Vor să arunce evreii înapoi în mare...

– De ce? Pînă acum n-aţi trăit în pace?

– Se vede că ai lipsit mult timp, domnule.

– Da.

– Ei bine, lucrurile s-au schimbat.

– Tocmai s-a terminat un război. N-aţi putea să vă liniştiţi?

– Nu mă întrebaţi pe mine. Eu nu sînt decît un şofer.

Cînd ieşiră din oraş, dealurile i se păruruă neschimbate. Casele şi micile ferme întîlnite pe drum îi aminteau de copilărie. Richard avea o figură plictisită.

– Mai avem puţin, îi spuse Sam.

– Cît o să stăm?

– Nu prea mult.

– Unde o să înnoptăm?

– Cred că o să ne întoarcem la Ierusalim.

– De-abia aştept să fac o baie fierbinte.

– Mai tîrziu.

– Nu eşti fericit că ai plecat de aici?

– N-am plecat încă.

– Cum n-ai plecat? Doar trăim în Jamaica!

În momentul acela, şoferul frînă brusc şi maşina se opri. Afară, lîngă o clădire distrusă, pe marginea şoselei stăteau doi bărbaţi înarmaţi. Al treilea se postase în mijlocul drumului, cu mitraliera îndreptată spre maşină.

– Îmi pare rău, zise şoferul cînd bărbatul se apropie.

Îşi băgă capul pe fereastră şi se uită atent la ei.

– Oamenii aceştia sînt turişti, spuse taximetristul. Jur că îi cunosc personal.

– Paşapoartele, tună soldatul.

– Ce înseamă asta?

– Ce turişti! zbieră bărbatul. Sînt evrei! Paşapoartele!

Împinse ţeava puştii în umărul lui Sam. În ochii lui sclipea ura şi neîncrederea. Sam îl privi drept în faţă. Richard încremenise în loc.

– Ce-i asta, o glumă?

– Arătaţi-i paşapoartele, domnule, îl imploră şoferul.

– Vreau să văd mai întîi cine sînteţi, îi sfidă Sam.

– Faceţi cum vă spune, domnule, vă rog.

– Cine v-a împuternicit să faceţi asta?

– Noua Palestină.

– Eu m-am născut în Vechea Palestină. Poftim, uită-te.

Omul înşfăcă paşaportul.

– Baker? Sam Baker? Este un nume englezesc.

– Mă cheamă Samir Al Bakr.

– Aici scrie Sam Baker.

– Sam Baker înseamnă Samir Al Bakr în engleză, ai înţeles?

Şoferul ridică din umeri şi soldatul făcu semn spre Richard.

– Ăsta? Cine este?

– Fiul meu.

– Spune-i să coboare din maşină. Seamănă cu un evreu.

– Dacă te atingi de fiul meu, îţi rup gîtul.

– Vorbeşti bine arăbeşte.

– Bineînţeles. M-am născut aici.

– De ce te-ai întors?

– Să-mi vizitez satul.

Satisfăcut se pare de răspunsurile lui, îi înapoie paşaportul şi-i lăsă să plece.

– Îmi pare rău, domnule, zise taximetristul.

– Nu-i vina ta.

– Mai bine ne-am întoarce, spuse Richard.

– Ajungem imediat. O să bem o cafea şi pe urmă o să ne întoarcem.

– Am făcut atîta drum pentru o afurisită de cafea?

– Ce spune fiul tău, domnule?

– Îi este cald. Ar vrea să facă o baie.

– Cînd o să apună soarele, o să se răcorească.

– Da, probabil.

După aceea, nu mai întîlniră nici un baraj. Şoferul lua curbele în viteză. Mintea lui Sam alerga la fel de repede ca maşina. Jean avusese dreptate. Urmărea un vis care nu existase niciodată. Risca viaţa băiatului, se gîndi el cînd intrară pe strada principală. Se lăsa înserarea.

– Am ajuns, Richard. Aici m-am născut.

– Văd.

8

Sam îl bătu pe umăr pe şofer cînd ajunseră la vechea casă a familiei. Acum aparţinea unicului său văr, Latif. Cînd coborî şi se uită în jur la strada pustie, prăfuită, i se păru că acest loc fusese închis în altă lume.

Nu se schimbase nimic. Simţea miros de mîncare gătită şi excremente de măgar şi se întreba dacă era real sau doar o amintire din copilărie. Richard părea dezgustat.

– Nu uita că şi tu ai o părticică din acest loc, îi spuse Sam cînd ajunseră la uşă.

– Care părticică?

– O parte din tine s-a născut aici, Richard. Să nu uiţi asta.

– Dacă spui tu.

Sam îl rugă pe şofer să-i aştepte şi se duse să bată la uşă. Se auziră glasuri şi apoi cineva îl strigă pe nume. Era unchiul lui, tatăl lui Latif.

– Samir, suspină bătrînul. Dumnezeule, te-ai făcut bărbat în toată firea! Semeni perfect cu bietul tău bunic. Ce mult s-ar fi bucurat să te vadă atît de elegant şi de curat. Parcă te văd cînd ai plecat. Erai un băieţel înfometat, plin de speranţe.

Douăzeci şi şapte de ani de trudă şi succese păreau că se spulberaseră ca prin farmec. Înăuntru erau vărul lui Latif, soţia, copilul şi nepoţii lui. Pe toţi îi cheam Al Bakr. Îi curgea acelaşi sînge în vene, dar pe el îl chema altfel acum. Era Sam Baker, un străin bogat, care semăna cu bietul lui bunic. În timp ce stăteau şi discutau, se gîndi ce puţin ştiau despre el. Dar căldura cu care îl primiseră îl impresionase şi izbucnise în lacrimi. Familia nu se aşteptase să-l vadă plîngînd.

– Îţi mulţumim pentru banii şi bunătatea ta, Samir, spuse bătrînul.

Latif, un bărbat corpolent, între două vîrste, stătea în colţul lui şi vorbea puţin, din respect pentru tatăl său. Richard se aşezase şi el într-un colţ, posomorît.

În sufrageria modest mobilată erau fotografii vechi cu bărbaţi în uniforme turceşti. Pe cămin trona o sabie. Bătrînul prezenta pe rînd membrii familiei. Pe perete atîrna tabloul bunicului său la tinereţe.

– Îţi aminteşti de vărul tău Giddo?

Nu-şi amintea, dar încuviinţă din cap.

– Şi el este în America. În Haiti. Are multe magazine şi un *trombeel* franţuzesc. S-a îngrăşat rău şi nu mai poate să se dea jos din pat. Ne scrie în fiecare lună. Are o soţie, copii şi nepoţi, dar nici unul nu vorbeşte cu el. Scrie despre cafeneaua lui Abu Hanna şi cum....

– Gata, tată, interveni Latif din colţ, ezitînd. Lasă-l şi pe Samir să spună ceva.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa, băiete, îl repezi bătrînul. Sînt tatăl tău şi unchiul lui Samir. Este oaspetele nostru de onoare şi o să vorbească atunci cînd o să vrea. N-are nevoie de protecţia ta.

– Dar ştiţi totul despre mine. V-am scris.

– Vărul tău Latif vrea să-ţi mulţumească pentru banii trimişi. A devenit leneş din cauza generozităţii tale, dar Slavă Domnului, ne descurcăm. Vărul meu Giddo n-a trimis niciodată bani. Toată mobila asta nouă am luat-o cu banii tăi. Am cumpărat şi pămîntul lui Degani, de lîngă cimitir. Îţi aminteşti de familia Degani?

Bătrînul nu-l aşteptă să răspundă.

– Au plecat toţi în America. Erau cea mai mare familie din zonă. Atîţia copii! Cînd eram mic, bătrînul Degani care era pe jumătate orb vorbea cu fiecare copil de pe stradă. Pe la prînz ieşea din casă şi dacă erai copil, te oprea, se uita la tine şi te întreba: „Eşti un Degani?" Dacă îi răspundeai da, îţi spunea să te duci repede acasă pentru că se punea masa. Acum au plecat cu toţii şi vărul meu Giddo nu trimite nici un ban. Spune că o să aducă tot ce a cîştigat cu el, cînd o să se întoarcă. Dar îl cunosc eu pe Giddo. N-o să se întoarcă niciodată.

– Este prea gras şi nu poate să se dea jos din pat, zise Latif, făcîndu-i cu ochiul lui Sam.

Voiau să-l petreacă pe Sam. Aşteptaseră mulţi ani acest moment. Făcea parte din ritual. Îşi amintea bine,

din copilărie. Cînd conversaţia a început să lîncezească, a ştiut că era timpul să meargă la Abu Hanna, să soarbă cafea şi să vorbească aşa cum se cădea pentru nişte bărbaţi. Femeile vor rămîne acasă, să pregătească masa de seară.

– Ai un *trombeel?*

– Da. Un taxi. Aşteaptă la uşă.

– Atunci noi doi o să mergem la Abu Hanna. Latif şi fiul tău or să vină pe jos.

– Putem merge mai întîi la crîngul de măslini?

– Care crîng de măslini?

– Nu-ţi aminteşti? Crîngul de măslini al bunicului.

– Bunicul tău n-a avut niciodată un crîng de măslini. Era brutar.

– Ba da. Am fost de multe ori acolo. Am găsit un soldat turc...

– Era crîngul de măslini al lui Degani, nu al bunicului tău. Ah, da, poate l-o fi ipotecat. Nu-mi amintesc. Dar nu a fost al lui niciodată.

– Putem merge acolo?

– Nu mai este nici un crîng de măslini. Familia Degani a smuls copacii înainte să plece în Ameriça. Pe urmă a vîndut terenul. Acum este o vie. Sau o livadă de caişi, nu ştiu. N-am mai ieşit de ani de zile. Să megem la Abu Hanna, Samir. Oamenii ştiu că vii. Şi Abu Hanna ştie. Te aşteaptă. Acum eşti un băiat de aur.

Taxiul ajunse la cafeneaua lui Abu Hanna şi opri la intrare. Aceleaşi măsuţe, aceleaşi scaune împletite. Era plin ca întotdeauna. Se pare că venise tot satul. Se uitau la maşină. L-au văzut pe Sam coborînd şi îndreptîndu-se spre terasă. Amurgul se lăsase deasupra satului.

– Aşteaptă aici, îi spuse Sam şi-i făcu semn fiului său să-l urmeze.

Toţi prietenii lui din copilărie se aflau acolo. Probabil

că primiseră cea de-a doua telegramă trimisă de la Atena. Un bătrîn apăru alergînd şi se aruncă de gîtul lui Sam.

– Samir, suspină el. Samir... Dumnezeule, eşti un bărbat în toată firea, Samir. Semeni cu bietul tău bunic. Ce mult s-ar fi bucurat să te vadă atît de elegant şi curat. Doamne, eşti îmbrăcat ca un englez. Parcă a fost ieri cînd ai plecat.

– Ai dreptate, Abu Hanna.

– Şi-a amintit de mine, exclamă el. Şi-a amintit de bietul Abu Hanna.

– Bineînţeles că-mi amintesc. Ai fost atît de bun cu mine.

Bătrînul se întoarse spre Richard.

– El cine este?

– Fiul meu.

– Îţi seamănă, Samir. Parcă ai fi tu cînd ai plecat de aici. Am auzit că ţi-a mers bine în America. Haide, aşează-te.

– Fiul tău unde este, Abu Hanna?

– În Beirut. Are trei magazine, un garaj şi un *trombeel* american. Bietul tău bu4nic ar fi fost atît de mîndru de tine!

S-au aşezat cu toţii, au vorbit, au rîs, au pus întrebări. Sam n-avea nevoie să se laude. Felul cum arăta, costumul elegant, taxiul care aştepta afară cu Richard adormit pe bancheta din spate vorbeau de la sine. Tatăl lui Latif le povestea ce bogat era: avea străzi întregi cu hoteluri, sute de *trombeele, Chevrolet, Ford, Hudson,* noi şi strălucitoare. Era tîrziu noaptea şi venise tot satul. Din cînd în cînd mai apărea cîte o faţă nouă. Pe unii îi recunoştea, pe alţii nu. Toţi îl felicitau de sosirea lui şi fiecare bărbat din sat venise să-l vadă, să-i vorbească şi să-i atingă mîna.

Pe urmă, s-a făcut linişte. Sam a văzut un camion apropiindu-se de colţ. Ceva îi spunea că era timpul să

plece. Putea s-o facă fără să ofenseze pe cineva. Vorbiseră, povestiseră, se vrăsaseră lacrimi, băuseră cafea. Îşi îndeplinise datoria. Îi văzuse şi-i atinsese pe toţi. Se ridică să spună ceva exact cînd trecea camionul. Se uita la cei din jur şi, cînd deschise gura, zări o lumină orbitoare şi auzi o explozie. Răsunară strigăte şi zgomot de sticlă spartă. Oamenii fugeau pe stradă. Cînd căzu pe podea, deschise ochii. Simţi o durere în ceafă. Nu vedea şi nu auzea nimic. Pe urmă auzi glasul fiului său Richard, deasupra lui. Simţea trupul băiatului aproape.

– Vreau să văd crîngul de măslini, zise Sam şi îşi pierdu cunoştinţa.

9

Bineînţeles, Sam n-a văzut crîngul de măslini unde a fost violată mama lui. Şi unde a murit bărbatul care l-a zămislit. N-o să mai vadă niciodată nimic. Charlie devenea foarte sentimental cînd povestea ce se întîmplase. Vorbea şi plîngea, rîdea şi plîngea din nou. Spunea cum Sam îşi pierduse vederea pentru că explozia îi afectase nervul optic. Cum fusese tratat într-un spital din Ierusalim şi ieşise de acolo noaptea tîrziu. Cum mersese pe jos pe străzile înguste, periculoase ale oraşului, cu capul bandajat, condus de fiul său Richard, ca un copil.

Charlie adora această parte a povestirii pentru că, în momentul acela, Richard Baker devenise un bărbat. Englezul era mîndru de fiul prietenului său arab de parcă ar fi fost al lui. Bineînţeles, bietul de el nu ştia ce o să-i facă acest băiat afurisit mai tîrziu. Eu unul nu l-am plăcut niciodată pe Richard. Dar se pare că oamenii din

Jamaica îl adorau. Altfel nu l-ar fi votat tot timpul, de parcă ar fi fost singurul candidat din ţară. Avea o părere atît de bună despre el, încît nu-i ajungeai cu prăjina la nas. Dar nu voi intra din nou în detalii. Charlie a făcut-o destul de des şi cred că toată Jamaica ştie dacă nu toată lumea, pentru că Richard s-a folosit mereu de această poveste în campaniile sale electorale. Citiţi *Gleaner* dacă nu aţi aflat pînă acum.

Pe scurt, Richard şi-a scos tatăl din teatrul de război în care se transformase Palestina la sfîrşitul anului 1947. L-a scos din Ierusalim trecînd prin taberele evreilor, arabilor şi englezilor. Au făcut rost de trei măgari, doi pentru ei şi unul ca să transporte apa şi mîncarea. Richard a luat o hartă şi au pornit- o prin deşert îmbrăcaţi ca beduini, un tată orb şi fiul său surdo-mut. Richard scotea doar nişte sunete guturale cînd întîlneau pe cineva. L-a tîrît pe Sam peste dealurile stîncoase, cîmpurile pustii şi rîurile secate pînă la Amman în Iordania. Au fost opriţi de mai multe ori şi eroismul lui Richard i-a salvat pe amîndoi.

Nu mă îndoiesc de sinceritatea lui Charlie. A fost o adevărată odisee. Un orb într-o ţară măcinată de război cu un băiat care nu văzuse deşertul în viaţa lui, a fost o experienţă destul de dură. Sînt sigur că puştiul s-a descurcat grozav, dar, de fiecare dată cînd povestea, Richard înflorea întîmplările. Pînă la urmă îţi venea să crezi că înfruntaseră în fiecare zi o armată ostilă.

Poate că sînt nedrept cu el pentru că nu l-am plăcut niciodată. Dar motivul pentru care n-o să intru în detalii este că sînt sătul pînă-n gît. În orice caz, n-am chef să-i fac publicitate lui Richard Baker, vă rog să mă credeţi că n-are nevoie. Şi Charlie ştia foarte bine acest lucru. La urma urmei, Richard Baker l-a distrus.

Dar toate acestea aveau să se întîmple mult mai tîrziu. La sfîrşitul lui 1947, după o saga mai grozavă decît zece filme de aventuri, au ajuns la Amman, în

Iordania. Au închiriat un mic avion şi au zburat la Alexandria, Egipt, iar de acolo s-au îmbarcat spre Hong Kong.

Sosirea lor în acest oraş este importantă pentru că acolo l-a cunoscut Sam pe Charles Paget-Brown. Mi se pare ciudat că Charlie nu devenea niciodată sentimental cînd vorbea despre prima lor întîlnire. Îmi place povestea pentru că îmi dezvăluie lumina în care Charlie îl vedea cu adevărat pe Sam. Curajul său, tăria de caracter şi acceptarea destinului. Se vor întîlni, se vor despărţi şi nu vor sta departe unul de celălalt mult timp. Nici măcar atunci n-au stat împreună. Dar după aceea, Sam a jucat un rol important în viaţa lui Charlie la capitolul nostalgie. Îmi place partea aceasta, deşi este mai mult rodul imaginaţiei lui Charlie, dar nu contează. Aşa voia el să vadă lucrurile şi o să vă povestesc aşa cum făcea el. Voi încerca să nu-mi scape nici un cuvînt.

10

Nu i-au trimis o telegramă de pe vapor lui Jean, aşa cum ar fi trebuit. Nu a venit în port să-i întîmpine. Pe atunci nu ştiai niciodată sigur cînd soseşte un vapor şi Sam voia să discute personal cu soţia lui, fără intermediari. Au luat un taxi pînă la hotelul *Peninsula,* unde se cazase şi la recepţie au dat peste Charlie şi fiica lui Roberta. Charlie îl ajuta pe Sam să găsească numărul camerei lui Jean, în timp ce tinerii intraseră în vorbă. Recepţionerul a observat preocuparea lui Charlie.

– Sînteţi prieten cu domnul Paget-Brown, domnule Baker? Este un oaspete de seamă al acestui hotel.

– Abia ne-am cunoscut.

– Scuzaţi-mă. V-am văzut vorbind. În orice caz, vă aşteptam, domnule Baker. Vreţi s-o anunţăm pe doamna Baker?

– Nu, mulţumesc. Voi urca direct în camera ei.

Richard şi Roberta nu terminaseră de vorbit.

– Îmi cer scuze pentru fiul meu, spuse Sam. Pe vapor nu era nimeni mai tînăr de cincizeci de ani.

– Nu te îngrijora. Şi pentru fiica mea este o nouă experienţă. La şcoala ei nu sînt băieţi.

Au rîs amîndoi.

– Colegul meu o să vă conducă imediat în camera dumneavoastră, domnule Baker.

– Îl conduc eu, s-a oferit Charles. Cred că stăm la acelaşi etaj.

– Este foarte amabil din partea dumneavoastră, i-a spus Sam.

– Voiam oricum să urc. Băiatul nu vine?

– Aş prefera să rămînă aici. Vreau să discut singur cu soţia mea. Este o situaţie delicată, domnule Paget-Brown. Îmi pare rău că v-am amestecat, dar nu cunosc pe nimeni aici şi fiul meu este prea tînăr să înţeleagă...

– Ce-ar fi să bem un ceai împreună. Pînă atunci, fiul dumneavoastră ar putea să-şi vadă mama. O să ne gîndim la ceva mai tîrziu, cînd o să coboare.

– N-o să ţină. De îndată ce o să vorbească cu el, o să ştie.

– Înţeleg... De fapt nu înţeleg nimic. Ce vreţi să spuneţi?

– Soţia mea nu ştie că sînt orb. Trebuie să i-o spun personal.

– Ah... veţi avea nevoie de timp.

– Cîteva ore.

– Nici o problemă, domnule Baker. O să-l pun pe omul meu să plimbe copiii prin oraş.

– Aţi putea face asta?

– Cu multă plăcere... dacă fiul dumneavoastră nu are nimic împotrivă.

– O să facă ce-i spun eu.

– Păcat că nu pot zice acelaşi lucru despre Roberta.

– Vă cer prea mult. O să-l trimit în camera lui...

– La ora zece dimineaţa, la vîrsta lui, în Hong Kong? Lăsaţi-mă să vorbesc cu ei. Omul meu este afară.

– Vă mulţumesc.

Luară liftul.

– Cum aveţi de gînd să procedaţi, domnule Baker?

– Nu ştiu. Mă rog lui Dumnezeu s-o găsesc adormită.

– O să vă vină o idee cînd o să ajungeţi acolo.

– Da.

– Aşa se întîmplă întotdeauna?

– Da.

– Vă conduc pînă la uşă.

– N-o să vă uit niciodată, domnule Paget-Brown.

– Nici n-o să vă las. Sper să cinăm împreună.

– De-abia aştept.

– Lăsaţi-mi un bilet la portar.

– Cînd v-ar conveni?

– Oricînd.

– Aţi spus oricînd? Nu sînteţi ocupat?

– Da, oricînd. Gata, am ajuns, domnule Baker.

– Vă mulţumesc.

Sam ascultă paşii lui Charlie îndepărtîndu-se pe coridor, iar apoi îşi luă inima în dinţi şi bătu la uşă. Auzi un nervos „Cine este?" Bătu din nou. Uşa se deschise. Sam se întoarse cu spatele.

– Sam! strigă Jean.

Se apropie de el şi se îmbrăţişară.

– Nu aici, îi spuse el.

Îl trase înăuntru şi încuie uşa în urma lui.

Rămase acolo cu faţa la fereastră. Simţea căldura luminii.

– Trage draperiile, Jean, îi spuse el. Te rog.

O auzi alergînd să-i îndeplinească dorinţa şi întorcîndu-se la el.

– Vrei să pun semnul „Nu deranjaţi" la uşă?

– Da.

Plecă din nou. O auzi închizînd şi deschizînd uşa. Apoi veni în braţele lui.

– Şi Richard? Unde este?

– Şi-a făcut o nouă prietenă. O englezoaică. Studiază aici. S- a oferit să-i arate oraşul.

– Stinge lumina, Jean.

– Lasă-mă mai întîi să te strîng la pieptul meu.

Trupul lui o făcea să-şi piardă minţile. Timpul care trecuse de la acea ultimă noapte petrecută pe vaporul grecesc, îngrijorarea, aşteptarea, tot ce văzuse şi făcuse, tot ce voia să-i spună îi exacerbaseră dorinţa. Uită de fiul ei şi de orice altceva. Se desprinse cu greu de el, se apropie de pat şi o auzi stingînd veioza.

– A trecut atîta timp. Doamne ce întuneric este...

– Da, zise el. Unde e patul?

– Mergi drept înainte, iubitule. Este chiar aici şi eu sînt în el.

Era înnebunită. Se apropie ghidîndu-se după foşnetul halatului! Ajunse la pat, îi atinse braţele şi simţi în nări mirosul ei.

Se întinse pe spate.

– Dă-mi voie să te dezbrac, îi spuse Jean. Doar sîntem în Orient.

– Mulţumesc.

– Ai slăbit? Unde ţi-e burta sexy, Sam?

Nu-l aşteptă să-i răspundă, îl dorea. Dorinţa ameninţa să explodeze înăuntrul ei. Trebuia să şi-o astîmpere. Îi sărută umerii, pieptul, din ce în ce mai jos... Apoi se trînti peste el şi-l posedă dezlănţuită; agitîn-

du-se, gata să-l sfărîme. Cînd ajunse aproape de orgasm, crezu că o să moară de plăcere şi gemu pînă căzu peste el, epuizată.

– Ce egositǎ sînt, zise ea.

I se părea mai tăcut decît de obicei. Aproape că nu se mişcase. Poate nu apucase, din cauza ei. Îl atacase ca o tigroaică, se gîndi ea amuzată.

– Sînt obosită, Sam, îmbătrînesc. A trecut atîta timp.

Îi luă mîna şi i-o sărută. Observă că ochii lui priveau în gol şi părea trist.

– Ce este, Sam?

– Odată, ai insistat să-ţi spun ceva, îţi aminteşti?

– Am vrut să-mi spui multe lucruri. La care din ele te referi?

– Ştii, pe vapor, voiam să-ţi explic de ce trebuia să mă întorc în satul meu.

– Da, îmi amintesc, bineînţeles. Mi-ai promis că o să-mi spui într-o noapte întunecată.

– Da. Acum este întuneric, dar este dimineaţă.

– Nu-mi pasă. Spune-mi.

– Bine, zise el.

Şi-i povesti în timp ce o ţinea în braţe. Îi explică tot, ca şi cînd s-ar fi întîmplat altcuiva, fără regret sau autocompătimire.

– Aşa a vrut Dumnezeu, zise el zîmbind. Cînd m-am născut, primul lucru pe care l-am văzut a fost satul meu de lîngă Ramalla. A fost şi ultimul pe care l-am văzut. Aşa mi-am luat rămas bun de la ţara mea, Jean. Este voinţa lui Dumnezeu. Acum sînt un om liber.

Cum o fi aflat Charlie ce s-a petrecut în dormitorul acela, n-o să ştiu niciodată. Sam nu era un vorbăreţ, sau poate că era cînd rămînea singur cu Charlie. De atunci, s-au întîlnit în fiecare noapte şi Charlie şi-a prelungit şederea la Hong Kong doar ca să fie cu el. A chemat-o şi pe Rose de la Bangkok să stea cu Roberta, ca să aibă mai mult timp pentru prietenul său. Poate

că a inventat acele episoade intime, sau şi le-a imaginat. La urma urmei, Charlie era un romantic şi citise atîtea cărţi de aventură. Oricum, nu contează, chiar dacă ar fi fost numai în imaginaţia lui Charlie.

Vă întrebaţi ce l-a atras la Sam? Cred că naivitatea. Felul în care îşi accepta soarta. Admiraţia lui copilăroasă faţă de aventurile de război ale lui Charlie şi atitudinea lui în afaceri. Dar, era adevărat chiar dacă Charlie trebuia să inventeze reacţiile lui Sam faţă de anumite lucruri, ca să-i înţeleagă caracterul. Charlie i-a povestit cum amabarcaţiunile lui transportau mărfuri de contrabandă dintr-o ţară într-alta. I-a explicat cum traficanţii lor birmanezii de pietre preţioase aduceau rubine fără să le declare la vamă. Cum intuia poliţiştii şi oamenii din guvern. Şi Sam, un om care nu încălcase niciodată legea şi îşi plătea curent impozitele, acceptase totul. Nu i-a trecut niciodată prin minte că Charlie ar fi putut să putrezească în puşcărie pentru o zecime din fărădelegile pe care le comitea zilnic. Lui Charlie îi plăcea mai ales felul în care Sam accepta dorinţa sa de aventură şi de inedit, fără să-l invidieze sau să-l prevină. Sam nu considera că aventurile lui Charlie erau nişte fapte reprobabile. Nici vînzarea penicilinei, a morfinei sau a altor substanţe toxice. Vedea în gustul lui Charlie pentru pericol un hobby, nu o pasiune maladivă. Se gîndea poate că aşa mergeau lucrurile în această parte a lumii. În orice caz pentru un om de afaceri ca el, Sam era extrem de naiv.

– Despre ce discutaţi? l-am întrebat odată pe Charlie.

– Nimic deosebit. Îmi povestea de viaţa lui şi eu de a mea. Nu ascundeam nimic. La început l-am compătimit că şi-a pierdut vederea. Dar mai tîrziu mi-am dat seama că nu-l deranja. Era destinul lui. Aşa îi fusese sortit. Îşi continua viaţa, ca şi cînd ar fi fost ceva normal.

– Şi dacă şi-ar fi pierdut vederea în tinereţe?
– Nu şi-a pierdut-o.

Sam era cel mai bun prieten al lui Charlie. Cel mai grozav, mai alturist şi mai plăcut. Uneori eram atît de sătul de poveştile lui despre Sam, încît nu-l mai ascultam, dar Charlie nu contenea să vorbească despre el. În concluzie, Charlie era foarte vorbăreţ pentru un englez, dar numai cînd îţi povestea de Sam. În schimb Sam, care se născuse în Orientul Mijlociu, unde oamenilor le place să stea la palavre, era scump la vorbă.

11

Sam mi-a vorbit o singură dată de Charlie. Cînd intrase în mare rahat faţă de noi. Nu Sam, Charlie. Vă garantez că dăduse de bucluc şi numai din vina lui. Dacă n-aş fi fost eu, ar fi sfîrşit cu un glonţ în cap. A trebuit să inventez o întreagă poveste să-i scap pielea.

Nu-mi amintesc exact cum am ajuns să discut cu Sam. S-a purtat ca un avocat al apărării. Simţise probabil că englezul era în primejdie.

A fost singura dată cînd mi-a vorbit între patru ochi. M-a invitat la cină, la el acasă, în Stonny Hill. Devenise o mare personalitate şi faptul că eram unicul invitat reprezenta o mare cinste. Jean era şi ea acasă, dar ne-a lăsat singuri. Richard plecase să-şi vadă de politică sau să reguleze nevasta altuia. Eram singuri în cameră. Sam a aşteptat să mă aşez şi să-mi iau un pahar. Stăteam în living-room-ul cel mare lîngă fereastra care îţi oferea o superbă panoramă a Kingston-ului.

Oraşul se întindea în vale ca o mare de lumini, cu portul în dreapta şi aeroportul *Palisados* în stînga. Avioanele decolau şi aterizau, vapoarele veneau şi plecau. Lîngă casă, luna se reflecta în piscină. Era o privelişte fascinantă. Bineînţeles, Sam nu putea s-o admire, pentru că nu vedea. Era prea preocupat să-şi apere amicul, pe Charlie. Toată noaptea am vorbit numai de el.

– L-am întîlnit pe Charles Paget-Brown în 1948, la Hong Kong, dar de-atunci mi-a fost ca un frate. Oricît de mult s-ar deosebi de mine şi de lumea mea, avea ceva irezistibil. Pe atunci se afla în culmea succesului şi mi-a părut rău, pentru că mi-ar fi plăcut să se întoarcă în Jamaica, împreună cu mine.

Era un englez din cap pînă-n picioare. Exact cum mi-am dorit să fie fiul meu, Richard. Englezii au multe calităţi. De exemplu, sînt toleranţi. Manierele lui era impecabile şi încrederea lui în oameni impresionantă. M-a ajutat într-un moment cînd m-a lovit cea mai mare nenorocire din viaţa mea. Aveam nevoie de înţelegere. Se bucura de mare trecere la hotelul *Peninsula* unde stăteam toţi, dar nu profita. Charles este un om cu obiceiuri ciudate, neconvenţionale, un om generos. Nu numai cu banii lui, ci şi cu timpul, înţelegerea şi afecţiunea. Ştie cum să dea şi o face tot timpul. Chiar şi cînd n-ar trebui. Şi, mai ales, ştie să asculte. Şi nu te face niciodată să te simţi inferior. Ştii că am orbit şi, nefiind orb din naştere, mi-a venit greu să mă adaptez. Suferinţa este mare, mai ales din cauza felului în care te tratează oamenii cînd află. Încearcă să fie amabili şi vorbesc încet, ca şi cînd ai fi tare de urechi. Ştiu că se comportă aşa din milă. Dar Charles nu m-a făcut niciodată să mă simt un infirm. Din păcate, oamenii nu înţeleg că a fost voinţa lui Dumnezeu.

– Eşti un om curajos, domnule Baker, am spus eu.

– Nu cred.

– Ba eşti. Ţi-ai acceptat soarta. Ţi-ai continuat viaţa ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic. Eu nu ştiu ce aş fi făcut. Cred că m-aş fi împuşcat. Noroc că te-a ajutat credinţa.

– Cine ţi-a spus că mi-am acceptat destinul?

– Tu. N-ai afirmat că a fost voinţa lui Dumnezeu?

– Abia mai tîrziu mi-am dat seama.

– Nu ştiam.

– Crezi că sînt Dumnezeu? Nu, sînt un om ca toţi ceilalţi. Oamenii pot accepta nenorocirile celorlalţi. Greu, dar pot. Însă nu se împacă niciodată cu ideea că sînt schilodiţi pe viaţă. Se autocompătimesc. N-am acceptat că eram orb.

– Charlie a spus că te-ai împăcat imediat cu această situaţie.

– Serios?

– Foarte serios.

– Ţi-a spus că mi-am acceptat destinul?

– Da. Îţi jur.

– Nu s-a întîmplat deloc aşa. Eram distrus, terminat. Îmi doream moartea. Credeam că venise sfîrşitul lumii pentru mine. Nu puteam să discut cu nimeni. Îl aveam alături pe fiul meu care dăduse dovadă de atîta curaj să mă salveze. Cum era să-i spun ce simţeam? Trebuia să fiu demn, dar în sinea mea mă gîndeam mereu la sinucidere, te rog să mă crezi. L-am urmat pe Richard prin deşert ca un robot. N-aveam timp să mă gîndesc pentru că ne mişcam. Îl ascultam în timp ce mergeam. Mai tîrziu am stat cu el la nesfîrşitele mese festive, pe vaporul care ne-a dus în Orient. Doar într-o singură noapte, cînd m-a lăsat singur în cabină, am avut ocazia să-l întreb pe Dumnezeu de ce mi-a făcut asta. N-am îndrăznit să plîng, de teamă că fiul meu o să se întoarcă şi o să mă vadă. Nu voiam să-l dezamăgesc. Îl obligasem să vină cu mine într-un pelerinaj nebunesc şi egoist, într-un sat de care nu ştia nimic. Era o parte din

viaţa mea care n-avea nici o legătură cu el. Cum o să fiu un erou? Dacă aş fi fost, m-aş fi dus singur. Pentru ce am primejduit viaţa fiului meu? Pentru că am vrut să mă desprind de rădăcinile mele? Ar fi putut foarte bine să-mi spună că l-am luat fiindcă mă temeam să-mi înfrunt trecutul de unul singur... Dar nu mi-a spus. A venit şi cu toate că nu i-a convenit nu s-a plîns niciodată. Cum să-i mărturisesc ce simţeam? Bineînţeles că mă compătimeam. Nu sînt un erou şi nici un înger. Sînt un om şi, după cele întîmplate, aveam senzaţia că nici asta nu mai sînt. Nu puteam învinovăţi pe nimeni. Aş fi vrut să-mi descarc sufletul, dar n- aveam cui.

– Charlie mi-a spus că ai înfruntat soarta ca un tigru... Că te-ai dus la soţia ta şi i-ai spus că ţi-ai pierdut vederea ca şi cînd aţi fi discutat despre vreme.

– Poate că am vorbit indiferent... poate că mi-am păstrat sîngele rece... Dar mă prefăceam, domnule Perotti. Nu eram eu acela. Mă aştepta îngrijorată pentru Richard şi pentru mine. Toţi ştiau ce se întîmpla în Palestina, mai ales Jean. A încercat să mă prevină, dar n-am ascultat-o pentru că eram încăpăţînat. Şi cînd... cînd mi-am pierdut vederea... trebuia să dau impresia că nu-mi pasă. Dar îmi păsa, domnule Perotti. Îmi păsa îngrozitor de mult şi cînd am simţit că durerea este gata să izbucnească, am ştiut că trebuie să plec. Departe de soţia mea. De fiul meu... Dar unde? Nu vedeam... Eram într-un oraş străin... Nu cunoşteam pe nimeni... Iată de ce Charles Paget-Brown mi-a fost ca un frate... Era acolo şi şi-a dat seama ce simţeam...

– Nu înţeleg.

– Charlie, cum îi spui tu, a fost trimis de Dumnezeu. Atunci în prima zi, după ce-i spusesem soţiei mele ce se întîmplase, am rămas în pat. Ştiam că nu mai aveam mult pînă o să cedez nervos. M- am prefăcut că am aţipit şi Jean a coborît în hol, să-l aştepte pe Richard. M-am dat jos din pat şi am început să caut telefonul. Nu

ştiu cît a durat, dar am dărîmat tot în jurul meu pînă l-am găsit. Înţelegi, domnule Perotti, eram într-o cameră necunoscută, confruntat cu o situaţie nouă şi... pentru prima oară eram singur. Credeam că o să înnebunesc... voiam să mor... Pe urmă am auzit vocea operatoarei şi am rugat-o să-mi dea legătura cu camera domnului Paget-Brown. Am avut noroc pentru că era acolo. I-am auzit vocea. „Vino repede", i-am spus. N-a fost nevoie să-i explic. Ştiam unde era uşa, am deschis-o şi l-am aşteptat. Mă cuprindea panica, domnule Perotti şi înainte să pună stăpînire pe mine, a venit.

„Scoate-mă de aici, domnule Paget-Brown", i-am spus eu. N-a trebuit să-i dau alte explicaţii. Ştia ce se întîmpla cu mine. Eram în pielea goală. M-a ajutat să mă îmbrac. A chemat camerista şi a pus-o să facă ordine. Pe urmă m-a luat cu el în cameră şi a comandat o băutură tare. M-a pus să-mi sun soţia la recepţie şi să- i spun unde eram. M-a sfătuit să-i explic că aveam o importantă întîlnire de afaceri şi nu voiam să fiu deranjat şi să-i sugerez să se plimbe prin oraş. Să se ducă la cumpărături. Am repetat ca un papagal tot ce mi-a spus el. Şi cînd ne-am aşezat, am izbucnit în lacrimi. Da, am plîns ca orice amărît, fără un viitor. Eram nedrept, egoist. Îmi jeleam vederea, îl blestemam pe Dumnezeu, pe mine, satul meu şi lumea întreagă. Am plîns cu amărăciunea înfrîngerii, a disperării... Era prima oară cînd îmi descărcam sufletul. Şi nu uita ca mă aflam alături de un străin. L-am copleşit cu autocompătimirea mea.

– Şi Charlie ce a făcut?

– Ce a făcut? M-a tras de pe scaun şi m-a îmbrăţişat... Da, nu-i aşa că nu-ţi vine să crezi? Gentlemanul acela englez bine- crescut m-a strîns în braţe, m-a mîngîiat pe cap şi nu mi-a dat drumul decît după ce m-am liniştit. Pe urmă m-a aşezat la loc şi mi-am cerut scuze. Şi ştii ce mi-a spus? Că nu contează. Că era

efectul unui şoc întîrziat. Că se întîmplă oricui. Că văzuse oameni mai mari ca mine plîngînd din motive mai puţin grave ca al meu. Şi că puteam rămîne la el pînă mă simţeam în stare să mă întîlnesc cu familia.

– Şi ai stat cu el?

– Da. L-am auzit telegrafiind soţiei şi la firmă, să spună că nu terminase treburile în Hong Kong şi nu ştia cînd o să se întoarcă. A aranjat ca soţia şi fiul meu să-şi petreacă timpul cu fiica lui şi i-a prezentat tuturor cunoscuţilor săi... Şi te rog să mă crezi că cunoştea pe toată lumea, domnule Perotti. Noaptea dormeam cu soţia mea, dar timp de o săptămînă, mi-am petrecut fiecare ceas al zilei cu el. A fost cea mai fascinantă săptămînă din viaţa mea. M-a ascultat şi m-a lăsat să-mi revărs toată amărăciunea şi autocompătimirea. Prefera să tacă. Înţelegea ce simţeam de parcă m-ar fi cunoscut de cînd lumea.

– M-a vindecat cînd a început să-mi prezinte oameni străini. Acesta este prietenul meu, Sam Baker, din Jamaica. Îşi face probleme pentru că a orbit. Nu-l întrebaţi nimic, continua el, pentru că nu ştie ce înseamnă. Pînă acum n-a fost orb şi suferă. M-a făcut să mă simt gol în faţa celorlalţi şi în felul acesta m-a învăţat să mă accept aşa cum eram. Nu m-a lăsat să mă prefac că nu se întîmplase nimic, pentru că infirmitatea mea era evidentă pentru toată lumea, inclusiv pentru mine.

– La sfîrşitul acelei săptămîni, am redevenit eu însumi. Am început să înţeleg ce se întîmplase. Dacă n-ar fi fost Charles Paget-Brown, n-am mai fi stat azi de vorbă, domnule Perotti. M-aş fi aruncat pe fereastră. Trebuie să-ţi spun ceva. A doua sau a treia zi, cînd i-am spus că vreau să mă sinucid, Charles m-a dus la fereastră, a deschis-o şi mi-a promis că mă ajută să sar, dacă asta îmi doream. Dar mi-a pus două condiţii. Mai întîi voia să vorbesc despre familia mea, munca şi viaţa

mea, înainte să mă ajute să-i pun capăt. Şi în al doilea rînd, trebuia să-mi aduc soţia şi fiul în camera lui şi să le spun că doream să mor. Au dreptul să ştie ce simţi, să te înţeleagă, mi-a explicat el. După aceea, m-a asigurat că o să mă ajute. Ba chiar o să-mi facă vînt de la fereastră cu mîna lui. În momentul acela mi-am dat seama ce caraghioşi eram şi am rîs pînă n-am mai putut. Am rîs atît de mult, pînă mi-am alungat durerea.

– Pînă atunci şi nici după aceea, n-am mai întîlnit nici un om atît de altruist, bun şi înţelegător ca şi Charles. Aşa am devenit fraţi. Este un bărbat curajos şi mă mîndresc să-i spun frate.

– Aveam mult timp la dispoziţie şi am stat ore-n şir împreună. N-a încercat niciodată să-şi ascundă îndeletnicirile. Mi-a lăsat impresia că nu se maturizase suficient. Oamenii care luptă pentru ţara lor sînt răniţi, domnule Perotti. Iar rănile sînt dureroase şi au nevoie de calmante. Şi calmantele creează o dependenţă, la fel ca drogurile. Oamenii văd şi admiră medaliile de pe pieptul unui erou, nu sîngele vărsat să le cîştige. Caracterul aventuros al afacerilor sale era o reminiscenţă a anilor de război. Mi-a povestit isprăvile lui fără să se laude. Toate acele episoade palpitante au fost relatate cu indiferenţă, ca şi cînd ar fi fost vorba de altcineva.

– Hong Kong era un oraş ciudat la vremea aceea. Charles spunea că se reconstruiau vechile imperii şi se ridicau altele noi. Linia firavă care separa binele de rău era ignoranţa de cele mai multe ori. După anii de război şi de lipsuri, puteai să-ţi cîştigi existenţa în diverse feluri. Nu ştiai niciodată precis care era legal şi care nu. Pînă atunci, nu m-a interesat lumea. Ştiam foarte puţine lucruri despre istorie sau politică. Charles Paget-Brown a fost cel care m-a luminat. Într-un moment cînd aveam

nevoie cu disperare de ceva care să mă salveze. Transporta maşini agricole, năvoade, conserve şi alte „mărfuri uscate". Importa medicamente din Orient şi avea o flotă de bărci de pescuit care îşi desfăşura activitatea într-un port siamez, numit Pataya.

– Charles avea o afacare internaţională, în timp ce eu nu ştiam altceva decît Jamaica şi turişti. Nu fusesem niciodată la Bangkok; dar ştiam că Charles Brown locuia acolo şi-i plăcea foarte mult. Venea adesea la Hong Kong, să-şi viziteze fiica, Roberta, care era la şcoală. De fapt copiii noştri au fost cei care ne-au unit. Dar ţi-am spus asta deja. Am început să îmbătrînesc. Regret că nu l-am cunoscut mai devreme pe Charles... Ar fi fost cu totul altfel.

Ascultam cu sufletul la gură. Mă gîndeam la rolul pe care l-am avut cînd l-am obligat pe Charles să meargă în Jamaica. Poate n-a fost chiar atît de rău. Poate că am fost mîna destinului; l-am împins pe insula aceea, împotriva voinţei lui.

– Domnule Baker, am spus eu. Charlie nu mi-a povestit niciodată acest episod din relaţia voastră, deşi mi-a vorbit foarte mult despre tine. Te iubeşte la fel de mult... Dar versiunea lui este cu totul alta. Oare a uitat?

– Imposibil. Doar ştie adevărul.

– Atunci de ce nu mi l-a spus?

– Pentru că este un om modest. Nu vrea să treacă drept un erou. Cred că îl deranjează.

M-am rezemat de spătarul scaunului. Muream de sete, dar mă simţeam prea slăbit să ridic paharul.

– Domnule Perotti, a spus Sam,

Engleza lui guturală mă încînta. S-a ridicat de pe scaun şi s- a îndreptat spre mine. Ştia unde stăteam şi mi-a atins mîna.

– Nu ştiu ce aveţi împotriva lui Charles. Dacă este vorba de bani, vă garantez orice sumă.

– Nu, este o problemă de onoare.

– În cazul acesta, nu-mi fac griji. Charles este cel mai onorabil om pe care l-am cunoscut vreodată. Veţi vedea că vă înşelaţi în privinţa lui. Sînt gata să merg oriunde să vorbesc pentru el. Şi încă un lucru, domnule Perotti. Aş vrea să-mi promiţi ceva...

– Ce anume?

– Că Charles n-o să afle niciodată de această conversaţie.

A fost singura dată cînd am discutat între patru ochi cu Sam. L-am ascultat atent. I-am urmărit mişcările încete şi sclipirea onestă din ochii lui morţi dar expesivi. Vorbea ca un om care n- avea nimic de ascuns. Anii de muncă grei se spulberaseră, ca şi cînd n-ar fi existat. Era bogat, dar dovedea simplitatea unui preot dominican. Mi-a spus că n-a primit o educaţie şi mi-a povestit cum a început de la nimic. Mi-a vorbit de afacerea cu hotelurile lui şi de oamenii care lucrau pentru el. Nu se mîndrea cu ce realizase. Vorbea de cariera lui ca şi cînd ar fi fost la îndemîna oricui. Admira America şi pe americani. Visase să ajungă acolo de cînd era mic. America reprezentase un model demn de urmat. Citise despre războiul american şi constituţia tării. Spunea că un adevărat american ar trebui să-l aprecieze pe Charles. Mi-a povestit ce probleme avea cu fiul său Richard pe care-l interesau doar femeile şi politica. Ar fi vrut ca fiul său să se ocupe de afaceri şi se considera norocos că avea un prieten şi un partener precum Charles. Englezul se va ocupa de afacerile lui cînd el n-o să mai fie. O să aibă grijă de tot pentru viitoarea generaţie. M-a pus să jur că n-o să suflu o vorbă. Aranjase totul în testamentul lui.

Aşa că dacă el avea încredere să lase în seama lui Charles munca lui de-o viaţă şi eu trebuia să am. La urma urmei nimeni nu-l cunoştea pe Charles mai bine ca el. Spunea că este gata să facă orice pentru mine sau pentru şefii mei. Aici ori în Statele Unite.

Bineînţeles, Sam n-avea cum să ne ajute. Noi, adică familia, eu şi Charles, eram amestecaţi în alte afaceri, care n-aveau nici o legătură cu Sam. El credea că îl cunoştea pe Charles şi într-un fel poate că avea dreptate. Poate că îi cunoştea caracterul mai bine ca oricine, dar nu ştia nimic despre el. Nu ştia exact ce făcea Charles în timpul liber. Cu ce se ocupa după lăsarea întunericului. Şi n-avea de gînd să-l lămurească. Nu ştia nimic nici despre noi. Habar n-avea ce însemna familia. Credea probabil că era vorba de un văr sau o mătuşă. N-auzise de Organizaţie şi nu ştia cum operează. Nici măcar nu ştia de existenţa ei. N-avea nici cea mai mică idee în ce era amestecat Charlie. Îl susţinea orbeşte. Îl iubeam şi-l respectam pentru asta.

Dar sesizasem un lucru. Ascundea ceva, deşi nu ştiam ce anume. Sam era un tip formidabil, în ciuda infirmităţii lui. Chiar şi atunci, la bătrîneţe.

12

Nu ştiu unde se află linia care-i separă pe cei ca mine de cei ca Sam. Şi nici cum ajung unii aşa... În filme, se arată ce copilărie grea au avut criminalii şi spărgătorii de bănci. Vă rog să mă credeţi, am văzut escroci blînzi ca un înger şi ticăloşi cu figuri îngereşti care şi-ar fi ucis şi mamele. Oamenii sînt întotdeauna

fascinaţi de gangsteri. Abundă în cărţile de succes şi în filme. Li se dedică diverse cîntece. Oamenii leşină la dentist, dar privesc cu plăcere scene sîngeroase.

Îmi amintesc cînd discutam despre acest subiect cu Charlie. Şi anume cum o iau oamenii pe cărări greşite. Eram amîndoi la Bangkok, în Thailanda, cu mult înainte să se mute în Jamaica. La clubul lui Charlie: în grădină, cu paharele în faţă. Numai noi doi. Nu-l cunoşteam încă pe Sam. Nu era prima mea întîlnire cu Charlie. Discutasem de mai multe ori şi ştia tot despre familie. Pînă atunci nu considerase că am putea fi o ameninţare pentru afacerea lui. Acea conversaţie a avut loc după ce New York-ul mi-a spus să nu-i mai dau tîrcoale şi să-l abordez direct. Şi cînd se strînge cureaua, trebuie să dai cărţile pe faţă.

– Tu cum ai ajuns să te abaţi de la calea cea dreaptă? m-a întrebat el. Cu mine ştii cum a fost.

– Chiar te interesează?

– Bineînţeles.

– Aveam vreo treisprezece-paisprezece ani. Mama mă ducea în vizită la un tip, Don Antonio. Numai duminica şi numai la el la birou. Ştiam că este ceva între ei. Oricum, era o persoană importantă. Capul unei mari familii care se ocupa de cartierul nostru. Era un om solid, îmbrăcat în costum şi cravată. Îmi dădea întotdeauna cîţiva bănuţi să-mi iau îngheţată, înainte să mă trimită la plimbare. Într-o duminică, am intrat în biroul lui. Vorbea la telefon. Pe masă, în locul unde stăteam întotdeauna, era pistolul lui. L-am luat şi am început să mă joc cu el sub haină. Mama nu m-a văzut. Cred că ieşise din cameră. Don Antonio mi-a zîmbit. Avea ochi mari şi sprîncene stufoase. Îmi era întotdeauna puţin frică de el, dar nu şi în duminica aceea. Nu ştiu de ce. La un moment, uşa s-a trîntit de perete şi a apărut un

tip. Nu-l mai văzusem pînă atunci. A scos încet un pistol şi l-a îndreptat spre Don Antonio, fără să mă bage în seamă. Eram mic pentru vîrsta mea, dar îndesat. Chiar gras. Nu ştiu ce m-a apucat. N-am stat să mă gîndesc şi n-am spus nimic. Am întins pistolul lui Don Antonio spre străin şi am apăsat pe trăgaci. Nu ştiam dacă era încărcat, dar am auzit o împuşcătură, arma mi-a căzut din mînă şi intrusul s-a prăbuşit pe podea.

Don Antonio şi-a terminat conversaţia în linişte. A spus ceva, a zîmbit şi apoi a pus receptorul în furcă. Apoi s-a ridicat. Eram îngrozit. Dar mi-a zîmbit, a venit la mine şi m-a luat în braţe. Mama a apărut ca din pămînt la uşă, palidă la faţă.

– Vincente mi-a salvat viaţa, a spus Don Antonio. Mi-a salvat viaţa, fir-ar al dracului!

Mama mă bătea dacă vorbeam urît, dar cînd a auzit înjurătura lui Don Antonio a zîmbit.

Bătrînul mi-a dat cîţiva dolari şi mi-a spus să mă duc la film. Cînd m-am întors, cadavrul dispăruse.

După aceea nu m-am mai dus la şcoală. Am lucrat pentru Don Antonio. Aşa m-am abătut de la calea cea dreaptă, Charlie. Ce zici, vrei să te joci cu noi?

Aceasta a fost conversaţia noastră. Doamne, au trecut vreo douăzeci de ani de atunci. Şi între timp, ne-am văzut tot timpul. Vreau să spun cu Charlie, nu şi cu Sam. Nu-mi explic de ce mi-am deschis sufletul faţă de el. Aş fi putut să inventez ceva. De ce oare i-am povestit de Don Antonio şi de mama? Ce umilinţă! Mă doare şi acum cînd îmi amintesc. Dar toate se vindecă în timp.

Dar atunci aveam alte lucruri la care să mă gîndesc. Moartea nu aşteaptă pe nimeni. Cei de jos ştiu unde mă duc şi de ce. Nici înmormîntările nu aşteaptă. Sînt punctuale. Oamenii întîrzie la întîlnire sau să-şi achite

datoriile. Dar nu întîrzie niciodată să se roage lui Dumnezeu sau să petreacă pe cineva pe ultimul drum.

Portarul tocmai a sunat să spună că limuzina trebuie să sosească. Şi o să ajung la înmormîntare. O să stau departe. Nu mă duc pentru ceilalţi. Doar pentru el. Unul a murit şi nu vreau să ştie celălalt că am fost acolo. Nu-mi pasă ce cred ceilalţi. N-or să mă recunoască. A trecut mult timp şi cred că acum au alte preocupări.

CARTEA A DOUA

13

Americanul era îmbrăcat la patru ace. Părea cam deplasat în costumul lui elegant şi cu toate că ventilatorul din tavan se rotea neobosit, transpira din abundenţă. Era un tip mic de statură, cu umeri laţi şi păr negru des, pieptănat pe spate, stil Edward G. Robinson. Zîmbetul lui îi dezgolea dinţii albi, perfecţi. Zîmbea tot timpul şi vorbea blînd. Chiar şi atunci cînd spunea ceva ameninţător.

De ce l-o fi amestecat, se întreba Charles. De ce l-a lăsat să vorbească? Să-i povestească despre prima lui crimă, mama lui, primul lui şef? Ar fi trebuit să nu se bage cu el. De ce nu şi-a văzut de treabă?

Răspunsul îi veni imediat în minte. Pentru că nu avea de ales. I-l prezentase Paco filipinezul. Era o chestiune de onoare. Nu puteai să-i ignori pe prietenii unui partener vechi ca Paco. Cel puţin nu în Orient, unde prezentările sînt un semn de prietenie şi de încredere. Paco fusese omul care-l băgase în afaceri cu ani în urmă. Şi, în afară de incidentul din timpul războiului, se dovedise un om de încredere. Americanul vorbea. Charles îi auzea vocea, dar nu asculta ce spunea. Oare

era atît de superficial? Ce conta cum arătau oamenii? Conta totuşi. Ceva din înfăţişarea acestui om îl descumpănise. Pînă azi fusese întotdeauna prietenos.

Acum însă nu mai reuşea. Nici un doctor nu putea opera fără să verse sînge. Pe Vincent Perotti îl interesa afacerea lui. Chiar dacă ar fi fost cel mai simpatic tip din lume, şefii lui nu erau. Charles auzise de ei, la fel ca toată lumea, de fapt. Erau periculoşi.

Ce-l apucase să discute cu el tocmai azi, cînd trebuia să prindă avionul de seară şi s-o viziteze pe Nappaporn.

Charles se uita la faţa lui Perotti. Nu mai vorbea. Poate că tăcuse demult şi nu observase. Sau poate că-l urmărea.

Aici, în Orient, era o lipsă de respect.

Americanul o să-şi dea seama că nu fusese atent.

– Să ştii că nu mă sperii, Perotti.

– Nici n-am încercat.

– Ba ai încercat. Altfel de ce mi-ai povestit cum l-ai împuşcat pe tipul acela, cînd...

– Pentru că m-ai întrebat. Ai vrut să ştii cum am intrat în această afacere. Poate ţi-am spus prea multe. Poate că nu suporţi adevărul. Ţi-a mers prea bine în viaţă să înţelegi.

– Ai dreptate. Ascultă. Diseară mă duc la Hong Kong. Vorbim la întoarcere.

– Ce cauţi la Hong Kong?

– Deşi nu te priveşte, îţi amintesc că am o fiică la şcoală acolo.

– Nu eşti prea prietenos.

– Nici tu. Vii în biroul meu şi îndrăzneşti să-mi spui să-mi lichidez afacerile. Cred că eşti nebun, Perotti. Ştii cît mi-a trebuit să pun pe picioare totul?

– Sigur că ştiu. Şi nu vrem să lichidezi nimic. Este clar că nu m-ai ascultat. O să-ţi vezi mai departe de afaceri. Doar că o să lucrezi pentru noi. Aceasta va fi

singura diferenţă. Vei avea cîţi bani vrei. O să vinzi de un milion de ori mai mult decît acum. Noi lucrăm pe picior mare, Charlie.

– Am auzit, Perotti. Toată lumea vă cunoaşte. Dar cred că sînteţi destul de tari să lucraţi pe cont propriu. Este loc pentru toată lumea. De ce aveţi nevoie de mine?

– Cunoşti oamenii, locurile şi sforile care trebuie trase. Ne- ai scuti să pierdem vremea. Nu ne putem permite să întîrziem cînd piaţa aşteaptă. Nu vrea nimeni să te dea deoparte. Dimpotrivă, vrem să lucrăm împreună. O să ai aceeaşi putere ca pînă acum. N-o să se schimbe nimic. Nu trebuie să afle nimeni. Cu cît ştiu mai puţini, cu atît e mai bine. O să te îmbogăţeşti.

– Nici acum n-o duc rău.

– M-da, dar o să ai atîţia bani încît n-o să ştii ce să faci cu ei. În doi ani vei putea să te retragi.

– Nu vreau să mă retrag.

– De ce? Ai putea să stai la soare, să ai servitori, să călătoreşti...

– Asta fac şi acum. M-aş plictisi.

– Văd că eviţi problema principală. Lucrezi sau nu pentru noi?

– Ţi-am spus că o să discutăm la întoarcere.

– Nu mai avem timp.

– Eu am.

– Da, ai. Dar întîrzierile creează probleme neplăcute.

– Nu mă ameninţa, Perotti.

– Nu te ameninţ. Dacă am fi supăraţi, ai şti.

– Altă ameninţare.

– Nu-i adevărat.

– Oricum, va trebui să vorbim la întoarcere. Acum sînt ocupat.

– Da. Trebuie să-ţi vizitezi amanta, nu? Să te distrezi puţin înainte să pleci la soţia şi prietenii tăi stilaţi?

– Lucrezi murdar, Perotti... Nu ştiu despre ce vorbeşti.

– Ba ştii foarte bine. Thailandeza drăguţă de peste rîu. Cea care ţi-a făcut o fetiţă. Zici că joc murdar? Poate, dar nu am pretins niciodată că sînt curat, aşa cum faci tu...

– Cum îndrăzneşti...

– Încetează cu prostiile, Charlie. Aflăm întotdeauna totul despre cei care ne interesează. Şi cînd spun totul nu mă laud.

– Acum trebuie să plec. Vrei să te las cu maşina undeva?

– Pot să merg pe jos. Stau după colţ, la *Oriental.* Cînd să te caut?

– O să iau eu legătura cu tine, la întoarcere. Data viitoare ar fi mai bine să ne întîlnim în altă parte.

– Cum doreşti, Charlie.

– Nu pot să te conduc. Trebuie să dau nişte telefoane.

– Îmi vorbeşti cu superioritate, Charlie. Parcă aş fi un gunoi.

– Tu ai spus-o, Perotti, nu eu.

– Ştim amîndoi că nu prea este nici o diferenţă între noi. Sigur, tu eşti un gentleman, dar pe dinăuntru, Charlie... Pe dinăuntru sîntem la fel.

– Nu cred. Şi acum te rog să mă scuzi...

– Nu uita să-ţi iei actele, Charlie.

– Asta-i diferenţa dintre noi, Perotti. Noi avem încredere unul în celălalt. Ne facem afacerile pe cuvînt. Ştii foarte bine că nu poate fi vorba de acte. Dacă nu cumva v-aţi schimbat... şi aveţi nevoie de un acreditiv înainte să zburaţi creierii cuiva.

Americanul izbucni în rîs.

– Eşti nostim, Charlie, ţi-a spus cineva vreodată? Eşti foarte nostim.

– N-ai vrea să-ţi savurezi gluma în altă parte?

– Sigur, zise americanul şi se ridică.

În liniştea care se lăsase, ventilatorul uruia supă-

rător. Se uitau unul la altul.

Te rog, Doamne, fă-l să dispară, îşi spuse Charles în gînd. Nu-mi vine să cred că se întîmplă aşa ceva.

– Frumos birou, Charlie, zise americanul zîmbind, înainte să plece.

O să discute cu Paco. Să vadă dacă putea să scape de american. Oare Paco o fi ştiut despre ce era vorba? Nu, în mod sigur. Altfel l-ar fi prevenit.

Era ora douăsprezece. Adică unu la Manila. Ò să folosească radioul. I se părea mai sigur decît telefonul.

Staţia de emisie era pe acoperiş. Poate ar trebui să se ducă acasă, s-o folosească pe cea de acolo, dar Rose o să se îngrijoreze. Cine ştie pe cine o fi invitat la cină. Nu. O să ia legătura de aici. Se ridică şi se duse la uşă.

Răsunară pocnetele şi ţiuiturile obişnuite, iar vocea filipinezului se auzi clar.

– Pari obosit, Paco.

– Dormeam.

– Scuză-mă că te-am deranjat, dar am o problemă.

– A întîrziat transportul?

– Nu, nu-i vorba de asta, ci de prietenul tău, Vincent Perotti. Americanul.

– Ce vrei să spui?

– Ah, Doamne, Paco, nu începe din nou. Doar îl cunoşti.

– Ce-a făcut?

– Nu mă preocupă ce a făcut, ci ce o să facă.

Filipinezul amuţi. Răsunară din nou păcănituri şi ţiuituri. Pe urmă se auzi de undeva *Serenada lunii* de Glenn Miller.

– Eşti acolo, Paco?

– Sigur, domnule Charlie.

– S-a întrerupt emisia?

– Nu.

– Ce ştii despre Vincent Perotti şi şefii lui?
– Ce vrei să spui?
– Ce dracu' Paco? Doar ştii de ce este capabil Perotti...
– Ne poate auzi oricine, domnule Charlie.
– Nu-mi pasă.
– Prin radio se comunică prost. Aici nu este legal. O să vorbim între patru ochi.
– Nu mi-ai răspuns la întrebare.
– Cînd o să ne întîlnim.
– Diseară sînt la Hong Kong.
– Ce mai face Roberta?
– Nu ştiu. O să văd cînd ajung.
– Cît stai?
– O săptămînă. Poate zece zile.
– Vin la Hong Kong să te văd, peste trei zile.
– Bine, Paco. Mulţumesc. Ce fac cu Perotti?
– Vorbim la Hong Kong, între patru ochi, zise filipinezul.

N-avea de gînd să-i spună mai mult. Îşi luă la revedere şi închise. Îl dureau urechile.

Cînd se întoarse la biroul lui, Charles îşi luă paşaportul şi biletele din sertar. Apoi deschise safe-ul. Scoase un teanc de dolari S.U.A. şi-i băgă în buzunarele hainei. Zîmbi cînd se gîndi la Nappaporn. Va sta toată după-amiaza cu ea. Pe Rose o s-o ia în drum spre aeroport. Făcuse bagajele de cîteva zile. De-abia aştepta să plece. Nu-i plăcea Bangkok-ul.

Poate că avea şi de ce, îşi spuse el cînd se urcă în maşină. Poate că nu fusese un soţ bun pentru ea, aşa cum jurase în faţa altarului.

Podeaua netedă de lemn îi mîngîia picioarele. Din bucătărie mirosul mîncării gătite plutea pînă la el, gîdilîndu-i nările. Îi pregătea întotdeauna de mîncare.

Pui cu orez şi curry, legume prăjite. Chiar şi cînd era plecat. Îl aştepta mereu. Ca şi cînd ar fi locuit acolo. Ca şi cînd s-ar fi întors imediat din călătoriile sale. Se simţea în largul lui în casa lui Nappaporn. Aceasta era adevărata Thailanda. Zidurile de lemn, susurul rîului, care îl protejau de agitaţia în care trăia tot timpul. Poate că îi plăcea pentru că locuinţa era mai mică. Realitatea de afară nu putea pătrunde aici, pentru că nu era telefon.

– *Sawadee,* zise ea cu un glas blînd.

Acest cuvînt de bun venit reprezenta altă lume pentru el. Aici uita de Vincent Perotti.

– Nalini este plecată.

Vorbea întotdeauna de ea cînd venea Charles. Spera că o să spună ceva.

– A luat-o servitoarea la plimbare. Este fericită la şcoala americană, domnule Charlie. Ştii că refuză să mai vorbească în thailandeză?

– Diseară plec la Hong Kong.

– Acum îi spun Nelli. Da, zice că acesta este numele ei.

– Mîncarea miroase grozav, Nappaporn.

– Trebuie să pleci imediat?

– Nu, avem timp. Avionul este diseară.

– Pari obosit. Vrei să dormi înainte să mănînci?

– Nu.

Îi plăcea să gătească pentru el. Îi plăcea să se uite la el cînd îl servea. Îi zîmbea întotdeauna în semn de mulţumire cînd termina. Îi plăcea cum îi pronunţa numele cu accentul lui străin, deşi vorbea aproape perfect în thailandeză. Era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată. Singurul ei bărbat. Ştia că are altă viaţă de partea cealaltă a rîului. Muncea şi discuta cu mulţi oameni, locuia într-o casă mare, colonială, cu cealaltă familie. Nappaporn o văzuse ce multe ori, pe dinafară şi

de două ori îi văzuse soţia şi copilul. Cunoştea toate persoanele importante din oraş şi faptul acesta o făcea să se mîndrească, pentru că era bărbatul ei. Chiar dacă nu stătea tot timpul cu ea. Îi decupase poza din ziar şi o ascunsese în cutia metalică în care păstra comorile ei. Micile cadouri pe care i le dăruia adesea: bijuterii, brăţări de aur şi ceasul lui vechi din timpul războiului. Cutia era ca un al doilea templu pentru ea şi uneori, cînd era singură, se uita înăuntru, atingea obiectele, se uita la fotografia lui şi îşi amintea. Adevărul era că nu venea în fiecare zi, dar cînd venea să-i pregătească de mîncare era numai al ei. Şi-ar fi dorit atît de mult să-l aibă şi Nalini. Măcar puţin.

Se întreba mereu de ce domnul Charlie se înstrăina de fiica lui. Semăna atît de mult cu el! Avea ochii, nasul şi obrajii lui. Doar pielea era a lui Nappaporn. Deşi tenul fetiţei era mai deschis decît al ei, mai neted şi mai catifelat. După domnul Charlie, Nalini era cel mai frumos copil din lume. Un simbol al iubirii lor. O dovadă că nu era o femeie singură. Într-adevăr, nu aducea în această casă pe nici unul dintre prietenii lui. Nu veneau decît camarazii săi de război din Burma şi localnici, dar numai cînd domnul Charlie nu era acasă şi doar pentru afaceri. Unii stăteau în micuţa casă de oaspeţi. Uneori se foloseau de bărcile ei, alteori îi aduceau noi clienţi. Nu zăboveau mult timp şi cînd era singură nu intrau niciodată în casă. Cel mult acceptau o ceaşcă de ceai afară, pe terasă şi plecau în grabă. N-o deranja prea mult, pentru că îl voia numai pentru ea cînd venea acasă. Orice-ar fi, domnul Charlie era stăpînul ei, tot ce avea mai scump. Ştia foarte bine ce făcea şi de ce. Nappapporn se gîndea că această casă era probabil un refugiu pentru el, o mănăstire în care putea să scape de orice grijă. Şi observase că în ultima vreme avea o mulţime de griji. Era tînăr încă, dar nu ca în război, cînd nu se temea de nimic.

Dar de ce îşi ignora fiica? Era pe jumătate englezoaică şi se considera mai mult decît atît. Acum îşi spunea Nellie şi tot degeaba. Nappaporn se gîndea în sinea ei că îşi dorise poate un băiat. Însă n-avea de unde să ştie sigur, pentru că nu vorbea niciodată cu ea despre copii. Dacă ar fi fost băiat, poate l-ar fi băgat în seamă. Un băiat avea ale posibilităţi. Putea să devină preot, războinic, soţ, orice. Bărbaţii preferă băieţii. Încercase, dar în zadar. Se dusese la templu în fiecare zi, să se roage de fertilitate. Îngenunchease lîngă statuia lui Buddha, în locul acela unde femeile aprind lumînări şi pun ghirlande de flori formei falice şi rugase zeul să-i dăruiască un fiu. De cînd se ştia, îngrijise trei bărbaţi. Pe tatăl ei, pe fratele ei, înainte să fie ucis şi acum pe domnul Charlie. Nici o femeie nu putea să-şi dorească mai mult. Şi totuşi ea se ruga pentru un fiu, dar Buddha n-o asculta. Sau poate nu înţelegea căile lui Buddha. Poate nu-i era sortit să aibă alt copil.

Sau poate domnul Charlie o voia numai pentru el. Atunci ar fi cea mai fericită femeie din lume. Dacă i-ar spune-o, nu s-ar mai duce la templul fertilităţii. Dar el nu-i spunea nimic, aşa că Nappaporn vizita templul şi punea ghirlande de flori pe organele de piatră ale zeului.

Acum domnul Charlie al ei stătea pe scaunul lui, la masa lui, în colţul living-room-ului, unde nu va mai sta nimeni, niciodată. Mînca ce-i pregătise cu mare grijă. Se îmbrăcase în kimonoul de mătase cusut de mîinile ei. Din spate, cu talia lui îngustă şi corpul suplu, putea fi luat drept un thailandez înalt. Doar părul auriu cu reflexe roşiatice îl dădea de gol.

De îndată ce intra la ea în casă, îi lua cămaşa şi chiloţii, le spăla şi le atîrna afară. Pînă pleca, era timp să se usuce şi să le calce. Făcea totul singură. Nu lăsa servitoarea să se atingă de lucrurile domnului Charlie. Era un ritual sfînt. La fel ca mîncarea pe care i-o gătea zilnic.

Îi plăcea să-l privească. Nu erau decît ei doi în casă. Îi plăcea să-l asculte pentru că vorbea limba ei. Sunetul vocii, lumina blîndă din ochii lui o încîntau mai mult ca orice pe lume.

În curînd o să termine de mîncat, o să se ridice şi o să se ducă în cealaltă cameră şi ea o să-l urmeze. O să-şi scoată kimono- ul şi pielea lui albă frumoasă o să strălucească pe patul mare. Poate o să întindă braţele spre ea şi atunci o să vină imediat, fără se ezite. Domnul Charlie al ei ştia cum să satisfacă o femeie. Era blînd şi puternic în acelaşi timp, dulce şi plin de pasiune. Femeia se naşte ca să dăruiască plăcere unui bărbat, să-l servească şi să-i suporte toanele fără să se plîngă.

Aşa fusese învăţată Nappaporn. Mama ei trăise la fel. Ca toate celelalte femei pe care le cunoştea. Unele erau nefericite pentru că bărbaţii nu apreciau ce făceau pentru ei. Dar nu îndrăzneau să înceapă o viaţă nouă sau să se întoarcă în satul lor, să-şi ia copiii şi să trăiască singure. Dar visau să fie libere şi discutau cu ea pentru că era o femeie independentă, cu bani.

Unele încălcau barierele ruşinii şi bunei cuviinţe şi povesteau ce se întîmpla între ele şi bărbaţii lor noaptea. Toate vorbeau. Servitoarele în timp ce spălau hainele în apele repezi ale rîului; prietenele ei vorbeau în timp ce vindeau peşte în piaţă sau în mici magazine. Rîdeau şi povesteau de bărbaţi şi de iubire.

Ea nu povestise niciodată, nimănui. Şi cînd se gîndea la domnul Charlie era ceva deosebit. Pentru că avea grijă întoteauna s-o satisfacă. Ar fi vrut de multe ori să vorbească de el. De blîndeţea şi bunătatea lui. De mîngîierile lui care îi aduceau atîta alinare. De fericirea care i-o dăruia. De fepul în care îi îndeplinea orice dorinţă. Dar nu putea să vorbească, pentru că aducea ghinion. Iar Nappaporn fusese o fată norocoasă de cînd îl întîlnise pe domnul Charlie la Pataya, în

timpul războiului, cînd japonezii mişunau în Siam ca la ei acasă.

Mai era încă un lucru important în relaţia lor. Devenise egala lui în multe privinţe. Se baza pe ea şi o asculta. Era implicat în afaceri de care nu ştia decît ea. Se pricepea la comerţ şi-i cerea adesea sfatul. Învăţase multe lucruri de la ea şi adesea, cînd îşi impunea punctul de vedere, se simţea mai tare ca el. Dar nu se supăra niciodată pentru că o iubea. Azi avea nevoie doar de dragostea ei.

Se ridică şi îşi frecă burta. Cînd îi zîmbi, Nappaporn se înroşi la faţă. Ochii lui îi spuneau că era singura iubire a vieţii lui. Nu transpirase, dar îi ştergea fruntea. Pe urmă, se aşeză la loc pe podea, să-l privească. Se ridică şi-i întinse mîna, trăgînd- o uşor de braţ.

– Vino, vrăjitoarea mea, îi spuse el.

N-auzise ce-i spunea, dar ştia ce voia.

Cînd ajunseră în dormitor, se aşeză pe pat. Era patul lor şi nu dormea acolo fără el. Închidea camera cît lipsea. Dar erau întotdeauna flori, băuturi şi gramofonul american strălucitor pe care-l adusese de la Manila. Uneori avea chef de muzică. Dar nu azi. Se întîmplase ceva cu el. De obicei îi spunea ce bine gătea, ce frumoasă era, ce minunate erau florile, dar azi de-abia scosese cîteva cuvinte.

Se întinse în pat şi-şi întoarse faţa lui frumoasă s-o privească. Părea preocupat. Dar nu-l întrebă ce se întîmplase. Domnul Charlie o şă-i spună cînd va fi gata. Îi spunea tot, indiferent dacă erau veşti bune sau rele. Dar de cele rele nu vorbea pînă nu terminau.

Îşi aminti de american şi se cutremură. Va trebui să întreprindă ceva în privinţa lui. Îl întîlnise de multe ori, dar pînă azi, relaţiile lor fuseseră pur sociale. Paco îl prezentase şi Charlie fusese amabil, de dragul

vremurilor trecute. Îl prezentase lui Rose şi celorlalţi de la club. Băuseră, mîncaseră şi conversaseră împreună. Acum Perotti îşi dezvăluise în sfîrşit adevăratele intenţii. Nu-l interesau prietenii sau relaţiile lui sociale. Se băgase pe gîtul lui, aşa cum se exprimase singur. Va fi imposibil să coopereze cu el. Charles şi prietenii lui lucrau cu totul altfel. Ce făceau ei nu se putea numi o afacere. Cel puţin nu în sensul operaţiunilor vestice. Erau un grup de oameni independenţi, cu interese comune. Unii erau negustori, alţii proprietari de bărci. Unii cunoşteau trecătorile din munţi între frontiere, alţii se ocupau cu mineritul. Unii locuiau la oraş şi aveau prieteni sus-puşi. Se completau unii pe alţii. Nu existau diviziuni stricte, contacte sau înţelegeri exclusive. Totul se baza pe încredere. Fiecare îşi păstra independenţa. Dar cum să-i explice toate acestea? Perotti n-ar înţelege niciodată. Pentru american, Charles era şeful. Trebuia să accepte şi să-i lase să intre în joc.

Dar aici lucrurile mergeau cu totul altfel. Nimeni nu era şef. Erau implicaţi mulţi alţii. Americanul recunoscuse singur că nu ştia cum operau în zona aceasta. Îl cunoscuse pe Paco filipinezul, care şi-ar vinde şi mama pentru bani. Paco îi spusese probabil că erau parteneri, dar asta fusese demult, înainte de război. Acum era unul din mulţi alţi furnizori. Charles continua să cumpere de la el, dar renunţase la acest cerc închis. Mai erau şi alţii: comercianţii birmanezi de rubine, negustorii chinezi şi marinarii thailandezi. Toţi îşi dovediseră prietenia şi loialitatea. Lucraseră împreună în timpul războiului. De multe ori îşi riscaseră vieţile, bazîndu-se pe cinstea celorlalţi parteneri. Sub ocupaţia japoneză, se jucaseră de-a v-aţi ascunselea cu primejdia.

Dacă îl accepta pe acest Perotti, vor apărea noi feţe. Feţe urîte ale unor oameni lacomi după cîştig. Nu puteai să le pretinzi loialitate. Perotti nici nu cunoştea înţelesul cuvîntului. N-ar înţelege cum se formase

prietenia lor. Ar fi imposibil să lucreze cu ei.

Cum să accepte o asemenea schimbare. Nu trebuia să cedeze. Dacă nu rămînea ferm pe poziţie, va fi mai rău decît trădarea. Oamenii lui Perotti or să se folosească de ei şi pe urmă or să-i arunce la cîini. Ştia cum lucrau.

El unul putea oricînd să renunţe. Să fugă în Anglia sau în Hong Kong sau să accepte oferta lui Sam şi să plece în Jamaica. Dar oamenii aceştia erau de aici. N-aveau unde să se ducă. Îi spuseseră de atîtea ori că îl iubeau şi aveau nevoie de el. Nu putea să-i părăsească. Stătea întins în pat, chinuit de gînduri.

Şi atunci o văzu intrînd în cameră. Se aşeză lîngă el şi cînd se cutremură, îl luă în braţe. Îi simţea căldura învăluindu-l. Nu era singur. Avea mulţi prieteni. Şi aici şi dincolo de munţi, în Birmania. Îl iubeau, la fel ca Nappaporn. O să găsească o soluţie. Trebuia! N-o să-i lase atîta timp cît aveau nevoie de el.

N-o să-i dezamăgească. Trecuseră prin prea multe încercări împreună.

Cînd o văzu şi simţi pacea eternă a trupului ei, îl cuprinse optimismul şi-i zîmbi.

– Oare ce am făcut să te merit? o întrebă el.

Îl privi. Nu mai părea atît de îngîndurat ca înainte. Îşi puse capul pe umărul lui şi pielea ei fină, cu aromă de flori îi mîngîie faţa. Iar cînd îl atinse, uită de Vincent Perotti.

14

Şcoala de fete *Lady Munsgrove's* se înălţa pe propriul ei teren, în drum spre Republic's Bay. Grădinile şi pajiştile frumos îngrijite te făceau să uiţi că te afli pe malul Mării Chinei. Peste tot vedeai numai trandafiri,

caprifoi, ferestre georgiene şi cărămizi roşii. Se vorbea o engleză impecabilă şi uniformele în stil englezesc nu păreau deloc deplasate.

Erau coridoare lungi, terenuri de cricket, de tenis, piscine acoperite, săli de croitorie, de muzică şi profesoare din Franţa pentru limba franceză. Duminica se cîntau imnuri, se făceau excursii. Într-un cuvînt, era o miniatură a Angliei antebelice. Părinţilor nu li se recomanda să-şi viziteze prea des odraslele.

– Aş vrea să fiu din nou tînără, zise Rose în maşină.

– De ce? o întrebă Roberta.

– L-aş ruga pe tata să mă trimită la o şcoală ca a ta.

– Cred că glumeşti.

– Vorbesc foarte serios.

Da vorbise serios, se gîndea Charles. O simţea că era gata să explodeze. Trebuia să dezamorseze bomba înainte să nu fie prea tîrziu.

– De ce nu vă duceţi la cumpărături amîndouă? o întrebă el.

– Asta o să facem jumătate de trimestru?

– Nu. Doar azi după-amiază. Poate şi mîine.

– Şi ce să facem?

Nu-i răspunse.

– Cumpărăturile sînt plictisitoare.

– Nu apreciezi nimic, îi reproşă mama ei.

– Credeam că mergem la Manila...

– S-au schimbat planurile.

– Dar ai promis.

– Aşa este. Însă a intervenit o schimbare. Va trebui să facem altceva.

N-avea rost să se ducă la Manila. Paco filipinezul venea în oraş mai tîrziu, după-amiaza. Va trebui să le găsească o ocupaţie. Dar nu acum.

– Nu te mulţumeşte nimic, Roberta, spuse Rose. Cîţi părinţi vin la Hong Kong atît de des ca noi?

– O mulţime, mamă, zise fata, întorcîndu-şi capul.

– Eşti un copil răsfăţat, pufni Rose. Nu-ţi mai place nimic. Şi nu-ţi dai seama ce norocoasă eşti să fii aici. Ai uitat unde stăteam înainte? Ai uitat insula aceea... O educaţie bună înseamnă totul.

– Hai, scuteşte-mă.

– Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa?

– Cine te crezi mă rog? Lady Musgrove?

Exact, îşi spuse Charles în gînd. Se uită la ele, să se asigure că nu vorbise cu voce tare. Era nedrept. Ce avea cu Rose? Doar nu-i făcuse nimic.

N-avea rost să gîndească aşa. Erau alte probleme. Ah, cît ura şcoala şi uniforma! Oare se răzbuna pe Rose sau pe Roberta? Nu. Fiica lui se schimbase. Era mai reţinută. Din cauza acestei şcoli afurisite. Primea o educaţie de care fugise. O s-o sufoce acolo. Va deveni ca surorile lui. Adică nu. Era frumoasă, inteligentă şi ştia să se descurce. Era de asemenea caldă şi iubitoare. Dar îi lipseau îmbrăţişările ei sălbatice. Fuseseră înlocuite de saluturi formale. Mă rog, copiii creşteau. Nu mai era o fetiţă. Devenea o domnişoară. Ei, asta-i bună. N-avea decît unsprezece ani. Va trebui să discute serios cu ea. Adică n-o să discute. Era un copil precoce. Poate asta îl deranja cel mai mult.

De fapt, nu. Îl deranja insistenţa lui Perotti. Oricum, acest Perotti era numai un om. Sigur, reprezenta o ameninţare, dar nu pentru el. Îl cunoştea şi-l respecta toată lumea. Deşi ar putea fi o ameninţare, pentru că ştia de Nappaporn. Nu contează. Mai ştiau şi alţii: cîţiva birmanezi şi thailandezi. Iar Nappaporn avea protectorii ei. Nu era o ameninţare. Cei care ştiau, erau prietenii lui, cunoşteau şi alte secrete, care nu trebuiau să vadă lumina zilei niciodată. Perotti nu era prietenul lui.

Nu trebuia să permită acestei situaţii să-i influenţeze viaţa.

Se uită în jurul lui şi se întrebă dacă observase cineva furtunile care-l bîntuiau. Soţia şi fiica lui se certau

mai departe.

Poate arabul avea dreptate. Poate ar trebui să se ducă în Jamaica. Să dea dracului toate problemele. Viaţa ar fi mult mai simplă acolo.

De mai bine de şase ani, uneori o dată pe lună, Sam îi scria, rugîndu-l să vină la el, să facă afaceri împreună. Îi zugrăvea insula în cele mai frumoase culori. Îi oferea lui Charles o ocazie. Alege-ţi ce poziţie doreşti în organizaţia mea. Sau crează-ţi una care-ţi convine. Fii mîna mea dreaptă. Poate ar trebui să lase totul şi să plece. Să aleagă calea cea mai uşoară, să se stabilească în insula paradisiacă din Caraibe şi să uite de tot. Ar duce o viaţă mai liniştită. Şi ar fi pe gustul lui Rose. Sam îi povestise de viaţa socială de acolo, de cursele de cai, muzică, modă, petreceri.

Nu, niciodată. Nu ştia nimic despre hoteluri. Şi ce dacă? O să înveţe; în afaceri existau aceleaşi reguli. Nici clima nu era prea diferită. Cît despre oameni, erau aceiaşi peste tot. Dar nu va fi la fel. Nappaporn n-o să fie acolo. Prostii, acum era 1953. Lumea nu mai părea atît de întinsă ca înainte de război. Existau vapoare şi avioane. Putea s-o aducă la Kingston, s-o stabilească undeva, s- o vadă zilnic. Da, da, putea. Dar ea ce-ar face acolo? Ce s-ar întîmpla cu familia ei? Cu afacerile ei? N-ar pleca fără fiica ei.

Dar cu prietenii şi încrederea pe care se baza comerţul ei? Ce vor face prietenii, furnizorii şi ceilalţi fără el?

Vor supravieţui. Aşa cum supravieţuiseră şi pînă să apară el. Se vor descurca foarte bine. Nu era indispensabil.

Poate era pentru Sam Baker. Se uitase în grabă la ultima lui scrisoare. Se deosebea de celelalte de pînă acum. Era scrisă pe o foaie de hîrtie cenuşie. Nu semăna cu pagina ordonată, bătută la maşină, pe care i-o trimitea de obicei. Fusese scrisă de altă mînă şi

conţinutul era destul de surprinzător. Dar îl preocupaseră prea mult Perotti şi Paco pînă acum ca să-şi dea seama. O s-o citească din nou, cu grijă, de îndată ce va rămîne singur.

Omul acela avea nevoie de el acum. Era limpede din ce reuşise să descifreze. Sam avea mare nevoie de el. Poate mai mult decît oricare altul. Pentru prima oară de cînd se despărţiseră, Sam Baker avea probleme serioase cu propria-i persoană. Un motiv în plus să i se alăture.

În orice caz, un lucru era sigur. Trăia în minciună. Într-o zi o să iasă totul la iveală şi va trebui să plece.

Ba nu, toată lumea trăia în minciună, se gîndi el. Se uită la soţia şi fiica lui şi în timp ce asculta ce vorbeau, încercă să se liniştească. Dar spectrul americanului continua să-l bîntuie.

15

– Cum merge treaba? îl întrebă Paco.

– Ai început să vorbeşti la fel ca Perotti, Paco, zise Charles.

Filipinezul stătea la masă, vizavi de el. Probabil că era obosit, dar părea destul de vioi.

– Familia este bine?

– Da. Spune-mi ce-i cu Perotti.

– Cum adică?

– Ştii foarte bine la ce mă refer.

– Nu, nu ştiu, spuse Paco, aprinzîndu-şi un trabuc.

– Mai ai unul care arde în scrumieră. Nu l-ai consumat nici pe jumătate. Ce-i cu tine, eşti nervos?

– De ce crezi asta?

– Spune-mi tu.

– Nu înţeleg.

– Hai să dăm cărţile pe faţă. Tu m-ai prezentat acestui om. Mi-ai spus că este important pentru tine. Că este un client bun. M- ai rugat să am grijă de el...

– Da, sigur.

– Ţi-am făcut pe plac. Nu-i un om uşor de suportat. Am fost amabil cu el. L-am prezentat tuturor cunoscuţilor mei din Bangkok...

– L-ai invitat acasă?

– Nu încă. Dar am ieşit în oraş. Vine adesea la club... la firmă...

– De ce nu l-ai invitat acasă?

– N-am avut ocazia... Dar îţi spun, am fost foarte amabil cu el... Chiar mai mult decît atît, Paco.

– S-a împrietenit cu Rose. Vorbesc tot timpul.

– Foarte bine.

– Nu-i bine, Paco.

– Nu înţeleg.

– Dacă mai spui aşa încă o dată, te pocnesc.

– Ce... De ce vorbeşti urît cu mine, domnule Charlie... Sîntem prieteni vechi. Dinainte de război... din război. Îţi aminteşti...

– Da, Paco, îmi amintesc. Deşi aş vrea să uit unele lucruri.

– Nu înţeleg.

– Uite ce este, Paco. Eşti obosit. Ai făcut un drum lung. Trebuia să te odihneşti înainte să ne întîlnim. Este vina mea. Îmi pare rău. Mai bine vorbim la cină.

– Cina este în familie, domnule Charlie. Cu soţia şi cu fiica. Prefer să discutăm acum.

– Perfect.

– Începe tu, domnule Charles.

– Ştiai că Perotti va încerca să se infiltreze în familia mea?

– Nu.

– Eşti convins?

– Bineînţeles.

– Nu-mi place ce-mi spui şi nici cum îmi spui. Vreau adevărul. Perotti te are cu ceva la mînă?

– Nu înţeleg.

– Îi datorezi bani? Cunoaşte vreun secret despre tine? Te ameninţă cu ceva? Te şantajează?

– Nu înţeleg.

– Mai bine renunţăm, Paco. Întoarce-te la Manila. Îmi pierd vremea cu tine. Credeam că sîntem prieteni vechi... Este evident că m-am înşelat.

– Îmi pare rău, domnule Charlie, zise Paco.

I se umeziseră ochii.

– Perotti voia neapărat să te cunoască. Nu mi-a spus de ce.

– Şi ce ţi-au promis dacă mi-l prezinţi?

– Nimic.

– Minţi!

– Nu mint. Nu mi-au promis nimic, domnule Charlie. Mi-au spus că, dacă nu îi fac cunoştinţă cu tine, îmi omoară mai întîi tatăl, pe urmă soţia şi apoi pe mine.

– Înţeleg. De fapt, am bănuit. Trebuia să-mi spui de la început.

– N-am vrut să te îngrijorez.

– Mai bine îmi spuneai.

– Dacă-ţi spuneam, te certai cu domnul Vincent şi aveai necazuri. Mie nu-mi plac necazurile.

– Ştiu, Paco. Apreciez gestul.

– De ce nu lucrezi cu ei, domnule Charlie? Sînt mari, bogaţi.

– Şi periculoşi, Paco, după cum ştii.

– Nu mi-ar fi ucis soţia. M-a ameninţat doar.

– Nu-i adevărat, ar fi făcut-o.

– Plătesc bine. Uneori înainte de livrare.

– Nu vor să facă afaceri cu mine. Vor să fim parteneri.

– Nu înţeleg.

– Hai pleacă, Paco.

– Ne vedem la cină?

– Nu cred. Mai bine întoarce-te la Manila.

– O să-mi vinzi penicilină?

– O să mă gîndesc, Paco. Vom discuta la următoarea noastră întîlnire. Să văd mai întîi cum mă descurc cu Perotti.

– Te ajut.

– N-ai cum, din păcate. Acum este prea trîziu.

– Ba pot. O să aranjez la Manila.

– Ce să aranjezi?

– Să-l lichidez pe Perotti.

– Vorbeşti prostii. Perotti e doar un om. Or să trimită alţii şi or să te omoare.

– Îi cunosc pe toţi la Manila. Sînt cineva.

– Nu-mi vine să cred. Chiar mă iei de prost.

– Dacă vrei, îl ucid.

– Nu fi naiv. Nu poţi face asta. Şi oricum n-ar servi la nimic.

– Ba da, pot să-l omor. Pe urmă o să-mi duc tatăl şi nevasta în junglă. O să-i ascund. La fel ca în timpul războiului. Nu contează că trăieşti în junglă dacă eşti în siguranţă.

– Eşti un om cumsecade, Paco. Dar nu-ţi dai seama ce vorbeşti. Las-o baltă.

– Sîntem prieteni?

– Bineînţeles. Ştiu că nu glumeşti, dar nu-ţi dai seama cu cine ne-am pune.

– Jur că n-am ştiut niciodată. Altfel nu ţi l-aş fi prezentat.

– Te cred.

– Nu te îngrijora, domnule Charlie. În Orient au venit mulţi oameni. Şi cum au venit, aşa au plecat. Dar noi am rămas. Domnul Vincent o să plece.

– Poate ai dreptate. Vom vedea.

– Mai facem afaceri împreună?

– Sigur, Paco.
– Mîncăm împreună diseară? Tu, familia şi eu?
– Bineînţeles. Ne vedem la şapte.

Cînd se întoarse în camera lui, Charles se aşeză pe pat şi privi golful. Hong Kong îi făcea semn peste apă. Trei bărci cu pînze pluteau pe mare. Păreau atît de mici pe lîngă purtătorul de avioane al Marinei Regale, ancorat în port. Feribotul făcea curse neobosit. Se mira întotdeauna să vadă acest miracol al eficienţei şi ce repede se instaurase. Era ora cinci. Roberta şi Rose vor lipsi cel puţin cîteva ore. Scoase scrisoarea lui Sam Baker din buzunar.

Dragă prietene

Se pare că nimeni nu poate să mă ajute. O să rămîn orb. Dar sînt şi alţi orbi pe lume, mai puţin norocoşi ca mine. Atunci de ce nu mă mulţumeşte nimic?

Poate o să te surprindă ce-ţi spun, sau poate că nu. Eşti singurul om care m-a văzut într-o situaţie asemănătoare şi totuşi diferită. De aceea îţi scriu şi îţi spun tot ce mi se întîmplă. Ai observat poate că nu ţi-am scris de trei luni şi o să-ţi explic de ce. De-abia mi-am revenit şi îţi datorez o explicaţie. Fratele tău mai mare Sam, prietenul tău de nădejde de peste ocean, a suferit o transformare. Sper să nu mai trec niciodată prin aşa ceva. Dar persoana care-ţi scrie în locul meu a trăit cu mine aceste săptămîni de chin şi merită să ştie.

Totul a venit din senin. Nu ştiu cum şi cînd. M-a pocnit într-o dimineaţă, acum două luni. Trebuia să mă trezesc. Servitorul meu a intrat în dormitor şi mi-a adus cafeaua. Mă pregăteam să mă dau jos din pat, să mă duc la baie şi să mă bărbieresc. Acum mă bărbieresc cu o maşină electrică pe care mi-a cumpărat-o Jean, de

Crăciun. Şi atunci, m-a cuprins o senzaţie ciudată. Nu eram obosit, dar nu puteam să mă ridic. Nu mă durea nimic. Merg mult, înot şi sînt în formă, dar în dimineaţa aceea nu puteam să mă mişc. Nu voiam să dorm. Nu voiam să mă dau jos din pat. Nu voiam să mănînc şi nici să beau. Nu voiam să vorbesc şi să văd pe nimeni. Voiam doar să plîng.

Din fericire, Jean era la New York. I-am spus servitorului să plece şi cînd am auzit uşa închizîndu-se în urma lui, am început să plîng. Nu ştiu de ce. M-am acoperit cu pătura şi am rămas în pat toată ziua. Ţi-aş fi scris, dar nu puteam să-l găsesc pe secretarul meu. Nu voiam să văd pe nimeni. N-aveam cui să-mi descarc sufletul şi după aceea, nici n-am mai avut nevoie de nimeni. După aceea am uitat de toţi. Chiar şi de tine, dragă Charles. Mă temeam de oameni.

Richard m-a sunat seara. Este la Universitatea din California şi sună rar. Am vrut să vorbesc cu el, dar n-am putut. N-am vorbit cu nimeni. Nici măcar ca să le spun să nu vreau să discut cu fiul meu. Servitorii erau uluiţi. Probabil că i-au spus ceva lui Richard, pentru că a doua zi a venit la Kingston. A intrat în camera mea, s-a aşezat pe pat, dar mi-am tras cearceaful peste cap şi am refuzat să-i vorbesc. De fapt, n-am refuzat. Pur şi simplu n-am putut să vorbesc cu el. Pe urmă a plecat, pentru că trebuia să se întoarcă, să-şi dea examenele. Nu m-a văzut nimeni în asemenea hal, în afară de tine, acum cinci ani. Credeam că s-a terminat, dar se pare că m-am înşelat.

Nu ştiu cît timp am stat aşa; zile, poate săptămîni. Nu ştiam ce să fac cu mine. Pe urmă, s-a întors Jean. Nu-mi dau seama cînd exact. Poate la cîteva zile de la plecarea lui Richard, poate la cîteva ore.

A stat zile şi nopţi la patul meu. Nu te mint cînd îţi spun că nu-mi păsa. Nu reacţionam la nimic ce-mi zicea sau îmi spunea. Nici n-o uram, nici n-o iubeam. Îmi

era indiferent tot ce se întîmpla. Lumea din jurul meu a devenit o selecţie de imagini care se derulau cu încetinitorul. Oameni, mîncare, mobilă, lucruri pe care le îndrăgeam cînd le vedeam. Diferenţa era că le vedeam doar cu ochii minţii şi nu-mi păsa.

Azi m-am gîndit la tine, pentru că doctorul american care vine să mă consulte tocmai a plecat. Spune că am avut o criză depresivă. Nu prea ştiu ce înseamnă, dar m-a asigurat că o să mă vindec. Spune că am izbucnit pentru că mi-am înăbuşit durerea după ce mi-am pierdut vederea. Cînd l-am întrebat de ce s-a întîmplat atît de brusc, mi-a răspuns că această criză a fost declanşată de ceva.

După cum ţi-am scris, mama a murit liniştită în somn, acum şase luni. Nu şi-a iertat niciodată ce mi s-a întîmplat, pentru că nu m-a oprit să mă întorc în satul meu. Mă ţinea de mînă de fiecare dată cînd veneam la ea în cameră, la sfîrşitul zilei. Mă ţinea de mînă şi-mi spunea: „Fiule, nu am ştiut să te apăr, deşi ai făcut atîtea pentru mine". Uneori, bătrînii au idei fixe, care nu le mai ies din cap. A spus vorbele astea pînă acum un an. De atunci, n-a mai putut să vorbească. S-a transformat într-o legumă neînsufleţită, dar era ultima mea legătură dintre mine şi ţara mamă. Poate că moartea ei a declanşat criza. Doctorul nu ştie sigur.

Va trebui să lucrezi cu mine un timp, ca să afle. N-aş putea să-ţi spun cine l-a adus şi cînd. Ieri mi-am amintit, dar azi nu mai ştiu. Spune că îţi pierzi memoria cînd eşti deprimat. Spune că trebuie să iau medicamente şi că o să-mi revin. Nu-mi garantează că această criză n-o să se mai repete şi de aceea m-am gîndit la tine. Bietul şi dragul meu frate Charles! Cad mereu pe capul tău, la greu. Mi-ai salvat viaţa, iar acum îţi scriu şi te rog să mă ajuţi din nou. Deşi îţi sînt dator, tot la tine apelez. N-ar fi trebuit să te oferi atunci să mă conduci pînă la camera lui Jean.

Richard mai are mult pînă să termine studiile. Vreo doi sau trei ani. Poate nici n-o să se întoarcă să mă ajute. Jean spune că vrea să intre în politică după ce Jamaica va fi o ţară independentă. Dar este încă tînăr şi sper să se răzgîndească.

Ştiu că eşti foarte ocupat, dar sînt deprimat şi mă comport ca un copil. Iar copiii sînt egoişti.

N-ai putea veni aici? Nu doar pentru o vizită. Să vii să lucrăm împreună.

Am încredere în prietenii şi oamenii cu care am lucrat ani de zile, dar mă tem, Charles. Mă tem că o să mă apuce din nou criza şi atunci numai tu poţi să mă ajuţi. Vinde-ţi firma sau, dacă nu vrea să ţi-o cumpere nimeni, vinde-mi-o mie.

Sau vino măcar pentru o perioadă. Da, vino în vizită, stai în casa mea, du-te la birou şi vezi dacă-ţi place.

Acum mă simt mult mai bine. Am fost la serviciu în fiecare zi şi cred că nu ştie nimeni ce mi s-a întîmplat. Jean n-a spus la nimeni. Am prieteni şi colaboratori de nădejde, dar nici unul nu ştie prin ce am trecut. Dacă vii, nici nu trebuie să afle vreodată.

Te rog să mă crezi, frate, n-aş vrea să-ţi scriu pe tonul acesta disperat. Ştii că te-am mai rugat şi altădată să vii. Era o propunere de afaceri. Să facem bani împreună. De data aceasta însă, îţi cer să vii ca să-mi salvezi din nou viaţa. Peste cîteva zile, o să-mi revin probabil, o să rîd de slăbiciunea mea şi o să-ţi spun să stai liniştit şi să vii cînd eşti pregătit. Este o insulă frumoasă, Charles. O să-ţi placă. Şi o să te am lîngă mine. Este o ţară de viitor.

Iartă-mă. Nu pot să-ţi scriu cu mîna mea şi trebuie să-mi dezvălui sufletul altei persoane. Dar poate că i-ai recunoscut scrisul. Este Jean, soţia mea. Cuvintele îmi aparţin, bineînţeles. Mi-a promis că n-o să adauge nimic de la ea. Îţi transmite numai bine. Te rog să te gîndeşti la propunerea mea.

Mă simt mai bine, nu este nici o grabă, dar sper să fim împreună în viitor. Ştiu că ai nevoie de timp să te hotărăşti. Simt că mă înţelegi şi te rog să-mi ierţi slăbiciunea.

Îmi pare rău că te-am luat pe nepregătite, dar şi pe mine m-a lovit ca din senin.

Ar mai fi ceva. Mă macină de ani de zile şi este gata să izbucnească. Sper să stea mai mocnit. Pentru că m-ar distruge, dacă ar ieşi la lumină fără să mă prevină. Într-o zi, va trebui să vorbim despre asta, Charles. Cînd o să fiu pregătit.

Fratele tău, Sam Baker.

16

Se pregătea să-şi închidă cămaşa la gît cînd îi simţi parfumul în baie şi o văzu în oglindă, în spatele lui.

– Ce părere ai de rochia asta? îl întrebă ea.

– Splendidă!

– Nici măcar nu te uiţi la mine.

– Ba mă uit.

– Eşti încordat.

– Mă lupt cu afurisita asta de cravată. Mă enervează eticheta.

– Dacă preferi să stai în şort, du-l pe Paco la o tonetă, pe stradă.

– Nu m-ar deranja.

– Hai, Charles, ştiu că iubeşti locul acesta la fel de mult ca mine. O să vedem pe cineva cunoscut.

– N-am chef de musafiri astă-seară.

– Încetează. Doar ştii ce important este pentru Roberta să fie văzută în locuri selecte.

– Roberta are nevoie de o bătaie bună. Este o fetiţă neascultătoare.

– De ce n-ai certat-o azi-dimineaţă?

– Asta mai lipsea, după ce vă luaseră-ţi la harţă.

– Îi iei întotdeauna apărarea.

– Şi eu sînt un băieţel foarte neascultător.

– N-ai decît să te amuzi, dar nu-i bine că îmi subminezi autoritatea. Nu de mine va fi rău, ci de ea.

– Sînt sigur că ai dreptate, dar acum n-am răbdare să-ţi ascult lecţiile de morală.

– Nu mă repezi, Charles.

– Am probleme.

– Asta nu-ţi dă dreptul să mă tratezi ca pe un nimic.

– Ai dreptate, bineînţeles. Îmi pare rău, draga mea. Serios!

– Bine, te cred.

– Mulţumesc.

– Ai primit o scrisoare de la Sam?

– Da.

– Ce spune?

– Nimic. Băiatul este în S.U.A. Jean îţi transmite salutări.

– Tot mai insistă să vii în Jamaica?

– Da.

– Sper că s-a mai liniştit.

– Nu prea.

– O să vorbim mai tîrziu. Acum trebuie să coborîm. Este ora şapte.

– Dar nu vine decît Paco, pentru numele lui Dumnezeu.

– Şi ce dacă? Nu înseamnă că trebuie să te porţi urît. Îţi face necazuri?

– Nu, dimpotrivă. Paco mi-e prieten.

– Cînd am plecat din Bangkok spuneai cu totul altceva.

– M-am înşelat. L-am judecat greşit. S-ar arunca şi-n foc pentru mine.

– Mie mi se pare suspect şi ştii că femeile au intuiţie.

– Oricum, nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa lui Paco.

– Să ştii că n-am avut niciodată încredere în el. Este un hoţ şi un escroc.

– Haide, Rose, nici eu nu-mi cîştig existenţa curat.

– Cînd te-am cunoscut, erai altfel.

– Adică cinstit?

– Nu vreau să discutăm despre asta.

– Regretele sînt tardive, Rose. Din afacerile mele îţi permiţi un asemenea lux şi vrei să faci o lady din Roberta.

– Discutam despre Paco. Şi îţi repet că nu ţi-e prieten.

– Ba îmi este.

– Şi ce părere ai de cele întîmplate în Pataya?

– A fost o furtună într-o ceaşcă de ceai.

– Nu eram acolo. Ştiu totul din auzite.

– Nu pleca urechea la bîrfe.

– Îţi doresc numai binele.

– Ştiu.

– Ai grijă cu el.

– Am. Mai ales după ziua de azi.

– Nici Vince n-are încredere în el.

– Deci acum îi spui Vince!

– Vincent Perotti ţi-e prieten.

– Ai vorbit cu Perotti despre Paco?

– Da.

– N-ar fi trebuit să faci asta.

– Atunci n-ar fi trebuit să-l laşi atîta timp cu mine. Stăm ore în şir şi te aşteptăm. Trebuie să spun ceva. Nu pot să rămîn mută.

– Da, mă rog, dar nu Paco este problema.

– Atunci cine?
– Nu-ţi face griji acum.
– În ultima vreme nu-mi mai spui nimic.
– Parcă spuneai că ne grăbim.
– Ar trebui să discutăm mai mult.
– O să discutăm. Dar sînt în toane proaste.
– De ce nu-mi spui ce te apasă, Charles. Altădată te ajutam.
– Nu-i nimic important. Nişte afaceri. O să treacă.
– Dacă spui tu.
– Da, spun.
– Chiar îţi place rochia?
– Da, este splendidă, doar ţi-am mai spus. Arăţi superb.
– Nici tu nu arăţi rău, Charles. Vrei să rămînem în cameră, să chemăm room service?
– Trebuie să mergem la cină.
– Roberta şi Paco or să se înţeleagă foarte bine între ei. Mi- ar plăcea să fii al meu astă-seară. N-ar fi durat decît un minut să...
– Hai să coborîm, Rose.
– Ce se întîmplă cu noi?
– Mergem să cinăm cu Roberta şi Paco. Asta se întîmplă.

În timpul mesei a preferat să tacă. Rose şi Paco discutau, în timp ce Roberta stătea posomorîtă. Prea multe lucruri o luaseră razna. Frumoasa lui fiică se transforma într-o persoană care nu-i era pe plac. Soţia era nefericită. Perotti îl domina amenințător ca un iceberg. Poate ar fi timpul să încheie socotelile şi s-o ia din loc. Avea destui bani să-i ajungă pînă la sfîrşitul zilelor. Dar unde să se ducă? În Anglia? Din cîte citise în ziare, nu era un loc prea vesel în ultima vreme. Şi ce o să facă acolo? Chiar şi prietenii lui englezi spuneau că lipsise prea mult timp. Ar putea să se întoarcă acasă şi

să-şi vadă de pămînturi. Adică n-ar putea. Anul trecut semnase actul de renunţare. Lăsase totul surorilor sale. De fapt foarte bine făcuse. Era destul de bogat şi nu se vedea în postura de gentleman de ţară. N-o să plece nicăieri. Viaţa era palpitantă. Chiar şi pericolele îl stimulau, pentru că reuşise întotdeauna să le înlăture. Pensionarea nu era pentru el. Ce să facă? Să citească ziarele şi să plimbe cîinele? N-ar avea nici o problemă de rezolvat, nici o bătălie de cîştigat, nimic care să-i dea bătăi de cap. Dar în Jamaica? Va trebui să se gîndească, mai ales acum, după ce citise scrisoarea lui Sam. Trecea printr-o stare proastă şi nu era în măsură să-l ajute.

Ce se întîmpla cu el? De ce se considera înfrînt? Ar trebui să stea aici, să lupte pentru viaţa pe care o iubea. Lupta o să-l vindece. În curînd va găsi o soluţie şi va uita tot.

Se uită la faţa lui Paco. Unde ar găsi unii ca el în Anglia? Discuta agitat cu Rose. Îi străluceau ochii. Se vedea că credea în ce vorbea. Cum să se îndoiască de el?

Se pare că băuse prea mult. Rose îl contrazicea pe Paco. Or, nu se făcea aşa ceva în Orient. Mai ales de faţă cu alţii. Devenea agresivă.

– Eşti un ticălos, Paco. Toţi sînteţi nişte ticăloşi.

– Nu înţeleg.

– Încălcaţi legea... Tu...

– Cum adică? Sîntem oameni răi? Spune-i, domnule Charlie. Spune-i ce facem.

– Ştie, zise Charles şi-i făcu semn cu ochiul, arătînd spre Roberta.

– Poate altădată! îl imită fata. Nu de faţă cu copiii! Ştiu foarte bine cu ce te ocupi, dar poţi să-i spui...

– Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre mine, sări Rose. Sînt mama ta.

– Cere-ţi imediat scuze, Roberta, se enervă Charles.

– Îmi pare rău, zise fata, dar se vedea că o amuzase discuţia.

– Du-te la culcare, îi porunci el.

Nu se aşteptase la această pedeapsă. Pe moment, se arătă surprinsă, dar se ridică. Se uită la mama ei şi la Paco. Le spuse noapte bună şi, după ce-i aruncă o privire glacială tatălui ei, plecă.

– Mulţumesc, Charles, zise Rose. Mai bine mai tîrziu decît niciodată.

– Chiar crezi că sîntem nişte criminali?

– N-am spus asta.

– Nu în cuvinte.

– Să nu-mi spui că eşti un sfînt. Dar încalci legea, nu?

– Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Poate încalc legea, dar ceea ce era admis ieri, azi este un delict..

– Să nu exagerăm.

– Dar nu exagerăm! Coboară cu picioarele pe pămînt, Rose. Era împotriva legii să vinzi năvoade de pescuit oamenilor din Pataya? Sigur, trebuia să facem asta, în timp ce japonezii se făceau că nu văd. În schimb pescarii mă considerau Isus Cristos şi Flota Regală la fel.

– Bineînţeles, pentru că spionai pentru ei.

– Şi asta era împotriva legii. A legii impuse de japonezi. Se pedepsea cu moartea dacă-ţi mai aminteşti...

– Atunci era război, Charles...

– Şi care-i diferenţa? Viaţa este un război care durează la nesfîrşit. Cum am fi supravieţuit şi noi şi clienţii noştri dacă nu încălcam legea. Sigur că făceam spionaj. Adică vindeam şi cumpăram. Cumpăram rubine, Flota Regală cumpăra fotografiile mele şi grăbea sfîrşitul războiului, scufundînd cîteva nave în plus.

– Te înşeli, Charles. Există o mare diferenţă între a lupta într-un război şi a scoate profituri.

– Ba nu este, draga mea. Crezi că din război nu se scot profituri?

– Bineînţeles că nu se scot.

– Zău? Te înşeli, Rose. Profitul războiului este victoria. Teritoriile cucerite. Înlăturarea unui guvern. Jaful. Contracte de afaceri. În orice caz, n-am observat niciodată să fi avut ceva împotriva banilor pe care-i cîştig. Ai vrut s-o trimţi pe Roberta la această şcoală costisitoare. Cu ce crezi că plătesc taxele? Ai încetat vreodată să cheltuieşti banii mei obţinuţi, conform principiilor tale, prin mijloace necinstite? Nu te-am auzit vreodată împotrivindu-te...

– Mă rog, să spunem că nu-mi pasă. Dar cel puţin trebuie să recunoşti că eşti departe de lege. Vorba prietenului tău, Perotti.

– Ba mai degrabă al tău.

– Cum doreşti.

– Da, cum doresc. Ai băut prea mult, Rose.

– Vrei să mă trimiţi şi pe mine la culcare?

– Nu, dar este o prostie să-mi pretinzi să recunosc că sînt un bandit.

– Poţi să cîştigi bani şi din afaceri cinstite.

– Sigur. Şi inspectorii de poliţie fac o muncă cinstită, dar asta nu-i împiedică să ia mită pentru ca soţiile lor să cheltuiască bani cinstiţi pe brăţări şi bijuterii.

– Eşti cinic.

– Viaţa este cinică, draga mea. Oameni nevinovaţi sînt ucişi de bombe cinstite, aruncate de guverne cinstite; de exemplu, în Coreea. Maturizează-te, Rose.

– Cu tine nu se poate discuta.

– Nu cred că-ţi pasă ce facem. Te deranjează doar că nu ne distrăm destul.

– Mă duc la culcare.

– Iată un lucru cinstit, zise Charles ridicîndu-se.

– Nu trebuie să fii politicos cu mine, zise ea şi plecă. Nici măcar nu-i spusese noapte bună filipinezului.

– Este mai bine să vorbeşti dur cu femeile.

17

Şi eu şi Rose îl uram pe Paco. Motivele erau diferite, dar asta reprezenta unul din lucrurile pe care le aveam în comun. Mai era încă unul, dar Charlie n-a descoperit niciodată relaţia dintre noi şi am încercat să uit, dar nu pot nega că s-a întîmplat.

Rose şi cu mine n-am devenit amanţi în sensul clasic al cuvîntului. De obicei se întîmplă aşa: cunoşti o fată, vorbeşti cu ea, iei masa împreună, dansezi şi începe să-ţi placă. Am alunecat unul în braţele altuia din întîmplare. Acum sînt un om bătrîn şi am învăţat să nu mă gîndesc la viitor şi să nu mă bazez pe promisiuni. Cuvîntul niciodată nu există şi nici cuvîntul întotdeauna. Dacă mi-aţi fi spus ce o să se întîmple în ziua cînd am cunoscut-o prima oară, v-aş fi spus că sînteţi nebuni.

Doamne, tocmai azi mi-am găsit să mă gîndesc la asta. N-am mai văzut-o din Jamaica, dar pun pariu că va veni la înmormîntare pentru că îi plac ocaziile formale. Şi nimic nu poate fi mai formal ca o înmormîntare. Vor fi îmbrăcaţi toţi în negru, vor fi flori şi spectacolul va fi condus de un preot, care va vorbi despre Dumnezeu şi defunct ca şi cînd l-ar fi cunoscut personal pe cel care zace în sicriu. De fiecare dată cînd ne întîlneam, încerca să reia relaţia noastră, pentru că era nefericită cu Charlie dinainte să se despartă. Eram întotdeauna îngrijorat că o să spună ceva şi dacă o să mă vadă azi, poate o să-şi dea drumul la gură. Ar fi stupid să fi pomenit tocmai acum despre ceva care s-a întîmplat acum douăzeci de ani. Da, sigur, Charles nu ştia nimic atunci, dar acum nu l-ar mai afecta, dar ce rost are să răneşti pe cineva degeaba. Nu vreau să bănuiască nimeni că a fost amanta mea, aşa că nu vor afla că sînt

acolo. O să stau în limuzină şi o să-mi iau adio de la fereastră.

Ai crede că nici unei femei căsătorite cu unul ca şi Charlie nu i-ar trece prin minte să-l înşele. Şi de ce m-o fi ales pe mine? N-am arătat niciodată ca o vedetă de cinema. Am fost întotdeauna grasul, în timp ce Charlie arăta superb. Era bogat, frumos, un erou şi un ticălos în acelaşi timp. Ce-ai fi putut să-ţi doreşti mai mult? La New York, în adolescenţă, mă gîndeam tot timpul la femei. Da, ştiu că toţi bărbaţii se gîndesc. Dar eu nu le înţelegeam. Poate că nu auzeam ce spuneau, pentru că mă interesa doar să mă culc cu ele.

Pe Rose însă am ascultat-o. Nici n-aş fi putut să n-o ascult. Era o femeie plină de voinţă. Avea păreri bine stabilite despre orice şi avusese mai multe experienţe periculoase decît majoritatea bărbaţilor. Culmea era că nu mi se părea deloc interesantă ca persoană. Cu cît îmbătrînesc mai mult, cu atît înţeleg mai puţin de ce s-au întîmplat toate acestea. Nici măcar n-o găseam frumoasă. Atunci ce m-o fi apucat? Sigur, îşi deschidea întotdeauna inima faţă de mine. Mă plăcea ca prieten pentru că eram singurul tip care o ascultam. Charlie n-o băga în seamă, în orice caz. Cel puţin nu în perioada cît i-am cunoscut eu. Atunci încercam să mă infiltrez în afacerile lui. Mă întreb cum m-am legat de Rose? S-a întîmplat probabil cînd era abătută şi vulnerabilă. Şi, mai ales, s-a combinat cu mine să-şi demonstreze că putea trezi interesul altui bărbat. Dacă Charles ar fi fost un nimeni, nu s-ar mai fi obosit.

Era ca o fetiţă. Ne simţeam bine unul cu altul. Uneori era grozav. Dacă ar fi fost altă situaţie, probabil că am fi rămas împreună.

Poate eram un rahat, dar n-avea încotro. Nici cînd ne-am înfierbîntat, n-am îndrăznit să fiu sincer cu ea. Mă prefăceam că era o cale de a mă infiltra în afacerile soţului ei.

La fel ca atunci cînd se ducea la Hong Kong cu Charlie, s-o vadă pe Roberta şi să discute cu Paco filipinezul. Nu puteam să-i spun că ştiam tot. Nu puteam să-i spun că eram şi eu acolo. Şi nici că Paco mă aştepta. Am plecat cu avionul la Hong Kong imediat după întîlnirea mea cu Charlie la el la birou. A alergat s-o vadă pe Nappaporn şi eu m-am dus direct la aeroport. Am ajuns cu cîteva ore înaintea lor.

M-am grăbit atît de mult încît n-am avut timp să-mi fac bagajul. Nu-mi luasem schimburi, nici aparatul de ras şi nici periuţa de dinţi. Nu puteam să apar în zona hotelului *Peninsula,* aşa că Paco mi-a aranjat să stau într-un apartament din Hong Kong. Pe vremea aceea, înainte să ia avînt construcţiile, apartamentele asiaticilor puteau. Era o clădire cenuşie, veche, fără lift şi am stat acolo cu toată băutura lăsată de Paco drept companie. Camerele erau pline de gîndaci, şopîrle şi te sufocai de căldură. Totul era fierbinte, în afară de apă. Trebuia să mă spăl, să mă schimb, dar nu puteam ieşi să-mi cumpăr ceva, pînă nu pleca Charlie din oraş. Nu exista telefon, radio, nimic şi în a doua seară eram atît de deprimat încît m-am îmbătat. În a treia seară îmi venea să mă sinucid, dar Paco a apărut pe neaşteptate, îmbrăcat la patru ace. A venit la mine şi m-a îmbrăţişat ca pe un frate demult pierdut.

– Îţi place costumul? Dar cravata? Domnul Charlie mi le-a ales. Nu-i aşa că arăt ca un gentleman?

– Da, îţi stă bine.

– Mergem la cină, domnule Vincent, zise el zîmbind dezgustător ca de obicei.

– Eşti nebun? O să ne vadă cineva.

– Nici o problemă. Domnul Charlie joacă la ruletă de partea cealaltă a mării.

– Unde a plecat?

– Şi-a luat soţia şi fiica la Macao. Domnului Charlie îi plac cazinourile, zise el, ca şi cînd mi-ar fi spus o

noutate. O să ne distrăm. Ştiu un loc cu femei...

– Mai întîi trebuie să mă spăl.

– Nu ţi-e foame?

– Am mîncat, deşi n-ar fi trebuit. Mama găteşte grozav.

Nemerniculuí îi plăceau complimentele şi torcea ca o pisică. Mi-a povestit cum îl derutase pe Charlie oferindu-se să mă ucidă la Manila. Rîdea amuzat cînd îmi declara că Charlie crezuse fiecare cuvînt.

– Domnul Charlie crede că sînt de partea lui, domnule Vincent. E convins. Mă susţine pe viaţă şi pe moarte. Acum ce vrei să fac?

Aş fi vrut să moară, dar aveam încă nevoie de el şi afacerile erau pe primul plan.

– Ce-ai zice să mă spăl şi să mă bărbieresc?

– O să te duc undeva. Au băi, apă fierbinte. O femeie o să te spele ca pe un bebeluş. O să mănînci, o să bei şi o să te distrezi. O să-ţi spele şi hainele. N-o să fie la fel de bine ca-n Manila, dar o să-ţi placă.

– Este în Kowloon?

– Nu înţeleg.

– Toţi ştiu că tu şi Charlie sînteţi foarte cunoscuţi. Putem merge oriunde împreună.

– Nu te îngrijora. Domnul Charlie nu merge niciodată într-un loc ca acela.

Voia să spună de fapt că Charlie n-avea nevoie să plătească o femeie. Nu-mi plăcea ce insinua, dar avea dreptate.

Nu semăna cu băile turceşti din Orientul de azi. Nu existau oglinzi, podele de marmură, băi luxoase de porţelan, bere la halbă sau ecrane mari TV. Nu erau săpunuri franţuzeşti şi spumant. Nu-mi plăcea, era o cocină. Dar aşa era pe atunci şi nu mi se pare chiar atît de cumplit. Dacă dai deoparte statuile, vitrinele, maşinile noi strălucitoare, hainele elegante ale fetelor, vei vedea că este la fel. Mie îmi place să frecventez astfel

de locuri. Nu-ţi spune nimeni că eşti gras, urît sau palid. Nimeni nu te face să te simţi jenat de vîrsta ta. Ţi se zîmbeşte, chiar dacă gestul nu este sincer. Da, prostituţia este rea, dar ce ar face aceste fete, din ce ar trăi?

Paco era cunoscut. Îl tratau ca pe regele Filipinelor. S-a îmbătat imediat şi m-a lăsat singur cu două tîrfe. Cred că el nu mai era în stare să facă nimic, dar eu eram şi am făcut. Am stat ore-n şir acolo.

I-am spus că nu mă mai întorc în apartamentul lui orice-ar fi şi el era destul de beat să mă asculte. Nu ştiu cum mi-a aranjat intrarea în ţară, dar avea mulţi cunoscuţi în port. Spunea că îi cunoştea pe toţi şi putea face orice. Dimineaţa devreme pleca un vapor spre Bangkok. Se lăuda că poate să-mi ofere o cabină numai pentru mine, chiar tot vaporul. Am aflat mai tîrziu că era vasul lui, dar la vremea aceea nu mi-a spus. Probabil că voia să mă impresioneze. Să-mi arate ce influent era sau cam aşa ceva. Nu am întrebat, pentru că mă săturasem pînă-n gît de el şi voiam să plec cît mai repede.

A stat cu mine pe cheiul întunecat şi am discutat pînă cînd vasul a ridicat ancora. Era un ticălos. Nu-ţi venea să crezi că fusese amicul lui Charlie în timpul războiului.

– Îl placi pe domnul Charlie?

Nu i-am răspuns imediat şi mă bucur că n-am făcut-o. Bineînţeles că îl plăceam pe Charlie, dar nu ştiam ce sentimente nutrea Paco faţă de el. Bineînţeles, se temea de mine, dar era un mincinos nenorocit şi trebuia să ai mare grijă ce spuneai.

– Cum te poţi infiltra cel mai bine în afacerea lui Charlie? l-am întrebat eu.

– Cel mai bine ar fi să-l ucizi, domnule Vincent.

– N-ar avea nici un rost.

– De ce? Dacă moare, îi iei totul.

– Am nevoie de el.

– Îl placi, domnule Vincent.

– Cunoaşte filiera mai bine ca mine. Trebuie să învăţ. Vreau să-i aflăm secretele înainte să-l lichidăm.

– Eu cunosc filiera mai bine. Eu l-am învăţat şi pe domnul Charlie. Cînd l-am cunoscut, înainte de război, se ocupa doar de campania aceea englezească. Se pricepea la radiouri, aparate electrice. Stătea la birou, lîngă telefon şi scria pe hîrtie. Nu fura nimic. Nu ştia nimic. Eu l-am învăţat bine. O să te învăţ şi pe tine.

– Tu locuieşti la Manila, Paco.

– Vin la Bangkok. Vin oriunde pentru tine.

– Şi cu prietenii domnului Charlie ce facem? Şi de ei avem nevoie. Lucrează cu el. Or s-o ia la goană dacă îl lichidăm.

– Îi cunosc pe toţi prietenii domnului Charlie. Cînd o să-l îngroape, o să vin la înmormîntarea lui. O să plîng. O să mă vadă şi o să-i impresionez. Am intrat în afaceri cu mulţi ani în urmă. Or să mă considere şeful lor, pînă o să înveţi.

– Lasă-mă să mă gîndesc.

– Fac orice pentru tine, domnule Vincent.

– Sigur, am spus eu şi l-am bătut pe umăr.

– Îţi place la femei?

– Bineînţeles.

– Eşti un bărbat puternic, domnule Vincent. Mi-au spus femeile.

Ştiam că minte şi-l uram mai mult ca oricînd. Nu doream să-l ucidă pe Charles, nici atunci, nici altă dată, dar nu puteam să mă implic. Ceea ce se întîmpla între mine şi Charlie nu era personal. Nu mă interesa decît să ne lipim de afacerea lui.

– Putem să-i forţăm mîna domnului Charlie, zise Paco.

– Cum?

– Îi iei femeia.

– Ai înnebunit? Cum să-i iau nevasta?

– Nu nevasta. Pe Nappaporn. O place mai mult decît pe soţia lui. Nu-i este doar amantă, ci şi parteneră

de afaceri. Ar putea să te ajute şi...

– Ştiu ce vrei să spui, Paco. Nu-i nevoie să-mi explici.

– Nu ţi se pare o idee bună?

– Şi cu fiica lui Nappaporn cum rămîne?

Mă gîndeam cine ar avea grijă de ea, dacă am lua-o pe Nappaporn, dar n-ar fi fost o problemă. Ar găsi pe cineva la şcoala americană. Se bucură de mare trecere acolo. Dar Paco înţelesese cu totul altceva. Dobitocul crezuse că sugerasem s-o răpun.

– Fata nu contează. Domnul Charlie n-o să ridice un deget pentru ea. Nu-i pasă. Doar lui Nappaporn îi pasă.

Nu credeam aşa ceva. Orice om îşi iubea copiii. Mai ales că era o fată atît de frumoasă. Poate că avea ceva împotriva ei pentru că era o corcitură. Poate era gelos. Poate că-mi spusese special să nu mă ating de ea, ca să mă aţîţe.

În noaptea aceea m-am lămurit că ticălosului nu-i păsa de nimeni. Totuşi trebuia să-mi îndeplinesc misiunea şi răpirea lui Nappaporn nu era o idee rea. Am tăcut şi m-am întrebat ce făcea marea iubire a lui Charlie în timp ce el îşi risipea banii la cazinourile din Macao. Voi afla curînd.

Cînd am fost chemat la bord, Paco s-a oferit să mă însoţească, dar i-am spus să stea unde era. Mi-a făcut cu mîna, pînă cînd vasul s-a pierdut în zare. Fîlfîia din amîndouă mîinile şi semăna cu un înger al morţii care-şi ia zborul speriat.

18

Azi am îngenuncheat dinaintea statuii zeului Buddha şi, cînd mi-am unit mîinile în rugăciune, am observat florile de ieri veştejindu-se la picioarele lui. Le-am luat ca de obicei şi le-am pus în loc pe cele proaspete.

Culorile era vii, roşii, albastre, galbene, dar florile de ieri erau mai frumoase. Soarele fierbinte le uscase şi aveau mai multă viaţă pentru că frunzele şi tulpinile căpătaseră culoarea aurie a părului domnului Charlie.

De data aceasta plecase pentru mult timp. Ştiam că era cu cealaltă femeie şi cealaltă fiică. Îi mulţumesc întotdeauna zeului Buddha că mi l-a trimis pe domnul Charlie. Este un soţ şi un tată bun atît pentru mine cît şi pentru cealaltă femeie. Mă consider norocoasă.

Era ziua banilor, cînd pescarii mei veneau acasă, să încheie socotelile din timpul săptămînii. Sînt întotdeauna doi, unul pentru fiecare barcă pe care am dat-o înainte ca Nalini să meargă la şcoala americană şi să înveţe să devină o fată din lumea albilor.

De la casă pînă la templu nu sînt decît cîteva minute şi cînd am ajuns la poarta mea de lemn, i-am văzut. Stăteau în faţa uşii. Nu intră niciodată, pentru că este casa mea, iar eu sînt o femeie de afaceri independentă şi respectată. Cel mai în vîrstă dintre cei doi s-a ridicat, şi-a împreunat mîinile în semn de salut şi mi-a dat două coşuleţe pline cu monezi şi bancnote. Erau coşuleţe folosite pentru pescuitul creveţilor din rîuri, cu ani în urmă. Erau făcute din bucăţi de bambus împletite, vopsite şi lăcuite să nu se ude. Mulţi oameni le ţineau în casă, de decor. Era cîte un coş de fiecare barcă.

Cei doi bărbaţi m-au aşteptat să intru în casă, să număr banii. Era un ritual săptămînal. Am intrat şi am ieşit imediat. Le-am dat coşurile. Lăsasem destui bani înăuntru pentru amîndoi şi pentru cei care lucrau cu ei. Lăsam întotdeauna în seama lor împărţirea banilor pentru că sînt oamenii mei de încredere şi mi se părea normal. Era vorba de onoarea lor.

Mi-am luat la revedere de la ei şi am intrat din nou în casă. Sub podea este o cutie veche de metal pe care mi-a dat-o domnul Charlie în timpul războiului. A aparţinut odată ţării domnului Charlie. Pe ambele părţi,

poartă emblema Marinei Regale. Am pus banii înăuntru, iar monezile în vasul cu flori albastre de lîngă uşa bucătăriei. Sînt pentru servitoare cînd se duce la piaţă şi pentru Nalini să aibă de cheltuială.

Acum îşi spune Nellie. Încerc s-o strig aşa, dar pentru mine va fi întotdeauna Nalini.

Pe urmă m-am dus în bucătărie şi m-am uitat la soba dată la minimum. Mîncarea preferată a domnului Charlie, orez şi legume, fierbea în oale mari. Indiferent dacă vine sau nu azi, avea totul pregătit. Mîncarea mea, a fiicei mele şi a servitoarei, era gata deja, în alte oale. Am ridicat capacul să văd dacă era totul în ordine. După aceea am ieşt pe terasă, să-mi aştept fiica pînă se întorcea de la şcoală.

Cînd mi-am ridicat privirile, am văzut norii ridicîndu-se deasupra grădinii. Am intrat înăuntru, să trag storurile. Va fi furtună, dar nu una puternică. Nu era încă anotimpul taifunurilor.

Tocmai mă aşezasem din nou la uşă cînd fiica mea a apărut alergînd pe cărare cu servitoarea. Cînd m-a văzut, Nellie a încetinit pasul şi i-a pierit zîmbetul.

– De ce stai mereu acolo?

– Pentru că vreau să te întîmpin.

– Ar trebui să stai înăuntru. Să dormi.

– Nu te-aş auzi cînd vii.

– Şi ce dacă?

– Trebuie să-ţi dau de mîncare.

– Doar nu eşti servitoare. Eşti mama mea.

– Cînd o să ai copii, o să înţelegi.

– Să înţeleg? N-aş suporta să creadă că sînt servitoarea lor.

– Mamele trebuie să-şi servească odraslele.

– Nu, mamă. Copiii trebuie să-şi servească mamele.

– Te învaţă lucruri ciudate la şcoala albilor.

– Nu este o idee de-a lor. Oricum sînt albă.

– Nu, Nalini, eşti jumătate albă, jumătate thailandeză.

– Sînt albă, la fel ca tata şi mă cheamă Nellie.

N-avea nici un rost s-o contrazică. Era un ritual. La fel ca banii, dar acela era un ritual săptămînal. Această conversaţie avea loc zilnic, lîngă casă.

Nellie îşi scoase pantofii şi-i dădu servitoarei, care deschise uşa.

– Dă-mi nişte legume, îi spuse Nellie cînd puse mîncarea pe masă.

– Nu am legume azi. Nu mănînci niciodată. Nu-ţi plac legumele. Avem pui şi peşte uscat...

– Azi am chef de legume. Şi ştiu că ai. Acolo. Le-am văzut în bucătărie. În cealaltă oală.

– Ştii că nu pot să-ţi dau. Sînt ale domnului Charlie. Tatăl tău.

– Azi nu vine.

– Nu se ştie.

– Aşa spui în fiecare zi.

– Pentru mîine o să-ţi fierb nişte legume.

– Nu vreau mîine. Vreau azi. Acum.

– Aşteaptă puţin şi îţi pregătesc. Între timp mănîncă peşte.

– Las-o baltă.

– Cum doreşti.

– Aş dori să nu te mai comporţi ca o sclavă, mamă. Eşti o doamnă.

– Bineînţeles că sînt o doamnă.

– Atunci nu te mai purta ca un preş pentru domnul Charlie al tău.

– Dacă eşti femeia cuiva nu înseamnă că eşti preşul lui.

– Ba da, dacă te ignoră, aşa cum face el.

Nu sînt o femeie servilă. Cel puţin nu aşa cum crede fiica mea. Este mică şi nu înţelege iubirea. Am crescut în casa tatălui meu, cu fratele meu şi sînt o femeie independentă. Le spun pescarilor unde să se ducă

pentru că ştiu apele bune. Le spun unde să vîndă peştele pentru că îi cunosc bine pe negustori. Le vorbesc aşa cum trebuie şi ei mă respectă. Dar cînd domnul Charlie al meu vrea să fiu blîndă şi să-i alung încordarea, o fac cu plăcere. Dacă asta înseamnă că sînt o servitoare, există o singură explicaţie: Nellie nu înţelege încă. Într-o zi va fi femeie şi va întîlni un bărbat. Dacă o să-l iubească, o să-l asculte, pentru că va şti cum să dea şi să primească dragostea. Acum n-are pic de experienţă şi se ia după prietenele ei de la şcoala americană. Dar nu tot ce fac albii este bine. Altfel n-ar mai alerga toţi să se însoare cu thailandeze.

Bineînţeles, domnul Charlie voia ca ea să meargă la şcoala americană ca să înveţe limbi străine, să ţină capul sus şi să afle ce este lumea. N-o să-i găsesc niciodată un bărbat thailandez dacă o ţine tot aşa, dar are numai doisprezece ani şi mai este destul timp. Ştiu că deocamdată este ameţită. Se crede o fată albă, deşi este numai pe jumătate. Aş vrea să fie mîndră de sîngele ei thailandez. Sîntem un popor străvechi, cu un regat antic. Avem obiceiuri şi credinţe care au existat cu mult înainte ca albii să aibă ţările, armatele şi religiile lor. Domnul Charlie mi-a spus adesea că ne respectă istoria şi de aceea nu înţeleg de ce a insistat să urmeze o şcoală americană şi să devină o domnişoară din lumea lor.

L-am întrebat odată ce o să se întîmple cu Nellie cînd o să crească. Nu va fi altfel. Va mai putea să fie fericită în Thailanda? Domnul Charlie a zîmbit fermecător ca întotdeauna şi mi- a topit inima. Eu sînt alb şi sînt fericit. L-am întrebat cum o să- şi găsească un soţ, dar domnul Charlie avea un răspuns şi la această întrebare. A spus că pînă va creşte ea, n-o să mai conteze. Va putea să-şi aleagă ce soţ dorea. Va fi bogată şi educată. Dar, mai ales, va putea trăi oriunde în lume. După părerea lui, lumea devenea din ce în ce mai mică

şi mai tolerantă pe zi ce trece. Cînd o să crească Nellie, n-o să mai conteze rasa, mai ales dacă va fi o fată cu educaţie.

Domnul Charlie are grijă de noi. Nu ne trebuie nimic. Sînt o femeie bogată, cu bărcile, pescuitul şi celelalte afaceri ale mele. Regret doar că domnul Charlie n-o bagă mai mult în seamă pe Nellie şi nu-i povesteşte despre lume, aşa cum face cu mine. Dacă i-ar explica, n-ar mai fi atît de derutată. Pentru că, atunci cînd ştii ce este în jurul tău, cine eşti şi de unde vii, nu simţi că-ţi fuge pămîntul de sub picioare. Cînd era mică, mă asculta şi nu mă contrazicea niciodată. Ştiu că nu este vina ei şi că ar suferi dacă nu mi-ar răspunde obraznic. De aceea nu o cert. N-ar trebui să-l învinuiesc pe domnul Charlie, pentru că a avut multe necazuri în ultimele săptămîni. Îl preocupă ceva şi mă tem uneori că-l pîndeşte un pericol. Sînt norocoasă să-l am pe domnul Charlie şi cînd se va linişti, o să-l rog să-şi facă timp pentru fiica lui Nellie. O să-l îndrăgească şi o să-i dea aceeaşi putere pe care mi-a dat-o mie dragostea.

Mai tîrziu am văzut oameni lîngă casă. Oameni pe care nu-i cunosc şi nu i-am văzut niciodată. Unii sînt albi, alţii thailandezi. Vin mereu înainte să apară domnul Charlie. Uneori vin cu barca pe rîu, în capătul grădinii, iar alteori cu maşina, pe şosea, pe lîngă gardul meu. Ori de cîte ori îi văd, ştiu sigur că o să vină şi domnul Charlie.

Nu sînt o femeie neajutorată, aşa cum crede Nellie. Ştiu cine ar putea să mă ajute.

Nu este nici alb, nici thailandez. Nu este din Birmania, ci dintr-un oraş mare de peste mare, numit Manila. În Filipine. Este un bărbat creştin, prieten vechi cu domnul Charlie. Cel mai vechi prieten de-al domnului Charlie din Orient. Mă cunoaşte şi ţine la mine şi la familia domnului Charlie. M-a văzut de multe ori. Mă

ştie de cînd am devenit femeia domnului Charlie. În afară de omul cu rubinele, este singurul bărbat care a fost în casa mea după ce m-am mutat la Bangkok. Este loial domnului Charlie, deşi la un moment dat n-am fost prea sigură de el. Sămînţa suspiciunii a fost plantată în mintea mea de un negustor de rubine din Birmania. Spunea că filipinezul ne-a trădat japonezilor. Asta se întîmpla în război, cînd eram tînără şi de-abia îl cunoscusem pe domnul Charlie în Pataya. Domnul Charlie era la mine acasă cînd au venit trei ofiţeri japonezi să-l aresteze. Dar a trecut mult de atunci şi domnul Charlie al meu spune că garatează cu viaţa pentru el şi este de ajuns pentru mine. Sînt convinsă că e un prieten de încredere şi o să discut cu el înainte să-i spun domnului Charlie despre oamenii care ne supraveghează. Pînă atunci însă, n-o să scot nici un cuvînt. O să-mi înăbuş temerile şi îngrijorarea. Ştiu că oamenii aceştia sînt periculoşi. Nu-i cunosc, dar se vede ce le poate pielea. Oamenii liniştiţi te salută, chiar dacă sînt străini, dar aceştia n-o fac niciodată. Se uită la mine, la casă şi pleacă. Nu mă tem pentru mine, pentru că numai Buddha ştie cînd se sfîrşeşte rîul şi ce aduce viitorul. O s-o veghez pe Nellie, pentru că o iubesc şi mă rog zilnic pentru ea şi pentru domnul Charlie al meu.

19

Vechiul vas al lui Paco ancoră în rada portului. Am ajuns la ţărm cu o şalupă lunguiaţă pentru transportul pasagerilor. Pontonul era chiar lîngă hotelul *Continental.* Un portar în uniformă m-a ajutat să cobor zîmbind fermecător. Îmi face plăcere întotdeauna cînd personalul hotelului este prietenos şi zîmbetul lui de

bun venit m-a făcut să uit de călătoria obositoare. Era aproape ora prînzului şi m-am aşezat pe terasă să privesc rîul şi bărcile. Chelnerul a venit şi m-a salutat ca şi cînd m-ar fi cunoscut de cînd lumea. După ce am mîncat zile-n şir doar orez fiert şi peşte pe vasul lui Paco, de-abia aşteptam o friptură bună. Exact cînd mi-am înfipt cuţitul în cotletul suculent, am observat o umbră în spatele meu şi o mînă m-a atins pe umăr. Am tresărit pe moment, dar m-am liniştit cînd l-am văzut pe omul meu. Paco îl anunţase probabil că m-am întors.

– Cred că femeia a remarcat prezenţa mea, mi-a spus el şi s-a aşezat de parcă l-aş fi invitat.

– Care femeie?

Nu mă interesa prea mult răspunsul. N-aş fi vrut să se răcească friptura.

– Nappaporn, zise el. Ştii doar, femeia domnului Charlie.

– Ce-i cu ea?

– Îi supravegheam casa şi cred că ne-a observat.

– De ce o supravegheaţi? V-am spus s-o urmăriţi doar cînd domnul Charlie este în oraş. Şi, oricum, ce contează dacă v-a observat.

– Are prieteni influenţi în oraş.

– Pe cine, de exemplu?

– Pe toţi negustorii de peşte chinezi, pe toţi cei care vînd pietre preţioase şi mulţi alţii.

– Care alţii?

– Prietenii domnului Charlie din război. Unii ocupă posturi importante în armată şi în poliţie.

– Vrei să insinuezi că trebuie să scăpăm de ea?

– Poate.

– Vorbeşti ca Paco.

– El ar şti ce să facă.

Eram prea obosit să mă gîndesc la asta. Nu-mi priise călătoria pe mare. Mă clătinam. Îmi era foame. Voiam să termin de mîncat în linişte, să mă duc în

camera mea şi să fac un duş fierbinte. Trebuia să-mi revin.

– Deocamdată las-o în pace, i-am spus eu.

– Nu pot, Vincent, mi-a răspuns el, ridicîndu-se.

– De ce nu?

– Ai spus că trebuie să-i supraveghem casa.

– Numai cînd Charlie este în oraş.

– Păi este.

– Cum? Cînd...? Nu contează, du-te imediat acolo. Spune-mi ce se întîmplă. Şi ai grijă să nu te vadă nimeni...

După ce a plecat, mi-am savurat cotletul. Carnea era moale şi delicioasă. Eram atît de înfometat încît am înghiţit-o aproape nemestecată. O chelneriţă a venit şi a strîns masa. Tocmai mă pregăteam să cer încă o porţie, cînd am văzut-o pe Rose, soţia lui Charlie, ieşind din hotel şi îndreptîndu-se spre terasa unde stăteam. Aş fi putut s-o evit. Nu mă văzuse, pentru că stăteam după nişte copaci, plante şi flori, dar nu m-am mişcat. Cînd m-a zărit, mi-a făcut cu mîna şi a grăbit pasul spre mine. M-am ridicat s-o salut.

– Am venit să mănînc de prînz, zise ea. Îmi ţii companie?

– Da, stai te rog, am invitat-o eu, trăgîndu-i un scaun. Nu ne-am văzut demult.

– Da, spuse ea. Am fost plecată.

Am chemat chelnerul.

– Ce comanzi?

– Şuncă şi ouă. M-am săturat de chinezării.

– Şi eu la fel, am aprobat-o.

Pe urmă am dat comanda. Cred că încerca să mă facă s-o întreb unde fusese, dar am rezistat tentaţiei. Nu voiam să-şi imagineze că sînt curios. Oricum, ştiam unde fusese. N-o văzusem de două săptămîni. În ziua aceea părea schimbată. Vorbea şi se mişca mai încet.

– Sînt moartă de foame.

– Şi eu la fel.

– Am fost la Hong Kong şi Macao.

– Charlie a cîştigat ceva?

– A pierdut pînă la ultimul bănuţ. Nu putea să se desprindă de ruletă.

– Cunosc senzaţia.

– N-am ştiut că-ţi plac jocurile de noroc, domnule Perotti.

– Vincent, Rose. Te rog să-mi spui Vincent.

– Da, sigur. Dar nu-mi păreai genul de jucător înrăit.

– Atunci ce gen par?

– Eşti un tip comod, Vincent. Parcă te văd stînd relaxat într- un living-room, în halat de casă, citind un ziar.

– Vrei să spui că sînt gras.

– Nu, dar ai o înfăţişare de om liniştit.

– Se vede că n-ai fost la Macao cu mine, am spus eu, izbucnind în rîs.

După ce a venit mîncarea, am încercat să discutăm, dar îmi răspundea monosilabic. O deranja ceva, dar nu spunea. De data aceasta am mîncat încet şi am urmărit-o. Nu părea deloc în apele ei. Îmi amintesc ce gîndeam atunci despre ea. Îmi spuneam că n- arată rău deloc. Ştiam că avea probleme cu fiica ei. Vorbea adesea despre asta.

– Ce este? am întrebat-o eu. Ai necazuri cu Roberta?

Încuviinţă din cap.

– Îmi pare rău.

I-am pus o mînă pe braţ şi am zîmbit.

– Copiii sînt enervanţi uneori.

– De unde ştii, Vincent? Nici măcar nu eşti căsătorit.

– Cine m-ar lua? am întrebat-o eu.

M-a privit drept în ochi şi s-a îmblînzit la faţă, ca şi cînd i-ar fi fost milă de mine.

– N-ai întîlnit persoana potrivită, Vincent, m-a consolat ea, bătîndu-mă pe mînă. Ştiai că eşti un tip ciudat?

– Poate că sînt... Dar n-ai de ce să-ţi faci griji în privinţa Robertei. O să crească.

– Nu-i vorba de asta...

– Atunci ce este, Rose? Pot să te ajut cu ceva?

Zîmbi trist. Ştiam că voia să spună ceva. Cred că o compătimeam.

– Hai să bem ceva, Rosie, i-am propus eu, ridicînd mîna să chem chelnerul.

– Aşa îmi spunea tata.

– Nu mă mir. Este un nume frumos. Ţi se potriveşte.

– Este un tip bun şi solid ca tine, dar de condiţie modestă.

I se umeziseră ochii, dar părea fericită.

– Nici eu nu m-am născut într-un palat.

A izbucnit în rîs.

– Eşti un scump. Ai putea să faci o femeie foarte fericită. Ar trebui să te însori. N-ar strica să-ţi găsim pe cineva.

– Am cunoscut o mulţime.

– Unde? Presupun că nu aici, la club.

– Nu, nu la club. Chiar aici la hotel unde locuiesc.

– N-am intrat niciodată în acest hotel. Cum sînt camerele?

După ce m-a întrebat, am observat că ezită. A băut nişte apă şi apoi a spus ceva. Cred că era nervoasă, pentru că a început să vorbească repede, ca şi cînd n-ar fi trebuit să înţeleg nimic. Ca şi cînd ar fi vorbit de una singură. Nu-mi mai amintesc nimic decît că se uita în jos la mîinile mele. Apoi s-a oprit şi a aşteptat. Era atît de frumoasă şi visătoare cum stătea acolo, cu ochii

pierduţi în zare. Am strănutat, mi-a căzut şerveţelul sub masă şi m-am aplecat să-l ridic. Mi-a plesnit un nasture de la cămaşă. Eram atît de gras încît păream caraghios, mai mult ca sigur ghemuit acolo. Dar în momentul acela i-am văzut picioarele încrucişate. Rochia alunecase în părţi, dezgolindu-i coapsele. Cînd şi-a frecat genunchii, întinzîndu-se, m-am grăbit să mă ridic.

M-a privit cu ochii ei mari. Ştiam ce-mi propunea şi m-am gîndit că Charlie era acum cu Nappaporn, dincolo de rîu, la nici o milă depărtare, aşa că nu mai conta!

Un timp, ne-am privit doar fără să vorbim. Chelnerul a venit, probabil am comandat încă de băut şi uite aşa a început totul.

Momentul acela nu avea să se mai repete. Sigur, am fost împreună de multe ori după aceea. La Bangkok, Hong Kong, peste tot, înainte ca oamenii mei să-l distrugă pe Charlie, dar n-a mai fost niciodată ca prima oară.

20

Fie ca zeul Buddha să-mi ierte entuziasmul, dar întoarcerea domnului Charlie de la Hong Kong a rezolvat multe probleme. Parcă mi s-ar fi deschis toate orizonturile. Am văzut şalupa parcă gonind pe rîu, în capătul grădinii mele. S-a oprit şi apoi s-a întors, uruind. Mi-a sărit inima în piept, pentru că asta însemna că se întorsese cu adevărat. Am ieşit afară să atîrn ghiveciul cu ibiscus la poartă. Era semnalul pentru servitoare. O să ştie că domnul Charlie era cu mine şi o s-o ducă pe Nellie la cumpărături, cu ea. O să se întoarcă abia cînd

n-o să mai vadă ghiveciul. În capătul străzii, am zărit cealaltă maşină. Era parcată la umbra unui tamarind uriaş. Frunzele astupau parbrizul, dar ştiam cine era acolo. Cînd ştii unde este inamicul, nu ţi se mai pare atît de periculos. Aceşti oameni răi n-au ce să-mi facă, pentru că sînt prea importantă, dar mă temeam numai pentru domnul Charlie. Am fost la piaţa de peşte şi am aflat că azi a apărut pe rîu un vapor mare. Se pare că l-a adus pe Paco filipinezul. Vreau să-i cer ajutorul şi, înainte să plece, i-am rugat pe prietenii mei să-i transmită un mesaj. Este o zi foarte norocoasă pentru mine. Nu mă gîndeam la pericole, pentru că eram entuziasmată de venirea iubitului meu.

Peste puţin timp i-am auzit maşina afară. Am recunoscut-o imediat. Îi cunoşteam uruitul mai bine ca vocea oricărui om. Am auzit poarta deschizîndu-se şi, cînd m-am uitat pe geam, l-am zărit înaintînd pe cărare, ca de obicei. A ajuns pe terasă şi s-a oprit. Şi-a scos pantofii şi m-am grăbit să-i ies în întîmpinare.

S-a aşezat pe scaun. Am luat un vas cu apă şi am îngenuncheat să-i spăl picioarele. Dar nu m-a lăsat. M-a tras uşor la pieptul lui şi mi-a acoperit faţa de sărutări. Ştiam că nu trecuse pe la birou şi venise direct la mine, de îndată ce ajunsese în oraş.

Sigur, o instalase mai întîi pe cealaltă femeie în casa mare pe care i-o cumpărase. N-am fost niciodată geloasă. Ştiam că eram amîndouă importante pentru el. Fiecare din noi avea un loc deosebit în viaţa lui, un înţeles deosebit şi o datorie deosebită. În felul lui, ţinea la amîndouă.

Nellie mă considera o femeie slabă, o sclavă, care îi făcea toate capriciile tatălui ei. Încearcă să mă abată de la calea mea, dar n-o face cu răutate. Va trebui să discut cu ea, să-i explic tradiţiile noastre. Să-i spun că aşa se obişnuieşte aici de generaţii. Dar eram atît de copleşită de prezenţa lui, încît nu mă gîndeam la nimic,

în timp ce mă strîngea în braţe. Nellie considera că tot ce fac eu este un păcat. Acum şi-a însuşit principiile albilor şi gîndeşte ca ei. Îmi propun în fiecare zi să discut cu ea, dar nu pot. Simt că se îndepărtează de mine şi poate că aceasta este voinţa lui Buddha. Nu poţi să te opui destinului.

Exista un pact tacit între domnul Charlie şi mine. Nu discutăm niciodată despre viaţa lui cu cealaltă femeie şi fiică. Se menţine de cînd l-am văzut prima oară, cu mulţi ani în urmă, în timpul războiului, înainte să devin femeia lui. Aşa a fost. Dar mă consider o femeie norocoasă, pentru că ştiu despre cealaltă familie. I-am văzut pe terasa hotelului *Oriental,* din barca mea. I- am văzut de asemenea ieşind din casa lui mare de lîngă ambasada americană. În ziua aceea eram cu fiica mea şi nu i-am spus a cui casă era şi cine locuia acolo. Cealaltă femeie nu ştie nimic despre mine. Este mai bine, pentru că sînt albi şi nu înţeleg obiceiurile noastre, ca domnul Charlie.

Azi mi-a vorbit de Hong Kong. Mi-a spus că îl văzuse pe Paco, omul din Manila. N-a observat neliniştea mea.

– Eu şi Paco am avut o mică neînţelegere, a spus domnul Charlie.

– Ce neînţelegere?

– Ah, nimic serios. Afaceri. Dar acum ne-am lămurit.

– Domnul Paco s-a întors şi el în Bangkok?

– Nu. De ce?

– Mi s-a spus că vechiul lui vas a apărut azi pe rîu.

– Te înşeli, Nappaporn.

– Omul meu, Sumchai, l-a văzut cînd pleca dimineaţă. Nu se înşeală niciodată.

– Poate a venit să ia plugurile şi whisky-ul pe care i le-am promis.

– Imposibil. Trebuie să-i livrez nişte năvoade, dar

abia săptămîna viitoare.

– Paco are şi alte treburi aici. Cunoaşte destui funcţionari de la vamă. Dacă a venit să mă vadă, va trebui să aflu de ce. Dar nu cred. N-am fost încă la birou. Am venit direct la tine.

M-am luminat de fericire cînd l-am auzit şi am fost atît de fericită încît am uitat de Paco. Probabil că era altă explicaţie.

S-a interesat de mine, de afaceri, de negustorii de rubine din Birmania. I-am spus că trebuiau să apară cît de curînd. Poate luna viitoare. Poate peste două luni.

– Au scumpit marfa, a spus domnul Charlie.

– Sînt pînditi de ambele părţi ale frontierei. Trebuie să dea mită.

– În curînd, profitul va deveni complet neînsemnat. Noii veniţi oferă mai mulţi bani decît noi.

– Crezi că o să ne pierdem furnizorii? a întrebat el.

– Nu, atîta timp cît vechii noştri prieteni din război lucrează în mină. Ne-ar fi lăsat demult dacă ar fi vrut. Costurile cresc şi noile preţuri sînt tentante probabil.

– Ne permitem să plătim mai mult?

– Acum nu.

– Atunci ar fi mai bine să vorbeşti cu birmanezii, Nappaporn. Vezi ce poţi face.

Eram mîndră de vorbele lui. Dovedeau că are încredere în mine.

– O să vorbesc.

Şi înainte să spun mai multe, mi-a acoperit gura cu a lui. I-am simţit mîinile şi am uitat de afaceri. M-a luat în braţe şi m-a dus în camera noastră. Îl simţeam ce mult mă doreşte, dar s-a purtat blînd, iubitor. M-a aşezat în patul mare, unde nu stau decît cînd este cu mine, m-a privit drept în ochi şi m-a copleşit cu mîngîierile lui. Nici nu ştiu cînd ne-am dezbrăcat. De-abia aşteptam să mă posede, să mă satisfacă. Pe urmă m-a sărutat, am început să-l simt înăuntrul meu şi n-a mai contat nimic.

21

Am văzut-o pe Nellie intrînd pe poarta principală a şcolii americane. O urmărisem atent în ultimele zile. Trebuia să mă hotărăsc. Poate ea era cheia problemelor noastre. Prin ea puteam ajunge la Nappaporn. Acea thailandeză se dovedise mult mai isteaţă decît îmi imaginasem. Am aflat că nu era doar o jucărie de după- amiază pentru Charlie. Paco îmi sugerase că aş putea să-l şantajez pe Charlie cu ea, dar renunţasem la această idee pentru că îl uram. Acum însă, după ce ajusesem s-o cunosc mai bine, înclinam să-i dau dreptate. Am început să ne interesăm de Nappaporn şi oriunde ne duceam, constatam că negustorii locali o susţineau sută la sută. Se tocmea cu ei, chiar dacă ieşea în avantaj de cele mai multe ori. Oamenilor le plăcea să se tocmească în această parte a lumii, dar în Orient nu zbiară unul la altul. La sfîrşit, fiecare se consideră triumfător. Poate de aceea îţi lasă impresia că zîmbesc tot timpul.

Nappaporn nu era niciodată singură cînd se ducea în piaţă. Roiau tot timpul bărbaţi în jurul ei cînd vindea peşte. Erau solizi, puternici, cu statură de hamali. Cînd m-am dus să văd cu ochii mei, mi-a făcut impresia că o păzeau. Era aceeaşi situaţie în magazinele cu aur din oraşul chinezesc. O vegheau alţi tipi solizi în timp ce cumpăra rubine. M-am gîndit că Charlie îi aranjase această gardă de corp personală, dar omul meu era de altă părere. Spunea că nu existau jafuri la Bangkok. Încerca să mă convingă că erau prietenii ei, sau simpli trecători care se nimereau să fie prin apropiere. Omul meu locuise aici înainte de război şi trebuia să am

încredere în părerile lui. Dar nu înghiţeam tot ce-mi spunea şi cercetam pe cont propriu, în mod discret.

Nappaporn era singură doar cînd se ducea la templul lui Buddha.

Mergea cel puţin o dată pe zi şi lăsa un buchet de flori la picioarele lui. Chiar şi atunci era un preot lîngă ea. Nu credeam bineînţeles că orice bărbat ras în cap, în robă portocalie este călugăr buddhist. Oamenii Domnului se strecurau cu uşurinţă unde doream, fără să trezească suspiciune. Cunoşteam o mulţime de tipi duri care se foloseau de această deghizare. Aşa că nici aici nu putea fi altfel. Bineînţeles, la ea acasă rămînea adesea singură, dar nu fusesem niciodată înăuntru. Ori de cîte ori venea cineva la ea, discutau pe verandă sau în grădină. Nu intra nimeni pe uşă în afară de Nellie, servitoarea şi Charlie cînd era în oraş. Omul meu mi-a confirmat acelaşi lucru, pentru că supraveghea de mult casa. Nu ştiu ce ascundea acolo. Poate mitraliere. N-ar fi exclus. Era destul de isteaţă, iar Charlie fusese erou de război.

Omul meu avea altă părere. Nu putea înţelege felul în care făceam afaceri. Era un american de origine chineză care locuia la Bangkok de cînd se ştia. Fusese profesor, înainte să-l ruineze jocurile de noroc şi era puţin naiv. Să nu mă înţelegeţi greşit. Ar fi făcut orice îi ceream, pentru că avea nevoie de bani. Nevoia era atît de acută, încît nu se dădea în lături de la nimic. Dar pe atunci habar n-avea de ce sînt în stare oamenii.

Aşa că iată-mă urmărind-o pe Nellie. Ieşise pe poarta principală. Servitoarea o aştepta ca de obicei, s-o ducă acasă. Ar fi o prostie să o răpesc acum, dar nu prea ştiam ce să fac. Mi-am spus că o să mă hotărăsc mai tîrziu.

Era frumoasă ca un înger. Dacă te uitai la ea din depărtare, puteai s-o confunzi cu o fată albă. Părul des, drept avea un aspect oriental, numai că nu strălucea şi

era castaniu, nu negru ca al mamei sale. Avea pometii proeminenţi şi semăna în egală măsură cu Charlie şi cu Nappaporn. Ochii erau uşor oblici, numai cînd îi închidea şi aveau o culoare senzaţională. Nu ştiu cum s-o descriu. Ca muştarul sau ca aluna coaptă. La fel ca ochii lui Charlie, numai că pielea ei cafenie îi făcea să pară şi mai deschişi. Erau atît de limpezi şi de senini, încît străluceau din depărtare. Avea trăsăturile mamei sale şi statura lui Charlie. Înainta spre poartă dreaptă şi mîndră. La şcoală o văzusem zburdînd cu prietenele ei. Ai fi zis că n-are nici o grijă pe lume. Dar, de îndată ce ieşea pe stradă şi o lua servitoarea, se schimba. Se pleca puţin de spate şi încetinea pasul. Uneori, observasem că servitoarea o trăgea cu ea, de parcă ar fi dus-o la dentist sau într-un loc neplăcut.

Cînd am pornit, am pus şoferul să le urmărească, în timp ce mă uitam pe fereastră. Uneori erau foarte aproape de noi, pînă ne îndepărtam. Alteori le lăsam să treacă şi mă uitam bine la ea. Nu ne observase. Parcă ar fi fost pe altă planetă.

Mergea pe stradă cu servitoarea ca într-un vis. Se vedea că femeia îi vorbea, dar Nellie n-o băga în seamă. Cu prietenele ei era veselă şi comunicativă. Ar fi preferat probabil să rămînă la şcoală. Din cîte ştiam, nu puteam s-o învinuiesc. Nappaporn era o femeie de afaceri cunoscută. I se dusese vestea în tot oraşul. Se ocupa de vînzarea peştelui, importa produse şi cumpăra rubine pentru Charlie. Ori de cîte ori venea s-o vadă, nu avea ochi decît pentru el şi o punea pe servitoare s-o ducă la plimbare. Probabil că n-avea timp pentru fiica ei, aşa că nu putea fi fericită acasă.

Dar Paco îmi spusese că mama ei o adora şi trebuia să-l cred, pentru că era de-al lor. Cu Charlie nu reuşisem să mă înţeleg. Dacă o luam pe Nellie, aveam de gînd să nu i se întîmple nimic rău. Urma să luăm legătura cu Nappaporn şi să ne infiltrăm în afacerile lui

Charlie pe uşa din spate. Nu era nimic personal. După luni de zile de tatonări, New York-ul voia rezultate şi eu eram acela care trebuia să le ofer.

22

Stătu cu mîinile în şolduri pe covor, aplecaţi în jurul mesei joase, rotunde. Un birmanez solid şi alţi doi mai mici de statură, îmbrăcaţi în haine albe de bumbac. Fumul trabucurilor se ridica încet spre tavan, unde era risipit de ventilator. O sticlă de whisky pe jumătate goală trecea de la unul la altul în timp ce scoteau pietre rozalii, netăiate din săculeţii de pînză. Le ridicau spre lumină, le priveau, schimbau cîteva vorbe şi le puneau pe masă. Acolo, pe covoraşul negru de catifea, se ridicau trei grămăjoare de rubine. Oamenii rîdeau şi glumeau. În momentul acela, se deschise uşa. Americanul cel mic şi îndesat apăru zîmbind.

– Se pare că daţi o mică petrecere.

– Trebuia să mă anunţi că vii, zise Charles. Sînt ocupat.

– Aşa se vorbeşte cu un oaspete.

– Perotti, biroul acesta nu-ţi aparţine.

– Nu încă.

– N-ai vrea să aştepţi afară?

– Ba da. Aici este foarte cald.

– Sortăm rubinele, Perotti; nu cred că te interesează.

– De ce! Tot ce se petrece aici mă interesează.

În cameră se lăsase o atmosferă glacială. Cei trei birmanezi se întoarseră spre el. Cel solid îl întrebă ceva în şoaptă pe Charles; ceilalţi îşi vedeau de treabă în liniştе.

– N-ai de gînd să mă prezinţi?
– Este domnul Perotti, zise Charles.
– Vincent, am zis eu. Mă cheamă Vincent.
– El este prietenul meu, U Nan.

Cei trei încuviinţară din cap. Charles mormăi ceva şi se ridicară în picioare.

– Sper că nu pleacă din cauza mea.
– Aproape terminasem, oricum, zise englezul.

Fără să scoată nici un cuvînt, cei doi birmanezi mici de statură îi zîmbiră lui Charles şi-l urmară pe prietenul lor cel solid, care-i domina pe toţi cu statura lui. Săculeţii şi pietrele nesortate rămăseseră unde erau.

– Cum îl chema pe tipul cel mare? U şi mai cum?
– U Nan. Da, este solid, într-adevăr.
– Nu mi-ar plăcea să-l întîlnesc singur, în beznă.
– U Nan este blînd ca un miel.
– Nu mi se pare deloc.
– Îţi garantez că aşa este.
– Ţie prieten vechi?
– Da, ne cunoaştem demult.
– Din război?
– Da.
– Nu trebuia să te întrerupi din cauza mea.
– Plecau oricum.
– Unde se duc?
– Nu pot să-ţi spun.

Charles se aşează din nou. Era ora douăsprezece. Cele trei piramide de pe masă proiectau o lumină rozalie pe tavan.

– Frumoase rubine.
– Da, nu-i aşa?
– Nu te supăra, Charlie. Îmi fac meseria, la fel ca tine.
– Nu chiar. Spune-mi, ce vrei, Perotti?
– Te grăbeşti?
– Da, Rose mă aşteaptă la prînz.

– Bine atunci...

– Cum adică bine?

– Nimic. Nimic. Nu-i la Hong Kong s-o viziteze pe Roberta?

– S-a întors noaptea trecută. Ce vrei?

– Uite ce este, Charlie, ştii că te plac. Regret că trebuie să am de-a face cu tine. Dar oamenii mei vor să vină aici. Nu ne interesează rubinele şi celelalte afaceri. Nu vrem decît morfina şi penicilina ta. Dar acceptăm şi restul, dacă ţii neapărat. Poţi să rămîi aici să conduci în locul nostru, aşa cum ai făcut şi pînă acum, pentru tine. Dacă nu, o să stai pînă ne înveţi cum merge treaba. Pe urmă eşti liber. Altfel o să am grijă să ieşi complet din joc.

– Şi dacă refuz?

– Vrei să-ţi descriu ce s-ar întîmpla?

– Chiar te rog.

– Nu-mi forţa mîna. Eşti un tip inteligent. Nu-mi place să vorbesc despre aşa ceva, te rog să mă crezi.

– Hai spune. Să ştii că nu mă impresionezi.

– Vei avea necazuri. La început mici. O să se întrerupă curentul electric... telefonul... apa. Or să sară în aer maşinile.

– Credeam că asta se întîmplă numai în filmele voastre.

– Ştiu, ştiu. Ţi-am spus doar că nici mie nu-mi place. Dar dacă nu ne înţelegem, o să vezi cu ochii tăi de ce sîntem în stare. O să ai probleme.

– Am avut de cînd mă ştiu.

– Diferenţa este că de aceste probleme n-o să scapi niciodată. Vor veni şi altele, mari. Şi dacă tot nu te hotărăşti să ne bagi în seamă, vor urma lichidările.

– Vrei să spui că o să mă ucizi?

– Nu pe tine, Charlie băiete. Cel puţin nu cît o să fiu eu pe aici. O să eliminăm alţi oameni înainte să ajungem la tine. Te rog să mă înţelegi. Nu toţi tipii din

organizaţia noastră sînt atît de înţelegători ca mine. După cum ţi-am mai spus, ai avut noroc că ne-am împrietenit... Şi eu la fel, dar şefii mei văd altfel lucrurile. Dacă află că am slăbit presiunea, ne lichidează pe amîndoi.

– Aici nu sîntem la New York, Perotti, ci în lumea adevărată. Cunosc o mulţime de oameni. Ai putea avea un accident.

– Nici măcar să nu te gîndeşti la aşa ceva. Ţi-am explicat doar că nu lucrez de unul singur. Sînt doar un executant. Dacă mă tragi pe sfoară, organizaţia noastră o să te hăituiască în veci. Poate nu ştii mare lucru despre noi, dar ai aflat probabil că răzbunarea este partea noastră tare. Este o afacere de familie, pentru numele lui Dumnezeu! Dacă dai într-unul de-ai noştri, nu mai ai scăpare... Te sfătuiesc să negociezi cu mine. Nu uita că nu-i nimic personal.

– Da, ştiu, doar afaceri.

– Exact.

– Am nevoie de mai mult timp de gîndire.

– Nu te juca.

– Nu, vorbesc serios.

– Îţi mai dau o săptămînă.

– Trei luni.

– Cred că glumeşti.

– Patru săptămîni.

– În regulă.

Charles s-a ridicat. S-a făcut că nu vede mîna întinsă a lui Perotti. Americanul se uită la pietrele preţioase de pe masă.

– Le laşi aici?

– Dacă ieşi din cameră, Perotti, nu am de ce să mă tem.

– Vorbeşti urît.

– Şi ceea ce vrei să faci tu este la fel de urît, Perotti.

– Vei vedea că afacerile noastre nu diferă prea mult

de ale tale. Ar trebui să lucrezi cu noi, Charlie. O să ne înţelegem bine, vei vedea.

– Te rog să mă scuzi, trebuie să plec.

– Transmite-i salutări şi lui Rose.

23

Se uită la ea şi-i zîmbi. Era îmbrăcată într-o elegantă rochie albă, care-i scotea în evidenţă pielea bronzată. De-abia aşteptase să se întîlnească la prînz. În mod inexplicabil, se simţea foarte bine în prezenţa ei de cîtva timp. Rîdea mult şi îşi recăpătase încrederea în sine. Acum stătea de partea cealaltă a mesei lungi şi se gîndea că arăta răpitor.

– Clubul de tenis îţi prieşte.

– Mulţumesc, dragul meu.

– Nu ne-am mai văzut în ultima vreme.

– Absenţele întăresc sentimentele.

– Cum a fost la Hong Kong?

– Ca de obicei. Am făcut nişte cumpărături.

– Roberta ce mai face?

– Ca de obicei. Nu ne-am certat. Pe aici este vreo noutate?

– Am primit încă o scrisoare de la Sam.

– Ah, da? De data asta ce mai vrea?

– Parcă nu ştii?

– Tot mai insistă să vii în Jamaica?

– Da.

– Nu-ţi mai place aici?

– Ba da, bineînţeles.

– Atunci de ce nu-l refuzi odată pentru totdeauna?

– Nu se ştie niciodată, Rose. Nu este prudent să-ţi tai toate legăturile.

– Ce tot vorbeşti?
– Viaţa nu-i simplă deloc.
– Dar stă în puterea ta s-o schimbi.
– Încerc.
– De ce nu vinzi tot ce ai? Ne-am întoarce în Anglia.
– Aşa mă sfătuieşte şi prietenul tău, Perotti.
– Mi se pare logic.
– Chiar crezi că am putea trăi din nou în Anglia?
– Am putea încerca. N-ai spus că se poate trăi oriunde cu bani?
– Da, însă nu ştiu dacă or să ne rămînă prea mulţi.
– Sîntem în pragul falimentului?
– N-am spus asta. Dar lucrurile merg din ce în ce mai greu.
– Poate ar trebui să discuţi cu Vincent. Are cap de afaceri şi relaţii.
– Da, sînt convins.
– Tot timpul îl ironizezi...
– Îmi pare rău.
– N-are rost să te scuzi. Doar este prietenul tău, nu al meu.
– Da, într-adevăr. Vrei să plecăm, Rose?
– Nu-mi pasă.
– Se spune că Jamaica este frumoasă. Stilul de viaţă seamănă cu cel de aici.
– Cum doreşti, Charles.
– Să ştii că este un tip minunat.
– Cine?
– Sam.
– Nu-l cunosc. Atunci aţi stat aproape numai voi doi.
– Da, aşa este. Avea nevoie de mine.
– Da, bineînţeles.
– Nu pari prea încîntată de idee.
– Uite ce este, o să merg oriunde şi oricînd doreşti, dar pînă la urmă n-o să ne întoarcem tot în Anglia? Dacă tot trebuie să locuim la tropice, am putea rămîne

aici. Ai uitat de şcoala Robertei, de prietenii noştri, ai mei... Credeam că iubeşti această ţară.

– O iubesc... doar ştii foarte bine, dar lucrurile se schimbă. Uneori se complică...

– Ce este, Charles? Hai, spune-mi.

– Nu vreau să te necăjesc.

– Atunci nu mă necăji. Spune-mi doar unde plecăm şi cînd.

Remarcase că-i vorbea şi mai distant ca de obicei. Avea o privire dură. În orice caz părea schimbată. Păcat că nu mai puteau discuta ca înainte. Dar era prea tîrziu. Acum avea viaţa ei. Avea tot dreptul s-o aibă. Ah, ce bine ar fi fost să poată da timpul înapoi. Să-şi descarce sufletul, să-i împărtăşească toate necazurile...

– Ţi-ar plăcea să faci o mică excursie? O vacanţă?

– De-abia m-am întors... am o mulţime de preocupări deocamdată. După cum ştii, prezidez două comitete şi mai este şi turneul de tenis...

– Stăm acasă azi după-amiază?

– N-ai spus că au venit negustorii de rubine?

– Aproape am terminat.

– Care din ei au venit?

– U Nan şi încă doi.

– Data trecută, ai lipsit trei zile... S-a terminat cu distracţiile.

– O să ieşim diseară. Pînă atunci sînt liber.

– Îmi pare rău, eu trebuie să plec. O să colind magazinele pentru bazarul de Crăciun.

– Nici o problemă.

Uitase ce sigură devenise pe ea. Nu prea îi plăcea această atitudine independentă, dar pentru ea era mai bine. Fusese întotdeauna o femeie hotărîtă, cu excepţia momentului cînd se întorsese de pe insulă, iar acum îşi revenise. Dar de ce se mira? Poate că nu-i dădea destulă atenţie. Poate că nu observase cît se schimbase. Îl respingea? Posibil, dar şi el făcuse la fel. Îşi dorise

întotdeauna să-şi găsească o ocupaţie. Şi iată că şi-o găsise şi în noul ei univers nu mai era loc pentru el. Aşa-i trebuia. De ce arăta atît de bine deodată? Pentru că era fericită? De ce fericirea ei îl deruta atît? Pentru că era un egoist ticălos.

Se pare că începuse să-i placă la Bangkok. Tocmai acum cînd situaţia se înrăutăţea. N-o să-i strice cheful povestindu-i de Perotti. Cu cît ştia mai puţin, cu atît mai bine. Poate că se săturase şi era timpul să plece. Perotti îi explicase foarte clar cum stăteau lucrurile. Totuşi nu putea să-l învinuiască. Americanul îşi vedea de treabă. Nu avea dreptul să-l judece. Respecta ordinele şefilor săi. Îşi riscase pielea încercînd să se împrietenească. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, poate că s-ar fi înţeles bine.

Nu mai ştia ce să creadă. Avea impresia că-şi pierdea minţile. Cum să se înţeleagă bine cu un ucigaş. Pînă şi prietenii lui din Birmania îşi dăduseră seama cine era. Probabil că se făceau presiuni mari asupra lui.

Se uită la soţia lui şi-o văzu citind o revistă londoneză. Părea foarte interesată de ce scria acolo. Ce femeie norocoasă, îşi spuse el. Se uita la preţurile caselor de la ţară, la ultima modă, la cine cîştigase la curse, la cine se căsătorise cu cine. Îi luceau ochii, entuziasmată.

Aceea era lumea în care îşi dorea să trăiască. Atît de diferită de lumea lui Nappaporn şi a lui. Dar se va mulţumi cu lumea lui Nappaporn de aici înainte? În război era tînăr, îl tentau aventurile şi pericolele. Se îndrăgostise de el. Pe urmă devenise amanta şi partenera lui de afaceri. Găsea şi acum aventuri, dar nu mai aveau acelaşi gust. Se săturase de tot. Tocmai de aceea avea nevoie de Rose. Ce se întîmplase? Se speriase? Nu, îşi făcuse plinul. Nu i-ar strica o schimbare. Poate că în noua etapă a vieţii lui nu era loc pentru Nappaporn. Obosise. Voia să se odihnească, dar nu de

unul singur. Trebuia să facă neapărat ceva. În trecut, găsea întotdeauna o soluţie şi se bucurase de succes. Era aceeaşi senzaţie ca atunci cînd cîştigai la cărţi.

Trebuia să existe şi o altă lume, îşi spuse Charles Paget-Brown. Un loc unde oamenii se întîlneau, discutau, munceau, cumpărau, vindeau şi apoi se întorceau liniştiţi acasă, la familiile lor. Pe drum, admirau vitrinele. Un loc în care oamenii credeau în ce spuneau. Unde nimic nu era atît de important încît să ucizi. Un loc paşnic, unde nu aveai de ce să te uiţi peste umăr. Unde nu trebuia să te gîndeşti prea mult. Unde contau lucrurile minore. Florile. Vremea. Maşina pe care o conduci. O lume clară, fără complicaţii. Unde n-aveai de ce să te temi. O lume în care ar trebui să trăiască toţi oamenii.

Rahat! Dacă ar exista o asemenea lume, n-ar fi pentru el. O luase pe alt drum. N-ar rezista acolo. Nici în viaţa aceasta, nici în cealaltă.

Viaţa lui era un drog. Devenise dependent.

Dar dacă făcea o pauză? O pauză destul de lungă să-şi revină din această dorinţă arzătoare. Dorinţa crescîndă, care nu putea fi astîmpărată decît de ceva nou.

Mai întîi însă trebuia să ia nişte măsuri. Şi dacă nu se ivea nici un ajutor, va rezolva lucrurile aşa cum făcuse pînă acum. De unul singur.

Se uită la soţia lui şi îşi dădu seama deodată că tocmai lupta lui permanentă împotriva plictiselii îl condamna la singurătate.

Servitoarea le aduse mîncarea.

24

L-am văzut ieşind în hol şi pornind spre rîu. Era acelaşi ca de obicei sigur pe el, elegant şi frumos. În timp ce traversa terasa, oamenii îl salutau afectuos.

Ducea o valiză şi se agitau toţi pe lîngă el. L-am văzut de două ori refuzînd ajutorul unui chelner, care se oferise să i-o care. Acest om era iubit de toţi. Şi cu toate că mă consideram complexat, simţeam că eu trăgeam toate sforile. Era ca un peşte prins într-un acvariu mic. Nu ajungea nicăieri, indiferent în ce direcţie înota. N-avea nici o şansă să cîştige şi ştiam că va lupta pentru ce era al lui, dar în zadar. Îi spusesem adesea cît regretam că eram în tabere adverse şi nu minţeam.

În ziua aceea, Charlie mă rugase să-i dau un răgaz şi acceptasem să-l mai las patru săptămîni. Dar cînd m-am întors la hotelul *Oriental,* s-o aştept pe soţia lui Charlie, am găsit o telegramă de la New York. Mesajul familiei era cît se poate de clar. Tărăgănasem prea mult lucrurile. Cheltuisem o avere pînă acum, fără nici un rezultat concret. Nu reuşisem să închei afacerea în Orient. Nu aveam patru săptămîni la dispoziţie. Voiau ceva concret, dacă nu, mă chemau la New York.

Cu o săptămînă înainte, îl chemasem pe Paco filipinezul de la Hong Kong. Trebuia să sosească şi speram să nu apară tocmai acum, cînd Charlie era aici. Îl rugasem să-şi ţină vasul departe pe rîu şi să găsească un mod discret de a intra în oraş. Venise timpul să acţioneze şi mă puteam baza pe Paco să-şi murdărească mîinile în locul meu.

Rîul era calm. Charlie s-a apropiat de pontonul lung şi s-a urcat pe vasul lui. Poate că se ducea s-o viziteze pe Nappaporn sau în altă parte. Nu părea deloc relaxat. Mergea foarte energic şi hotărît. Nici un bărbat nu se pregăteşte să-şi viziteze iubita într-o asemenea stare. Poate se duce prin oraş sau la o întîlnire de afaceri cu oamenii lui. Sau îl lua la plimbare pe birmanezul pe care-l văzusem mai devreme, în biroul lui. Stătea într-o căsuţă de oaspeţi, lîngă locuinţa thailandezei lui.

Stătea ţeapăn pe punte, ca un rege. Nu conta unde se ducea. Casa lui Nappaporn era supravegheată şi

oamenii mei vor afla tot ce face. Un chelner dădu din mînă în semn de rămas bun. Dar Charlie nu-l văzuse, pentru că nu se uita nicăieri. Nu mă vedea, dar ştiam că se gîndea la mine. Cred că avusesem dreptate pînă la urmă. Atitudinea lui o să-l distrugă. Politeţea, nobleţea şi stilul lui de viaţă mă depăşeau deşi, în după-amiaza aceea, cînd l-am văzut plecînd, n-am fost deloc invidios pe el. Gîndul că soţia lui se afla în momentul acela în patul meu, îmi făcea o deosebită plăcere. Ce frumoasă este tinereţea! Viaţa mi se părea minunată pe atunci.

Mă punea întotdeauna să aştept în cealaltă cameră pînă se dezbrăca. Era o femeie timidă, în ciuda tăriei ei de caracter şi nu mă lăsa niciodată s-o văd dezbrăcată. Stăteam acolo pe verandă şi îmi imaginam cum ar fi s-o urmăresc în timp ce îşi scotea hainele, făcea duş, se ştergea cu prosopul şi se strecura în aşternuturi. Aflasem de dimineaţă că venea să mă vadă şi această certitudine mă făcuse să fiu puternic şi generos cînd îl vizitasem pe Charlie mai devreme, la birou.

Am auzit-o trăgînd obloanele şi mi-am dat seama că era gata. Am mai zăbovit puţin, să-i dau timp să se bage în pat şi pe urmă am intrat.

Arăta superb, ca de obicei. În ultimele luni, parcă înflorise sub nasul meu, aşa cum se întîmplă cu femeile fericite. Nu mă iubea, bineînţeles, dar ştiam că-i dăruiam plăcere. Da, eu micuţul şi grăsuţul Vincent Perotti, îl băteam pe marele Charles Paget-Brown pe propriul lui teren. Eram perfect conştient că nu putea dura. Însă, între timp, mă simţeam într-al nouălea cer.

Am tras obloanele şi am intrat. Camera era întunecată şi răcoroasă. Zăream forma trupului ei în patul cel mare. Mi-am scos kimonoul şi m-am apropiat. Nu vorbeam. Rose a întins mîna şi m-a atins. Degetele ei erau fierbinţi. M-am strecurat în aşternuturi şi am simţit corpul ei puternic, suplu, arcuindu-se spre mine. M-a prins cu picioarele şi m-a făcut să mă cutremur. Mi-am

îngropat faţa în pielea ei parfumată şi m-a zgîriat pe spate. Am încercat s-o sărut, dar n-o interesa. Era o iubită nerăbdătoare şi timiditatea ei se transforma în gemete de îndată ce îmi atingea sexul şi o pătrundeam.

Parcă aş fi intrat în oraşul plăcerilor. Clădirile, străzile şi trotuarele erau înfierbîntate de dorinţă şi umede de transpiraţie. Era un loc unde nu conta nimic, în afară de această femeie, care aparţinea altuia, dar îşi dăruia trupul numai mie. Mă mişcam ca vîntul, deşi eram destul de gras. Rose se foia, gemea şi striga, spre încîntarea mea. Chiar dacă Charlie era un tip mai grozav ca mine, iată că îl învingeam pe toate fronturile. Mă simţeam puternic, sigur de mine şi atît de relaxat încît aş fi putut continua la nesfîrşit.

Ea însă nu putea. Am simţit cum se apropia de apogeul plăcerii. A început să se mişte mai repede şi apoi m-a apucat de spate, înfigîndu-şi dinţii în umărul meu. I-am auzit strigătul extaziat, iar apoi s-a lăsat moale pe perne şi s-a făcut linişte. Singurul sunet era şuieratul ventilatorului în tavan. Pe urmă, am început să vorbim. Adică ea a început. Nu pomenea niciodată numele lui Charlie, dar de el vorbea. S-a ridicat, şi-a netezit părul şi s-a acoperit înainte să aprindă veioza.

– S-a întîmplat ceva cu el. Am observat la prînz.

– Crezi că ne bănuieşte?

– Nici vorbă de aşa ceva. Are de gînd să lichideze afacerea şi să plece.

– Serios?

– Foarte serios.

– De ce? Îi merge prost?

– Aşa spune. Nu ştiu. Probabil că ar fi trebuit să-l întreb, dar eram prea grăbită.

– De ce te grăbeai?

– Să vin aici. O să-l întreb la noapte, dacă ajunge la o oră rezonabilă. Îl preocupă ceva... nu-mi dau seama ce anume. A încercat să-mi spună, dar nu l-am

încurajat. Am fost egoistă.

– Toţi sîntem egoişti uneori... Şi tu poţi să fii... ai tot dreptul. Doar el n-a fost întotdeauna....

– Ştiu, ştiu, dar, dacă nu l-aş cunoaşte, aş crede că se teme de ceva.

– Charlie să se teamă? Cred că glumeşti. De ce să se teamă?

– Nu ştiu. Poate nu se teme şi este doar nervos. Ar fi prima oară, după ani de zile, cînd m-a făcut să simt că are nevoie de mine. Şi nu l-am ajutat.

– Cum adică?

– Voia să stau cu el... Ştiu.

– Pînă diseară o să-i treacă.

– Sper. Credeam că-i merge bine. Viaţa noastră era la fel ca înainte. Pînă acum n-a spus nimic. Am aruncat cu banii nebuneşte... de ce nu m-a oprit?

– Poate este vorba de afaceri, i-am sugerat eu.

– Da, probabil.

– Dacă ai nevoie de mine, fluieră şi...

– Eşti un scump, Vincent. Un bărbat puternic. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Ştiam foarte bine ce-ar face, dar am tăcut.

În după-amiaza aceea mă simţeam ca un leu.

25

Domnul meu Charlie a apărut neanunţat azi după-amiază. Cei trei prieteni birmanezi ai lui erau la mine. I-am servit cu orez fierbinte, peşte, tăiţei prăjiţi şi orez pregătit cu zahăr şi nucă de cocos, ca în Birmania. Stau în căsuţa de oaspeţi pe care mi-a cumpărat-o domnul Charlie acum trei ani. Se află dincolo de grădină, între casa mea şi templu.

. Cînd i-a adus şoferul domnului Charlie, păreau mulţumiţi. Aveau părul umed şi mi-am dat seama că fuseseră la un bordel. N-am întrebat dacă domnul Charlie al meu se dusese cu ei, pentru că ştiam răspunsul. Cealaltă femeie a lui se întorsese după ce o vizitase pe fiica lor la Hong Kong şi eram sigură că îşi va petrece timpul cu ea. Este un om bun şi atent. Sînt norocoasă să-l am.

Birmanezul U Nan şi prietenii lui au intrat, au mîncat ş pe urmă am discutat. N-am vorbit prea mult, pentru că le era somn. Se distraseră cu femeile şi mîncaseră bine. Mi-au spus totuşi că erau îngrijoraţi. Mi-au povestit ce se întîmplase mai devreme, în biroul domnului Charles. Exact cînd se uitau la rubine, dăduse buzna un bărbat alb. Toată lumea ştie că nu trebuie să deranjezi pe cineva cînd studiază pietre preţioase. Este o treabă fascinantă. Au spus că albul era un american, dar nu-i recunoscuseră numele. Însă domnul Charlie se speriase. Erau vremuri grele pentru negustorii de rubine. Preţurile creşteau şi trecerea frontierei devenea din ce în ce mai anevoioasă. Concurenţa era acerbă şi sătenii lor începuseră să se întrebe de ce îşi vindeau marfa domnului Charlie sub valoarea ei. Se uitau la pietre, cînd a venit americanul. Discutau despre viitorul negoţului lor. Trebuiau să ia hotărîri importante, dar domnul Charlie a oprit orice discuţie. N-ar fi trebuit s-o facă. După părerea lor, a fost tulburat de omul acela. Poate chiar s-a speriat.

Ştiu că domnul Charlie al meu nu se teme de nimeni, dar am tăcut. Stăpîna casei nu trebuie niciodată să contrazică un oaspete care se bucură de ospitalitate, la masa ei. Spuneau că aveau de gînd să discute cu domnul Charlie. La nevoie, nu se dădeau în lături să-i taie gîtul străinului şi să-l arunce la rechini. Or să găsească o barcă de pescuit să-l ducă pe rîu, pînă la mare. Dar nu trebuiau să se pripească. Trebuia să aflu

mai multe amănunte. Poate era un om de afaceri cu care domnul Charlie avusese o neînţelegere. Deşi nu gîndeau asta, ştiam că un oaspete se simţea uneori prizonierul gazdei. Au fost de acord să aştepte pînă discutam cu prietenii mei. Spuneau că mă respectă şi ar face totul pentru domnul Charlie. Pe urmă s-au dus în casa de oaspeţi să se odihnească. Am aţipit puţin, pînă cînd servitoarea a strîns masa. Ştiam că nu voi reuşi să dorm, pentru că eram prea preocupată de ce aflasem.

Bineînţeles, ştiau de maşina care pîndea afară şi de şalupa care trecea în viteză în capătul grădinii cînd domnul Charlie venea să mă vadă. Dar acum, după ce-mi povestieră de american, m-am hotărît să aflu cine era. Poate el trimisese maşina să mă spioneze sub tamarind. M-a cuprins groaza şi m-am răsucit în pat. Cînd am auzit servitoarea plecînd să-mi aducă fiica de la şcoală, m-am sculat. M- am spălat pe faţă şi am ieşit pe verandă, s-o aştept pe Nalini. Ştiu că nu-i place să mă vadă acolo, dar nu contează. Am luat o carte cu tablouri, pe care mi-o lasase domnul Charlie demult. Era o carte cu poze colorate, care înfăţişau tablourile pictate de un englez, în ţara lui, cu mulţi ani în urmă. Domnului Charlie îi plăcea s-o răsfoiască şi-mi explica ce însemna. Erau peisaje englezeşti, cu apusuri de soare, castele, lacuri şi păduri. Mă linişteam întotdeauna cînd le priveam. Şi, în timp ce stăteam acolo, pe verandă, l-am văzut.

A apărut din grădină, în costum, cu pantofi, aşa cum se ducea la serviciu. Căra o valiză mare. Mergea repede. Venise probabil cu barca, pentru că nu-i auzisem maşina. Era prima oară cînd domnul Charlie venea dinspre rîu. Ar fi trebuit să-mi dea de gîndit. Mi-a spus demult că malul rîului era regatul meu şi nu va călca acolo decît numai dacă eram împreună. M-am ridicat, gata să alerg spre el, dar a înălţat mîna şi m-a

oprit, aşa că m-am aşezat la loc şi am aşteptat. Mi-am dat seama că i se întîmplase ceva, pentru că a început să vorbească fără să mă salute.

– Spune-le oaspeţilor birmanezi să vină, a zise el.

Vorbea calm, dar se simţea încordarea. Valiza însemna că pleca undeva. Nu-i nimic, o să-mi spună. Era îmbrăcat în haine de serviciu, venise dinspre rîu şi vorbea grăbit. Ştia că oaspeţii lui se odihneau şi totuşi îmi ceruse să-i trezesc. Îl văzusem şi altădată în situaţii dificile, dar nu fusese atît de derutat. Nu uitase niciodată să mă salute, nici măcar în timpul războiului, sub ocupaţie japoneză şi se arătase întotdeauna afectuos. Îl simţeam cum mocneşte.

Am alergat spre el şi am zărit maşina parcată sub tamarind. Mă obişnuisem s-o văd şi nu-i mai dădeam atenţie, dar ceva în sufletul meu îmi spunea că starea domnului Charlie era legată de cei din maşină. Birmanezii au ieşit imediat după ce am bătut la uşă, de parcă s-ar fi aşteptat să fie deranjaţi. Le-am spus de cealaltă maşină şi au înţeles. Ne-am întors încet spre casă.

Cînd am ajuns pe verandă, l-am văzut stînd pe trepte. Fuma un trabuc lung, birmanez şi ne privea.

– Intrăm?

– Nu, a răspuns domnul Charlie, nervos. Vorbim aici.

– Orice întrebare are un răspuns, a spus U Nan, birmanezul.

Era un bărbat solid, care fusese prietenul nostru de mulţi ani şi îmi cunoştea familia înainte să-l întîlnesc pe domnul Charlie.

– Vasul pluteşte mai bine în ape liniştite.

– Aşa este, a spus domnul Charlie al meu.

Pe urmă s-a întors spre mine, zîmbind. Dar ochii lui îmi spuneau că-i pare rău. O femeie nu trebuie să facă un bărbat să se simtă la ananghie.

S-au dus la malul rîului. Au discutat şi le-am dus nişte ceai. Cînd s-a întors Nalini cu servitoarea, i-a văzut. N-a întrebat ce căutau acolo. M-am gîndit că domnul Charlie s-ar simţi mult mai bine dacă ar fi protejat şi de dragostea fiicei lui. Dacă ar avea o familie adevărată. Dar nu era timpul potrivit să mă gîndesc la asta. Aveam alte lucruri de făcut.

Buddha nu mă părăseşte niciodată. Mă ajuta întotdeauna. Azi-dimineaţă am primit o informaţie utilă. Prietenul meu de la piaţă mi-a spus că vasul lui Paco filipinezul a fost văzut din nou pe coastă. Era un vapor vechi, care naviga în aceste ape de vreo douăzeci de ani şi-l cunoşteau toţi. Nu ştiam că Paco venise în Thailanda. Eram sigură că îl căutase pe domnul Charlie, dar nu mi-a spus nimic şi nici eu nu l-am întrebat. De data aceasta, voi acţiona singură. Îmi propusesem mai demult să-l abordez. Să-l întreb ce era cu maşina parcată sub tamarind, cu şalupele rapide care apăreau pe rîu ori de cîte ori mă vizita domnul Charlie. Îl cunoşteam pe Paco de mulţi ani şi după ce-l văzusem azi pe domnul Charlie al meu în asemenea hal, ştiam că aveam puţin timp la dispoziţie. Mă hotărîsem să-i trimit un mesaj să ia legătura cu mine de îndată ce soseşte în oraş. Trebuia să-i cer ajutorul. Ştia probabil cine era americanul şi ce dorea de la domnul Charlie. Pentru că Paco filipinezul cunoştea prietenii de afaceri ai domnului Charlie. Va şti cum să-l domolească pe acest tip, cîţi bani să-i dea sau, dacă era prea tîrziu pentru acţiuni paşnice, cum să scape de el.

Aşa cum stăteau lucrurile, nu putea avea încredere decît în Paco.

M-am uitat spre rîu şi i-am văzut pe domnul Charlie al meu şi cei trei birmanezi. Discutau. Era o conversaţie animată. Se pare că domnul Charlie le explica. Fuma un trabuc. Poate că birmanezii aveau dreptate. Probabil

că se temea de ceva.

Am salutat-o pe fiica mea. De data aceasta nu m-a certat că stăteam pe verandă. S-a uitat spre rîu încă o dată, să-şi vadă tatăl şi pe urmă a intrat în casă, să mănînce.

Acum n-o să-mi simtă lipsa. De acolo o să ies în şosea şi o să iau un taxi pînă la piaţa de peşte. O să găsesc pe cineva care să ştie unde era Paco filipinezul. Trebuia neapărat să-i vorbesc.

26

– V-a plăcut la bordel?

Cei trei birmanezi îl priveau surprinşi.

– Am spus ceva ce nu trebuia?

– Nu, domnule Charlie. Numai că nu ţi-ai ales momentul potrivit. Ştii unde am fost toată ziua şi ştii la fel de bine că acum ar fi trebuit să dormim, dar ai dat buzna în casa de oaspeţi. Eşti desfigurat la faţă, îmbrăcat în costum, cu valiza în mînă. Pleci undeva? Nu ne-ai spus.

– Nu plec nicăieri.

– Şi atunci ce faci cu valiza?

– O să vă explic imediat. Îmi pare rău că v-am deranjat.

– N-ai de ce să te scuzi. Doar n-ai venit pînă aici să ne răpeşti somnul de după-amiază ca să discutăm nimicuri.

– Nu, într-adevăr.

– Ne cunoaştem demult, domnule Charlie, spune-ne despre ce este vorba.

– Vreau să luaţi această valiză pentru mine.
– Ce-i în ea?
– Rubinele voastre.
– Nu mai cumperi nimic?
– Ba da, le cumpăr pe toate. În valiză aveţi bani. Dolari americani, lire englezeşti şi monede de aur.
– N-am stabilit încă preţul.
– Vă plătesc la preţul pieţei. Este mai mult decît ultima oară.
– Nu ţi-am cerut mai mult.
– Nappaporn mi-a explicat cum stau lucrurile. A vorbit cu voi.
– Da, însă n-am aranjat nimic. Sîntem prieteni de-mult. Şi tu trebuie să ai un profit.
– O să am. Ţi-am plătit un preţ cinstit. Cînd intri în casă, numără şi vei vedea că este totul în ordine.
– Atunci de ce ne daţi înapoi pietrele?
– Nu vi le dau. Vreau să le păstraţi pentru mine, cîteva zile.
– Nu trebuia să plăteşti dacă nu le-ai luat. Nu se obişnuieşte aşa.
– Dar le-am luat. Banii din valiză sînt ai voştri. Vă rog doar să le păstraţi pentru mine pînă le găsesc un loc. O să le iau înainte să plecaţi din ţară.
– Nu le-am sortat încă...
– Am hotărît să le iau pe toate. O să vă plătesc toate cheltuielile.
– Nu era nevoie să spui asta, domnule Charlie.
– Scuză-mă. Ai dreptate, bineînţeles.
– Sîntem prieteni de mult timp, nu?
– Da, sigur.
– Am făcut războiul împreună şi am înfruntat multe pericole.
– Aşa este.
– Atunci de ce nu ai încredere în noi?
– Cum să nu am! Ştiu că rubinele sînt bune.

– Nu e vorba de rubine, ci de omul care a venit azi să te vadă.

– Vincent Perotti.

– Da, aşa îl chema.

– Omul acela şi vizita lui nu au nici o legătură cu voi.

– Din cauza lui ţi-e frică să ţii rubinele la serviciu?

– Da, însă o fac din precauţie.

– Te-a ameninţat?

– Da.

– Cu bunurile sau cu viaţa ta?

– Cu bunurile. Viaţa mea nu este în primejdie deocamdată.

– Mai bine să-l amuţim înainte să fie prea trîziu.

– Nu este singur.

– Nici tu nu eşti.

– Nu înţelegi. Omul acesta este foarte puternic.

– O să te ajutăm.

– Nu puteţi. Nimeni nu poate. Trebuie să mă descurc altfel.

– Nici un om nu este atît de puternic cînd nu-i în ţara lui.

– Ai încredere în mine?

– Bineînţeles, domnule Charlie. Ce întrebare!

– Atunci ascultă-mă. Deocamdată nu putem face nimic. O să găsesc eu ceva. O să vă anunţ dacă am nevoie de voi.

– Nu cred că este înţelept.

– De ce crezi asta?

– Pari schimbat. Nu te-ai purtat niciodată aşa. M-ai învăţat întotdeauna să lovesc inamicul înainte să se apropie de mine. Această lecţie mi-a servit de multe ori în timpul războiului. Am ţinut-o bine minte. Familiile noastre, cei din sat, toţi amintesc de ea.

– Acum este altă situaţie. Alt inamic. Departe, puternic şi numeros.

– Nimeni nu poate fi atît de puternic. Doar zeul Buddha.

– Mă refeream la altceva. Acest om nu este singur. Aparţine unui grup care se ramifică peste tot, ca tentaculele unei caracatiţe. Deţin controlul asupra poliţiei, politicienilor...

– Nu-i nimic nou. Şi la noi sînt asemenea oameni. În ţara noastră poţi să le vorbeşti, uneori să-i plăteşti sau să cazi la învoială. Sînt doar nişte oameni, la fel ca noi. Nu trebuie să-i laşi să te domine.

– Nu putem acţiona pripit. O să vă anunţ cînd am nevoie de voi.

– Promiţi?

– Da.

– Va fi la fel ca în tinereţe.

– Poate. Te rog să n-o amesteci pe Nappaporn.

– O subestimezi, domnule Charlie. N-a spus nimic, dar te susţine. Oricine te cunoaşte şi-ar da seama că nu eşti în apele tale. Pari foarte agitat. Zbori ca o pasăre rămasă singură în deşert. O cunosc pe Nappaporn demult, înainte s-o întîlneşti. De cînd era mică şi locuia cu tatăl ei în Pataya. Este inteligentă şi dacă ştie ceva, o să se îngrijoreze. Mai bine ai vorbi cu ea, dacă nu o să acţioneze de una singură, doar ştii foarte bine.

– Ar fi periculos.

– Tocmai de aceea trebuie să-i vorbeşti.

Marele U Nan se uită spre casă, arătînd cu mîna. Nappaporn străbătea încet grădina, spre casa de oaspeţi. Avea un coş cu fructe în mînă. Zîmbiră toţi patru. Unul dintre ei spuse:

– Nappaporn are grijă să nu murim de foame. Ne îndoapă cu mîncare. O să mă îngraş. Eşti un om norocos, domnule Charlie.

– Zeul Buddha ţi-a zîmbit cînd ai întîlnit-o, a spus altul.

Uruitul unui motor le întrerupse conversaţia. O barcă lungă, îngustă trecu pe lîngă ei. Apoi se întoarse brusc şi se opri în mijlocul rîului, cu faţa spre ei. La bord

erau doi bărbaţi. Barca se legăna pe valuri. Unul dintre bărbaţi se ridică. Dădea din mîini, încercînd să se echilibreze. Îl apucă de umăr pe celălalt şi se uită la ei cu un binoclu. Soarele după-amiezei se reflecta în lentile. Îi privi cîteva momente şi apoi se aşeză. Motorul urui din nou şi barca dispăru din zare.

– Eşti urmărit, domnule Charlie, zise U Nan. Ai mulţi prieteni în acest oraş. Poate ai şi duşmani.

– Nu-mi vine să cred.

– Dar americanul?

– Nu este din acest oraş.

– Acum locuieşte aici.

– Stă la hotel. Nu locuieşte undeva.

– Unde l-ai cunoscut?

– Mi l-a prezentat un prieten. Un filipinez. Îl cunoşti şi tu. Mă refer la Paco. Da, Paco filipinezul. Am fost parteneri de afaceri înainte de război.

– Mi-l amintesc foarte bine, zise U Nan. Este cel care te-a trădat atunci, în Pataya.

– Te înşeli. A fost o neînţelegere. Este un prieten bun şi de încredere.

– Şi atunci de ce acest prieten bun şi de încredere te-a predat unui duşman?

– N-a ştiut. A crezut că pe american îl interesa doar să facem afaceri împreună.

– Chiar ai încredere în omul acesta, Paco?

– Da, zise Charles. Întreab-o pe Nappaporn. Şi ea are încredere în el.

– Poate n-ar strica să discuţi cu el. Să-i ceri sfatul. Doar el te-a prezentat americanului. Ar trebui să te ajute să scapi de el.

– Ţi-am spus că nu ştia unde o să ajungă. Paco mi-a prezentat mulţi oameni de nădejde.

– Cred totuşi că ar trebui să discuţi cu el. Am încercat să dau de el, dar nu este la Manila. Soţia lui spune că a plecat pe mare.

– S-ar putea să fie la Hong Kong.

– Vorbeşte cu soţia lui în fiecare zi. Ştie că-l caut. O să ia legătura cu mine cît de curînd.

– Cum? îl întrebă U Nan.

– Are o staţie de emisie modernă pe vas. I-am instalat-o cu mîna mea.

– Atunci de ce nu iei legătura cu el direct?

– Am încercat. Probabil că s-a defectat. Nu pot să-l prind. Doar el poate. O să mă întorc la birou şi pe urmă o să mă duc acasă. O să-l aştept pe Paco să ia legătura cu mine. Sînt sigur că o să mă caute azi sau mîine. Poate că este în drum spre Bangkok. L- aş ruga pe el să ia rubinele la bordul vasului lui şi să le scoată din ţară. O să vă dau de ştire la noapte. Acum trebuie să plec. Vă rog, luaţi valiza şi aşteptaţi mesajul meu în casă. Trebuie să vă odihniţi.

Birmanezul cel solid luă valiza. Charles înaintă spre rîu şi făcu semn cu mîna omului din barca lui. Motorul prinse viaţă cînd se apropie de mal. Charles se urcă pe vas şi dădu din mînă. U Nan îi răspunse la fel. Ceilalţi doi se uitară unul la altul, neîncrezători.

27

Ştiam că venea, pentru că îl pusesem să-şi mişte fundul, dar nu mă aşteptasem să apară atît de repede. A bătut la uşa mea la cîteva minute după plecarea lui Rose. Nu se înţelegeau bine şi cu toate că Paco era plătit de noi, n-aş fi vrut s-o vadă ieşind din camera mea. Nu puteai şti ce ar fi în stare să facă un rahat ca el cu o asemenea informaţie, mai ales că îl aşteptam să discutăm despre Charlie. Stătea acolo, cu haina lui lălîie atîrnînd pe el ca un sac cu cartofi pe jumătate gol.

Avea o cravată decolorată ca o îngheţată topită în soare. Zîmbea dezgustător, dezgolindu-şi dinţii şi curgea o tonă de scrum din eternul lui trabuc pe covorul scump, elegant.

– De ce n-ai sunat din hol? l-am întrebat.

– Nu înţeleg.

– Trebuiai să mă anunţi că ai sosit.

– Doar ştiai că vin. Chiar tu m-ai chemat, aşa că am venit.

– Lasă-mă să mă îmbrac. Stai jos şi toarnă-ţi ceva de băut.

– N-avem timp. Plecăm acum.

– Cum adică n-avem timp? Eu hotărăsc cînd acţionăm.

– Femeia domnului Charlie, Nappaporn, ştie că am venit aici, la Bangkok.

– Eşti sigur?

– Dacă nu ştie acum, o să afle peste o oră.

– De ce?

– Îi cunoaşte pe toţi negustorii de peşte din piaţă. Am luat vaporaşul care traversează rîul şi m-am întîlnit cu mulţi din prietenii mei. M-au văzut. Nappaporn vrea să-mi vorbească. Mi-a transmis demult mesajul.

– De ce vrea să te vadă?

– Nu ştiu, domnule Vincent. Şi mai este încă o problemă. Este ceva urgent, pentru că a sunat-o pe soţia mea, prin staţia de radio. Dacă mă roagă prietenii mei, va trebui să-i vorbesc.

– De ce?

– Aşa este obiceiul, domnule Vincent. Ştie că sînt în oraş. Dacă mă duc să vorbesc cu ea, o să sesizeze ceva şi o să-l prevină pe domnul Charlie. Nu avem timp, domnule Vincent. Putem să-l ucidem pe Charlie imediat. După aceea n-o să mai avem probleme. O să-i preiei afacerile. O să te învăţ cum să te descurci, după ce oamenii n-or să-l mai jelească pe domnul Charlie.

– Rahat!

– Da, rahat. Mare rahat, domnule Vincent.

O simţeam încă pe Rose. Ştiam că-mi influenţa deciziile. Trebuia să mă liniştesc. Să reflectez la ce-mi spusese. Să mă gîndesc cum să abat ura lui nemărginită faţă de Charlie, fără să-l jignesc. L-am pus să se aşeze şi m-am dus în dormitor să mă îmbrac. Cînd am ieşit, l-am găsit înfruptîndu-se din whisky-ul meu. Camera era plină de fumul alb al trabucului său pe jumătate stins.

– Azi o să-l ucidem pe domnul Charlie... înainte să-i spună femeia lui... înainte să afle de planul nostru. Oamenii tăi pot s-o facă?

– Ce să facă?

– Să-l ucidă pe domnul Charlie, domnule Vincent.

– Cine a pomenit de aşa ceva?

– Noi. Atunci la Hong Kong, cînd te-ai îmbarcat pe vasul meu.

– Ia-o uşor, Paco. Trebuie să mă gîndesc.

– N-avem timp de gîndire, domnule Vincent. Trebuie să acţionăm.

– Te-a văzut cineva de la recepţie?

– Eşti beat, domnule Vincent? Ţi-am mai spus odată că nu m-a văzut nimeni, bineînţeles. Dacă te-aş fi sunat din hol, într-o oră ar fi aflat tot oraşul unde sînt. Şi Nappaporn. Şi Charlie... Nu, nu, n-am sunat. Am venit direct. Şi acum grăbeşte-te să-l ucidem pe Charlie, aşa cum am vorbit.

– Am spus că o să mă gîndesc.

– Te temi de domnul Charlie?

– Nu, dar mai întîi trebuie să facem altceva.

– Ce anume?

– Să-l speriem. Atunci o să intre în joc.

– Nu înţeleg.

– O să cedeze. O să ne lase să-i preluăm afurisitele de afaceri fără vărsare de sînge.

– Se vede că nu-l cunoşti pe domnul Charlie. Nu se

dă niciodată la o parte. Îl cunosc din război. Fără sînge nu obţii nimic.

– Nu mai este acelaşi. A îmbătrînit. Are mai multe de pierdut. Putem să-l doborîm şi fără să-l ucidem.

– Cum?

– O să-i luăm fiica.

– Este la şcoală, în Hong Kong.

– Nu face pe deşteptul cu mine, Paco. Mă referam la cealaltă. La fiica lui Nappaporn.

– Nu mă pricep. Pune-ţi oamenii s-o facă. Eu nu mă pot apropia de ea. Mama ei mă cunoaşte. Şi ea la fel.

– Te cunoaşte bine?

– Sigur. Mă ştie de cînd era mică.

– Foarte bine. Înseamnă că o să vină cu tine de bunăvoie.

– Azi nu gîndeşti, domnule Vincent. Dacă prietenii ei mă văd roind pe lîngă fată, ştiind că nu m-am întîlnit cu Nappaporn, or să-şi dea seama că s-a întîmplat ceva rău. Or să mă găsească şi or să mă ucidă. Nappaporn îi cunoaşte pe toţi oamenii de pe rîu. Or să mă ucidă înainte să-i ating fiica... înainte s-o văd. Vrei s-o omori pe fiica lui Nappaporn?

– Nu, doar s-o răpesc.

– Nu-i bine. Dacă o iau şi rămîne în viaţă, s-a terminat cu afacerile mele, domnule Vincent. O să se întoarcă acasă şi o să spună ce a aflat. Domnul Charlie n-a avut niciodată încredere în mine. Nimeni nu are. Tot planul nostru o să eşueze.

– Pînă acum n-ai vrut să iei fata. Spuneai că lui Charlie nu-i pasă de ea.

– Aşa este. Ţi-am mai spus şi nu m-ai crezut.

– Într-adevăr.

– Atunci ia fata, nu mai pierde timpul. Unde este domnul Charlie?

– Aici, în oraş. Are musafiri. Se pare că o să plece undeva.

– Spui că are musafiri?
– Da.
– Pe cine?
– Trei negustori birmanezi.
– I-ai văzut?
– Da.
– Unde?
– În biroul lui Charlie. Am fost acolo azi-dimineaţă. Nu mă întreba de unde ştiu că sînt traficanţi de rubine. O să-ţi spun. I-am prins exact cînd sortau rubinele preţioase.
– Te-a lăsat să intri?
– Nu, am dat buzna.
– L-ai enervat?
– Exact.
– Era şi un birmanez uriaş cu ei?
– Da. Îi cunoşti?
– Pe U Nan îl cunosc, dar pe ceilalţi doi nu. Am auzit doar de ei, de la domnul Charlie. Îi plăcea să vorbească despre vechii lui prieteni. Povesteşte ore-n şir cît ţine la ei. Îţi dă atîtea amănunte, încît ai senzaţia că-i cunoşti chiar dacă nu i-ai văzut niciodată. Nu pleacă niciodată cînd birmanezii vin în oraş.
– Nu pleacă nicăieri. Nu-şi părăseşte musafirii. Stă cu U Nan. Sînt prieteni vechi. Din război. Crede-mă.
– Azi după-amiază a plecat cu barca pe rîu. Era îmbrăcat în costum şi căra o valiză mare. Probabil că se ducea undeva.
– Aiurea. Valiza era plină de bani. Sau de rubine.
– Nu înţeleg.
– Domnul Charlie este deştept. Pune la cale ceva. Spui că ai fost în biroul lui. Ai văzut rubinele. A crezut că le vrei, aşa că le-a scos de acolo şi le-a dus în altă parte. Ştie că nu este ceva în regulă.
– Bineînţeles. Ştie că vreau să-i preiau afacerile.
– Cel mai important este să afli unde a dus valiza.

Crezi că o să poţi?

– Da.

– Atunci află repede. Crezi că Nappaporn i-a spus domnului Charlie că sînt aici?

– Nappaporn a plecat de acasă. Charlie este singur cu birmanezii.

– Unde a plecat Nappaporn?

– La piaţa de peşte. Unde se duce în fiecare zi.

– La piaţa de peşte? După-amiaza? Nu atunci se încheie afacerile. Azi-dimineaţă a aflat că vasul meu este aici. Acum ştie şi mai multe amănunte, mai mult ca sigur. Poate a aflat unde m-am dus. Ţi-am spus că vrea să mă găsească. A lăsat vorbă tuturor. Şi căpitanului vasului meu.

– Ce vrea de la tine?

– Doar ţi-am explicat că nu ştiu.

– Mai bine ascunde-te pînă aflăm.

– Mai bine plec, înainte să dea de mine.

– Ţi-e frică de Nappaporn?

– Este cineva pe rîul acesta. Iar rîul este stomacul oraşului. Oamenii se spală în rîu, îşi curăţă hainele, iau apă, stau pe mal. Cunoaşte persoane importante. Chiar şi poliţişti. Nu, nu, nu mi-e frică de Nappaporn, dar vreau să fiu prudent. Dacă nu mă vede, o să creadă că a trebuit să plec şi n-o să am probleme cu domnul Charlie. N-a vorbit niciodată cu el despre mine, înainte să discutăm mai întîi.

– De unde ştii?

– Sîntem orientali amîndoi. O cunosc. Nu vorbeşte cu domnul Charlie înainte să discute cu mine şi să ştie despre ce este vorba. Femeile orientale se bazează pe fapte.

– Nappaporn trăieşte cu Charlie. Este femeia lui. Amanta lui. O să-i spună orice.

– Nu înţelegi nimic, domnule Vincent. Nappaporn este o femeie orientală, care nu intră în panică. Întîi află

cum stau lucrurile. O femeie orientală nu-şi îngrijorează niciodată bărbatul fără un motiv temeinic.

– Poate ai dreptate. O să mă gîndesc la altceva.

Nu ştiam ce o să fac şi nici n-aveam de gînd să-i spun, oricum. Nu ştiam de partea cui este cînd nu eram prin preajmă. Voiam să-l înspăimînt puţin. O să-l ameninţ şi să-i spun să aibă grijă ce face, dar în momentul acela a sunat telefonul. Era omul meu. Spunea că Charlie se întorcea. Puteam să-l văd pe fereastră din clipă-n clipă, dacă mă uitam spre rîu.

– Charlie a apărut din nou, am spus eu.

Paco s-a albit la faţă.

– Crezi că vine aici?

– Poate da, poate nu.

– Dacă mă vede aici...

– N-o să te vadă. Dacă o să treacă pe la mine, o să mă sune mai întîi. Oricum, n-a fost niciodată aici. Ne întîlnim în holul hotelului. Dar nu înţeleg de ce te temi. Chiar dacă te-ar vedea, ştie că facem afaceri împreună. Doar tu ne-ai prezentat, ai uitat?

– Îl cunosc mai bine ca tine. Dacă mă vede, o să mă întrebe de ce am trecut mai întîi pe aici.

M-am îndreptat spre fereastră, am dat perdeaua la o parte şi m-am uitat. Rîul era scăldat în razele soarelui de după-amiază. Geamul gros absorbea toate sunetele şi bărcile alunecau pe suprafaţa sclipitoare a apei ca într-un film mut. Paco îşi umplu din nou paharul. Porcul ăla rezista la băutură mai bine ca oricine. Trabucul puţea. M-am uitat din nou şi l-am văzut.

Barca se apropia de pontonul hotelului. Charlie s-a ridicat, pregătindu-se să coboare. Şi-a dat părul la o parte de pe frunte şi a păşit pe trepte. Părea atît de aproape încît m-am dat un pas înapoi. Doi chelneri au sărit să-l ajute, dar Charlie le-a zîmbit şi a sărit pe ponton ager ca un atlet. Şi-a aranjat cravata şi s-a îndepărtat. Se grăbea. A luat-o la goană pe sub veranda

mea şi a dispărut în hotel. Urma să aflu în curînd dacă avea de gînd să mă sune.

Am simţit în ceafă duhoarea respiraţiei lui Paco.

– N-are valiză, a remarcat el.

Ticălosul avusese dreptate. Charlie coborîse din barcă fără geamantan.

– Da, văd, ce crezi că a făcut cu ea?

– A lăsat-o la birmanezi. Vezi, n-are unde să se ducă.

– Bine, acum ai aflat.

– Nu înţeleg.

– Acum ştii unde este valiza. Şi ce-i cu asta?

– O să plecăm. Mă duc pe vaporul meu. O să-i spun căpitanului meu să repare staţia de radio; o defectasem special. Pun pariu că domnul Charlie o să mă sune. Şi o să-i răspundă căpitanul. Pe urmă vom aranja totul.

– Ce tot vorbeşti? Nu înţeleg nimic. Ce o să aranjezi?

– Nu contează. N-o să înţelegi niciodată Orientul, domnule Vincent. O să-ţi explic într-o zi. Sau o să-ţi explice domnul Charlie. El cunoaşte Orientul ca un oriental. Acum o să plec, dar înainte să părăsesc ţara, o să mai trec o dată pe la tine. O să văd ce pot face pentru tine. Vei vedea că sînt de partea ta. Că lucrez numai pentru tine. O să dau lovitura. După ce or să se liniştească lucrurile, o să mă întorc. O să te ajut să pui mîna pe afacerile domnului Charlie.

– Ce ai de gînd?

– Nu înţeleg.

– Ce ai de gînd să faci pentru mine?

– Vrei să-l răneşti pe domnul Charlie, nu-i aşa, domnule Vincent?

– Da. Însă fără să mă ating de el.

– Voi aranja totul. Vei vedea.

– Ascultă, Paco, să nu-i faci nimic lui Charlie, ai auzit? Dacă te atingi de vreun fir de păr de-al lui, eşti un

om mort, cu familie cu tot.

– N-o să mă ating de domnul Charlie. O să-l rănesc fără să mă ating de el.

– Cum?

– Lasă totul în seama mea.

– O să-mi trimit un om de-al meu cu tine, ca să mă asigur.

– Are maşină?

– Da. Şi o să vină cu tine.

– N-ai încredere în mine?

– Bineînţeles că n-am. Dacă-ţi baţi joc de mine, te-am terminat.

– Nu înţeleg.

– O să înţelegi cît de curînd.

Am ridicat receptorul şi l-am sunat pe omul meu. I-am spus să pună suficient explozibil pe vasul lui Paco încît să-l arunce în aer, dacă nu mergea ceva cum trebuie. Am vorbit încet, urmărindu-l atent pe filipinez. N-aveam deloc încredere în el. Nu credeam povestea cu fiica lui Charlie şi Nappaporn. Punea ceva la cale şi voiam să bag frica în el, pînă aflam. Am ridicat din nou receptorul şi am trimis o telegramă la Manila. L-am instruit pe omul meu de acolo să se posteze în faţa casei lui Paco şi să-i ucidă soţia cînd primea semnalul ştiut. Telegrama era codificată dar am avut grijă ca filipinezul să înţeleagă. După figura lui, se vedea că înţelesese. Nu voiam să risc să se năpustească asupra lui Charlie. N-o să-l scap din ochi pînă nu se va termina totul. În această afacere nu supravieţuieşti, dacă nu pui la punct toate detaliile.

După o jumătate de oră, omul meu m-a sunat din hol, să-mi spună că era gata. Paco s-a ridicat. Mi-a transmis să-l anunţ că or să se întîlnească pe stradă, lîngă clădirea vămii. Cînd a ajuns la uşă, m-a privit pentru ultima oară şi a zîmbit.

– Nu uita ce ţi-am spus, Paco. Nu se atinge nimeni de Charlie.

– Aşteaptă-mă aici, domnule Vincent. Nu te mişca pînă mă întorc.

28

La piaţa de peşte mi-au spus că filipinezul era în oraş. Nu a intrat cu vaporul pe rîu. Ştiu pentru că i-am trimis vorbă căpitanului său şi mi-a transmis că Paco nu se află la bord. A luat o barcă, dar nu se ştie în ce direcţie. Dar o să aflu în curînd de la prietenii mei. Ştiu tot ce se mişcă pe rîu. Este bine să fiu de faţă cînd vor sosi informaţiile.

O femeie ca mine nu poate face mare lucru după-amiaza, în piaţa de peşte. Am cîteva bărci de pescuit şi pînă în zori, tot ce prind este vîndut şi distribuit. Pe asemenea vremuri nesigure, mulţi oameni îşi cheltuiesc banii de hîrtie în magazinele de bijuterii din oraşul chinezesc. N-am nici o treabă în piaţa de peşte acum. Nici măcar pescarii mei nu sînt acolo. Îşi repară bărcile, năvoadele, sau se odihnesc.

Îi cunosc pe negustorii din piaţa de peşte de cînd am venit la Bangkok. Înainte ca domnul Charlie să-mi cumpere bărcile de pescuit. Mă duceam acolo pentru că bunicul meu era pescar şi cu toate că familia mea trăieşte pe coasta Patayei, aveam multe rude la Bangkok. Majoritatea se ocupă tot de peşte.

Zeul Buddha mi-a binecuvîntat ţara cu ţărmuri line şi rîuri late, cu peşte din belşug. Există multe tipuri de peşte, de la rechinii cei mai mari, la cele mai mici sardele, homari, creveţi, crabi. Satele de pescari se înşiră de-a lungul rîului şi pe coastă. Bineînţeles, Siamul este

bogat de asemenea în fructe şi legume. Toţi sînt sănătoşi şi dornici de muncă.

Tata a preferat să fie negustor, nu pescar, pentru că era un om talentat. În tinereţe călătorise în Marea Chinei de Sud, la bordul unui vas japonez. Învăţase să facă negoţ şi să vorbească englezeşte. Şi fratele meu ştia; dar eu eram doar o fetiţă şi nu se gîndise nimeni să mă înveţe. Zeul Buddha se amuză acum, probabil, pentru că fiica mea ştie englezeşte mai bine decît tata şi fratele meu la un loc. Dar este pe jumătate albă şi urmează şcoala americană. Şi pronunţă cu totul altfel decît tatăl ei. Cînd sînt amîndoi în casă, nu vorbeşte decît în thailandeză.

Veştile circulă repede pe rîu. Pînă să ajung în piaţa de peşte, ştia toată lumea că venisem să aflu unde era Paco filipinezul. Aşa şi intenţionam. În felul acesta, Paco va afla că îl caut. Eram convinsă că va lua legătura cu mine de îndată ce va putea şi speram s-o facă înainte să se vadă cu domnul Charlie. Altfel, efortul meu ar fi inutil, pentru că domnul Charlie nu va crede că are duşmani şi nu va şti că îl ameninţă cineva. Este un om bun şi crede că toţi sînt ca el. Nu l-am văzut niciodată pe domnul Charlie să se supere pe cineva. Nici măcar în timpul războiului, cînd trebuia să împuşti ca să supravieţuieşti.

I-am dat servitoarei bani în plus, s-o ducă pe Nellie la film. Îi plac foarte mult. Nu ştiu de ce. Poate că tot ce vede pe ecran o face să viseze la tărîmurile îndepărtate ale albilor. Domnul Charlie citea cărţi de aventuri în tinereţe. De aceea a plecat din ţara lui şi a venit aici. Poate că Nellie îi seamănă.

Le-am spus că pot sta pînă tîrziu. Adică pînă la şapte seara, cu condiţia ca fiica mea să-şi termine lecţiile. Cînd am plecat de acasă, învăţa şi era foarte entuziasmată că o să plece la film. În general, n-am probleme cu şcoala. Cum vine, se apucă de treabă.

Nellie este o fată foarte ambiţioasă. Ştiu că de-abia aşteaptă să termine şcoala şi să-şi înceapă viaţa. Nu ştiu ce drum o să-şi aleagă. Nu-mi vorbeşte niciodată despre planurile ei. Uneori, am impresia că nu vrea să mă includă în viitorul ei. Nu este de acord cu iubirea pe care i-o port tatălui ei. Mă consideră o servitoare, dar va înţelege cînd va deveni femeie. Deşi îi plac albii şi îşi doreşte să trăiască în lumea lor.

N-are nici o prietenă thailandeză. Cînd era mică, o trimiteam în Pataya, la copiii mătuşii mele. Preferam să stau acasă, în caz că venea domnul Charlie. Pe atunci mă vizita aproape zilnic. Cînd Nellie a învăţat să vorbească şi să înţeleagă viaţa, s-a schimbat. A refuzat să mai plece şi a insistat să-şi petreacă vacanţele cu mine, acasă. După ce a intrat la şcoala americană, a evitat să-i întîlnească pe membrii familiei care locuiau la Bangkok. Prefera să stea singură, cînd nu era cu prietenele ei albe.

La şcoală era foarte iubită. Primea mereu invitaţii din partea colegelor ei şi uneori rămînea peste noapte la ele. Era o familie din S.U.A. care o iubea mult. Îi cumpărau cadouri şi cărţi de parcă era copilul lor. Aş fi putut s-o copleşesc cu daruri, dar n-ar fi ştiut ce-i umilinţa şi ar fi crezut că în viaţă există numai drepturi, fără obligaţii. Nu ştie nimeni ce ne rezervă soarta şi dacă va fi săracă, vreau să ştie cum să supravieţuiască. Aceşti albi din America sînt buni. Au o fiică de vîrsta lui Nellie pe care o cheamă Nina. Nina este un nume rusesc, pentru că mama ei este rusoaică. În America sînt mulţi oameni care provin din alte ţări. Domnul Charlie mi-a spus că toţi americanii au venit din alte părţi, în diverse perioade. Au adus diferite obiceiuri şi tradiţii. De aceea cultura Americii este atît de bogată. Dar le va trebui mult timp să se aşeze, pentru că S.U.A. este o ţară tînără.

Părinţii Ninei pleacă în vacanţă în America la vară şi

Nellie spune că au invitat-o şi pe ea. Deocamdată nu am discutat cu domnul Charlie pentru că n-am aflat decît de la Nellie. Cînd o să-mi spună mama Ninei, o să vorbesc cu el. Nu sînt prea sigură de vorbele ei. Uneori, fiica mea visează cu ochii deschişi. Stă în camera ei şi se uită pe fereastră fără să vorbească. Poate că această invitaţie era numai în imaginaţia ei. N-o s-o întreb pe mama Ninei pentru că nu vreau să-mi pun fiica într-o situaţie neplăcută, în caz că a minţit. Şi pînă nu ştiu adevărul, nu pot să discut cu domnul Charlie al meu.

Fiica mea minte doar cînd se retrage în lumea ei. Iar acest lucru se întîmplă numai cînd este nefericită. Nu-i place cine este şi ce face. N-am discutat cu tatăl ei despre aceste probleme, pentru că vreau mai întîi s-o înţeleg. Nu-i este uşor pentru că, la fel ca America, provine din doi părinţi diferiţi. O să treacă ceva timp pînă să se împace cu acest gînd. Deocamdată preferă să dispreţuiască moştenirea thailandeză şi lucrul acesta mă întristează. Parcă i-ar fi ruşine că este fiica mea.

Dar dacă ar fi fost azi cu mine la piaţa de peşte şi ar fi văzut cum încercam să-i ajut tatăl, ar fi fost mîndră de mine. Cel mai important lucru pentru mine este să-mi protejez familia. Doar domnul Charlie este deasupra tuturor. Pentru el nu contează cine şi ce eşti. Este englez, dar se consideră un cetăţean al lumii întregi şi judecă oamenii după caracterul lor, nu după locul de naştere. Poate fiica mea Nellie va învăţa să fie ca el.

Imediat după ora şapte seara, prietenii mei l-au găsit pe cel care l-a dus pe Paco filipinezul în oraş. Stăteam la casa de pe mal şi beam ceai cu soţia unuia dintre prietenii mei cînd l-au adus. Vasul lui era nou şi avea un motor strălucitor în spate. L-a legat de parîmă. Apoi a urcat pe scara de lemn. În spatele lui venea un prieten de-al meu din poliţia portuară. Cînd a intrat, m-a salutat respectuos şi i-am spus să se apropie.

Nu sînt o femeie nepoliticoasă şi n-aş invita un bărbat într-o casă care nu-mi aparţine, dar eram nerăbdătoare să aflu unde era Paco şi soţia prietenului meu m-a înţeles. Afară se adunaseră mulţi oameni, în bărci, plute sau pe şosea. Erau cei de la piaţă. Aflaseră pe cine căutam şi dăduseră o mînă de ajutor. Acum aşteptau să vadă ce o să se întîmple.

Omul ne-a povestit ce făcuse în ziua aceea şi cînd a pomenit de Paco, a spus că şi-l amintea foarte bine. Fusese angajat să-l ia de pe un vapor. Omul care-l angajase era un american. Nu un alb, un chinez american. Fusese profesor şi acum lucra în oraş. Nu-l mai văzuse pînă atunci. Îl dusese pe filipinez pînă la clădirea vămii, lîngă pontonul hotelului *Oriental.* Spunea că Paco era un tip important pentru că toţi veniseră să-l ajute cînd coborîse din vapor; inclusiv căpitanul. Filipinezul îl plătise bine şi-i dăduse un bacşiş gras. Banii erau dolari americani. Ar putea cineva să nu-i schimbe? a întrebat el atunci, spre amuzamentul celorlalţi.

M-am gîndit că Paco filipinezul se dusese la cineva de la vamă să aranjeze un transport. Poate că trebuia să mituiască pe cineva. Nu era ceva deosebit. Făcea negoţ în toată Asia de sud-est şi pentru asta aveai nevoie de relaţii.

După ce a plecat, l-am rugat pe prietenul meu din poliţia portuară să afle pe cine vizitase Paco. Este un simplu poliţist, dar cunoaşte alţi oameni de condiţie umilă şi aceştia aflau întotdeauna ce se întîmpla. De obicei, ştiau mai multe decît cei de rang înalt. Ceilalţi prieteni ai mei au lăsat vorbă peste tot în zonă că îl aştept pe filipinez în casa de lîngă rîu. Nu voiam să mă întorc la mine. Ştiam că domnul Charlie avea musafiri. Cînd erau împreună, voiau să fie singuri uneori, sau să se ducă la un bordel şi prezenţa mea i-ar stînjeni.

Fiindcă n-aveam ce face, m-am dus la templu. Am pus flori la picioarele lui Buddha şi m-am rugat pentru

fiica mea Nellie şi pentru domnul Charlie. Probabil că se întorsese de la cinema cu servitoarea. Am trimis vorbă servitoarei să-i întrebe pe oaspeţii birmanezi ce doreau la cină şi să mănînce cu Nellie, fără să mă aştepte.

29

Erau obosiţi şi nemulţumiţi. Vechiul lor prieten şi client, domnul Charlie, plecase cum venise. Avea nevoie de ajutor şi ei nu făcuseră nimic. Soarele se reflecta în apă. Era cald. În grădină nu era umbră. Au luat valiza şi s-au dus în casa de oaspeţi, unde au discutat pînă i-a doborît oboseala.

U Nan a fost trezit de o bătaie în uşă. A auzit-o pe servitoarea lui Nappaporn ştrigîndu-l. S-a ridicat şi s-a uitat prin cameră. Prietenii lui dormeau pe podelele de lemn. Se înserase şi se răcorise. Aprinse lumina şi se înfăşură într-un cearceaf. Apoi îi trezi blînd pe ceilalţi doi. După ce-i văzu întinzîndu-se şi căscînd, se duse la uşă.

Servitoarea stătea în prag, zîmbind.

– Vă caută un bărbat, a spus femeia. Este într-o maşină mare, pe stradă. Zice că l-a trimis domnul Charlie. Vrea să plecaţi toţi trei cu el.

– Îl cunoşti?

– Nu l-am văzut. Este întuneric pe stradă.

– I-ai recunoscut glasul?

– Nu l-am mai auzit pînă acum.

– Cum a spus că-l cheamă?

– N-a zis.

– Trebuie să afli cine este.

– Ce să fac?

– Spune-i că vrem să ştim mai multe despre el.

Femeia plecă şi U Nan închise uşa. Cei doi prieteni ai lui se treziseră. Îşi trase tunica albă peste cap şi îşi puse vechiul pistol din război sub curea. Servitoarea se întoarse repede.

– Unde este Nappaporn?

– A plecat.

– Ai lăsat-o singură în casă pe fiica domnului Charlie?

– Da, dar o văd de aici.

– Te-ai uitat mai bine la omul acela?

– Da, are voce de alb, dar este chinez.

– E unul dintre prietenii domnului Charlie?

– Nu l-am mai văzut pe aici.

– L-ai întrebat cum îl cheamă?

– Da.

– Şi?

– Nu mi-a spus, dar a zis că o să ştiţi despre ce este vorba, pentru că este în legătură cu valiza.

– Care valiză?

– Cea pe care v-a lăsat-o domnul Charlie azi după-amiază, pe malul rîului. Mi-a transmis s-o aduceţi cu voi cînd veniţi.

– Dacă a spus asta, nu ne trebuie să ştim mai mult, zise U Nan. Întoarce-te la el şi spune-i că venim.

Era o maşină mare, americană. Şoferul sări imediat să le deschidă portiera. Înăuntru, în beznă stătea un chinez în costum şi cravată.

– De ce atîta mister? întrebă U Nan. Domnul Charlie nu are obiceiul să se joace cu prietenii lui.

– Domnul Charlie trece prin momente grele. M-a instruit să nu spun nimic pînă nu vă văd cu ochii mei. Sînteţi negustorii de rubine din Birmania?

– Da.

– Domnul Charlie vrea să veniţi pe vapor, unde este şi el.

– Mergem undeva?

– Nu. Doar domnul Charlie. Vă invită la masă. Cînd am plecat de pe vas, domnul Charlie nu venise încă. Mai mult nu vă pot spune, pentru că nu ştiu. Trebuia să mă asigur că aveţi valiza. Fără ea nu plecăm nicăieri.

– Este aici. Şi acum ai vrea să ţi-o dăm ţie?

– Nu, nici vorbă. O să i-o dai personal domnului Charlie, cînd o să-l vezi.

– Foarte bine.

Maşina porni pe strada îngustă, străjuită de copaci.

– Nu este maşina domnului Charlie.

– Nu, este a unui prieten.

– Şi maşina lui unde este?

– Nu ştiu. Poate o foloseşte el astă seară. Habar n-am. Bănuiesc doar.

– Vasul este al domnului Charlie?

– Nu. Al unui prieten. Îl cheamă Paco.

– Am auzit de el. Paco filipinezul?

– Da.

– Nu te-ai născut la Bangkok, nu-i aşa? zise U Nan.

– Nu. La Los Angeles. Tata şi mama au venit din China.

– Cu ce te ocupi?

– Am fost profesor de engleză.

– Este o meserie nobilă. Unde este ancorat vasul? întrebă U Nan.

– În jos, pe rîu. Ne aşteaptă o plută pe mal. Ajungem în mai puţin de o oră. Şoselele nu sînt prea bune şi mi s-a spus să vă propun alt drum, dacă vreţi.

– Care?

– Mergem pînă la hotelul *Oriental* şi de acolo luăm o barcă.

– Cît ar dura?

– Depinde cît de repede găsim barca.

– Nu, mai bine mergem cum am stabilit, zise U Nan.

– Este zece noaptea, zise prietenul lui.

– Prea mulţi ţînţari, adăugă cel de-al treila birmanez şi rîseră cu toţii.

30

Bătu la uşă la ora unsprezece. Adormisem pe banchetă dar nu mă simţeam odihnit. Mă sîcîia ceva şi cu toate că-i spusesem omului meu să fie cu ochii pe Paco, nu eram sigur. N-am mers cu el pentru că nu puteam fi văzuţi împreună înainte să discute cu Charlie sau cu Nappaporn. I-am deschis şi a intrat cu o valiză mare în mînă.

– De unde o ai? l-a întrebat eu.

– Nu contează. O să-ţi spun mai tîrziu. N-am timp. Trebuie să mă duc repede la Nappaporn.

– Lasă gura, Paco, ce-i cu valiza? De unde o ai?

– De la omul tău, profesorul englez. Isteţ tip. Un actor de prima mînă. Se pricepe să vorbească.

– Scuteşte-mă de comentariile tale, Paco, spune de unde ai valiza?

– De la birmanezi.

– Ce?

– Am luat-o de la birmanezi. Chinezul tău i-a adus la bordul vasului meu.

– Ce s-a întîmplat?

– Vrei să-ţi povestesc?

– Da, vreau.

– Chinezul tău s-a dus la casa unde stăteau. Le-a spus că domnul Charlie îi aşteaptă pe vas şi au venit.

– L-au crezut?

– Bineînţeles. Altfel nu s-ar fi dus. Văd că nu mă asculţi. Doar ţi-am spus că tipul are talent de actor. I-a

pus să ia valiza. Nimeni nu ştia de valiză în afară de domnul Charlie, aşa că s-au grăbit să-l urmeze. Toate rîurile se varsă în mare, domnule Vincent.

– Şi pe urmă ce s-a întîmplat?

– O să încerc să-ţi spun, domnule Vincent. Au venit pe vas. Au mers cu maşina pînă la plută. Mai întîi, chinezul tău a spus că el n-a fost invitat, dar birmanezii au insistat; i-au povestit ce om bun este domnul Charlie. Pînă la urmă, i-a însoţit. Au urcat scara. Mai întîi cel mare, cu valiza, pe urmă ceilalţi doi şi chinezul. Nu vorbeau. Nu bănuiau absolut nimic.

– Cînd au ajuns pe punte, i-a întîmpinat căpitanul meu. Le-a spus că domnul Charlie trebuia să sosească din clipă-n clipă. Le-a oferit whisky şi i-a condus pe punte. Îţi aminteşti ce frumos e acolo, nu-i aşa, domnule Vincent? Birmanezii nu mi-au văzut niciodată vasul. Cred că nici n-au fost vreodată pe un vapor, pentru că sînt mineri. Priveau apa şi luminile de pe ţărm. U Nan, birmanezul cel mare, ţinea valiza şi mergea în urma căpitanului. Cînd a intrat în cabină, cineva l-a lovit în cap cu un ciocan. Ceilalţi a avut aceeaşi soartă. Pe urmă, oamenii mei le-au tăiat gîturile. N-a spus nimeni nimic. Chinezul tău s-a prefăcut că-i vine rău. Acum ştii totul.

– Eşti nebun. I-ai ucis pe amărîţii ăia pentru că unul dintre ei ştie ce ai făcut în război?

– Nu, domnule Vincent. Nu m-am răzbunat. A fost o chestiune de afaceri.

– La ce ţi-a folosit?

– N-o să înţelegi niciodată, domnule Vincent. Domnul Charlie şi birmanezii sînt prieteni vechi. Mai ales uriaşul U Nan. Se cunosc din război. Cînd va afla că au murit, o să ştie că nu glumeşti. Ţine la prietenii lui. O să-l doară rău de tot. Poate o să renunţe la afacerile lui.

– Ce o să faci cu valiza?

– Ţi-am adus-o să-ţi arăt că nu mint. Vrei s-o vezi?

– Nu.

– Uită-te.

Fără să aştepte răspunsul meu, o deschise. Înăuntru era exact ce spusese nemernicul de filipinez: lire sterline, dolari şi monede de aur. Şi trei săculeţi cu pietre. Săculeţi albi, ca aceia de făină. Trei săculeţi, m-am gîndit eu, cîte unul de fiecare cadavru. Crimele nu m-au deranjat niciodată. Nu este nimic personal, doar afaceri. Dar se pare că pentru Paco era o adevărată plăcere. Animalele ucid ca să se hrănească; noi ucidem din diverse motive. Dar tipul acesta o făcea din plăcere. Eram convins. Am încremenit în loc, cu ochii la valiză.

– Ce-ai de gînd să faci cu toate astea, Paco?

– Ia-le, nu-mi pasă. Tu eşti şeful.

– Rubinele astea afurisite trebuie înapoiate lui Charlie. De bani nu-mi pasă. Fă ce vrei cu ei.

– Cum? De ce vrei să-i dai rubinele domnului Charlie?

– Pentru că a plătit pentru ele.

– Şi cum o să ajungă la el? Doar nu vrei să i le dau eu?

– Nu, o să i le dau eu.

– Eşti nebun, domnule Vincent.

– Te sfătuiesc să înveţi legile noastre. Cînd cineva plăteşte pentru o marfă, trebuie s-o primească, ai înţeles? Dacă vrei să lucrezi cu noi, nu uita asta. Cînd plătim, vrem marfa şi Charlie a plătit.

– Şi de bani de ce nu-ţi pasă?

– Sînt ai birmanezilor şi nu cred că au nevoie de ei pe lumea cealaltă. Păstrează-i ca plată pentru serviciile tale.

– Domnul Charlie o să-şi piardă minţile cînd va afla de prietenii lui.

– Cum o să afle? O să-i spui tu?

– Nu, domnule Vincent. Asta-i treaba ta, nu a mea. O să discut cu Nappaporn, nu cu domnul Charlie. Trebuie să treacă cel puţin o lună pînă să mă întîlnesc cu el. Mă cunoaşte. Dacă m-ar vedea acum şi-ar da seama. Şi n-ar fi bine să ştie ce i-am făcut. De tine ştie deja că eşti împotriva lui. Doar mi-a spus că l-ai ameninţat.

– Da, n-o să se mire. Ce ai făcut cu cadavrele?

– Sînt afară, în maşina ta, domnule Vincent. Sînt spălate bine, fără sînge. Ia-ţi oamenii şi scapă de ele. Dar nu te folosi de chinez. Am crezut că s-a prefăcut, dar nu-i adevărat. Chiar i s- a făcut rău. Trînteşte un cadavru în grădina domnului Charlie, altul lîngă biroul lui şi celălalt în apropierea casei lui Nappaporn. Trebuie s-o faci la noapte, domnule Vincent. O să se înspăimînte cînd o să vadă de ce eşti în stare.

– Eşti nebun, bolnav la cap.

– Nu-s nebun, vei vedea ce efect o să aibă. Cred că o să ţii minte ce a făcut Paco pentru tine azi.

– Fii convins că o să ţin minte.

– Vrei ceva?

– Scapă de valiză, Paco. Arde-o, n-o arunca în rîu.

– Eşti sigur că nu vrei banii?

– Da, sînt sigur.

– Suni la Manila să-i spui omului tău că nu mai este nevoie să-mi supravegheze casa?

– O să aştept pînă cînd Charlie primeşte rubinele.

– Dar ai spus că o să-i dai personal rubinele domnului Charlie. Eu ce garanţie am?

– Nici una. Dacă mi se întîmplă ceva, s-a zis cu nevastă-ta.

– De ce spui asta? Doar ţi-am făcut o mare favoare. Drept răsplată vrei să-mi omori familia?

– Roagă-te lui Dumnezeu să nu mi se întîmple nimic, Paco. Pune pe cineva să mă urmărească dacă vrei. Ţi-am mai spus şi mai înainte. Noi plătim întotdeauna pentru marfă. Nu jucăm murdar. Sună-ţi soţia peste

două zile şi vei vedea că este totul în ordine. Dar dacă nu faci cum îţi spun, n-o s-o mai vezi niciodată.

– Eşti un om dur, domnule Vincent.

– Iar tu eşti un amator. Te-a văzut cineva cînd ai venit aici?

– Nu.

– Bine, atunci du-te la Nappaporn.

31

Cînd Paco filipinezul a venit să mă vadă era trecut de miezul nopţii. Nu lipsisem niciodată de acasă atît de mult, dar mă odihnisem puţin şi mă simţeam în putere. Paco avea o privire ciudată şi îmbătrînise mult de cînd nu-l mai văzusem. I-am spus să se aşeze. Stăpîna casei ne-a servit cu alune, migdale, porumb fiert şi bere. Paco filipinezul a golit paharul dintr-o înghiţitură. Abia după aceea s-a aşezat.

– Mulţumesc, Nappaporn. Este cea mai bună bere pe care am băut-o vreodată.

– Aşa ţi se pare întotdeauna cînd ţi-e sete.

Ochii lui sclipeau ciudat. Se uita prin cameră ca şi cînd ar fi căutat ceva. Era tras la faţă, epuizat.

– Pari obosit, domnule Paco. S-a întîmplat ceva?

– Da, Nappaporn. Ceva rău. O să-ţi spun mai tîrziu. Dar mai întîi vreau să aflu de ce m-ai chemat.

Mie nu-mi place să trec direct la subiect, dar Paco filipinezul nu era un om subtil. Era tîrziu şi trebuia să ne lămurim cît mai repede.

– L-ai văzut pe domnul Charlie?

– Nu.

– Nu trebuie să afle de discuţia noastră. Sînt o femeie proastă, dar tu eşti un vechi prieten şi am în-

credere în tine.

– Ce este, Nappaporn?

– Domnul Charlie are necazuri. Nu-l mai recunosc. Este absent, preocupat uneori, am impresia că-l înspăimîntă ceva.

– Domnul Charlie nu este laş.

– Ştiu, dar poate se teme pentru siguranţa familiei lui. Sau a mea.

– Ai discutat cu el despre asta?

– Nu.

– Nici să n-o faci. S-ar îngrijora şi mai mult. Lasă-mă pe mine să aflu. Este vorba de afaceri?

– Nu. Sau poate că da. Nu ştiu sigur.

I-am povestit lui Paco de maşina parcată zilnic în faţa casei. De şalupa rapidă care trecea pe rîu, în capătul grădinii, înainte să apară domnul Charlie. De americanul mic de statură cu care se întîlnea domnul Charlie. I-am spus că americanul părea foarte prietenos, pentru că amicii mei îi văzuseră de multe ori împreună, inclusiv la Clubul Britanic. Ieşea adesea cu domnul Charlie şi cealaltă femeie a lui. Probabil că erau prieteni apropiaţi. L-am întrebat pe Paco dacă ştia cine era omul acela.

– Da, ştiu, mi-a răspuns filipinezul. Îl cunosc bine.

– Cum?

– Ne cunoaştem demult. Ne-am întîlnit după război, la Manila, pe atunci era soldat american. Am făcut afaceri împreună şi pe urmă l-am prezentat domnului Charlie. Dar acum regret că am făcut-o, pentru că este un om rău. Îmi ameninţă familia. Îmi înspăimîntă soţia. Nu ştiu ce vrea. Nu m-ar mira să-i facă necazuri şi domnului Charlie. I-am spus de multe ori că ar trebui să luăm măsuri, dar nu m-a ascultat. Crede probabil că americanul nu este periculos, dar se înşeală. Cred că el a trimis maşina şi îţi supraveghează casa de pe rîu. Dar trebuie să aflu mai multe lucruri, ca să fiu sigur.

– Ce mai ştii?

– Azi am fost să discut cu americanul. M-am dus la el la hotel. L-am implorat să-mi lase familia în pace. Mă ameninţă şi bagă frica în mine, dar nu spune niciodată ce vrea. Poate că face la fel şi cu domnul Charlie.

Ştiam unde fusese şi faptul că recunoscuse mă liniştise. M-am convins că puteam avea încredere în el.

– Poate că ai dreptate, i-am spus eu. Domnul Charlie s-a purtat ciudat în ultima vreme.

– Americanul este în stare de orice. Ai grijă de fiica ta.

– Sîntem în siguranţă. Nu poate să se atingă de mine sau de fiica mea.

– Nu fi atît de convinsă. Este un om crud, Nappaporn. Ca un şarpe turbat. Ucide fără motiv. Cînd l-am văzut astă-seară părea mai turbat ca oricînd. De parcă ar fi făcut ceva cumplit cuiva. Nu ştiu ce. Nu-mi spune nimic niciodată. Doar cere. Îmi pare atît de rău că i l-am prezentat domnului Charlie. Sper că Isus o să mă ierte. Sper că şi tu o să mă ierţi. Domnul Charlie mi-a povestit despre oamenii de pe o insulă din Pacific care mîncau alţi oameni. Americanul părea că mîncase pe cineva de viu astă-seară. Nici nu vreau să mă gîndesc, sînt prea zguduit.

– Ce mai ştii?

– Aş fi preferat să nu-ţi spun. Am un văr la New York, pe care l-am pus să se intereseze. Dar o să dureze şi acum n-am timp de pierdut. Unul dintre vameşi, prieten cu mine, a fost prins luînd mită. O să-l scap însă după ce o să-i ung pe toţi, o să dispar. N-am cînd să mă întîlnesc cu domnul Charlie, deşi ştiu că m-a căutat. El nu este implicat în această treabă. Mi-e ruşine că am ales pe cine nu trebuie, dar toţi mai greşim uneori. N-o să fiu aici, însă voi afla ce se întîmplă şi mă voi întoarce. Înainte să plec, voi face tot ce pot să-l împiedic pe american să te supravegheze. Îţi promit că n-o să mai

vezi maşina. În noaptea aceasta plec la Hong Kong şi nu mă întorc decît după ce o să se liniştească lucrurile. Doar ştii cum sînt afacerile noastre.

Da, ştiam şi-l respectam pe Paco că fusese cinstit cu mine.

32

Mama nu lipsise niciodată noaptea de acasă. Pînă acum, fusese întotdeauna lîngă mine. De fapt, stă chiar prea mult în casă. Uneori, mi-ar plăcea să fiu singură. Nu mă interesează unde se duce cînd sînt la şcoală sau cu prietenele mele. Poate că azi-noapte a plecat pentru că, în ultimii doi-trei ani, n-am făcut-o niciodată să simtă că aveam nevoie de ea. Mi s-a părut întotdeauna că ar fi grozav să-mi petrec noaptea singură în casă, doar cu servitoarea. Să stau pînă tîrziu şi să discut cît vreau. Am visat adesea să stau fără mama, dar iată că noaptea trecută am descoperit că nu sînt în stare încă.

Ziua a început ca toate celelalte. M-am dus la şcoală. Am învăţat. M-am jucat cu prietenele mele, mai ales cu Nina, care este cea mai bună dintre toate. Părinţii ei o duc în America vara aceasta. Sper să mă invite şi pe mine, pentru că mama ei mă place şi am petrecut multe nopţi în casa lor. Am multe cărţi şi am stat să citesc. Îmi place atît de mult! Îmi doresc atît de mult să merg cu ei în America. Sînt aproape sigură că mama Ninei mi-a spus ceva odată. Sau a fost doar în gîndul meu.

În general, am obiceiul să-mi imaginez că sînt altcineva şi locuiesc în diverse locuri. Mama Ninei spune că aş putea fi actriţă. Încă nu ştiu ce aş vrea să devin

cînd voi fi mare şi mama nu discută cu mine acest subiect.

Ieri mi s-a părut o zi obişnuită, pînă am ajuns acasă. Mama mă aştepta pe verandă, ca de obicei. Dacă ar şti ce mult mă enervează s-o văd acolo, ar intra înăuntru. Odată Nina a venit acasă la prînz cu mine şi a văzut-o pe mama stînd acolo. Ştiu că s-a amuzat. A fost penibil. Mama Ninei nu stă niciodată pe verandă cînd se întoarce de la şcoală. Ştiu foarte bine. Doar m-am dus de atîtea ori la ei. Are încredere în Nina şi n-o tratează ca pe un copil.

Nu mai sînt un copil. Profesorii mă consideră emancipată. Şi mama Ninei la fel. În schimb mama crede că sînt încă o fetiţă şi mă scoate din sărite. Nu pot discuta cu ea despre viitorul meu pentru că îşi imaginează că o s-o imit. O să devin femeia cuiva, o să stau acasă toată ziua şi o să-l aştept să se întoarcă. Sau poate o să lucrez într-o dugheană mică şi murdară, sau la piaţa de peşte, ca rudele mamei.

Dar nu, eu sînt altfel. Simt că soarta mi-a hărăzit să fac lucruri mari. Îmi doresc să devin celebră într-o zi. Vreau ca toată lumea să ştie cine sînt. Mai ales tata. N-am împărtăşit nimănui acest secret. Mi-e foarte greu să deschid un asemenea subiect. Uneori vreau să spun ceva, dar cuvintele refuză să prindă contur. Nu pot discuta despre sentimentele şi mai ales despre secretele mele. Nici măcar cu Nina, care este cea mai bună prietenă a mea, sau cu mama ei, cu care vorbesc despre orice. Pot discuta mai bine cînd cuvintele aparţin altcuiva. Cînd le repet. E ca şi cînd ai juca un rol într-o piesă, la şcoală. De aceea îmi place să recit versuri.

Ziua părea obişnuită pînă am ajuns pe verandă. Mama era nervoasă şi schimbată. Nu a încercat să mă îmbrăţişeze şi cînd m-am uitat spre rîu, mi-am dat seama de ce. Domnul Charlie al mamei mele, care este tatăl meu, stătea pe malul apei cu cei trei birmanezi

care sînt oaspeţii noştri. Mama nu m-a îndemnat să-l salut, cum face întotdeauna cînd ne întîlnim. Deşi nu se întîmplă prea des. Aproape deloc. Nici nu-mi mai amintesc cînd s-a întîmplat ultima oară. A fost primul lucru deosebit pe ziua de ieri.

Am stat un timp pe verandă şi m-am uitat la domnul Charlie şi la prietenii lui birmanezi. Sînt oameni cumsecade. De cînd au venit, mă salută în fiecare dimineaţă cînd plec la şcoală. Ieri însă a fost altfel. M-au văzut, le-am făcut cu mîna, dar nu mi-au răspuns. Poate pentru că domnul Charlie era cu ei.

Acest domn Charlie este un om foarte ciudat. Mama spune că semăn cu el. Că forma şi culoarea ochilor, părul şi faţa mea sînt ale lui. Spune că sînt înaltă şi voi fi o femeie albă cînd o să cresc. Vorbeşte de albi ca de nişte străini, deşi bărbatul pe care-l iubeşte mai mult ca orice pe lume şi eu, unica ei fiică, sîntem albi. Da, mă simt albă, pentru că toate lucrurile care-mi plac aparţin lumii lor. Tablourile. Cărţile. Poveştile din *Biblie.* Şcoala. Felul cum arată. Totul. În afară de tatăl meu. E un bărbat frumos, un erou de război, un aventurier celebru. Dar n-a venit niciodată la mine la şcoală şi nu mi-a cunoscut prietenele sau pe părinţii lor. Nici măcar pe ai Ninei, cu care îmi petrec atîta timp.

Nu am nici o poză de-a lui. Nici măcar n-am voie să discut despre el la şcoală. Doar acasă şi doar cu oamenii care-l cunosc. Cum ar fi familia mamei mele, marinarii sau angajaţii ei. Sau oamenii cu care lucrează tatăl meu, dar numai orientali. N-am fost prezentată niciodată unui alb care lucrează sau este prieten cu tatăl meu. La şcoală ştiu că tata este alb, dar nici unul dintre profesori nu pomeneşte de el. Mi s-a atras atenţia de la început să nu vorbesc despre el. Mama m-a prevenit din prima zi de şcoală.

Îi văd adesea poza în ziare, dar n-am voie s-o decupez, aşa cum face mama. Odată, nu demult, s-a

întîlnit cu primul ministru şi unul din prinţi şi a apărut în ziare. Aş fi vrut atît de mult să le arăt fotografia prietenelor mele, să le spun că este tatăl meu, dar mama m-a oprit. N-am înţeles de ce. A comis vreo crimă? Mama l-a ajutat? Şi eu ce vină am? Îi este ruşine că sînt fiica lui?

Ştiu că are altă familie. O femeie şi o fată care învaţă în altă ţară. Cred că petrece mult timp în compania lor. Odată am trecut pe lîngă casa lor. Este lîngă ambasada americană. Mi-am dat seama că locuieşte acolo după ce am observat ce figură a făcut mama. S-a uitat pe furiş şi şi-a lăsat capul în jos. A devenit servilă, mică, neînsemnată. Aşa cum se comportă întotdeauna cînd o vizitează. Mă întreb mereu de ce. De ce el poate fi văzut cu cealaltă soţie şi fiică. De ce trăieşte în aceeaşi casă cu ele. De ce poate invita oameni la cină, la fel ca părinţii Ninei.

Uneori, mi-l imaginam la el acasă, la masă. Spunînd glume, discutînd despre copii şi şcoală. Aşa cum vorbesc părinţii Ninei şi prietenii lor, ori de cîte ori se întîlnesc. Ştiu, pentru că am fost de atîtea ori la ei. Mă prezintă drept cea mai bună prietenă a Ninei. Le spun că citesc multe cărţi şi sînt o domnişoară foarte talentată. Mă fac să mă simt importantă. Le spun invitaţilor că pe mama o cheamă Nappaporn. Că este o femeie de afaceri plină de succes, care are propriile ei bărci de pescuit. Le spun că locuiesc în casa de lîngă rîu, într-o zonă selectă a oraşului. Dar nu discut niciodată despre tatăl meu. De parcă n-aş avea. Aş vrea să le spun că numele meu nu este doar Nellie Brown, ci Nellie Paget-Brown. Ştiu că tatăl meu provine dintr-o familie nobilă şi sîngele lor curge şi prin venele mele. Dar nu i-am cunoscut, pentru că trăiesc în Anglia, la domeniul lor şi nu pleacă de acolo. La început, mă întrista lucrul acesta. Pe urmă, am devenit indiferentă. Îmi doream ca tatăl meu să discute cu mine despre copilăria şi viaţa

lui. Să-mi spună ce să fac. Aş fi vrut mai ales să se plimbe cu mine. Să mă ducă la film. Peste tot. Chiar şi acasă la Nina. Să mă pot lăuda cu el, pentru că este frumos, curajos, un erou de război. Dar nu s-a întîmplat niciodată şi dacă o întreb pe mama se întristează, îşi lasă capul în jos şi-mi spune că fetiţele nu pot înţelege tot ce se întîmplă. Spune că într-o zi o să înţeleg totuşi. Spune că domnul Charlie mă iubeşte şi ţine la mine.

Acum nu-mi mai pasă absolut deloc.

Prietenele mele ştiu că am un tată pe undeva, dar nu mă întreabă de el, pentru că nu l-au cunoscut niciodată. Îşi imaginează poate că este plecat. Mulţi copii de la şcoală au taţi care călătoresc în toată lumea.

Ieri a fost o zi ciudată. Cum am terminat prînzul, mama mi-a spus că trebuie să plece. I-a dat voie servitoarei să mă ducă la film după-amiaza. Ştiam că se întîmplase ceva, pentru că mama nu mai părea servilă, deşi tata era în grădina noastră, lîngă rîu. Nu se agita pe lîngă el, nu-i oferea ceai şi nici cafea. Nu-i spăla hainele şi nici nu-l îmbia cu mîncarea pe care i-o pregătise, ca de obicei. Dimpotrivă. Se îmbrăcase elegant, trimisese servitoarea să-i aducă un taxi şi-i dăduse bani să mă ducă la film. Şi spusese că putem sta pînă tîrziu dacă-mi termin lecţiile. Vorbea hotărît, nu mai şoptea ca atunci cînd venea tatăl meu. De obicei, cînd o vizita şi se pregătea să plece, stătea la uşă şi-i făcea cu mîna pînă cînd maşina lui se pierdea în zare. Chiar şi după aceea rămînea în loc mult timp, ca la templul lui Buddha. Ieri, însă, s-a comportat cu totul altfel. După masă, s-a ridicat şi a plecat. Nici măcar nu şi-a luat la revedere de la tatăl meu.

A ieşit din casă dreaptă şi semeaţă, cum n-am mai văzut-o niciodată. A luat nişte fructe pentru birmanezii din casa de oaspeţi şi ne-a lăsat singure. Felul în care mergea şi îşi ţinea capul era complet diferit. Am fost atît de mîndră de ea ieri.

Am ieşit cu servitoarea în oraş. Am mers pe jos, pentru că nu este prea departe. De cîteva ori, a trecut o maşină pe lîngă noi. Nu era prima oară cînd o vedeam. O zărisem mai ales cînd ieşeam de la şcoală. Este o maşină mare, neagră, cu geamuri fumurii. Mi-am imaginat că stătea cineva înăuntru şi mă privea.

Mi-am imaginat că eram o prinţesă importantă, dintr-o ţară îndepărtată. Mi-am imaginat că omul din maşină avea grijă de mine, să nu mi se întîmple ceva rău. Mi-am imaginat că într-o zi o să coboare din maşină şi o să mă ducă într-o ţară de partea cealaltă a lumii, unde o să mă recunoască şi o să mă respecte ca pe o prinţesă de mult pierdută.

Nu i-am spus servitoarei de maşină. Nu i-am spus, pentru că ar fi rîs. Rîde întotdeauna de mine cînd îi zic că mă urmăreşte un necunoscut. I-am auzit pe părinţii Ninei şi pe prietenii lor discutînd despre mine. Spun că sînt exotică şi frumoasă. Nu ştiu dacă sînt aşa, dar într-o zi o să aflu. Ştiu însă că sînt diferită. Nici o fată din şcoală nu arată ca mine.

Filmul pe care l-am văzut a fost *Vrăjitorul din Oz.* L-am văzut de mai multe ori, dar nu mă plictiseşte niciodată. Îmi place scena cu zîna. Mi-am dorit întotdeauna să apară o zînă care să mă ia de aici şi să mă aducă înapoi cînd voi fi o femeie celebră.

Nu ştiu unde s-a dus mama. De obicei nu pleacă, dacă domnul Charlie este acasă. Stă, îl ascultă şi-l veghează în timp ce se odihneşte. Îl hrăneşte şi-l veghează. Ieri însă era în grădina ei, dar n-a contat. Ieri s-a purtat ciudat.

Cînd ne-am întors, ne aştepta un om de la piaţa de peşte. Mama ne transmitea prin el că n-o să se întoarcă. Avea mulţi prieteni printre negustorii de peşte şi făceau orice le cerea. Nu trebuia s- o aşteptăm cu cina. Era prima oară cînd se întîmpla aşa ceva.

Servitoarea şi cu mine am stat afară după-amiază.

Pe urmă a oprit o maşină în faţa casei. Cineva ne-a strigat şi femeia s-a dus la poartă. Pe urmă a alergat la casa de oaspeţi şi, după un timp, i-am văzut pe cei trei birmanezi înaintînd spre maşină. Am crezut că era domnul Charlie. Nu mă aşteptam să intre, pentru că mama nu era acasă şi nu venea niciodată doar pentru mine. Nu mă văzuse de atîta vreme, încît mă îndoiesc că m-ar mai recunoaşte.

La început, n-am reuşit să adorm. Credeam că din cauza filmului. Dar azi ştiu că n-am putut aţipi pentru că mama nu era acasă. Poate că sînt încă o fetiţă, aşa cum spune ea. Poate ar fi mai bine ca părinţii Ninei să nu mă invite în America.

Ziua de ieri a început ciudat şi s-a terminat la fel. Am auzit-o pe mama cînd s-a întors acasă. Era foarte tîrziu. Aproape se luminase de ziuă. Păsările nu cîntau, dar pescarii porniseră deja pe rîu. Mama intră întotdeauna în camera mea şi eu mă prefac că dorm. În noaptea aceea însă mi-aş fi dorit atît de mult să vină, dar n-a venit. Sper că nu este supărată din cauza mea.

33

Nu aveam de gînd să-l las pe Paco să creadă că mă manevra. Nu intenţionam să scap de cadavre aşa cum mă sfătuise. Dar trebuie să fiu cinstit. După atîţia ani, n-are rost să răstălmăcesc lucrurile. Să le prezint într-o lumină care m-ar favoriza. Citiţi adesea autobiografiile oamenilor. Aflaţi ce grozavi erau. Ce nobili, ce cinstiţi şi ce curajoşi. Şi, uneori, dacă îi cunoaşteţi, vă daţi seama că mint de îngheaţă apele. O fac pentru posteritate. Vor ca lumea să creadă că au fost cineva.

Nu înţeleg ce-i mai interesează. După ce mori, nu

mai contează. Puţin îmi pasă ce or să creadă oamenii. Şi, în orice caz, n-am încercat să conving pe nimeni că am fost un sfînt. Dacă n-am vorbit despre viaţa mea, a fost ca să-mi apăr pielea, nu pentru că voiam să ascund ceva.

Ce am făcut atunci la Bangkok nu are nici o legătură cu Paco filipinezul şi cu planurile lui. Voiam să-l scutesc de suferinţă pe Charlie. Nu puteam s-o fac la nesfîrşit, dar cel puţin o să amîn momentul. Mai devreme sau mai tîrziu o să afle ce se întîmplase cu prietenii lui birmanezi, dar deocamdată hotărîsem să pun mîna pe fiica lui Nappaporn. Nu credeam ce spusese Paco. Eram sigur că ţinea destul la ea s-o protejeze şi chiar dacă el nu ţinea, mama ei o adora, aşa că tot voi lovi în Charlie prin ea.

Nu înţelegeam de ce nu cedase. N-avea nimic de pierdut. Nu i-aş fi făcut nici un rău. Şi-ar fi văzut mai departe de afaceri. Alături de noi, îl aştepta un viitor strălucit. N-aş mai fi rămas în Orient, dacă ar fi trecut de partea noastră. Trebuia să formeze o bază locală pentru operaţiunile noastre.

Oamenii cred că formăm un fel de afacere internaţională monstruoasă, condusă de la centru. Dar vă garantez că nu i-am întîlnit niciodată pe membrii celorlalte familii. Nici măcar nu ştiu dacă exista vreo legătură între familia pentru care lucram şi restul. Nu mă interesau tacticile lor. Eram un om de acţiune sau, cum se spune în filmele de doi bani care se fac azi, un executant. Pînă să descopere că am creier, lichidam pe cine trebuia, fără să întreb de ce. Lucram pentru familia lui Don Antonio. Fiii şi nepoţii lui luau hotărîrile, eu eram un personaj secundar. Afacerea nu era deloc atît de sofisticată sau multinaţională. Era o afacere de familie şi a rămas aşa pînă cînd băieţii s-au separat. Fiecare şi-a format propria familie, iar eu lucram şi pentru unul şi pentru celălalt. Erau amîndoi fiii lui Don Antonio, dar

se urau de moarte. Încercau să se distrugă unul pe altul. Îşi lichidau oamenii. Odată şi-au ucis cumnaţii reciproc.

Abia cînd lucrurile s-au încins, au hotărît să se întîlnească. Au zbierat unii la alţii şi s-au acuzat. Poate că ar fi scos pistoalele, dar întîlnirea a avut loc în separeul unui restaurant de lux şi au fost nevoiţi să se abţină. La un moment dat m-am ridicat şi am spus ceva. Nici nu-mi amintesc ce, dar m-a ascultat toată lumea. S-au ridicat şi m-au aplaudat, iar din clipa aceea am devenit arbitrul lor. Iată cum am reuşit să supravieţuiesc în toţi aceşti ani.

Nu ştiu ce mi-a venit să mă gîndesc la toate astea acum. S-au întîmplat mult mai tîrziu. Cînd încercam să pun mîna pe afacerile lui Charlie, era pe vremea războiului coreean şi familia nu se scindase încă. Fraţii lucrau împreună. Don Antonio trăia încă, fiul lui cel mare conducea operaţiunile şi totul se desfăşura la nivel local. Nimic internaţional pînă atunci. Nutreau multe ambiţii şi au început să-şi manifeste interesul faţă de Europa şi Orient numai datorită mie. Eu am văzut primul posibilităţile, banii şi ocaziile din restul lumii. Cei trei ani petrecuţi în armata S.U.A. au adus Orientul în atenţia lor. Cred că pînă atunci fiul cel mare al lui Don Antonio nu fusese mai departe de Statuia Libertăţii.

Da, am fost şi soldat şi am purtat uniformă pînă la sfîrşitul celui de-al doilea război mondial, dar n-am avut ocazia să fiu în toiul luptelor. În schimb, cei trei ani în Orient mi-au satisfăcut această curiozitate. Am încheiat tot felul de afaceri aici, mai ales prin intermediul lui Paco filipinezul. N-am făcut nimic pe cont propriu. De îndată ce obţineam un profit important, îl trimiteam familiei. Banii i-au convins că meritau să se extindă în această zonă. New York-ul voia penicilina şi morfina lui Charlie. Nu se mulţumeau cu firimiturile pe care i le pasau lui Paco filipinezul. Voiau totul, ca să ducă marfa

în Europa, unde era foarte căutată.

N-avea decît să-şi vadă mai departe de rubinele, năvoadele şi radiourile lui. Putea deveni omul nostru, coordonatorul afacerii. Ar fi avut parte de puterea şi viaţa palpitantă pe care şi le dorise întotdeauna. Probabil că se săturase. Avea nevoie de linişte după război. Dar Charlie nu putea să ducă o existenţă obişnuită. Nu era în firea lui.

În noaptea aceea, de îndată ce Paco a plecat din camera mea, l-am chemat pe omul meu. Era palid şi livid ca un peşte mort. I-am cerut să pună cadavrele la păstrare undeva. Soţia lui avea o rudă undeva la periferia oraşului, care era proprietarul unui abator. Avea un congelator mare cît o cameră, unde depozitau carnea. I-am spus că-i arunc la uşa lui Charlie, aşa cum mă sfătuise Paco. Dar nu cînd spusese el. Nu încă. O să le arunc în joc cînd voiam sau deloc.

Tipul stătea în faţa mea şi arăta atît de rău încît credeam că o să leşine.

– N-o să simtă nimic, nici o grijă.

– Ce o să-i spun rudei soţiei mele?

– Că au murit într-un accident sau ceva de genul acesta. Spune-i că sînt străini şi consulatul urmează să-i transporte cu vaporul acasă. Spune-i orice.

– Trebuie neapărat să spun că sînt trupurile unor oameni?

– Nu seamănă cu unele de vite, nu? Dar nu-mi pasă ce spui. Trebuie să rezolvi problema pînă dimineaţă.

Am observat că n-o să reziste de unul singur, aşa că am mai trimis doi tipi cu el.

Cînd a plecat, m-am culcat. Eram frînt de oboseală. Fusese o zi al naibii de lungă. Dimineaţa fusesem la Charlie, pe urmă venise Rose şi apoi Paco. De două ori. După ce m-am băgat în pat, mi-am dat seama că îmi rămăsese puţin de dormit, nici o oră. Dar am căzut lat şi, după un timp, a sunat telefonul. Am aprins lumina

şi m-am uitat la ceas. Se oprise peste noapte. Pe atunci nu se inventaseră ceasurile cu baterie. Trebuia să le întorci, ca să meargă. Am încercat să-mi amintesc ce se întîmplase. Dar nu mi-au venit în minte decît ultimele mele instrucţiuni, în legătură cu copilul lui Nappaporn. Îi spusesem omului meu să treacă la acţiune de dimineaţă. Să se asigure că se ducea la şcoala americană, că o lua servitoarea. Să afle pe unde mergea, cînd se întorcea acasă şi cînd îşi vizita prietenele. Eram pe jumătate adormit cînd am observat că telefonul suna încă. Mă enervam. Îmi doream să se oprească. Eram frînt de oboseală. Ţîrîitul mi se părea strident şi înnebunitor. Mi-am tras pătura peste cap. Aş fi fost în stare să-l ucid pe cel care mă deranja.

În cele din urmă am ridicat receptorul. Era Charlie.

– Te-am trezit?

– Da.

– Îmi pare rău.

– Cît este ceasul?

– Aproape douăsprezece.

– La dracu'! am exclamat eu, căscînd.

– Îmi pare foarte rău. Ai avut o noapte grea, nu-i aşa?

Nu eram în apele mele şi probabil că simţise. Încerca să fie drăguţ cu mine. Eram prea obosit să-mi dau seama de ce.

– Putem să ne întîlnim?

Era prima oară cînd îmi propunea. Pînă acum, eu trăgeam de el. Lucrurile începeau să se schimbe. Nu aveam nici o veste de la Paco filipinezul. Cadavrele erau în siguranţă acolo unde trebuiau să fie. Rubinele se aflau lîngă patul meu. Toate visurile mele se împliniseră noaptea trecută.

– Sigur, i-am răspuns eu.

– Unde?

– Vrei să vii aici, la prînz?

– Nu, este un loc prea public. Aş prefera să te văd între patru ochi.

– Spune unde şi cînd.

– La mine la birou.

– Cînd?

– Peste o jumătate de oră.

– Vrei să discutăm?

– Da.

I-am spus că vin imediat şi m-am dat jos din pat.

34

Ventilatorul se învîrtea neobosit în mijlocul tavanului alb. În cameră era îngrozitor de cald, ca într-un cuptor. Stătea la birou, în costum. Nu se vedea nici o picătură de sudoare. Încercase să ia legătura cu Birmania, dar telefoanele nu funcţionau. Era un taifun în zonă, se scuzase secretara.

Se sprijini de spătarul scaunului şi se întinse. Trebuia să existe o explicaţie simplă, se gîndi el, cînd se deschise uşa şi apăru Perotti. Ţinea în mînă o valiză mare din piele de şopîrlă. Părea foarte prietenos.

– Arăţi ca un adevărat om de afaceri.

– Sînt un om de afaceri, Charlie.

– Bineînţeles că eşti. Ia loc, te rog. Îţi mulţumesc că ai venit.

– Sper că nu am întîrziat prea mult.

Vocea lui Perotti nu mai părea atît de veninoasă.

– Nu, bineînţeles.

Englezul părea mai blînd. Era tras la faţă.

– Ce-i cu tine, Charlie? Arăţi ca moartea.

– Birmanezii au dispărut.

– Care birmanezi?

– Oamenii pe care i-ai văzut ieri, în acest birou.
– Cei cu rubinele?
– Da.
– Sper că nu glumeşti.
– Vorbesc serios, Perotti, au dispărut.
– Crezi că s-au întors în Birmania?
– Nu.
– De ce? N-aţi încheiat afacerea?
– Nu încă.
– Adică nu i-ai plătit?
– Ba da, însă...
– Ce vrei, Charlie?
– Nu ştiu de ce te-am chemat...
– Poate crezi că am un amestec în această poveste.
– Şi ai?
– Poate că da.
– Ce ai făcut cu ei?
– Linişteşte-te, Charlie. Am spus poate.
– Cred că ar trebui să dăm cărţile pe faţă.
– Sînt de acord. Spune ce ai hotărît. Lucrezi cu noi sau te retragi?
– Vorbesc serios, Perotti. Eşti un om de lume. Imaginează-ţi cum ar fi să te viziteze nişte vechi prieteni, cu care faci afaceri de-o viaţă. Să vină aici şi să-ţi vîndă nişte rubine. Să cumperi totul. Să stea la tine în casă. Să-i duci la bordel. Să te vezi cu ei zilnic şi apoi să dispară.
– I-ai plătit?
– Bineînţeles.
– Bine că te-ai ales cu rubinele. Am auzit că preţurile cresc.
– Te interesează rubinele?
– Nu, dar sper să-mi dai lecţii cînd vom fi parteneri de afaceri. M-a fascinat ce am văzut în biroul tău.
– Nu pricep unde s-au dus.
– Poate s-au întors.

– Nu mi-ar face aşa ceva, Perotti. Sînt prieteni vechi. Am trecut prin multe împreună.

– Hai să ne uităm la pietre, Charlie. Cred că o să te înveselească.

Englezul se aşează. Se luminase la faţă. Îl privi pe american zîmbind.

– Văd că ştii ceva. Hai, spune, dacă vrei să am încredere în tine.

Perotti deschise valiza, scoase cei trei săculeţi şi-i puse pe masă. Lui Charlie îi pieri zîmbetul şi se albi la faţă.

– Dacă tot vom fi parteneri, m-am gîndit să-ţi dau marfa.

Englezul se uită la pietre tăcut.

– Ce este, Charlie băiete? Credeam că o să te bucuri să-ţi primeşti rubinele, zise Perotti rîzînd.

– De unde dracu' le ai?

– Ce contează?

– De ce le-ai adus aici?

– Dacă ai plătit pentru ele, înseamnă că îţi aparţin. Eu nu sînt hoţ, Charlie.

– Nu-mi pasă de pietre. Ce ai făcut cu birmanezii?

– Nimic. Jur.

– De unde ai pietrele?

– Ţi-am spus şi altă dată că avem relaţii.

– Unde sînt birmanezii?

– Cum rămîne cu afacerea noastră, Charlie? Batem palma?

– Nu, pînă nu-mi spui ce ştii.

Americanul se ridică. Luă servieta goală şi se îndreptă spre uşă.

– La hotel. Credeam că o să ajungem la un rezultat. M-ai trezit din somn degeaba.

– Nu-i cinstit...

– De ce? Ai cumpărat rubinele, ai plătit pentru ele şi le-ai pierdut. Şi acum le-ai recuperat. Ce mai vrei?

– Te-ai atins de prietenii mei?

– Ţi-am mai spus că nu m-am atins de nimeni. Uneori mint la nevoie, dar de data aceasta, acesta este adevărul. Ieri cînd am ieşit din biroul tău, ai spus că rubinele sînt în siguranţă numai dacă plec. Şi azi, după ce ţi le-am adus, mă acuzi că ţi-am ucis prietenii. Nu ştiu ce vrei. Mai bine plec. Începi să mă enervezi.

Charles încercă să spună ceva, dar americanul se grăbi să iasă.

35

Nu mă enervasem deloc. Voiam să-l derutez, nu să-l jignesc. L-am lăsat în birou, uitîndu-se la rubine şi încercînd să ghicească de unde le aveam. N-aveam de gînd să-i spun de prietenii lui. O să aştept pînă va ceda, abia după aceea o să-i scot la iveală. Nu era nevoie să afle, m-am gîndit eu în timp ce mă întorceam spre hotelul *Oriental.* Mă hotărîsem. O s-o răpesc pe fiica lui Nappaporn şi dacă nu se hotăra nici atunci, o să arunc cadavrele în scenă. Speram să nu fie nevoie. O să-l doară, aşa cum spusese Paco, dar nu ţineam neapărat să-l fac să sufere. Din cîte îl cunoşteam pe Charlie, o să cedeze. Nu era un laş, dar pierderea prietenilor o să-l doboare.

Ştiam ce o să fac. Plănuisem totul. După ceasul meu, era timpul să acţionez. Am trecut mai întîi pe la hotel, să las valiza. Dar am văzut-o pe Rose în hol. Nu m-a zărit şi m-am strecurat imediat afară. Maşina era parcată pe o stradă, lîngă hotel. Omul meu stătea acolo. Ştia unde trebuia să mergem şi i-a spus şoferului.

Şcoala se afla pe o alee străjuită de copaci. Trotuarul era umbrit şi, uneori, în zilele noroase era chiar întuneric. În faţa şcolii erau cîteva maşini şi o mulţime

de servitoare, care aşteptau să ducă fetele acasă. Mi-am amintit de copilăria mea. Nu venea nimeni să mă ia, niciodată.

Servitoarea lui Nappaporn nu era acolo. Aflasem că întîrzia uneori. Am parcat maşina puţin mai departe şi am aşteptat.

Peste puţin timp am auzit soneria şi copiii au început să se reverse din clădire. M-am uitat în urmă. Fetiţa lui Charlie, Nellie, stătea la poartă cu o prietenă. S-au sărutat şi cealaltă a plecat. Nellie rămăsese singură. Servitoarea nu venise. Am văzut-o vorbind cu alţi copii. Apoi a ridicat din umeri şi a pornit-o spre noi. Nu părea nefericită. Mergea săltînd bucuroasă. După ce a trecut de maşina noastră, s-a oprit. Era un gest neaşteptat. Credeam că o să se îndepărteze de poarta şcolii. Plănuisem s-o urmărim cu maşina şi s-o tragem înăuntru. Dar nu s-a întîmplat deloc aşa. S-a oprit, uitîndu-se direct spre noi, ca şi cînd s-ar fi aşteptat să facem ceva.

Am lăsat geamul jos şi am scos capul pe fereastră.

– Vrei ceva? am întrebat-o eu.

Fata mi-a zîmbit. Doamne, ce zîmbet! Un surîs trist, care îi lumina totuşi toată faţa. O mai văzusem şi altădată dar nu de aproape. Uitasem ce drăguţă era. Înaltă, suplă, se vedea de pe acum ce femeie superbă va fi. Ochii ei de culoarea alunei sclipeau luminoşi, iar părul des i se revărsa pe umeri. Părea inteligentă şi curioasă. Aştepta să spun ceva, să fac o mişcare. Parcă m-ar fi privit Charlie, cu o faţă de copil.

– Nu, zise ea. Tu vrei ceva de la mine?

M-a luat prin surprindere. Vocea ei părea atît de matură. M-a impresionat. La început a fost timidă, vorbea încet, dar pe urmă şi-a căpătat încrederea în sine. Poate fiindcă eram un străin. În orice caz, nu se temea de mine. Nici măcar nu s-a uitat înapoi, după servitoare.

– Ce vrei să spui?

– Te-am mai văzut urmărindu-mă şi aşteptam să-mi vorbeşti. Vrei ceva? Ai de gînd să mă iei la plimbare?

Observase maşina, n-avea rost să neg. Părea entuziasmată.

– Nu, nu, am negat eu.

Fata s-a arătat dezamăgită.

– Ah, da.

– Oricum, nu fără voia ta. Mi s-a părut că te cunosc. Pe tine sau pe părinţii tăi. Îţi place şcoala?

– Da, este minunată. Eşti american?

– Da.

– Din care stat?

– New York.

– Cred că este un oraş frumos.

– Mai mult palpitant. Nu doarme niciodată. Este plin la orice oră. Găseşti oricînd mîncare, poţi să te duci la film, să te plimbi.

– Ai fot vreodată într-un zgîrie-nori?

– Sigur.

– Cum este?

– Ca în avion. Străzile ţi se par înguste, oamenii ca nişte furnici, maşinile şi camioanele ca nişte jucării.

– La New York sînt copaci?

– Sigur. Avem parcuri, păduri şi lacuri.

– Ai pe cineva la şcoala mea?

– Nu, n-am copii.

– A fost o întrebare prostească.

– Nu-i adevărat.

– Ba da. Altfel ai fi parcat lîngă poartă.

– Eram în trecere.

– De ce ai oprit?

– Nu ştiu.

– Ca să vorbeşti cu mine?

– Nu cred. Dar mă bucur că discutăm.

– Şi eu.

Chinezul meu rămăsese cu gura căscată. Crezuse că o s-o răpesc, iar eu mă bazasem pe el. Dar atitudinea fetei mă paralizase.

Apoi, zîmbetul ei pieri brusc, se gîndi puţin şi-mi spuse:

– Poate îl cunoşti pe tata.

– Cum în cheamă?

– Charles Paget-Brown.

– Da, îl cunosc.

– Este englez. Asta înseamnă că sînt şi eu, nu?

– Cred că da.

– Sînteţi prieteni?

– Nu.

I-am răspuns atît de brusc încît mă aşteptam să-mi întoarcă spatele şi să plece. Dar fata s-a apropiat de fereastră.

– Oricum, îl cunoşti, nu?

– Sigur. Toată lumea îl cunoaşte. Nu vine să te ia uneori?

Întrebarea mea a amuţit-o. Nu ştiu ce o făcuse să-şi schimbe atitudinea şi nici n-am stat să cercetez. Eram vrăjit de simplitatea ei. Pe urmă s-a întristat. S-a încruntat şi şi-a şters faţa cu mîna. Credeam că o să izbucnească în plîns.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic.

– Nu ţi-a plăcut azi la şcoală?

– Nu, ador şcoala.

– Te-am supărat cu ceva.

– Nu.

– Nu-ţi place să vorbeşti cu mine?

– Ba da.

– Am spus ce nu trebuie despre tatăl tău?

– Nu.

– Scuză-mă, oricum. Ne-am întîlnit de cîteva ori, dar nu pot afirma că îl cunosc.

– Nu-i nimic.
– Eşti o fetiţă tristă?
– Uneori.
– De ce?
– Nu ştiu. De ce se întristează oamenii?
– Din diverse motive.
– De ce m-ai întrebat dacă sînt tristă?
– Pentru că eu am fost un copil trist.
– Şi ştii de ce?
– Da.
– Îmi spui şi mie?

În momentul acela, era gata să mă însoţească. Dar se întîmplase ceva cu mine. Nu mai puteam să mă stăpînesc. Dacă mi s-ar fi întîmplat aşa ceva pînă atunci, n-aş fi supravieţuit. Dar atunci nu era vorba de un tip dur pe care trebuia să-l lichidez. Era o fetiţă gata să vină cu mine, dar eu nu eram gata s-o iau. Trebuia să acţionez, dar n-am putut. Cînd am deschis gura, am spus exact ce nu trebuia.

– Sînt sigur că mama ta te-a avertizat să nu discuţi cu străini. Mai ales cu unii care stau în maşini. Altfel m-aş fi oferit să te conduc pînă acasă.

– Da, m-a avertizat, dar nu mă tem să discut cu tine. Eşti un tip drăguţ.

Era prea mult. Simţeam că mă topesc. Sigur, acum îmi vine uşor să recunosc, după atîţia ani, dar probabil că mi-am dat seama şi atunci. Altfel nu aş fi ţinut minte.

Sigur, mai era şi altceva. Tata dispăruse cînd eram mic şi, după aceea, pe mama n-o interesase decît să fie în graţiile primului meu şef, Don Antonio, aşa că am fost un copil singuratic. Mi-au dat tot ce-am dorit şi reuşeam întotdeauna să obţin de la ei ce voiam, dar nu mă amuza. Acum, la bătrîneţe, nu mai contează, dar cred că această experienţă mi-a lăsat cîteva găuri în inimă. Vîrsta nu domoleşte durerea.

Odată, nu demult, am văzut un film despre un tip

care tot visa că se prăbuşeşte de pe acoperiş. Îl bănuiam că ar fi ucigaş. Dar s- a dus la psihiatru şi pînă la urmă a aflat că i se întîmplase ceva în copilărie şi s-a vindecat. Psihiatrul s-a dovedit a fi tipul cel rău. Iar personajul principal a ajuns mare, nu-mi mai amintesc exact ce. Dar chiar dacă afli cauza, nu-ţi revolzi întotdeauna problema. Eu, de exemplu, am aflat ce s-a întîmplat cu tatăl meu, înainte să împlinesc douăzeci de ani. Am rezolvat lucrurile în felul meu, dar durerea s-a păstrat pînă acum. Şi sînt mult mai bătrîn decît era el cînd l-au ucis. Faptul că ştiu nu m-a ajutat cu nimic.

Aşa că iată-mă discutînd cu fiica lui Charlie, care mă făcuse să uit pentru ce veniserm acolo. Parcă o luasem razna. Îmi reveneau în minte imagini din trecut. Mă vedeam pe mine, în copilărie.

Eram în apartamentul mamei; o aşteptam să se întoarcă acasă. Aveam mîncare pe masă şi sifon în frigider, dar eram singur. Duminicile mi se păreau cele mai cumplite. Mergeam cu ea la Don Antonio la birou, îmi dădea bani şi mă plimbam pe străzi după-trei ore. Trebuia să mă întorc la cinci, şase sau cît o fi fost. Cînd intram, simţeam duhoarea de alcool. Îi vedeam bluza mototolită şi ciorapii rupţi, de parcă ar fi atacat-o un cîine turbat. Observam tot şi ştiam că n-o atacase nimeni. Se afla acolo pentru că dorea să fie cu el, în timp ce eu îngheţam pe afară. Zîmbea satisfăcută. Îşi întinsese rujul pe faţă... Dar zîmbetul acela nu era pentru mine, ci pentru domnul Antonio, care o făcuse să se simtă bine.

N-am vrut să mă gîndesc la asta. M-am uitat la fiica lui Charlie şi am văzut cum încerca să zîmbească. Ştiam ce mult se străduieşte, dar, pînă la urmă, a devenit brusc serioasă. Parcă ar fi vrut să vorbească. Poate nu putea. Poate că îşi blocase cuvintele undeva, la hotarul lacrimilor. Cunoşteam senzaţia. Mă simţeam ca un elev care făcuse pe el în clasă. Dădusem greş.

Nu eram în stare s-o răpesc pe această fetiţă. Nici acum, nici altă dată. Ce dracu' mă apucase să-mi răscolesc trecutul? De ce îmi căutam propria nefericire în ochii ei? Mă înroşisem la faţă. Trebuia să plec mai repede de acolo.

– Acum ar fi mai bine să plec. Sper să vorbim din nou cu altă ocazie.

– Şi eu la fel, zise ea.

Mi-a făcut cu mîna, tristă.

Am ridicat geamul şi m-am uitat înapoi. Servitoarea lui Nappaporn alerga spre noi, agitată. Am deschis din nou fereastra.

– Cum te cheamă?

– Nellie.

– Cineva aleargă spre tine.

– Da, servitoarea.

– Ah, da?

– Te rog să nu-i spui că am discutat.

– Nu. Dacă nu vrei, n-o să spun. Dar poate ne-a văzut şi o să spună cuiva.

– Nu. Mama ar omorî-o să afle că a întîrziat.

– Aha!

– Îmi place să am secrete. Acesta va fi secretul nostru, mi-a spus fetiţa.

L-am bătut pe umăr pe şofer. Cînd am pornit, am observat că servitoarea o ajunsese. Încercase s-o prindă de mînă, dar Nellie se smucise şi o pornise înainte. Am văzut-o ridicîndu-şi braţul deasupra capului în semn de salut. Şi eu i-am răspuns, deşi n-avea cum să mă vadă.

– Acum v-aţi împrietenit, domnule Vincent, mi-a spus chinezul, plin de admiraţie. Data viitoare puteţi s-o luaţi fără probleme.

– Taci din gură.

M-am uitat la el ca la un nebun şi l-am făcut să tresară speriat. Dar nu el era nebunul, ci eu.

36

Dragul meu Charles,

Fiul meu şi-a terminat studiile şi s-a întors în Jamaica săptămîna trecută. Jean a participat la ceremonia de absolvire. Spune că a fost ceva deosebit. Sînt convins şi regret că n-am putut să merg şi eu, dar am avut de rezolvat nişte afaceri. Deschidem un nou hotel pe coasta de nord a insulei. Au nevoie de mine. Sigur, dacă ai fi aici, mi-aş lua o vacanţă. Deşi nu ştiu ce aş face. Stau toată ziua şi ascult planurile lor şi aşteaptă toţi să-mi dau verdictul: da sau nu. Jean spune că ar fi trebuit să-mi găsesc un hobby, dar este cam greu în starea mea. Din fericire munca de la birou şi cîţiva prieteni vechi îmi ocupă timpul. Jean îmi cumpără tot felul de materiale vorbite: cărţi, poveşti, povestiri, dar încă n-am ascultat nimic.

Avem probleme. Nu reuşim să găsim personal calificat pentru hotelurile noastre. Economia înfloreşte. Chiar şi localnicii îşi petrec vacanţele în centrele noastre de agrement. Colegii mei recrutează absolvenţi americani pentru recepţia şi administraţia centrelor noastre turistice şi maeştri bucătari germani sau elveţieni pentru bucătării. N-am găsit nici un francez, nu înţeleg de ce.

Azi am primit o veste neaşteptată. N-ar fi trebuit să mă surprindă dar, după cum ştii, nu iau în seamă ce se petrece în jurul meu. Deşi ar fi trebuit să mă învăţ minte după experienţa din 1947. La serviciu sînt la curent cu toate. Îmi ajunge să ascult trei pagini din raportul unei companii ca să ştiu dacă merită sau nu s-o cumpăr. Dar în viaţa particulară, iartă-mi gluma proastă, sînt la

fel de orb ca întotdeauna. Dacă nu mi se atrage atenţia, nu observ nici o schimbare, nici o diferenţă de atitudine, absolut nimic. Doctorul spune că este o reacţie spirituală. Însă nu i-am ascultat toată explicaţia, aşa că nu ştiu la ce reacţionez.

De fapt, ştiu. Totul pleacă de la motivul pentru care mi-am părăsit satul. Odată o să-ţi povestesc ce s-a întîmplat.

Richard mi-a spus azi că s-a hotărît să intre în politică. Directorii hotelurilor mele spun că ne va ajuta în afaceri şi m-au sfătuit să-l susţin cu bani în viitoarea campanie electorală. Nu ne-ar strica să avem pe cineva în guvern. Cred că înţelegi lucrurile acestea mai bine ca mine şi probabil că le dai dreptate oamenilor mei. Richard este tînăr şi destul de bătăios, din cîte am auzit. Sigur, n-o să mă opun, dacă asta îşi doreşte, dar îţi mărturisesc că sînt dezamăgit.

Are de gînd să lupte pentru a fi reprezentantul suburbiilor din Kingston. Nu departe de casa unde am locuit cînd am pus prima oară piciorul pe insulă. Locuitorii sînt atît de săraci, încît nu ştiu cum îşi imaginează că va cîştiga. Doar ştie toată lumea al cui fiu este. I-am atras atenţia, dar mi-a răspuns că nu mă pricep la politică. Şi are dreptate.

Îţi mulţumesc că mi-ai trimis masa chinezească. Nu pot s-o văd, bineînţeles, dar pot s-o ating şi Jean spune că este cel mai frumos lucru pe care l-a văzut vreodată. Mi-a explicat că este o piesă antică şi a costat probabil o avere.

Ştii bineînţeles că la mine eşti oricînd binevenit.

Am aflat că războiul din Coreea s-a terminat şi China şi-a întărit puterea. Crezi că Hong Kong-ul va cădea în mîna comuniştilor înainte să-l retrocedeze de drept?

Mă gîndesc mult la tine şi mă îngrijorează că te afli într-o zonă bogată în conflicte. Vei fi surprins probabil

să constaţi că sînt la curent cu ce se petrece în lume. Dar nu este chiar aşa. I-am cerut directorului meu de relaţii cu publicul să afle tot ce se întîmplă în ţara ta şi să mă informeze din cînd în cînd. În felul acesta, am senzaţia că sînt cu tine.

Mi-e ruşine să recunosc, dar ce se întîmplă în restul lumii mă lasă rece.

Poate că universul limitat în care am trăit nu m-a părăsit niciodată.

Ne-am trimis atîtea scrisori în toţi aceşti ani. Aflu ce faci şi îţi povestesc ce se întîmplă aici. Te rog să mă ierţi, dar am senzaţia că nu-mi spui totul. Sper să mă înşel. Trebuie să ne întîlnim cît de curînd. Îmbătrînim şi cu toate că nu pot să te văd, aş vrea să te simt lîngă mine.

Transmite-le cele mai bune urări lui Rose şi Robertei. Numai bine, frate drag!

Fratele tău Sam

37

I-am spus şoferului să mă ducă imediat la hotel. Îmi venea să înnebunesc. Nu reuşisem să fac nimic din ce-mi propusesem. De ce dracu' am ezitat?

Era numai vina lui Charlie. Felul în care se purta cu fiica lui m-a scos din sărite. Cum putea să ignore o comoară ca ea? Oare n-o iubea decît pe răsfăţata de Roberta care-i făcea zile amare lui Rose? Da, era numai vina lui. Poate că nu iubea pe nimeni. Poate că-i plăceau doar poveştile pe care le citea în cărţile lui. Era un ticălos egoist, care nu se gîndea decît la el. Toţi alergau la el, de parcă ar fi Dumnezeu. Proştii aceia îl

considerau Mîntuitorul în persoană. Birmanezii, aşa-zişii parteneri ai lui, Nappaporn.

Nu mă amăgesc. Singurul motiv pentru care Rose m-a acceptat în patul ei este că el n-o voia. Fiica lui jumătate thailandeză, jumătate albă va fi distrusă. Tînjea după iubirea lui. Nu putea accepta că nu simţea nimic pentru ea.

Stăteam acolo în camera mea şi mă înfuriam din ce în ce mai rău. De ce oare m-am supărat pe filipinez? În fond, era singurul dispus să-l vîndă pe Charlie cui plătea, dar Paco ar fi vîndut pe oricine. Paco nu era un tip loial, spre deosebire de Charlie. Şi de mine. Mi-am început cariera lucrînd pentru Don Antonio. Şi, mai tîrziu, pentru băieţii lui. Am fost întotdeauna credincios familiei. Am furat, am şantajat şi am ucis pentru familie. Şi am fost apreciat.

Pe urmă a apărut Charlie în viaţa mea şi l-am îndrăgit, deşi n-am recunoscut niciodată, faţă de nimeni. Iar faptul că era cît pe ce să-mi stric relaţiile cu familia, putea fi catastrofal. Loialitatea însemna viaţă, iar pierderea ei, moartea. Aşa că m-am înfuriat şi apoi, după ce am încercat să-i răpesc fiica şi am văzut ce nefericită era din cauza lui, m-am înfuriat şi mai rău.

Nu ştiu ce m-a apucat în ziua aceea. Era prima oară cînd mi se întîmplase aşa ceva. Emoţiile nu au ce căuta în meseria mea. De fapt în nici o meserie. Nu este bine să te înfurii. Trebuia să obţii ce vrei. Cînd eşti furios faci greşeli şi era cît pe ce să fac una.

În preistorie, cînd omul de grotă se înfuria pe vecinul lui pentru că avea o soţie mai drăguţă, se năpustea în peştera lui, îl omora şi-i lua femeia. Şi sfîrşea pe fundul unui rîu, cu gîtul tăiat de neamurile sau de fraţii celuilalt. Trebuie să te gîndeşti întotdeauna înainte să acţionezi. Este mult mai înţelept să te împrieteneşti cu soţul, să-i faci să te placă amîndoi şi pe urmă să-i iei nevasta. Nu mă aşteptam s-o seduc pe Rose. A intrat în

viaţa mea cînd încercam să mă apropii de Charlie, deşi nu reuşeam deloc.

M-am străduit atît de mult să-l fac să vadă realitatea, încît am început să-l plac pînă la urmă.

Cei de la New York mă presau. Credeau că nu mă descurc. Mai aveau puţin pînă să treacă la ameninţări. Şi totul numai din vina lui Charlie.

Oriunde mă întorceam, dădea de el. În mijlocul fiecărui eşec. De aceea mi-am pierdut cumpătul atunci. M-am gîndit că fusesem prea drăguţ cu el. Era timpul să acţionez, să-l înspăimînt. Ar fi trebuit să aştept. Lucrurile s-ar fi aranjat pînă la urmă. Dar eram prea turbat în ziua aceea şi n-am aşteptat. Toţi facem greşeli. Nu contează decît cum se termină povestea.

M-am aşezat pe pat şi i-am telefonat omului meu.

– O facem mîine dimineaţă la prima oră, i-am spus eu.

– Ce să facem?

– Îi livrăm cadavrele lui Charlie. Cîte unul pe rînd. Aşa cum am stabilit. Te duci la el acasă devreme. Nevastă-sa pleacă înaintea lui. Aştepţi să-şi ia micul dejun. Pe urmă, îl arunci pe birmanezul cel mare în grădina lui Charlie. Cînd termini treaba, sună-mă.

38

Afară, natura se dezlănţuia. Tunetele şi fulgerele despicau cerul.

S-a întrerupt curentul electric şi servitorul a adus o lumînare în bibliotecă. A sunat telefonul. Charles a ridicat receptorul. Exact în momentul acela a bubuit tunetul.

Telefonul pîrîia.

– Vorbeşte repede, în curînd o să cadă linia.

Furtuna se liniştise puţin şi auzi glasul lui Perotti.

– Tu eşti, Charlie?

– Da.

– Du-te în grădină.

– Cred că ai înnebunit. Nu vezi ce vreme este?

– Am văzut. Du-te în grădină.

– De ce?

– Ţi-am trimis un cadou.

– N-am chef de glume, Perotti.

– Vorbesc serios.

Englezul trînti telefonul şi o luă la fugă. Soarele apăru pentru un minut şi apoi norii îl acoperiră din nou. Deschise uşile metalice şi se uită afară. O porni prin noroi, spre straturile de flori. Un fulger despică cerul, luminînd grădina şi atunci văzu o faţă printre frunze. Se întunecase din nou, dar figura i se întipărise în minte.

Ochii lui U Nan priveau bolta cenuşie. Picături mari de ploaie îi udau obrajii. Furtuna îndoia palmierii. Apa se revărsa din ceruri. Pîrîul ieşise din matcă, inundînd pajiştea. Ridicase cadavrul, plimbîndu-l prin grădină. Fusese un om bun; chiar şi în moarte faţa lui părea liniştită. Ramuri smulse din copaci şi flori căzute împodobeau tunica albă a mortului. Semăna cu Guliver, plutind pe un ocean miniatural. Scena semăna cu înmormîntarea orientală a unui viking. Charles simţea că se sufocă.

Se trînti peste birmanez, îmbrăţişîndu-l şi se uită în ochii lui deschişi. Parcă i-ar fi vorbit. Îi şterse fruntea. Nu-i chiar aşa de rău, părea să-i spună U Nan. Nu-i chiar aşa de rău.

– Ba este, zbieră Charles. Este rău pentru că nu trebuia să se întîmple. Este rău cînd eşti singur, înfrigurat şi departe de casă. Este rău, pentru că nu te voiau pe tine, ci pe mine.

Simţi o mînă pe umăr şi se întoarse. Grădinarul stătea în spatele lui.

– Unde este soţia mea?

– La club. Să chem poliţia?

– Nu. Adu-mi o pătură.

Acoperiră trupul şi-l tîrîră spre casă. Exact atunci apăru o limuzină neagră. Şoferul lui Perotti ieşi cu umbrela deschisă şi-i deschise portiera americanului. Ploaia se oprise. Se făcuse linişte.

– Mă ocup eu, zise Perotti.

Alt tip se aplecă lîngă birmanez. Şoferul deschise portbagajul.

– N-o să încapă aici, zise omul.

– Intră în casă şi sună. Spune-le să trimită altă maşină.

– Da, domnule Vincent.

– Lasă-l în pace, zise Charlie în şoaptă. Dacă te atingi de el, te împuşc.

– Nu eşti în apele tale, Charlie. Omul meu o să se ocupe de tot.

– Nu-s în apele mele? Cum dracu' ai vrea să fiu... ucigaş nenorocit...

– Cînd vezi un cadavru, te impresionează.

– Nu este un cadavru, Perotti... Este un om... A fost un om... Am mai văzut moartea şi altădată. Oameni care au murit onorabil... dacă moartea poate fi onorabilă. Nu ucişi cu sînge rece de profesionişti ai crimei, ca tine.

– Iar începem. Doar ţi-am mai spus că nu m-am atins de acest om.

– Eşti un laş, un mincinos, un ucigaş...

– Da, dar nu în acest caz. Nu ţi-am ucis prietenul, îţi jur.

– Scuteşte-mă de jurămintele tale, Perotti. Cară-te dracului de aici. Dispari din viaţa mea.

– Liniştеşte-te, Charlie. Uiţi despre ce este vorba. Pot să plec din casă, dar nu şi din viaţa ta. Cel puţin, pînă nu-mi dai ce mă interesează.

– Dacă îţi imaginezi că o să cedez, te înşeli. Nu te gîndeşti decît la afaceri... Chiar şi în aceste momente...

– Da, mă gîndesc întotdeauna la afaceri.

– Prietenul meu zace aici... nici nu s-a răcit încă.

– Atinge-l, Charlie, este rece ca gheaţa.

– Eşti un ucigaş afurisit.

– Poate că sînt. Intră în casă, Charlie. O să scap de...

– Nu! Pentru tine este doar un cadavru. Pentru mine este un prieten.

– Nu te mai purta ca un copil, Charlie... Intră înăuntru. O să discutăm mai tîrziu. Poate acum o să-ţi bagi minţile-n cap.

– Ce vrei să spui?

– Încetează cu teatrul ăsta. Dacă ai fi deştept, ai trece de partea noastră.

– Nu renunţaţi niciodată?

– Dacă aş fi de capul meu, aş renunţa. Dar am şefi, care-mi spun ce să fac. Este în joc viaţa mea...

– De ce a trebuit să-l ucizi pe acest om? Ce ţi-a făcut? Era atît de cumsecade. Un erou. A luptat alături de noi în război. De partea noastră, Perotti. Mai tîrziu a devenit traficant, adică genul cu care colaborezi de obicei... De ce...

– Nu l-am ucis eu.

– Tu ai dat ordinul.

– Nu chiar.

– Ticălos nenorocit...

Charles se întrerupse şi se uită la Perotti. Natura încremenise. Vîntul şi ploaia se opriseră. Englezul clocotea de ură.

– Pînă la urmă o să renunţi, sînt convins. Ştiu că tu ai dat ordinul.

– Trebuie să mă crezi.

– Nu-mi spune că n-ai avut nici un amestec.

– Nici n-am de gînd. Îţi spun doar că nu l-am ucis eu şi nici n-am pus pe alţii s-o facă.

– Dar îţi convine de minune, nu-i aşa?

– Nu te contrazic... De fapt...

– A fost o coincidenţă, nu-i aşa, Perotti? Ai venit la mine a doua zi după ce au dispărut birmanezii şi mi-ai adus rubinele. Şi pe urmă, după încă o zi, mă suni şi-mi spui să ies în grădină. Iar acum ai tupeul să susţii că n-ai avut nici un amestec. Ce laş eşti!

– Acuzi pe cine nu trebuie, Charlie. Lasă-mă să mă ocup eu de asta!

– M-ai ameninţat că vei trece la acţiune... Şi se pare că te- ai ţinut de cuvînt. Ai măcelărit un om nevinovat.

– Nimeni nu este pur şi nevinovat, Charlie. În orice caz, nu noi doi. Dar nu mi-am pătat mîinle cu sîngele acestui om. Nu sînt vinovat, pricepi? Da, îmi convine. Da, a făcut-o cineva care lucrează pentru mine. Poate aş fi dat ordin chiar eu într-o zi. Poate mîine, poimîine, dar nu azi şi nici ieri sau cînd s-o fi întîmplat... Îţi promit. Trebuie să mă crezi...

– Ba nu trebuie. Te-aş împuşca pe loc, dacă aş putea. Şi într- o zi îţi promit că o s-o fac.

– Te cred.

– Bine.

– Ştii de ce te cred, Charlie?

– Pentru că vorbesc serios.

– Nu!

– Atunci de ce?

– Pentru că ai spus-o pe un ton liniştit. Fără mînie, plin de ură. S-ar putea s-o faci, dar ţi-am mai explicat şi altădată că n-ar servi la nimic.

– Nu chiar.

– Hai, Charlie, lasă-mă să aranjez totul. O să discutăm mai tîrziu.

– N-avem despre ce să discutăm.
– Ba avem, n-ai încotro.
– Nu te dai în lături de la nimic.
– Exact.
– Văd că nu glumeşti.
– Nu.
– Nici eu, Perotti. Nici eu.
– La ce te referi, Charlie.
– Într-o zi o să te împuşc ca pe un cîine.
– Sînt convins, Charlie.

39

Noaptea dinaintea furtunii a fost neobişnuit de liniştită. Se lăsase o linişte mormîntală. Înainte de cină le-am trimis vorbă pescarilor mei să nu iasă pe mare de dimineaţă. Ştiam bineînţeles că nu voiau să pornească pe furtună, dar era politicos să le dau permisiunea în calitate de patroană. Aş fi tras obloanele, să mă pregătesc, dar era prea cald şi am lăsat ferestrele deschise. Însă aerul care intra pe geam era atît de fierbinte şi de umed încît n-am reuşit să adorm.

După micul dejun am ieşit în curte şi am privit cerul. Ştiam că va izbucni furtuna şi mă întrebam dacă Nellie o să se întoarcă la timp de la şcoală.

Mă pregăteam să pun tămîie şi fructe în casa spiritelor cînd am zărit pachetul lunguieţ pe malul rîului. Nu era nevoie să mă apropii ca să ştiu ce conţinea. M-am întors şi m-am uitat spre casă. Nellie ieşise să plece la şcoală. Îi plăcea tare mult să stea între albi şi servitoarea de-abia se ţinea după ea. I-am făcut cu mîna, dar nu m-a văzut. Cred că era supărată pe mine pentru ce spusesem la micul dejun.

Mă cert rar cu Nellie, dar în dimineaţa furtunii n-am reuşit să mă abţin. Zeul Buddha m-a îndemnat s-o fac şi vorbele mele au supărat-o atît de tare încît mi-a întors spatele. Dacă s-ar fi uitat la mine, ar fi observat ce îngrijorată eram şi poate ar fi venit cu mine în grădină. Iar dacă m-ar fi însoţit, ar fi văzut cadavrul.

În război am văzut mulţi morţi; pe tata, pe fratele meu şi pe alţii. Moartea este ultima parte a vieţii şi prin urmare ocupă un loc important. Poate cel mai important. Dar tinerii n-ar trebui s-o cunoască prea devreme. Moartea este frumoasă pentru că te odihneşti şi scapi de toate grijile. După moarte nu există durere. Sufletul pluteşte pe rîul care curge veşnic, în drum spre Buddha şi suferinţa dispare. De obicei, morţii au o expresie uşurată. Pentru că o viaţă încetează şi alta prinde contur. Dar faţa celor care pier de morţi violente este urîtă pentru că este cauzată de oameni răi. Nu voiam să-l vadă şi m-am bucurat că mi-a întors spatele.

Era unul dintre birmanezii găzduiţi de mine, împreună cu U Nan, prietenul lui Charlie. Îi plăceau copiii, vorbea cu Nellie şi cu servitoarea, rîdeau împreună. Nu ştiu ce discutau pentru că Nellie nu-mi spunea.

M-am apropiat să-l privesc. Vîntul a început să foşnească printre copaci şi am ştiu că furtuna va izbucni în curînd.

Pe urmă a devenit din ce în ce mai puternic. Mă uitam la palmierul cel mare. Se legăna în vînt ca un catarg în furtună. Ştiam că n-o să se rupă, pentru că zeii îl făcuseră flexibil. Alţi copaci şi arbuşti vor pieri însă în furtună. Plantele, la fel ca oamenii, au o viaţă limitată şi cînd mor, apar altele noi.

M-am apropiat de cadavru şi i-am dezvelit faţa. În momentul acela fulgerul a luminat cerul şi tunetul a zguduit grădina şi rîul care răgea înspumegat ca un animal în mişcare. Apele maronii ameninţau să iasă din matcă. L-am tras prin grădină, spre casa de oaspeţi.

Trebuia să-l duc acolo, unde dormise în pace cît trăise. Nu sînt o femeie solidă, dar am putere. Ploaia m-a răcorit şi am reuşit să-l tîrăsc de braţe. Cînd am ajuns la casa de oaspeţi, s-a despicat cerul. Furtuna care fusese gata să izbucnească în timpul nopţii, a explodat deasupra capului meu. Am deschis uşa şi am băgat cadavrul înăuntru. I-am şters noroiul de pe faţă şi de pe corp. Avea capul spart şi gîtul tăiat, dar nu se vedea nici o picătură de sînge. Era rece ca gheaţa. Aş putea crede că plutise pe rîu în zori, cînd apa era rece. Numai că nu era niciodată atît de rece şi am bănuit că fusese aruncat special în grădina mea. Afară se întunecase. Vîntul şuiera şi ploaia răpăia în acoperiş.

L-am acoperit cu o pătură şi am îndesat nişte lucruri pe lîngă el. Se pare, după mărimea lor, că erau chiar ale lui. Pe urmă am alergat acasă, să trag storurile. M-am spălat pe faţă, m-am schimbat şi am aşteptat să se domolească furtuna.

Ştiam că servitoarea o să întîrzie. Am făcut curat şi am pregătit masa pentru domnul Charlie şi familia mea. Nu ştiam niciodată cînd o să mă viziteze, dar în ziua aceea simţeam că o să vină. Mi-am ocupat timpul gătind şi muncind, în timp ce stihiile se revărsau din văzduh. Furtuna nu bîntuia numai afară, ci şi în sufletul meu. Aveam senzaţia că în ziua aceea o să se petreacă ceva important. Mi-era teamă să mă gîndesc. Dar trebuie să ne acceptăm destinul. După un timp ploaia s-a oprit şi am zărit primele raze de soare prin obloane.

Am alergat la uşă şi am deschis-o. Grădina mea era sub apă. Rîul o inundase pe jumătate. Dar în rest era uscată. Picăturile de apă sclipeau ca nişte diamante în soare. Ştiam că o să se evaporeze. Norii alergau pe cer. Cărarea din cărămidă roşie construită de domnul Charlie pentru mine era intactă. Am luat umbrela veche de hîrtie a mamei şi am ieşit pe stradă.

Tamarindul părea singuratic fără maşina pe care o văzusem adesea ascunzîndu-se sub ramurile lui. Tocmai faptul că nu mai era acolo m-a făcut să-mi dau seama cine era autorul acestei crime. Amenințarea se transformase în faptă. Duşmanul domnului Charlie declanşase ostilităţile. Ce lucru josnic să ucizi prietenul unui om ca să te răzbuni pe el! L-am aşteptat pe Paco să-mi spună ce era cu americanul pe care-l bănuiam, dar pînă acum nu primisem nici o veste de la el.

Aş fi ajuns imediat cu barca la piaţa de peşte. Dar ştiam că apele nu scăzuseră încă şi bărcile nu circulau.

Am trecut în fugă pe lîngă templu, am traversat podurile de lemn şi am ajuns la casa unui prieten. I-am spus ce se întîmplase şi l-am rugat să trimită pe cineva să ia cadavrul şi să-l pună într-un loc sigur, pînă venea domnul Charlie.

După aceea m-am întors acasă să-l aştept.

Era imediat după prînz cînd a venit. Mai întîi i-am auzit maşina şi am deschis uşa. Soarele strălucea. Se făcuse din nou cald. L-am urmărit cum înainta pe cărarea de cărămidă. Mergea cu capul în jos. Cînd şi-a ridicat fruntea şi m-a văzut, a zîmbit. Nu- l văzusem niciodată atît de abătut. Nici măcar în timpul războiului, cînd trecuserăm prin atîtea pericole împreună. Era plin de noroi pe faţă şi avea hainele ude. Îmi zîmbea, dar surîsul lui era trist. Mi-a făcut cu mîna. Arăta îngrozitor şi părea resemnat. Ba mai mult decît atît, distrus. Ca şi cînd ar fi pierdut tot. Era atît de departe de mine încît nu puteam să-l ajung.

S-a apropiat de mine, i-am privit faţa frumoasă şi ce am văzut m-a făcut să mă cutremur. Dar nu era timpul să-l împovărez cu problemele mele. Deocamdată o să mă ocup de el.

L-am luat de braţ şi l-am dus în casă. A uitat să se descalţe şi m-a urmat ca un copil.

– Va trebui să plec, murmură el.

– Ştiu.

– Am pierdut. Toţi în jurul meu sînt în pericol. Am uitat legile supravieţuirii. Zeii m-au părăsit.

– Fiecare munte are un vîrf. O să-ţi recapeţi norocul.

– Nu suport ura.

– O să se risipească.

– Sper, dar cred că ar fi mai bine să plec atunci.

– Unde o să te duci?

Domnul Charlie s-a încruntat. Cred că era gata să izbucnească în plîns. M-am rugat în gînd să n-o facă. Şi-a stăpînit lacrimile şi pe urmă m-a privit. Pentru o clipă, i-au sclipit ochii ca de obicei şi apoi mi-a spus:

– Departe. În celălalt capăt al lumii.

Nu mai putea să vorbească. Voia să mă ia în braţe, dar rămăsese nemişcat. Mă privea şi aştepta. Nu ştiu ce. Domnul Charlie al meu nu mai era acelaşi pe care-l cunoscusem cu ani în urmă. Parcă se transformase în altcineva. Am vrut să-l rog s-o aştepte pe Nellie, dar omul care stătea dinaintea mea n-ar fi înţeles. Am vrut să-l invit la masă, dar bărbatul dinaintea mea n-ar fi mîncat ce-i pregătisem.

– O să te întorci curînd?

– Cînd o să fiu în siguranţă, mi-a răspuns domnul Charlie al meu.

Pe urmă s-a îndreptat de spate şi a întins braţul spre mine. Mi-a strîns mîna ca un alb. Nu putea să mă privească. Poate se ruşina de ce făcuse. Sau de ce o să facă. Poate nu suporta să-l văd în asemenea hal.

Dar toţi bărbaţii se poartă ca nişte copii uneori. Poate că domnul Charlie al meu simţea nevoia să se întoarcă la copilăria lui. Poate că în mintea lui era deja acolo. Aş fi vrut să-l iau în braţe, să-l strîng, dar părea atît de departe. Se întoarse şi o porni spre uşă. Mergea hotărît, ca şi cînd ezitarea de moment se risipise. Acum nu mă mai temeam că o să-l pierd. Clipa de slăbiciune

trecuse. Mă bucuram că fusesem singura martoră. S-a oprit şi s-a îndreptat de spate. Ochii lui se treziseră la viaţă.

– Încă nu sînt învins.

– Bineînţeles că nu eşti.

– Încă n-am hotărît ce o să fac.

– Fie ca zeii să te lumineze.

– Da, sper. Mai întîi trebuie să-mi limpezesc minţile.

– Voi fi alături de tine.

– Dacă plec, trebuie să aranjez lucrurile. Mă bazez pe ajutorul tău.

M-am împăunat de mîndrie cînd l-am auzit. Domnul Charlie ştia că eram sprijinul lui oricînd. Mă simţeam puternică. În ziua aceea n-am mai ieşit pe verandă să-l conduc. I-am auzit maşina pornind, m-am aşezat pe podea şi am început să plîng.

40

Au găsit cadavrul unuia dintre birmanezii care au stat în casa noastră de oaspeţi, sub palmierul din grădină, lîngă rîu. Servitoarea mi-a spus că era băgat într-un sac de iută şi avea părul ud. Dar ea nu era acasă cînd îl găsiseră şi nu văzuse nimic. Femeia are obiceiul să inventeze. Uneori minte. Mai ales cînd vrea să mă impresioneze sau cînd acoperă un lucru pe care nu l-a făcut. Aş fi vrut să-l văd cu ochii mei dacă nu m-aş fi certat cu mama de dimineaţă. A început din nimic. Poate era în toane rele sau o îngrijora ceva. În ultima vreme a fost foarte agitată. Am observat că vorbeşte în şoaptă cu oamenii iar cînd mă apropii încetează imediat discuţia şi-mi zîmbeşte ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic.

Aş vrea atît de mult să-mi spună ce-o preocupă. Dar ţine totul în ea pentru că încearcă să mă protejeze. Dacă mi-ar vorbi, i-aş împărtăşi şi eu temerile mele. Ştiu că are intenţii bune, dar aş vrea să discute cu mine, pentru că m-aş simţi mai apropiată de ea.

Mama poate adesea să prezică viitorul ca o vrăjitoare. O vrăjitoare bună, bineînţeles.

Cînd mă gîndesc acum, cred că mama a avut o presimţire. De obicei este foarte veselă la micul dejun, dar azi a fost tăcută şi nici măcar nu s-a uitat la mine. Am aflat ce s-a întîmplat.

Trebuie să fiu cinstită. În realitate n-am observat că o deranja ceva, dar nici nu-mi păsa. Eram supărată pentru că nu-mi dădea nici o atenţie. Acesta este adevărul.

Nu mi-a răspuns şi am spus ceva cum că şi-a pierdut glasul. I-am spus că o uram şi voiam să plec. Mi-a explicat că n-o să mă ia nimeni, iar eu am zis că o să mă duc la Nina şi o să plec cu ei în America la vară. Atunci mi-a mărturisit că a vorbit cu mama Ninei şi a aflat că am minţit. Eu i-am spus că mama Ninei nu putea să se înjosească să discute cu o sclavă ca ea. Atunci s-a ridicat de pe scaun şi m-a plesnit. Era prima oară cînd dădea în mine. Cred că am fost şocată, dar n-am plîns. M-am dus în camera mea şi am aşteptat- o să se ducă la casa spiritelor, aşa cum face în fiecare dimineaţă. Poate că nu eram supărată, pentru că ştiam că avea dreptate. Mă umilise dar nu voiam să recunosc faţă de ea. Nici atunci nici altădată. Am aşteptat pînă am auzit-o trîntind uşa şi pe urmă am luat-o la fugă, urmată de servitoare. De aceea n-am văzut-o îndreptîndu-se spre casa spiritelor, care este spre rîu şi n-am zărit cadavrul.

Nu era nimeni acolo în afară de mama. Dar mai tîrziu casa s-a umplut de oameni. Servitoarea mamei a ascultat ce discutau şi s-a lăudat spunînd că ştia ce se întîmplase.

Mortul era curat, fără pic de sînge. Probabil că rîul îl dusese pînă la casa noastră în timpul furtunii. Poate că se întunecase. Din cîte îmi amintesc, unul dintre birmanezi îmi spusese că nu văzuse marea pentru că trăiau la munte, unde se exploatează rubinele. Sigur, aveau şi ei rîuri. Apa îl fascina, dar nu ştia să înoate pentru că era periculos în ape curgătoare. Rîurile curg repede şi pot să te ducă la vale, dacă n-ai de ce să te prinzi. Nu ştiu care din oaspeţi era, pentru că nu l-am văzut. S-au purtat frumos cu mine şi m-au salutat întotdeauna. Ar fi trebuit să mă întristeze acest eveniment, dar n-am simţit nimic.

Sper că omul acesta a fost mulţumit de viaţa lui. Sper să fiu fericită şi să ajung celebră înainte să mor.

Sînt o bună înotătoare. La şcoală cîştig toate concursurile. Pentru că înotam în mare cu verii mei din Pataya cînd eram mică. Pe atunci, mama mă trimitea la mare în vacanţa de vară. Stăteam cu verii mei. Pe urmă m-a trimis la şcoala americană, am deprins obiceiurile albilor şi am constatat că nu am ce să discut cu ei. N-am mai suportat să merg acolo. Prietena mea Nina ştie. I-a povestit mama ei, care i-a explicat că am intrat în altă lume şi mi-am făcut alţi prieteni. Dar asta nu este totul. Ştiu că mama mă trimitea în oraş pentru că voia să fie singură cu domnul Charlie, care este tatăl meu. Şi gîndul acesta mă îngrozea. Am început să-mi fac griji pentru mama. Ştiu că sînt obraznică şi-mi bat joc de ea, dar trebuie să fiu sigură că mă iubeşte. Nu suport să mă aştepte pe verandă, dar nu ştiu ce aş face dacă n-aş vedea-o acolo. Sînt derutată.

Azi mama a fost foarte supărată. A zis că mortul era bun prieten cu domnul Charlie şi cu ea. Iar eu i-am spus că domnul Charlie ar fi trebuit să fie aici, în casa noastră, dacă era prieten cu mortul. Ar fi trebuit să-l ia el, nu pescarul mamei. A lăsat totul în seama mamei mele. Prietenii ei, pescarii l-au tîrît prin grădină pînă la

barcă. L-au curăţat, l-au îmbrăcat în haine uscate şi l-au luat. Toate acestea mi le-a spus servitoarea şi a jurat că nu minte. Tata n-ar fi trebuit s-o împovăreze pe mama cu o asemenea corvoadă. Eram furioasă şi i-am spus mamei. I-am spus că poate domnul Charlie al ei nu era un erou atît de mare pe cît pretindea a fi.

Mama mi-a spus că nu ştiu ce vorbesc, că n-am văzut nimic. Şi avea dreptate, bineînţeles, pentru că fusesem la şcoală şi aflasem totul din gura servitoarei. Dar nu i-am spus mamei pentru că ştiam ce face cînd se înfurie pe biata fată. O ceartă şi o face să se întristeze. Nici nu mai ţin minte de cînd este în slujba noastră. Parcă de cînd mă ştiu. Cînd voi fi bogată şi celebră, voi avea o servitoare la fel ca aceea a mamei.

Domnul Charlie, tatăl meu, a trecut pe acasă în timp ce eram la şcoală. Cînd m-am întors, plecase. Mama era foarte activă. Este mereu aşa, dar nu cu mine. Doar cu oamenii ei sau cu prietenii din piaţa de peşte.

Trimitea mesaje oamenilor şi se adunaseră o mulţime în casă. Mama le vorbea. Îi auzeam glasul şi ştiam că toţi erau de acord cu ea, dar nu înţelegeam ce spune pentru că eram afară. Servitoarea era cu mine şi n-a auzit nici ea. Am auzit totuşi că unul dintre prietenii mamei mele plecase în Birmania, în satul mortului, dar nu ştiam pentru ce.

Este foarte greu să fii singur ca mine cînd nu sînt la şcoală. Acasă o am pe servitoare, dar nu pot discuta orice cu ea. Prietenii mamei o respectă şi mă respectă şi pe mine, deşi mă consideră un copil. Îmi aduc cadouri, însă nu-mi spun nimic.

Ar fi cineva cu care cred că o să mă împrietenesc. Este american. L-am văzut de cîteva ori în maşina lui în faţa şcolii şi o dată am vorbit. Mi-a venit foarte uşor să discut cu el. N-am ezitat nici o clipă. Ca şi cînd am fi fost amîndoi altcineva. De exemplu, actori de cinema. Mi-a spus că este din New York şi mi-a povestit de oraş

şi alte lucruri. Îl cunoaşte pe tata. Voiam să-l întreb, dar am observat că evită subiectul. Poate nu-l place. Poate ştie ceva despre el. Cred că nu vorbeşte despre tata de teamă să nu mă supere. Într-o zi o să-i spun că putem discuta orice. Sper să ne împrietenim, pentru că am încredere în el. Nu este un bărbat frumos şi plin de sine ca tata. Ştiu pentru că şi el era un copil trist. Iar oamenii mîndri nu recunosc niciodată aşa ceva. Mi-a mărturisit şi mi-a promis că o să-mi povestească de copilăria lui.

Cînd o să-l văd, o să-i spun mai multe. Chiar şi despre cadavru. O să-l întreb de ce domnul Charlie care este tatăl meu nu era acasă cu mama cînd a fost luat mortul. Dacă o iubeşte aşa cum crede ea şi aşa cum ar pretinde el, ar fi trebuit să fie. Omul acesta este deştept şi o să-mi explice. E mic de statură, grăsuţ, dar a fost cinstit cu mine. Copilăria lui a fost tristă, la fel ca a mea, aşa că avem multe lucruri în comun.

O să-mi facă plăcere să vorbesc cu un alb. Tatăl Ninei este un bărbat alb, dar nu prea am ocazia să discut cu el, pentru că este la serviciu. Tatăl Ninei a fost pilot în timpul războiului, iar acum îi învaţă pe alţii cum să piloteze la aeroport. N-am fost niciodată acolo, dar o să merg cîndva. Într-o zi o să iau un avion, o să plec departe şi n-o să mă mai întorc niciodată.

41

Timpul trecea şi aveam senzaţia că visez. Oraşul îşi revenea încet după furtună şi apele se retrăgeau. Rîul smulsese arbuşti şi copaci putreziţi, făcînd loc celor noi. Grădina mea arăta ca întotdeauna. Aproape că uitasem de tragedia celor trei prieteni birmanezi.

Pentru că la o săptămînă după furtună s-au întîm-

plat alte lucruri ciudate. Maşina care îmi supraveghea casa de sub tamarind n-a mai venit. Şi nici barca rapidă de pe rîu. Speram că amenințarea care-l învăluise pe domnul Charlie al meu se risipise. Că va fi din nou ca altădată şi nu va mai trebui să plece. M-am dus la templu în fiecare zi să mulţumesc zeului Buddha. Oamenii cei răi dispăruseră şi ştiam cui trebuia să-i mulţumesc pentru asta. Speram că prietenul meu Paco aranjase totul, aşa cum promisese. Este vulgar uneori, dar în general este un om bun şi modest. N-o să recunoască niciodată că m-a ajutat, dar o să înalţ o mică rugăciune şi pentru el. Speram să se întoarcă la Bangkok mai curînd, să-i fac un cadou.

După furtună, nu-mi amintesc exact cînd, am primit un mesaj de la domnul Charlie. M-a rugat să trimit după un prieten care locuia într-un sat miner dincolo de frontieră pe dealurile Birmaniei. Era rudă de departe cu uriaşul U Nan, al cărui corp îl găsise în grădina lui. Mi-a spus să-l chem la Bangkok. Pentru asta trebuia să trimit pe unul dintre oamenii mei în Birmania, să-l găsească. Abia cînd ajungea la mine acasă, în siguranţă, urma să-i spunem ce se întîmplase.

În ochii zeilor sînt o biată femeie umilă. Dar locuiesc demult în acest oraş şi am destui oameni care ar face orice pentru mine. L-am rugat pe unul dintre ei, un poliţist care cunoştea satele de dincolo de frontieră pentru că se născuse acolo. Tata îl cunoscuse pe tatăl lui şi cînd a auzit că am plecat din Pataya şi m-am stabilit la Bangkok, a părăsit ferma tatălui său şi a venit în oraş. A sosit chiar la sfîrşitul războiului şi un timp a locuit lîngă piaţa de peşte, la una din rudele mele. N-avea nici un ban, dar era tînăr şi dornic de muncă. Cu ajutorul relaţiilor domnului Charlie al meu, am reuşit să-l băgăm în poliţie. Cînd l-am rugat să plece în Birmania să-l aducă pe omul acela, şi-a luat liber o săptămînă şi a plecat fără să stea pe gînduri. I-am dat o

maşină, să se apropie cît putea de frontieră şi într-o săptămînă s-a întors.

Nu-i uşor să iei un tînăr din satul lui şi să-l duci în altă ţară fără nici o explicaţie. Dar nu s-a abătut de la instucţiunile mele. Zeul Buddha i-a luminat drumul şi i-a dat înţelepciune. Iar anii petrecuţi în slujba poliţiei din Bangkok l-au învăţat să cunoască oamenii. Tînărul birmanez a insistat tot drumul să-i spună ce dorea de la el. Dar prietenul meu a rămas surd la toate întrebările. I-a dat mereu acelaşi răspuns. I-a spus că a fost trimis din ordinul domnului Charlie. În sat ştia toată lumea de el şi era foarte respectat. Iar domnul Charlie îşi exprimase dorinţa să-i spună personal de ce îl chemase. Cînd a ajuns la mine acasă, i- am trimis vorbă.

Fiica mea Nellie nu era acasă în după-amiaza aceea. Plecase să-şi petreacă ziua şi noaptea cu prietena ei albă. Pe de o parte eram bucuroasă pentru că ştiam ce sarcină grea ne aştepta. Dar de data asta, mă întristasem. Domnul Charlie al meu spusese că s-ar putea să plece şi nu ştia pentru cît timp. Aşa cum stăteau lucrurile, poate n-o să-şi mai vadă fiica pînă se întorcea.

Prietenul meu poliţistul şi-a luat la revedere. Servitoarea şi cu mine aranjam masa, în timp ce tînărul birmanez se spăla şi se schimba. I-am spus să se odihnească şi i-am promis că o să-l trezesc cînd va veni domnul Charlie.

Era tîrziu după-amiaza, poate foarte tîrziu şi soarele apusese. Am auzit uruitul maşinii domnului Charlie şi am trimis servitoarea să-l aducă pe vizitatorul nostru. Nu aveam timp pentru noi doi. Ştiam că birmanezul de-abia aşteaptă să afle de ce fusese adus şi se va grăbi să vină.

Domnul Charlie înainta pe cărare cu o sacoşă mare în mînă. S-a aşezat lîngă mine pe verandă şi m-a privit drept în ochi. Se uita la mine cu atîta încredere, încît mi s-a umplut sufletul de mîndrie. În clipele acelea semăna

cu un băieţel. Nu puteam vorbi nici unul nici altul, dar lumina din privirile lui îmi încălzea inima. Într-un tîrziu m-a luat de mînă şi mi-a spus:

– Cred că o să rămîn. Aici se află căminul meu, prietenii mei. Tu eşti partenera mea de viaţă şi de afaceri. Voi lupta. Prietenul meu U Nan aşa ar fi vrut să fac.

– Da, am spus eu.

Eram prea impresionată.

– Au vrut să facă afaceri cu mine, deşi concurenţa oferă mai mult.

– Da.

Buddha îmi zîmbea din nou, dar nu îndrăzneam să fiu fericită.

Pe urmă l-am văzut pe tînărul birmanez alergînd pe poteca din spre casa de oaspeţi. Domnul Charlie s-a ridicat să-l salute. Au dat mîna şi le-am deschis uşa să intre înăuntru. Masa era gata. Decorasem masa cu flori.

Tînărul birmanez era curajos şi răbdător. Se întrebase probabil de ce ruda sa U Nan nu se afla acolo. Şi bănuise mai mult ca sigur că se întîmplase ceva cu el şi cu prietenii lui. Părea obosit. Sînt sigură că nu dormise deloc. Dar nu l-a pisat cu întrebări pe domnul Charlie al meu. I-a zîmbit respectuos şi l-a aşteptat să vorbească.

– Vrei să ştii de ce te-am chemat? a întrebat domnul Charlie.

– Aştept pînă o să-mi explicaţi, i-a răspuns tînărul.

– Ai aşteptat destul şi-ţi mulţumesc pentru asta.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti, domnule Charlie. Mulţi mineri şi negustori din satul meu vorbesc despre dumneata. Ştiu că o să-mi spui cînd vei fi gata.

Am observat că domnul Charlie al meu era stînjenit şi am intervenit imediat:

– Poate ar fi bine să mîncăm mai întîi.

– Dacă este de acord şi oaspetele nostru, a spus domnul Charlie.

Doar eu sesizasem uşurarea din glasul lui.

– Da, sigur, a zis birmanezul.

Servitoarea a adus oalele aburinde şi a servit mîncarea. În timpul mesei, domnul Charlie şi oaspetele nostru au discutat politicos. Zilele care au urmat furtunii trecuseră repede ca fulgerul, dar după-amiaza aceea mi se părea că nu se mai termină, ca şi cînd timpul s-ar fi oprit în loc. Se vedea că bărbaţilor nu le ardea de mîncare, dar mi-au lăudat bucatele. Au discutat despre minele de rubine şi comerţul cu bijuterii. Au discutat despre dificultăţile întîmpinate de mineri şi pericolul patrulelor de frontieră. Au discutat despre anii de război, cînd vizitatorul nostru era doar un băieţel, au discutat despre călătoria birmanezului.

Îi compătimeam pe amîndoi. Pe tînăr pentru că nu îndrăznea să întrebe şi pe domnul Charlie al meu pentru că nu ştia cum să-i răspundă. Poate că se aşteptau amîndoi să-i scot din încurcătură.

– După ce bem ceaiul, mă duc la templu, am spus eu.

– Să vin cu tine? m-a întrebat birmanezul.

– Da, o să ne rugăm pentru tatăl şi fratele meu, vărul tău U Nan şi prietenii lui.

Tînărul nu s-a arătat surprins, dar domnul Charlie a rămas cu gura căscată.

Considera că era de datoria lui să-i dea vestea tînărului. Ştie atît de puţine despre felul în care simţim noi moartea. În toţi aceşti ani petrecuţi în ţara mea, domnul Charlie nu a înţeles zeii noştrii. Ştie ce înseamnă viaţa, moartea, pericolul, dar nu şi moartea. Nu înţelege că moartea nu este sfîrşitul. Că sîntem ca frunzele verzi care plutesc pe rîu şi continuă să plutească chiar şi cînd nu mai au viaţă. Îşi schimbă culoarea şi plutesc mai departe pînă ajung la noua lor formă. Există fru-

museţe în fiecare etapă a acestei călătorii, în fiecare culoare. Lumea cealaltă este la fel de reală ca aceasta. Mi s-a spus că există un loc pentru fiecare suflet alb, dar n-am întîlnit nici un alb care să creadă cu adevărat în cealaltă lume. Poate de aceea albii trec prin viaţă atît de rapid. Poate se tem de timp şi încearcă să uite ce o să li se întîmple cînd vor ajunge la final. Poate dacă ar crede cu adevărat în altă dimensiune, şi-ar găsi liniştea pe acest pămînt. Paco, prietenul meu din Manila, este un alb oriental care crede în Isus Cristos. Se teme de moarte şi mi-a mărturisit acest lucru de multe ori. Domnul Charlie al meu nu se teme de moarte pentru el. Ştiu că a sfidat-o de multe ori, dar se întristează cînd alţi oameni trec în nefiinţă.

Tînărul din Birmania a rămas tăcut un timp şi apoi a spus că va veni la templu cu mine. Poate că ştiuse de la bun început ce se întîmplase cu ruda lui, deşi nu cred. A acceptat ce i-am spus, iar acum îl aştepta pe domnul Charlie să-i explice cum se întîmplase. N-o să-l întrebe, pentru că ştia obiceiurile noastre şi cunoştea învăţătura zeului Buddha. Ştia că aşa îi fusese scris lui U Nan.

Cînd ne-am întors de la templu, domnul Charlie al meu se mai liniştise. Ochii lui erau atît de trişti, ca şi cînd nimeni din lume n-ar fi putut să-l consoleze. Ştiam ce recunoscător îmi era, deşi nu-mi făcea plăcere că se gîndea la plecare. Şi nici faptul că eram atît de neajutorată. După ce se va hotărî, nu-mi mai rămînea nimic de făcut. Destinul era în mîinile lui Buddha. Tînărul părea resemnat.

– Vărul meu U Nan s-a simţit bine la tine?

– Da.

– Vărului meu îi plăcea negoţul lui cu pietre preţioase. Îi plăcea culoarea rubinelor şi forma lor după ce erau şlefuite de o mînă dibace.

– Într-adevăr.

– Era fericit cînd a plecat să te viziteze pe tine şi pe domnul Charlie. Vorbea întotdeauna foarte frumos despre tine.

– Mulţumesc că spui asta. Şi eu ţineam la el.

– Aţi făcut multe afaceri împreună.

– Da, însă ultima oară n-am reuşit să-i plătesc.

– Nu înţeleg.

– N-am mai avut ocazia. Tocmai discutam preţul cînd duşmanul meu a intrat în birou. Vărul tău şi prietenii lui au plecat, iar eu am rămas. Mi-au lăsat rubinele şi n-am apucat să plătesc pentru ele.

– Vrei să le duc înapoi?

– Bineînţeles că nu. Aş vrea să-ţi plătesc. Acesta este principalul motiv pentru care te-am chemat.

Zicînd acestea, domnul Charlie i-a dat sacoşa. Tînărul a rămas nemişcat.

– Nu vreau să-ţi iau banii, domnule Charlie.

– Nu înţeleg.

– Cei din satul nostru nu mai vor să facă afaceri cu tine. Plăteşti prea puţin. Lucrăm în pierdere. Trebuie să mituim patrulele de frontieră. Vărul meu n-a vrut să asculte de nimeni. Nici măcar de sfatul bătrînilor.

– Nu mi-a spus niciodată.

– Era un om prea bun. Şi acum cînd a venit la tine, n-ai avut grijă de el. Nu vreau să-ţi iau banii.

– Dar am primit marfa şi trebuie să plătesc.

– Poţi s-o păstrezi în amintirea prieteniei pe care i-ai arătat-o vărului meu U Nan. Ştiu că ai aprovizionat satul nostru cu arme în timpul războiului. De aici înainte vom considera că ne-am achitat de obligaţii. Vărul meu a murit cînd se afla în grija ta. Presupun că i-ai dat banii cînd trăia. Nu vreau să plăteşti de două ori. Bătrînii satului ar spune că sînt bani pătaţi de sînge.

– O să mai discutăm despre asta, zise domnul Charlie.

Era distrus.

– Mîine dimineaţă o să plec.

– Îmi pare rău de cele întîmplate.

– Aşa au vrut zeii. Nici un om nu ştie cînd i-a venit timpul.

– Aş vrea să gîndesc şi eu la fel ca tine.

– Cum, nu auzi glasul zeilor... prin gura preotului din temple?

– Eu nu aud nimic. Mîhnirea mea este prea mare.

– Poate nu ştii să te apropii de Buddha, domnule Charlie.

– Da, poate.

– Poate ar trebui să te apropii de el.

Domnul Charlie de-abia mai reuşea să se abţină. Tînărul îl umilise şi aş fi vrut să-l pedepsesc, dar n-aveam ce face pentru că zeii puseseră cuvintele în gura tînărului. O clipă am crezut că domnul Charlie o să izbucnească în lacrimi. Era cenuşiu la faţă. M-a privit resemnat şi apoi s-a întors spre tînăr.

– M-am gîndit şi eu la ce mi-ai spus. Poate ar trebui să plec.

– O să trăieşti fericit lîngă Buddha al tău. O să te apere pe tine şi pe copiii tăi.

– O să-ţi dau maşina, zise domnul Charlie. O să te ducă pînă aproape de frontieră.

– Îţi mulţumesc, îi răspunse tînărul. A fost o zi lungă pentru mine. Pot să mă întorc în casa de oaspeţi? Aş vrea să dorm.

S-a ridicat, ne-am împreunat mîinile în semn de rămas bun şi a plecat.

Domnul Charlie al meu era zguduit de vorbele tînărului. Dar ştiu de ce vorbise aşa. Ştiam că tînărul o să plece devreme, înainte să mă trezesc. Poate că o să pornească la drum la miezul nopţii. N-o să aştepte maşina domnului Charlie.

Nu ştia probabil ce mult iubea domnul Charlie ţara mea. De mulţi ani trăia aici, în Orient. Trecuse atîta timp,

încît uitase de Anglia lui. Şi acum, stînd în casa mea, se hotărîse.

Nici ameninţările, nici moartea prietenilor săi nu-l hotărîseră. În schimb vorbele tînărului avuseseră un mare efect asupra lui. Ştiam pentru că mi-a spus. Aşa fusese voinţa zeilor.

Am stat împreună pînă tîrziu. Doar domnul Charlie şi cu mine. Ne-am atins mîinile şi mi-a ţinut capul pe genunchii lui. Nu mai exista nimic între noi.

– Acum este clar, a spus domnul Charlie deodată.

Ştiam ce voia să spună, dar nu voiam să cred.

– La ce te referi?

– O să plec de aici, Nappaporn.

– Dar s-a terminat totul. N-o să mai moară nimeni.

– Ştiu.

– Ai auzit ce-a spus tînărul.

– Da.

– Mi-a dat de înţeles că trebuie să plec. Mesajul lui a fost foarte clar.

– Nu l-ai înţeles.

– Ba da. Te rog să mă crezi că am înţeles foarte bine. Mi-a spus că nu este ţara mea şi că a venit timpul să plec.

– Nu-i adevărat.

– Oricum aşa este.

Sînt o femeie proastă. Ar trebui să tac din gură şi să-mi accept soarta. Zeii s-ar supăra dacă aş încerca să lupt pentru domnul Charlie. Zarurile au fost aruncate. Mi-am dat seama că zeii fuseseră cei care puseseră cuvintele acelea în gura tînărului. Erau vorbele pe care dorise să le audă. Îi scoseseră în evidenţă sentimentul de vinovăţie care-l măcina. Zeii voiau ca domnul Charlie al meu să plece şi nici un om nu este mai puternic ca zeii.

După aceea n-am mai vorbit şi mai tîrziu, cînd domnul Charlie s-a ridicat şi a plecat, am auzit trîmbiţele

Judecăţii de Apoi. Zeul Buddha înfipsese ghimpele durerii în inima mea ca să mă pregătească. Am stat lîngă uşă şi am ascultat uruitul maşinii. Ştiam că se vor petrece mari schimbări în vieţile noastre. De data aceasta n-am mai plîns pentru că nu era nimic de făcut.

42

Pe neaşteptate îl apucase graba să-mi dea tot ce voiam. S-a întîmplat totul aşa cum visasem, dar nu simţeam nici o satisfacţie. De fiecare dată cînd mă gîndesc la ziua aceea, mă întristez. Mi se pune un nod în gît. Nu ştiu de ce. Doar n-a fost mare lucru. S-a petrecut totul în linişte, civilizat, dar a pus capăt unui moment important din viaţa mea.

Trecusem printr-un război şi, spre norocul meu, sfîrşitul ostilităţilor mă găsise în Orient. Spre deosebire de ceilalţi, nu m-am grăbit să mă întorc acasă. N-o aveam decît pe mama. Acum ar fi vrut să fiu lîngă ea, dar nu mai voiam eu. Sigur, un timp am stat cu ea, la New York şi am văzut aceleaşi feţe şi aceleaşi locuri. Familia mea era gata să mă primească înapoi, dar nu mai era ca înainte. Tînjeam după ce văzusem în Orient. Am hotărît să-mi petrec cîteva luni de capul meu.

Pe vremea aceea mai trăia vechiul meu şef, Don Antonio, şi el a fost de acord. Poate că nu mă voia în preajma lui pentru că-i aminteam de mama, pe care o părăsise de mult. De îndată ce am putut mi-am făcut bagajele şi m-am întors la Manila să iau legătura cu Paco. Mi-am dat seama imediat că era o zonă care oferea nenumărate posibilităţi. M-am învîrtit un timp şi am descoperit afacerile profitabile. Stilul de viaţă al tipilor pe care-i cunoscusem părea de domeniul fanteziei.

Mă refer la Paco, omul meu din Bangkok şi bineînţeles la Charles Paget-Brown. Ştiam că familia va fi încîntată de realizarea mea după ce o să-l înving. La urma urmei fusese ideea mea. O să se îmbogăţească de pe urma Orientului. Îi aşteptau posibilităţi nebănuite.

Petrecusem mult timp alături de Charlie şi mă influenţase. Devenisem mai romantic sau poate că vîrsta era de vină. Poate de aceea mă cuprinde melancolia cînd îmi amintesc de ultima zi.

Furtuna se terminase, dar apa revărsată din cer nu voia să se retragă. Plante, animale moarte şi bucăţi de mobilă pluteau în tot oraşul. Puţea îngrozitor. Oameni pe jumătate goi încercau să cureţe mizeria. Trebuia să mergi numai cu barca, mai ales dacă locuiai aproape de rîu. Străzile din jurul hotelului erau inundate. Omul meu m-a lăsat într-un colţ unde un tip de la hotel aştepta cu o barcă să ia clienţii rătăciţi. M-a dus pînă la scară. Recepţia era de asemenea inundată. Mi-am luat pantofii în mînă şi mi-am suflecat pantalonii pînă la genunchi.

Mă aşteptau trei mesaje de la Charlie. Nu ştiu cum reuşise să le trimită. Telefoanele nu mai funcţionau. De pe verandă se vedea rîul. Apa ieşise din matcă şi se întinsese ca un lac. Ajunsese pînă la terasa din faţă. Se făcuse din nou cald, atît de cald de parcă nici n-ar fi fost furtună. Copiii înotau fericiţi în apă şi soarele strălucea vesel deasupra lor, ca întotdeauna. Templul sclipea ca o piatră preţioasă deasupra apei.

Toate mesajele lui spuneau acelaşi lucru: *Trebuie să te văd. Accept oferta ta.* Nici măcar nu se mai străduise să se exprime codificat. Cred că a fost şocat după ce a văzut ce se întîmplase cu birmanezii. Aveam senzaţia că urma să se producă o mare schimbare. Îmi imaginasem că va reacţiona într-un fel, dar nu că o să iasă din viaţa mea cu viteza fulgerului. Îmi bătea inima să-mi sară din piept. Mi se spusese odată că palpitaţiile nu

erau ceva grav. Doar nervi.

Am tras o duşcă din sticlă şi m-a aşezat pe pat să mă gîndesc. O să se petreacă un lucru important. Ar fi trebuit să-mi dau seama, dar eram prea agitat. Doar plănuisem totul. Îl înspăimîntasem pe Charlie. Nu înţelegeam de ce eram atît de emoţionat.

Tocmai mă pregăteam să trag încă un gît, cînd s-a deschis uşa. Stătea în prag, îmbrăcat în costum, ud din cap pînă-n picioare.

– N-ai bătut.

– Scuză-mă, a zis el zîmbind.

Nu părea deloc înspăimîntat.

– Se pare că nici unul din noi nu mai ţine cont de politeţuri. Din cauza ta devin necivilizat.

– Intră, Charlie. Scoate-ţi pantofii.

– Da, cred că o să mi-i scot.

S-a dus la baie să-şi ia un prosop. Pe urmă s-a aşezat, şi-a scos pantofii şi pantalonii, a ieşit pe terasă, şi-a întins hainele ude pe masă şi apoi s-a întors în cameră. Numai în chiloţi, expunîndu-şi picioarele lui atletice s-a îndreptat spre bar şi şi-a luat de băut. A înălţat paharul spre fereastră, ca şi cînd ar fi toastat în cinstea cuiva, după care s-a aşezat la masă.

– Iată-ne, am zis eu.

Era pe atît de calm pe cît eram eu de nervos.

– Da.

– Cu ce pot să te ajut, Charlie?

– M-ai ajutat destul, Perotti. Acum este rîndul meu.

– Nu ştiu la ce te referi.

– Ba ştii, dar nu mai contează oricum. Un prieten de-al meu mi-a propus să facem afaceri împreună în Jamaica.

– Cine, Sam Baker?

– Exact. M-am hotărît să accept. Afacerile lui n-au nici o legătură cu ale mele, aşa că n-o să ne concurăm. Vreau să ne laşi în pace. Pe familia mea, pe prietenii

mei, pe noi toţi.

– Te bagi în afaceri hoteliere, Charlie?

– Da.

– Nu este nevoie să pleci.

– Nu te amăgi, Perotti. Nu plec din cauza ta.

– M-ai înţeles greşit.

– Ba te-am înţeles foarte bine.

– Vreau să rămîi. Am nevoie de tine.

– Puţin îmi pasă ce vrei. Îţi dau ce ai dorit. Sper să te ţii de cuvînt şi să mă laşi în pace. Plec, s-a terminat.

– Dar aici este toată viaţa ta. Familia... prietenii...

– Familia va pleca împreună cu mine, Perotti. Cît despre prieteni, ştii cum este. Locuri noi, feţe noi... O să-mi fac alţii.

– N-o să-ţi placă afacerile hoteliere.

– Mă îndoiesc.

– Şi cum rămîne cu spiritul de aventură... cu gustul pericolului...

– Mi-a ajuns. Am obosit. Acum îmi doresc o viaţă liniştită.

– Te-a apucat aşa, deodată?

– Da.

A pus paharul pe masă. Nici nu se atinsese de băutură. S-a sprijinit de spătarul scaunului şi şi-a lăsat braţele în jos. Mă privea şi zîmbea politicos, ca şi cînd m-ar fi văzut pentru prima oară. Avea o figură atît de inocentă, ca un copil. Părea foarte liniştit şi împăcat cu sine.

– Eşti un om făţarnic, Charlie.

– Dacă spui tu...

– O să-ţi explic imediat.

– Nu te deranja.

– Dacă nu vrei să discutăm, atunci ce doreşti?

– Ţi-am mai spus. Să ies din afaceri. Am nevoie doar de cîteva zile.

– Am la dispoziţie cîteva săptămîni.

– Prea mult. Trebuie doar să pun cîteva lucruri la punct.

– Ai nevoie de bani?

– Nu, mulţumesc, mă descurc. Mi-am golit puşculiţa. Te-aş ruga să nu te bagi. Vreau să-mi amintesc de Bangkok fără tine.

– Eşti răutăcios.

– Cred că ar fi timpul să plec. O să te anunţ cînd voi termina. Îţi las tot: marfa, biroul, scaunul, ventilatorul. Absolut totul. O parte din personal va rămîne încă o lună după plecarea mea. Chiar mai mult dacă te porţi frumos cu ei.

– Charlie... cum crezi că aş putea să mă descurc fără tine?

– O să te descurci, Perotti. Eşti băiat deştept. Cei de la New York se bazează pe tine. Doar n-o să-i dezamăgeşti. O să găseşti o soluţie. Te aşteaptă un batalion întreg, gata să treacă la atac. Ştii ce cumpăr, de unde şi cu cît. Oamenii tăi se pricep de minune să vîndă marfa. În curînd o să ai totul sub control.

– Nu ştiu mai nimic.

– Mi se rupe sufletul de mila ta.

– Eşti cinic.

– Nu contează... Oricum o să scapi de mine cît de curînd.

– O să te mai văd înainte-să pleci?

– Sper că nu. O să-ţi trimit un bileţel.

– Cred că îţi datorez nişte bani.

– Da. O să te anunţ unde să-i trimiţi.

S-a ridicat şi a rămas pe loc un timp, aşa cum era, în chiloţi. Probabil că nu i se uscaseră lucrurile. Dar a ieşit şi s-a îmbrăcat pe verandă. Nu se grăbea. S-a uitat pe terasă, i-a făcut semn cu mîna cuiva la parter. Pe urmă s-a întors. În drum spre uşă, a aruncat cîţiva dolari pe masă. Ticălosul nu gustase din băutura mea, dar mi-o plătise.

Şi-a îndreptat cravata şi şi-a închis nasturii de la şliţ, ca şi cînd ar fi ieşit de la WC. O făcuse special, dar n-am reacţionat. Gesturile lui erau prea vulgare, prea nepotrivite cu caracterul lui. Cred că mă şocase. Nu puteam accepta că toate discuţiile, prieteniile, aşteptarea, ocazia de a fi alături de un tip pe care-l respectai se terminaseră aşa. Poate că fusese cea mai bună parte a vieţii mele.

N-am spus nimic. Amuţisem, parcă aş fi pierdut o parte din mine. Dar l-am privit şi am aşteptat să spună ceva. Măcar la revedere. Ştiam însă că discuţia se terminase. Tot ce existase între noi se risipise.

Ar fi trebuit să ştiu de ce venise. Îmi spusese demult. Sau poate nu trecuse chiar atîta timp de atunci. Nu-mi amintesc exact cînd, dar parcă-l aud. Îmi explicase de ce Sam se întorsese în satul lui. Simţise nevoia să-i vadă pe toţi înainte să-i părăsească definitiv. Nu mi-a întins mîna. Mă privea batjocoritor. Nu ştiu ce vedea, dar ştiu în schimb ce gîndea.

Nu se mai urnea din loc. Deşi mă privea, se uita prin mine, de parcă aş fi fost din sticlă. De parcă n-aş fi existat.

Charlie triumfase din nou. Reuşise să se impună. Ticălosul pierduse războiul şi eu, cîştigătorul, rămăsesem cu nimeni. Mă simţeam groaznic.

43

M-a sunat să-mi spună că era în zonă şi ar vrea să mă vadă. I- am spus să vină.

Îşi anunţa întotdeauna vizitele la fel. Ca şi cînd ar fi fost în trecere. Vorbea rece, oficial. De parcă s-ar fi programat la dentist. Felul în care se purtase cînd

venise prima oară mă uimea şi acum, deşi nu ar fi trebuit să mire. Era o femeie timidă şi evita să abordeze problema direct. Dar cînd era în apartamentul meu, în patul meu, sub aşternut, se lăsa în voia pasiunii şi mă făcea să uit ce distanţă fusese. Poate aşa sînt femeile cînd fac ceva interzis. Singură mama nu se purta ca ea, dar nu pot s-o compar cu Rose.

M-a sunat ca de obicei, devreme după-amiaza. După plecarea ei îmi plăcea să aţipesc puţin. Nu mai trecuse de mai bine de-o săptămînă. Mă bucuram că venea. A bătut şi i-am spus „Intră, e deschis ca de obicei".

Era îmbrăcată superb, într-o rochie nouă şi mirosea a parfum scump. De obicei punea la uşă semnul „Nu deranjaţi", dar cînd am privit-o, mi-am dat seama că nu va fi o vizită amoroasă. Nu s-a aşezat pe canapea fără să zîmbească, nu şi-a scos pantofii şi nici n-a cerut un pahar cu apă ca întotdeauna. S-a apropiat de masă, şi-a tras un scaun şi m-a aşteptat să termin ce aveam de făcut.

Sortam planurile de transport şi lista de preţuri pentru cei de la New York. Voiau să le trimită în Europa. Familia era nerăbdătoare să trecem la acţiune. Sursele de penicilină şi morfină ale lui Charlie erau deosebit de tentante. Căutam oameni care să lucreze pentru noi. Şoferi, căpitani de vas, inspectori vamali. Trebuia să-l atrag şi pe filipinez.

Am împătruit hîrtiile şi le-am dat deoparte.

– Vrei să bei ceva, Rosie?

– Nu, mulţumesc. N-am timp.

– De ce atîta grabă?

– Am un milion de lucruri de făcut. Ştii că plecăm, nu?

– Da, mi-a spus Charlie.

– Trebuie să închid casa, să acopăr mobila, să supraveghez bagajele, să-mi iau rămas bun de la toţi cunoscuţii. O să păstrez doi servitori.

– N-o să te coste prea scum?

– Poate, dar vreau să am casa pregătită cînd o să mă întorc.

– Da, ai dreptate.

Era nervoasă. Se uita tot timpul la ceas. Ca şi cînd de-abia aştepta să plece. Avea o sclipire ciudată în priviri. Nu ştiam ce putea fi: vinovăţie, regret, tristeţe? Din cînd în cînd mă privea totuşi ca altădată. Dar nu puteam s-o consolez. Doar eu eram motivul plecării ei. Nu ştia că n-o să se mai întoarcă niciodată. Chiar dacă mă îmboldea remuşcarea, nu aveam cum să dau frîu liber sentimentelor. Nu puteam să-i spun adevărul şi să-mi exprim regretul. A trebuit să păstrez secretul. Nu ştiam cum motivase Charlie această plecare subită. Preferam să-mi spună ea, dar minutele treceau şi era din ce în ce mai încordată. Parcă devenisem nişte străini. Încercam în zadar să găsesc ceva de spus. Pînă la urmă mi-am pierdut stăpînirea de sine.

– O să-mi fie dor de tine, Rose.

Nu mi-a răspuns. Stătea şi mă privea fix, ca şi cînd ar fi vrut să se convingă că spusesem adevărul.

– Vorbeşti serios, Vincent?

– Sigur, mai este nevoie să întrebi?

– Îmi pare rău, sînt derutată. Şi atît de nefericită.

Pentru o clipă vraja momentelor de altădată revenise. M-am ridicat şi m-am apropiat de ea. Am mîngîiat-o pe care şi m-a privit blînd, ca înainte. Mă excitase şi ştia. M-am amplecat s-o sărut. Pe urmă a sunat telefonul şi m-am repezit să răspund. Ştiam cine era.

– Alo. Da. Perotti.

– Domnule Vincent, vin mînie.

– Nu fi nebun. Aşteaptă.

– Sînt gata să ne apucăm de treabă. Familia o să stea la Manila. Pe urmă o să vină la Bangkok.

– Mai bine aşteaptă pînă te chem eu.

– Trebuie să mă gîndesc cum să te implantez.
– Nu poţi vorbi acum?
– Exact.
– Te sun mai tîrziu.
– Bine.
– O.K.
– Unde eşti?
– La Hong Kong.
– De ce?
– Trebuie să mă întîlnesc cu domnul Charlie.
– E acolo?
– Da. Vrei să-l lichidez?
– Ţi-am mai spus şi altă dată. Nici să nu te gîndeşti.
– Dacă ar fi mort, aş putea face ce ţi-am promis. Te-aş putea ajuta să conduci afacerea. Prietenii lui m-ar vedea trist; înlăcrimat. Nu-ţi aminteşti?
– Îmi amintesc, dar acum este prea tîrziu.

Convorbirea s-a întrerupt pentru o clipă şi mi-am cerut scuze. Rose a dat din cap şi a ieşit pe balcon. Pînă acum nu mai îndrăznise. S-a rezemat de balustradă, ca şi cînd nu-i păsa cine o vedea. Pe urmă l-am auzit din nou pe Paco.

– Dacă-l ucid, n-o să se schimbe nimic. O să facem cum am plănuit.
– Nu, ai înţeles? Nu. Dacă te atingi de el, o să ai de-a face cu mine.
– Trebuie să curăţăm puntea bine. Dacă domnul Charlie rămîne în viaţă, o să ne facă necazuri.
– Lasă asta în seama mea.
– Da, domnule Vincent.
– Să nu faci nimic.
– Nici măcar să nu-i vorbesc?
– Ba nu, vorbeşte-i. Fii drăguţ, ai grijă.
– Da, domnule Vincent.
– O să-ţi dau de ştire cînd poţi veni să ne apucăm de treabă.

– N-o să mă vrea după ce pleacă domnul Charlie.

– Lucrurile s-au schimbat.

– Mi-ar plăcea mai bine dacă ar fi mort.

– O să vedem cum o să intri pe fir. O să mă ocup eu de asta.

– Da, domnule Vincent.

– La revedere.

M-am ridicat şi m-am îndreptat spre verandă. Am bătut în geam la fel ca înainte. Parcă trecuse un milion de ani de atunci. A intrat şi s-a aşezat. Ne priveam tăcuţi. Am încercat să zîmbesc, dar era foarte serioasă. Simţeam cum clocoteşte de furie. De-abia se mai abţinea. După ce am băut al treilea pahar, am observat că se liniştise. Îşi luase o atitudine indiferentă. Magia se risipise.

– Îmi pare rău că m-a sunat tocmai acum, am spus eu.

– Nu contează.

– Afacerile sînt enervante uneori.

– Da.

– Charlie cînd pleacă?

– A plecat deja.

– Trece şi prin Anglia, în drum?

– Nu. S-a dus la Hong Kong. Cred că este acolo. Îşi ia rămas bun de la toţi. Mi se pare ciudat. Se comportă ca şi cînd nu ne-am mai întoarce.

– Da, şi eu m-am mirat. S-a hotărît atît de brusc.

– Foarte.

– Într-adevăr.

– Pe urmă se duce la Manila, Los Angeles, New York, Miami. Abia peste două săptămîni va ajunge la Kingston.

– Văd că a luat-o pe ruta cea mai lungă.

– Da. Evită Anglia cu orice preţ. Ştii, are două surori acolo. Au o proprietate mare, unde s-a născut şi Charlie.

– Parcă mi-ai spus că a renunţat la tot.

– Da, aşa este, dar ar fi putut măcar să se ducă să vadă locurile natale.

– Poate nu le suportă pe surorile lui. Deşi nu contează. Din cîte îmi amintesc, moştenirea o să-i revină lui după moartea lor.

– Nu, proprietarul va fi un văr de-al lui din Australia.

– Nu se ştie niciodată. Poate după aceea.

– Nici o şansă. Are o mulţime de copii. Mă tem că Charlie n-o să moştenească nimic.

– Da, aşa a vrut.

– Ai dreptate.

– A făcut multe lucruri bune în felul lui.

– Da, a făcut, Vincent, dar acum se bagă din nou în altceva.

– Charlie nu este genul care să stea mult timp într-un singur loc.

– Da, nu este.

– Are aventura în sînge.

– Da, mă tem că o are.

44

Era atît de obosit încît ar fi putut să doarmă o săptămînă. În după-amiaza aceea stătea în pat şi se gîndea la săptămîna care trecuse. Pornise într-o călătorie în jurul lumii, încercînd să lege ţiele.

Cuvinte, mese, case, restaurante, nume şi feţe defilau pe dinaintea lui. Îşi amintea de mirosurile şi sunetele oraşului pe care-l cunoscuse şi-l iubise, iar acum era obligat să-l părăsească. Mirosea a soia, peşte, aer sărat şi orez fiert şi sunetul claxoanelor, sirenelor de vapoare, muzicii, motoarelor era nelipsit. Îşi amintea de

prietenii lui morţi, de plimbările cu barca pe clar de lună în golf, de conversaţiile nesfîrşite. De femeile frumoase din sălile de bal, de muzică. Petrecuse treizeci de ani de vis într-un mare oraş care nu dormea niciodată.

Venise să-l viziteze încă o dată. Să-l simtă, să-l miroase, să-l atingă şi să-l guste. La fel cum făcuse Sam cu satul lui.

I se întîmplaseră atîtea lucruri aici. Durerea despărţirii îi zvîcnea în piept. Trecuse pe la toţi prietenii şi le spusese că părăsea Orientul definitiv.

Parcă i-ar fi cerut voie să plece. Dar nu, el nu era Sam Baker. Nu pleca din Orient, îl abandona.

Toţi cu care discutase reacţionaseră la fel. Îşi derula în minte conversaţiile purtate la prînzuri, dineuri, cocktail-uri. Întrebările şi răspunsurile erau aceleaşi.

De ce voia să plece acum cînd era în culmea succesului?

Oare nu era cel mai bine să te retragi în plină glorie?

Poate că da, dar ce îl apucase. Afacerile mergeau bine. Noi clădiri se ridicau peste tot, mărfurile se vindeau bine. Existau posibilităţi nelimitate de cîştig.

Lăsa toate aceste posibilităţi la îndemîna celorlalţi. Într-un fel, se retrăgea din afaceri. Urma să se asocieze cu un vechi prieten, care avea hoteluri în Caraibe.

Avea nevoie de bani?

Nu, dar trebuia să-şi ocupe timpul cu ceva.

Doamne Sfinte, dar n-o să fie plictisitor? Nu era prea tînăr pentru o muncă de birou?

Se săturase de aventură.

O să se răzgîndească, o să se întoarcă.

Nu, n-o să se răzgîndească. Sigur, îi plăcea Orientul, mai ales Hong Kong-ul, dar treizeci de ani erau o viaţă de om. Avea nevoie de linişte. O să-şi mărite fata, o să crească nepoţii?

I-au declarat toţi că nu se aşteptaseră.

De ce? Toţi se retrăgeu pînă la urmă.

Dar de ce aşa de brusc?

Afacerile lui erau înfloritoare. O ştia toată lumea.

Da, fusese o hotărîre bruscă, dar nu avea obiceiul să se gîndească prea mult. Nu-şi aminteau că înainte de război plecase din Hong Kong şi se stabilise în insula aceea?

Bineînţeles că-şi aminteau. Nu uitase nimeni petrecerea pe care o dăduse. O să le fie dor de el. Găseai rar un tip ca el. Unde erau băieţii neînfricaţi din timpul războiului?

Unii au murit, alţii au ieşit la pensie, mai rămăseseră doar cîţiva. O să-i simtă lipsa.

Sigur, şi el la fel. Pînă la urmă o să se întoarcă în Anglia, cu toţii, nu-i aşa?

Nu, o să rămînă aici pînă la sfîrşit. N-ar mai suporta vremea aceea cumplită.

Acum, după o săptămînă, îi văzuse pe toţi, îi ascultase şi fusese perfect de acord cu tot ce îi spuseseră. Dăduse din cap, zîmbise, gîndindu-se în sinea lui că erau orbi cu toţii, sau poate că nu erau. Problema era că nu le mărturisise adevărul.

Sigur, ar fi trebuit să rămînă. Să se întoarcă, după ce se va plictisi de viaţa tihnită care-l aştepta în Jamaica.

Dar numai el ştia adevărul. Ştia că era imposibil să se mai întoarcă vreodată. Oamenii pe care-i vizitase locuiau de mulţi ani în această parte a lumii şi dacă ar fi ştiut care era situaţia, m-ar fi înţeles. În Orient poţi avea aventuri; poţi cîştiga şi pierde bani, dar există un lucru pe care nu-l poţi face. N-ai voie să te faci de rîs. Dacă ţi se întîmplă aşa ceva, eşti un om terminat. Poate că nu cunoşteau circumstanţele plecării lui, dar or să le afle mai devreme sau mai tîrziu.

Fugea să-şi salveze pielea. Îşi pierduse onoarea şi toţi anii de pînă acum nu valorau nimic.

Ba mai mult decît atît, i se spusese să plece. Fusese înlăturat de un nou-venit. Nu mai era necesar. De aceea trebuia să plece.

S-a ridicat şi a tras perdelele. Hong Kong-ul se profila de cealaltă parte a golfului. Era o zi caldă, sufocantă. Se uita la feriboturile care traversau apa. Distrugătoarele cenuşii apăreau ori de cîte ori se risipea ceaţa. Zări cîteva bărci de pescuit şi îşi aminti cum fusese acest loc cu ani în urmă, înainte de război. Înainte de ocupaţia japoneză. Înainte de agitaţia şi ritmul trepidant al prosperităţii de care vorbea toată lumea. Înainte să fie izgonit.

Se plimba prin cameră. Mai erau multe de făcut aici, dar obosise. Nu-l mai amuza nimic, acesta era adevărul.

Ce ciudat, se gîndi Charles. Totul începuse chiar în acest hotel. Aici îl întîlnise pe Sam Baker şi petrecuse cîteva zile cu el. Aici prinsese contur prietenia lor. Şi cu toate că nu se mai văzuseră de atunci, legătura lor rămăsese la fel de strînsă. Iar acum pleca în Jamaica, ca răspuns la scrisoarea trimisă de Sam cu ani în urmă, cînd avea nevoie de el. Se ducea să încaseze o veche datorie de onoare.

Mă rog, cel puţin aşa vedea lucrurile. Oare Sam mai avea nevoie de el?

N-avea rost să se gîndească la asta. O să vadă care era situaţia cînd va ajunge acolo. Deocamdată va încerca să se desprindă de trecut. Toate la timpul lor.

Roberta se întorsese la Bangkok, cu Rose. Se duceau mai întîi în Anglia. Vor sta la un hotel de lux londonez pînă le va chema. Aranjase totul. Îşi achitase toate datoriile.

Sigur, ar mai fi şi Nappaporn, dar nu trebuia să se lase dominat de remuşcări. Sentimentalismele erau inutile. Făcuse ceea ce trebuia pentru ea. Reprezenta,

la fel ca Orientul, o parte a vieţii lui care se sfîrşise. Ar fi o prostie s-o ia din ţara ei, de lîngă prieteni şi familie.

Poftim cum gîndea! Auzi, „s-o ia". De parcă ar fi o păpuşă de hîrtie. Ce încrezuţi erau bărbaţii! Nappaporn nu era o plantă într-un ghiveci. Avea rădăcini adînci. Nu trebuia s-o considere o fiinţă neajutorată. Ar însemna s-o jignească. Îi părea rău pentru el fiindcă pierdea o prietenă şi o parteneră de afaceri.

Era o femeie mîndră şi talentată, care se descurca oriunde. Se pricepea la comerţ şi cu cît o să-i lase, n-o să mai aibă nevoie de nimic. Ştiuse întotdeauna că viaţa lor împreună nu putea să dureze. Pînă la urmă, ar fi descoperit cine era. I-ar fi văzut slăbiciunea, lăcomia, spiritul de aventură care devenise ca un drog. Îi acceptase întotdeauna cealaltă viaţă şi cealaltă femeie. Dar nu o părăsea din cauza celeilalte vieţi. Nimic nu dura veşnic.

Şi fiica lui se va descurca. O să-i fie mai bine fără el. Dacă dispărea, n-o s-o mai considere nimeni copil nelegitim. Va avea parte de o educaţie deosebită şi de destui bani. Făcuse tot ce fusese posibil. Se sacrificase. Plecase ca să le protejeze de Perotti. Ticălosul acela nu mai avea nici un motiv să le facă vreun rău. Fata avea o voinţă puternică şi un spirit independent. I se părea că era şi mai puternică decît el.

Se uită pe fereastră şi se gîndi că avea o slăbiciune pentru femeile puternice. Într-o zi va încerca să afle de ce, dar nu acum. Nu voia să dezlănţuie o furtună.

Aceasta era lumea reală. Şi în lumea reală mai avea încă o grijă. Paco filipinezul. Îl rugase să vină la Hong Kong, să se întîlnească. Şi acum nu ştia ce o să-i spună. Paco nu era Nappaporn. Nu avea forţa şi tenacitatea ei. Paco era un dezrădăcinat, la fel ca el. Un vagabond, incapabil să fie credincios cuiva. N-ar fi trebuit să-l amestece cu Perotti. Şi nici să rişte siguranţa familiei lui pentru cîţiva dolari.

Cîţiva dolari? Paco avea nevoie de afacere. Nu ştia ce însemna să lucreze cu Perotti. Paco era un negustor. Cumpăra şi vindea. Perotti fusese acolo, la Manila cu armata care eliberase Filipinele. Paco îl considerase un erou. Era un om simplu. Un băiat de mahala care se descurcase. I-l prezentase pe american crezînd că o să-l ajute. Dar el, Charles Paget-Brown, ar fi trebuit să-şi dea seama. Fusese imprudent, aşa-i trebuia acum! Fugea şi-l lăsa în urmă pe Paco. Cum să-i spui unui prieten şi partener loial că o să- l laşi baltă?

Dacă Perotti îndrăznise să-l ameninţe pe el, ce o să-i facă filipinezului? Va trebui să-l compenseze. O simplă scuză nu era de ajuns. Paco nu pleca nicăieri. Îl lăsa să înfrunte lupii de unul singur. Laşitatea lui crease o ultimă obligaţie.

Stătea în pat. Era prea obosit să se gîndească. Acum nu putea decît să aştepte.

Mai tîrziu se auzi o bătaie în uşă şi Paget-Brown se trezi. Nu ştia cît dormise. Visase, dar uitase ce.

– Intră, spuse el, frecîndu-şi ochii.

Paco filipinezul apăru zîmbitor ca de obicei, cu braţele întinse. Charles se ridică şi-l îmbrăţişă.

– Ai dormit, domnule Charlie?

– Da, am aţipit puţin. Cînd ai ajuns în oraş?

– Acum o oră.

– Îţi mulţumesc că ai venit direct la mine.

– Nu înţeleg.

– Puteai să te odihneşti mai întîi.

– Ai spus că vrei să mă vezi. Ţi-am propus să vin la Bangkok. Ai spus nu la Bangkok, aşa că am sosit la Hong Kong. Sîntem prieteni vechi, din război. Vin întotdeauna unde mă chemi şi unde vrei.

– Da.

– Spuneai că e ceva urgent. Zi ce vrei, domnule Charlie şi o să aranjez totul imediat. S-a ivit vreo

problemă la ultima livrare?

– Nu, Paco. Ultima livrare a fost perfectă. Am adus banii.

– Ştiam că o să-i aduci. Plăteşti bine. De ce m-ai chemat?

– O să trec direct la subiect, Paco.

– Nu înţeleg.

– Plec din Bangkok.

– Te întorci la Hong Kong? Vrei un apartament?

– Nu, nu la Hong Kong.

– Atunci pe insulă?

– Nu, plec din Orient.

– În Anglia?

– Nu, mai departe.

– Mai departe de Anglia?

– Da.

– Cînd te întorci, domnule Charlie?

– Nu mă întorc. Niciodată.

– Glumeşti. Dă-mi ceva de băut. Foarte nostim, domnule Charlie.

– Nu glumesc deloc. N-am fost în viaţa mea mai serios. Plec. Renunţ la afaceri. Închid casa. Am retras-o pe Roberta de la şcoală. O să locuim în altă parte.

– Unde?

– În Jamaica. Este o insulă în Caraibe.

– De ce pleci?

– N-o să te plictisesc cu amănunte. Ţi-am pricinuit destule necazuri, Paco.

– Nu-i adevărat. M-ai ajutat. De ce pleci?

– Din cauza prietenului nostru Perotti. Ştii că îmi vrea afacerile. Mi-a forţat mîna. Şi-a cîştigat. Nu mai pot să rămîn.

– Ce-o să se întîmple cu afacerile, domnule Charlie? Şi cu oamenii tăi? Spuneai că n-o să renunţi niciodată.

– Am fost obligat. Dacă aş sta, am fi toţi în pericol. Chiar şi tu Paco.

– Ce a făcut domnul Vincent?

– Este mai bine să nu ştii, te rog să mă crezi, Paco. Oricum o să afli pînă la urmă.

– Vrei să fac ceva, domnul Charlie?

– Nu, n-ai ce. Încearcă să te fereşti din calea lui Perotti. Ţi-am spus că este un om primejdios.

– Este numai vina mea.

– Nu, Paco, nu-i vina ta.

– Eu ţi l-am prezentat ca un prost ce sînt.

– Nu, Paco, eu sînt prostul. Am fost prea curios, prea lacom, prea însetat de aventură.

– Dacă nu ţi l-aş fi prezentat, n-ai fi plecat niciodată.

– Nu chiar, Paco. N-ai avut de ales. Ţi-a ameninţat familia. Ţi-ar fi ucis soţia. Trebuia să ne prezinţi. Nu te învinuiesc.

– Da, aşa este, domnule Charlie.

– Dar eu sînt de vină. N-ar fi trebuit să-l bag în seamă. Puteam să-i spun că n-am cum să-l ajut. Că mi s-au terminat proviziile. Trebuia să refuz să am de-a face cu el, dar dimpotrivă, am mers departe, Paco. Mai departe decît tine. L-am acceptat. L-am prezentat tuturor prietenilor. Şi soţiei. M-a vizitat zilnic. Puteam să-l înlătur, dar n-am făcut-o. Eram prea curios să aflu ce dorea. Mi s-a părut interesant. Credeam că vom face afaceri împreună. După război, Perotti îmi oferea din nou gustul aventurii. Mă simţeam din nou tînăr...

– Nu înţeleg.

– Ai dreptate, Paco. Îmi pare rău. Vorbesc prea mult. Nici eu nu înţeleg. Oricum nu eşti de vină pentru cele întîmplate. N-are nici o legătură cu tine. Doar cu mine.

– Nu te-ai gîndit bine, domnule Charlie.

– Ba da, Paco. Mă gîndesc demult.

– Ce pot să fac?

– Nu prea multe.

– De ce îi cedezi afacerile?

– Acesta a fost planul lui, de la început. Ţi-am spus

doar ultima oară cînd ne-am întîlnit. Dar am crezut că o să mă înţeleg cu el. Acum m-a învins. Şi mi-am dat seama că n-ar fi cedat niciodată. Nu ne lăsa în pace decît dacă cedez. Plec. Fug.

– N-ai fugit niciodată, domnule Charlie.

– Ba da.

– Nu te cred. Spune-mi adevărul.

– Dar ţi l-am spus.

– Nu, celălalt adevăr. De ce pleci, domnule Charlie? Nu credeam vreodată că o să fugi. De ce?

– Pentru că acesta nu mai este căminul meu.

– Ba este.

– Nu. Nu mă mai vrea nimeni. Nu mai sînt necesar.

– Eu te vreau şi am nevoie de tine, domnule Charlie.

– Îţi mulţumesc.

– Cine ţi-a spus să pleci? Îl ucid cu mîna mea.

– Este timpul să plec, Paco. Poate că ar fi trebuit să-mi dau seama dinainte. Am fost orb, lacom şi prost. Perotti este doar un instrument.

– Nu înţeleg.

– Este timpul să plec, Paco. Regret doar că te las aici, singur cu Perotti. Pe tine şi pe toţi ceilalţi care au lucrat cu mine. Nu pot să te ajut, dar cred că n-o să-ţi mai facă nici un rău. Cel puţin nu acum. A obţinut ce a vrut.

– Pot să te ajut, domnule Charlie.

– Cum?

– Mă duc la Bangkok. Stau de veghe. Îi caut pe oamenii tăi.

– Şi cum o să faci asta?

– O să mă mut la Bangkok.

– O să renunţi la Manila? O să te dezrădăcinezi? De ce ai face asta?

– Noi doi sîntem la fel. Ne place schimbarea, domnule Charlie. Locuiesc la Manila, dar nu stau niciodată acolo. Avem afaceri în multe locuri. Doar ştii. Nu con-

teză unde locuieşti. Şi eu aş vrea să plec. Îmi place Bangkok-ul. La fel ca Manila. Acelaşi peşte, aceleaşi fructe, aceiaşi orientali. Prietenii tăi sînt şi prietenii mei. Am încredere în ei ca în familia mea. O să-mi aduc soţia şi copiii la Bangkok. O să mă ocup zilnic de afacerile tale şi o să văd ce se întîmplă.

– Eşti prea amabil Paco, dar nu mă aşteptam la aşa ceva din partea ta. Eşti un prieten adevărat. Dar nu pot să te las.

– Eşti prea obosit, domnule Charlie, nu poţi să judeci. Dacă plec la Bangkok, o să fie bine pentru oamenii tăi, pentru mine, pentru domnul Vincent. O să-l ajut în afaceri şi o să se poarte bine cu oamenii. Îmi place Bangkok-ul. Va fi bine pentru toţi.

– Lasă-mă să mă gîndesc, Paco.

– Ce faci? Cît mai stai la Hong Kong?

– Mîine plec la Macao.

– Te duci la cazino?

– Da.

– Să nu joci niciodată cînd eşti furios pentru că pierzi.

– Poate.

– Vrei să mergem la femei?

– Nu, mulţumesc. Du-te singur.

45

Tocmai mă întorsesem de la templu cînd prietenul meu de la Manila a venit să mă vadă. A apărut dinspre rîu, prin grădină. L-am văzut imediat cum a ieşit în verandă. Nu mă aşteptasem să-l văd atît de curînd după plecarea domnului Charlie şi probabil că mi-a citit surprinderea în priviri. Prietenul nostru Paco este un om

ciudat. La fel ca mulţi chinezi care trăiesc în afara Chinei, Paco e un tip foarte ciudat. Uneori mă fac să mă simt stînjenită în prezenţa lui. Este un oriental care se îmbracă la fel ca un alb, dar costumele lui de mătase sînt întotdeauna prea lucioase, iar pantofii din piele de crocodil şi dinţii de aur îl fac să semene cu un gangster. Nu arată prea bine, dar este un om bun şi un vechi prieten. Cînd mi-a spus de ce venise, toate îndoielile mele s-au risipit.

Fiica mea Nellie era acasă. Am chemat-o să-l salute pe prietenul meu din Manila, dar s-a prefăcut că nu aude. Sau poate că îşi făcea temele. I-am spus servitoarei să-i facă lui Paco o ceaşcă de ceai şi să aducă nişte dulciuri.

A stat cu mine pe verandă, a fumat trabuc şi mirosul mi-a amintit de domnul Charlie.

– Sînt trist că domnul Charlie nu este aici cu noi, a spus el.

Am încuviinţat din cap. Ştiam că era sincer. Şi eu simţeam acelaşi lucru. Nu se cade ca o femeie să-şi arate emoţiile în faţa unui bărbat, chiar dacă îi este prieten. Stăpîna casei nu trebuie să-şi împovăreze oaspeţii cu necazurile ei.

– L-am văzut pe domnul Charlie la Hong Kong, mi-a spus el.

– Cînd?

– Acum trei sau patru săptămîni.

– Era bine?

– Greu de spus. Domnul Charlie nu se plînge. A zîmbit şi a vorbit ca de obicei, dar ceva nu era în ordine.

– Înţeleg.

– Te interesează părerea mea?

– Da.

– Era distrus. Povestea despre viaţa lui în această ţară, despre tine şi anii petrecuţi împreună. Speră să se

întoarcă într-o zi, să fiţi alături.

– Înţeleg, am spus eu, stăpînindu-mi lacrimile.

– L-am implorat să se răzgîndească, dar era de neclintit. A plecat pentru că se temea pentru prietenii lui şi pentru tine. Moartea prietenilor săi birmanezi l-a zguduit...

– Plecarea lui are altă cauză.

– Poate n-o să înţeleg niciodată de ce a plecat, dar îl respect prea mult să-i pun la îndoială hotărîrile.

– Înţeleg.

– Viaţa merge înainte, Nappaporn.

– Ai dreptate.

– Domnul Charlie a fost prietenul meu mulţi ani. Am trecut prin multe împreună, am făcut afaceri, am cunoscut oameni, am împărtăşit împreună bucuriile şi plăcerile, dar ultima oară la Hong Kong m-a uimit. Cred că a ajuns într-un impas.

– Ce a făcut?

– Mi-a cerut ajutorul, Nappaporn.

– Şi l-ai ajutat?

– De asta am venit aici. Să discut cu tine. Eşti cea mai apropiată prietenă a lui. Îi cunoşti pe toţi amicii şi partenerii lui de afaceri.

Vorbele lui Paco ar fi trebuit să-mi trezească suspiciuni, dar era un om simplu... Se luptase pentru un trai mai bun şi uneori nu- şi dădea seama ce vorbeşte. Mă linguşea întotdeauna. Se purta ca un copil, dar eu eram o femeie matură şi trebuia să-l ascult pînă la capăt.

– Hai, spune, l-ai ajutat?

– O să încerc. Nu prea ştiu cum. Am venit să-ţi cer un sfat. Avea încredere în tine mai mult decît în oricine. Tu o să ştii ce este de făcut mai bine ca mine care sînt un om simplu.

– Da, îi cunosc pe cei care plătesc şi pe cei care

sînt neserioşi. Ştiu oameni buni şi răi. Dar nu înţeleg cînd oamenii nu-mi explică clar ce vor.

– De ce spui asta? Doar domnul Charlie a vorbit întotdeauna deschis cu tine.

– Da, însă ultima oară n-a reuşit să mă lămurească. Mi-a cerut ajutorul, dar nu mi-a explicat ce ar trebui să fac. Mi-a spus să-ţi dau o scrisoare, dar numai după ce o să primesc instrucţiunile tale.

– Ai o scrisoare de la domnul Charlie pentru mine?

– Da, o să ţi-o dau după ce vorbim şi mă lămureşti.

– Aşa ţi-a spus domnul Charlie?

– Da.

– Ce nu înţelegi?

– Domnul Charlie a zis că pleacă din Orient pentru totdeauna dar inima lui rămîne aici. Mi-a mărturisit că n-o să fie fericit pînă cînd n-o să ştie că tu şi prietenii lui sînteţi în siguranţă. A zis că doar eu pot să-l ajut. L-am întrebat cum şi mi-a răspuns că vrea să ştie dacă eram gata. I-am spus că aş face orice pentru el. Pe urmă m-a întrebat dacă m-aş muta la Bangkok şi pentru cît timp. I-am răspuns că nu contează. Pe urmă s-a aşezat, a scris o scrisoare pentru tine şi alta pentru secretara lui şi mi le-a dat. M-a rugat să-ţi spun totul.

– Şi nu înţelegi ce vrea de la tine?

– Nu, nu înţeleg.

– Cred că îşi doreşte să te muţi în acest oraş şi să ai grijă de afacerile lui.

– Adică să mă prefac că lucrez cu domnul Vincent?

– Da, aşa cred.

– Să mă prefac că sînt de partea lui?

– Exact.

– De ce domnul Charlie nu mi-a spus-o cu gura lui?

– Pentru că este un om timid şi modest. Nu ţi-ar

cere să faci ceva pentru el dacă n-ar fi sigur că îţi doreşti cu adevărat. Vrei să lucrezi în biroul lui? Vrei să locuieşti în acest oraş?

– Aş face orice pentru domnul Charlie!

– Ştiu, dar îţi doreşti cu adevărat?

– Da, aş fi fericit să-l ajut.

– Atunci o să vorbesc cu toţi prietenii lui şi ai mei. Or să te ajute. Voi avea grijă să lucrezi cu americanul fără să te temi de vreo răzbunare din partea cuiva. Cei de la biroul domnului Charlie or să te respecte.

– Mîine o să-l vizitez pe Perotti. O să-mi ofer serviciile.

– Nu, lasă-mă mai întîi să pregătesc terenul. Să discut cu prietenii mei.

– Îţi mulţumesc foarte mult, Nappaporn. Ce mult aş vrea să-l aduc înapoi pe domnul Charlie!

– Doar zeii ar putea.

– După ce a scris scrisoarea ne-am despărţit. S-a dus la Macao să joace la cazino. Cred că o să se distrugă. Mă tem să nu piardă prea mult.

– Soarta este în mîna zeilor!

– O să-ţi dau scrisoarea.

– Mulţumesc. Vrei să chem servitoarea să-ţi pregătească masa?

– Nu, n-am chef de mîncare acum.

– Vasul tău este pe rîu?

– Da.

– Stai la bordul lui?

– Nu. Domnul Charlie a spus să nu risc pînă nu discut cu tine.

– Atunci unde stai?

– La un prieten de la vamă. Dorm la el acasă.

– Cel care a dat de necazuri ultima oară cînd ai fost aici?

aici?

– Da, el.

– Acum şi-a lămurit situaţia?

– Da.

– Mă bucur. O să-ţi trimit un mesaj pe vas cînd totul va fi gata.

S-a ridicat, am dat mîna cu el şi a plecat.

Poate am fost nepoliticoasă cu Paco. Dar îmi adusese veşti de la domnul Charlie al meu şi voiam să fiu singură cînd îi citeam scrisoarea.

Scumpa mea Nappaporn,

Am fugit ca un hoţ. Suport orice ameninţare sau tortură atîta timp cît sînt îndreptate împotriva mea, dar nu a prietenilor sau familiei mele. Nu se ştie de ce ar fi fost în stare adversarul meu. Nici nu vreau să mă gîndesc. Dar m-ar fi obligat să ripostez şi războiul ar fi durat mult, poate veşnic. Mulţi ar fi avut de suferit sau ar fi murit. Pentru că partea opusă este susţinută de o întreagă organizaţie. Nici atunci n-aş fi plecat. Mi-aş fi ţinut familia departe, ţi-aş fi găsit un loc sigur şi m-aş fi întors să lupt.

Ştii foarte bine că nu mă înspăimîntă pericolul. Îţi imaginezi cine m-a făcut să mă hotărăsc, tînărul birmanez care a venit în după-amiaza aceea. El mi-a deschis ochii. Sînt un copil care mă joc cu focul. Atîta timp cît focul mă ardea numai pe mine, puteam continua jocul. Dar acum m-am maturizat şi ştiu că s-a terminat cu jocurile. Tînărul birmanez mi-a spus să plec, să trăiesc printre ai mei, în religia mea. Religie nu am, dar vreau să-i protejez pe oamenii pe care-i cunosc şi-i iubesc. Ar fi trebuit să-mi dau seama demult că era vremea să plec. Nu mi-am imaginat cîtă suferinţă pro-

fiicei tale, soţiei, Robertei, tuturor prietenilor care aveau încredere în mine.

N-a trebuit să mă prefac cînd eram împreună. Pentru mine ai fost cea mai bună prietenă, parteneră de afaceri şi iubită. Tu erai întotdeauna cea mai tare dintre noi doi. M-am folosit de tine fără să vreau. Cu tine mi-am petrecut cele mai fericite momente din viaţa mea. Îţi mulţumesc şi te rog să mă crezi că m-am maturizat atît de tîrziu.

Prietenul meu, Paco filipinezul, îţi va aduce această scrisoare. Sper că toţi colaboratorii mei or să-l ajute. Şi-a asumat o sarcină grea. Va trebui să fie acceptat şi stimat de inamicul tău. O să colaboreze cu Perotti şi nu vreau să se teamă de vreo răzbunare. Ştiu că eşti o femeie înţeleaptă şi o să-l ajuţi.

Ataşez la scrisoare un act de proprietate pentru cele şapte bărci care mi-au mai rămas. De aici înainte sînt ale tale. Banca îţi va permite accesul de safe-ul meu. O să găseşti nişte bani şi pietre preţioase, să te ajute în noile afaceri. Ţi-am mai lăsat de asemenea trei săculeţi cu rubine şi o servietă cu bani gheaţă. Pietrele sînt cele pe care mi le-a dat U Nan. Banii din servietă reprezintă plata rubinelor şi te-aş ruga să încerci să-i plăteşti pe birmanezi. Dacă nu, fă ce crezi cu banii. Eşti o femeie talentată şi frumoasă. O să te descurci.

Ai grijă ca Nalini să aibă parte de cea mai bună educaţie. N-o opri niciodată să facă ce-şi doreşte, atîta timp cît îşi lărgeşte cunoştinţele şi orizontul. Ştiu că la timpul potrivit o s-o măriţi cu un băiat bun. Ştiu că îi acorzi toată atenţia.

Mi-e greu să-ţi scriu şi ştiu că şi ţie ţi-e greu să citeşti. Sper că ne vom vedea. Sper că rîul timpului o să se încetinească într-o zi şi pentru noi şi pînă atunci te îmbrăţişez.

Al tău Charles

Moartea nu este ultima etapă a existenţei. În lumea cealaltă te poţi transforma în orice. Un cal, o insectă, absolut orice. Dacă eşti un om bun şi ai încîntat zeii, o să te întrupezi din nou într-un om. Dar indiferent ce formă ar alege zeii pentru reîncarnarea mea, ştiu că o să-l întîlnesc pe domnul Charlie al meu pe lumea cealată. Sau în cea care va urma. Chiar şi Buddha a îndurat cinci sute de reîncarnări, înainte să se întrupeze aşa cum s-a întrupat.

Zeii îmi zîmbeau în ziua aceea. Domnul Charlie al meu plecase să locuiască mai aproape de Buddha al lui, dar se afla încă pe acest pămînt. Aveam destul timp să ne revedem, chiar dacă vom îmbătrîni. Credeam că o să mă duc la templu de dimineaţă la prima oră, să mulţumesc zeilor pentru ceea ce îmi dăruiseră. Pentru încrederea, iubirea şi grija pe care mi le trimiseseră prin domnul Charlie. Eram o femeie bogată şi voi fi şi mai bogată. Domnul Charlie al meu se îngrijeşte să nu-mi lipsească nimic nici mie, nici fiicei mele. Oricum, nu se terminase totul încă.

Am intrat în casă şi m-am dus în dormitorul cel mare, unde dormisem numai cu domnul Charlie. Am închis uşa, ca şi cînd m-ar fi aşteptat acolo, în pat. Îi simţeam mirosul şi atingerea catifelată. Am stat acolo toată noaptea. Le auzeam pe fiica şi pe servitoarea mea strigîndu-mă, dar n-am deschis uşa. În noaptea aceea voiam să fiu singură cu amintirile mele. N-am plîns deloc. M-am întins în pat şi mi-am imaginat că aveam din nou optsprezece ani. Am stat trează pînă în zori.

46

Pînă la urmă am renunţat s-o înţeleg pe mama. Trece de la o extremă la alta. Nu-i place nimic din ce fac. M-am străduit atît de mult s-o înveselesc, de cînd a

plecat domnul Charlie. Era atît de important pentru ea. Ştiu că a fost o mare lovitură. Dar am încercat din răsputeri să mă apropii de ea. N-am mai rămas peste noapte la Nina, n-am mai ieşit la plimbare cu servitoarea, n-am mai fost în oraş la film. M-am dus la şcoală, mi-am făcut temele şi m- am străduit să-i vorbesc şi s-o înveselesc. Însă n-am prea avut succes.

Acum două săptămîni am cîştigat un premiu pentru cel mai bun eseu. Ni s-a spus să scriem despre viaţa noastră acasă. Am povestit mai ales de mama. Am spus cît era de frumoasă, cît muncea, cum se îngrijea de tot şi se ruga în fiecare zi la templu. Ştiu foarte puţin despre religia mamei, dar am rugat servitoarea să-mi explice. Am scris despre casa spiritelor din capătul grădinii. De piaţa de peşte. Am descris-o amănunţit şi am povestit de prietenii mamei care muncesc acolo. Am scris despre rîu. De tata n-am pomenit nici un cuvînt.

Profesorilor le-a plăcut eseul meu foarte mult. M-au pus să-l citesc în faţa întregii şcoli, la adunare. M-au aplaudat. Directoarea a spus că ştiau toţi ce talent actoricesc am, dar nu-şi imaginaseră că ştiu să scriu atît de frumos.

Toată şcoala a discutat de eseul meu zile-n şir. Poate o să devin o scriitoare celebră.

Am tradus eseul în thailandeză, cu ajutorul servitoarei. Voiam să i-l cintesc mamei. Doream să afle cît de mult o apreciam. Să vadă cîtă nevoie aveam de ea. Mi-am ales momentul cu multă grijă. De obicei mama este bine-dispusă dimineaţa. După ce doarme bine, înainte să o copleşească problemele.

Am aşteptat mult timp. Într-o după-amiază a venit în vizită prietenul ei, Paco filipinezul. Nu-mi place acest om. N-ar trebui să spun asta pentru că ne cunoaştem de mult. A venit adesea la noi, chiar şi în absenţa tatei. N-ar trebui să judec oamenii după felul în care se

îmbrăcă. Poartă întotdeauna haine stridente şi nu l-am văzut niciodată proaspăt bărbierit. În gură îi sticlesc dinţi de aur şi-mi aduce mereu cîte un cadou, dar tot nu-l plac. A fost cel mai bun prieten al tatălui meu, mult timp. Poate tocmai de aceea n- am încredere în el. Însă vizitele lui o înveselesc pe mama şi eu voiam să fie în toane bune.

Am ascultat ce i-a povestit. I-a spus că-l văzuse pe tata şi-i adusese o scrisoare de la el. Ştiam că mama o să se bucure. M-am hotărît să-i citesc eseul a doua zi de dimineaţă. În după-amiaza aceea, în timp ce Paco şi mama discutau pe verandă, am muncit din greu. N-am mai tras cu urechea la conversaţia lor. M-am încuiat în cameră şi am recitit eseul. Nu ştiu să scriu în thailandeză, aşa că folosisem alfabetul latin. Trebuia să-l verific. Am auzit-o pe mama cînd m-a strigat, dar nu i-am răspuns. Eram prea ocupată cu eseul meu. Am lucrat ore-n şir. Pe urmă, după ce s-a dus la culcare, am chemat servitoarea şi i-am citit eseul. Mi-a spus că era bine.

Mama s-a încuiat în camera ei. Servitoarea mi-a spus că citea scrisoarea domnului Charlie şi era foarte fericită. Înseamnă că va dormi bine peste noapte. Eram atît de agitată încît n-am reuşit să închid un ochi.

A doua zi, la micul dejun, am adus eseul şi am rugat-o pe mama să-l asculte. Servitoarea se luminase la faţă, nerăbdătoare. L-am citit dintr-o suflare. Nici prea încet şi nici prea tare. N-am ridicat ochii din hîrtie. Mă temeam s-o privesc; dacă se simţea stînjenită! Mamei îi place să fie iubită, dar nu linguşită.

Cînd am terminat de citit, s-a făcut linişte. Mama n-a spus nimic. Servitoarea s-a uitat la ea şi apoi la mine. Cred că îmi venea să plîng. Nu suport să-i fie cuiva milă de mine.

– Ce părere ai? am întrebat-o pe mama.

– N-ai scris nimic de tatăl tău.

– Ai spus să nu pomenesc de el la şcoală.

– Ai povestit prea multe amănunte. Oamenii nu trebuie să ştie ce simţi.

Nu mai puteam să suport. Nu trebuia să mă vadă plîngînd. M-am lipsit de micul dejun, am sărit de la masă, mi-am luat cărţile şi am ieşit în fugă din casă. Am reacţionat atît de repede, încît servitoarea n-a apucat să se ia după mine. Am alergat pînă n-am mai putut, fără să mă uit înapoi, dar ştiam oricum că nu putea să mă prindă.

Era prea devreme să mă duc la şcoală. Nici nu deschiseseră porţile. Am pornit-o pe bulevard, cînd am văzut maşina mare, neagră, în urma mea. Ştiam cine era. Îl văzusem şi altădată. Odată am vorbit şi cred că îl plăceam. Nu aveam de ce să mă îngrijorez. Nu mai era un străin. M-am oprit în dreptul maşinii. Americanul a lăsat geamul jos şi a scos capul pe fereastră.

– Ai ajuns devreme. N-ai putut să dormi?

– Îmi place să mă trezesc devreme dimineaţă.

– Bravo ţie. Pentru mine este un chin.

– Poate te culci prea tîrziu.

– Poate.

– Visezi urît?

– Nu ştiu, nu-mi amintesc niciodată ce visez.

– Nici eu.

– Atunci înseamnă că ne asemănăm.

– Da şi nu numai din această privinţă.

– Care ar mai fi?

– Ai spus că erai un copil trist.

– Am spus eu asta?

– Da. Ai minţit?

– Nu mint niciodată fetiţele drăguţe.

– Nu sînt o fetiţă. Am treisprezece ani. Şi sînt înaltă pentru vîrsta mea.

– Bineînţeles că eşti. Nu prea îmi dau seama ce vîrstă au copiii. Poate pentru că n-am nici unul.

– Chiar ai fost un băiat trist?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că aşa mi-ai spus odată.

– Unde te duci?

– La serviciu.

– Unde este serviciul tău?

– Lîngă hotel *Oriental.*

– Dar este în cealaltă direcţie.

– Îmi place să mă plimb dimineaţa.

– Biroul tatălui meu era tot lîngă hotelul *Oriental.*

– Era?

– Da. A plecat.

– Ah, da, parcă am auzit ceva.

Pe urmă a amuţit. Nu ştiu ce se întîmplase cu el în clipa aceea. Mi-a evitat privirile. Mă uitam la faţa lui latră. Mama spune că oamenii cu faţa latră sînt buni şi el era. Avea nişte obraji dolofani şi pufoşi. Îmi imaginam cum arăta în copilărie. Aş fi vrut să-mi vorbească, dar tăcea. Parcă ar fi aşteptat să zic ceva.

– Ai spus că ai auzit de plecarea tatei.

– Îţi place să vorbeşti de el?

– Nu.

– Atunci despre ce îţi place să discuţi?

– Despre prietena mea, Nina. Despre servitoare, şcoală.

– Povesteşte-mi de şcoală.

– Am scris un eseu.

– Despre ce?

– Despre familia mea.

– A fost bun?

– Aşa am crezut.

– Acum nu mai crezi?

– Nu mai sînt atît de sigură.
– De ce?
– Nu ştiu. Mamei nu i-a plăcut.
– Profesorii l-au apreciat?
– Da. Foarte mult. L-am citit în faţa tuturor.
– Mi-l citeşti şi mie?
– Da, sigur.

Stăteam acolo, lîngă maşină. Am scos caietul, m-am rezemat de portieră şi i l-am citit. Cînd am terminat, mă temeam să-l privesc. Poate că nu voiam să-l dezamăgesc. Fusese un copil trist, iar acesta era un eseu vesel. Pe urmă l-am auzit bătînd din palme şi m-am întors. Se luminase la faţă.

– Ţi-a plăcut?
– Foarte mult. Eşti o fată talentată.

Nu ştiam ce să spun sau ce să fac. Ar fi trebuit să mă bucur de vorbele lui, dar cred că-mi venea să plîng.

S-a uitat la mine şi mi-a spus:

– Scrii bine şi citeşti cu intonaţie.
– Aşa a spus şi directoarea.
– A avut dreptate. Nu înţeleg de ce mamei tale nu i-a plăcut. Este o poveste minunată.
– Este un eseu.
– Sigur, este un eseu grozav, atît de reuşit, încît ar putea fi o poveste.
– Îţi plac poveştile?
– Sigur, dar am un prieten căruia îi plac mai mult decît mine. Citeşte tot timpul şi a devenit un visător.
– Cine este prietenul tău?
– Locuieşte departe.
– Ţii la el?
– Da, foarte mult.
– Atunci îmi pare rău că este atît de departe.

– Atunci îmi pare rău că este atît de departe.
– Şi mie.
– Crezi că eu l-aş plăcea?
– Nu ştiu.

În momentul acela s-a posomorît din nou. A devenit copilul trist de altădată. Îl compătimeam. Îmi venea să-l mîngîi pe cap. Era foarte stînjenitor. M-am întors şi am văzut porţile şcolii deschizîndu-se.

– Cred că ar fi mai bine să plec, acum.
– Sper să mai vorbim. Trec mereu pe aici dimineaţă.
– Şi eu sper, am spus eu şi am luat-o la fugă.

Nu voiam să se răzgîndească. Regretam că trebuia să trăiesc cu mama. Trebuia să găsesc un mijloc să plec de acasă. Dar unde să mă duc?

47

Charlie avea întotdeauna ultimul cuvînt. Chiar şi după ce dispăruse din viaţa mea, mă domina ca o fantomă. Atunci cînd plecase din oraş, mi se părea că victoria mea nu avea nici o valoare. Nu puteai conduce o afacere ca a lui fără bunăvoinţă. Sigur, îmi lăsase totul. Stăteam în biroul lui, sub ventilator. Ştiam de unde se aproviziona cu morfină, penicilină şi cît plătea. În prima lună după plecarea lui Charlie, totul a mers grozav. Exact cum spusese el. Mă purtam frumos cu oamenii lui, le dădeam bacşişuri, zile libere şi marfă. Credeam că se aranjase totul, dar, după o lună, s-a stricat treaba. Angajaţii lui au început să mă amîne şi de fiecare dată cînd îi întrebam care era problema, zîmbeau prosteşte şi găseau o scuză. Însă nu se schimbase nimic. Traficanţii de rubine din Birmania ne trimiteau marfă proastă. Cînd am încercat să dăm

pietrele preţioase la şlefuit, ne-au făcut de rîs. Se terminase cu viaţa mea socială, cu cluburile şi petrecerile. Deşi prietenii lui Charlie nu ştiau nimic, mă evitau ca pe un rahat. Trăiam izolat şi munceam de mă speteam. N-aveam parte de nici o distracţie. Începusem să urăsc acest loc; Orientul îşi pierduse farmecul după plecarea lui Charlie.

Singurul episod luminos din viaţa mea, în perioada aceea, era fiica lui Charlie, Nellie. Mă ataşasem de ea. Treceam special pe lîngă şcoală, dar nu era întotdeauna acolo. Uneori ajungeam prea devreme, alteori prea tîrziu. Nu-mi permiteam să fiu văzut prea des în compania ei, de teamă să nu observe prietenii lui Charlie. Ar fi sunat la poliţie şi era exact ce-mi lipsea. Dar cînd reuşeam s-o văd şi să-i vorbesc, era o adevărată binecuvîntare. Pînă şi acest crîmpei de fericire îi aparţinea lui Charlie, pentru că nu era fiica mea. Mă incomoda tot timpul fiindcă nu puteam discuta prea mult despre el. Fata era foarte isteaţă. M-ar fi citit într-o secundă. Şi nici nu puteam s-o invit la birou. Şi-ar fi dat seama că fusese al tatălui ei şi ce explicaţie aş fi putut să-i dau? În concluzie, Charlie mă urmărea peste tot. Nu-mi mergea deloc bine. Încă puţin şi afacerile vor merge în pierdere, dacă nu luam măsuri radicale.

Familia o să-mi ceară socoteală din clipă-n clipă. Băgasem mîna în propriul buzunar să acopăr plăţile, dar nu puteam s-o fac la nesfîrşit. Orice contabil m-ar fi descoperit şi şefii mei nu trimiteau pe oricine în control. Nu puteam să le explic celor de la New York care era problema mea, pentru că ştiam ce-ar spune. Şi n- aveam cum să-i lichidez pe toţi din oraş, aşa cum ar fi făcut ei. Sigur, nu eram un bun administrator, dar n-aveam de gînd să mă duc acasă cu coada între picioare. Mai ales după atîta trudă şi bani cheltuiţi. Şi nici nu

voiam să trec la fapte dure. Dar nu aveam altă alternativă decît să pierd şi atunci m-ar fi găsit oriunde m-aş fi ascuns. Pe vremea aceea nu ştiam ce ştiu acum, aşa că trebuia să rezist.

Problemele de la birou au devenit de notoritate publică. Toată lumea începuse să spună că Charlie avusese dreptate să renunţe la afacere şi să plece. Ziceau că prevăzuse ce va urma. Se zvonise că eram fiul unui bogătaş din America, obligat să plece din ţară. Nu-mi păsa de bîrfele lor, pentru că nu mi le trîntea nimeni în faţă. Eram furios pe Charlie, pentru că mă înşelase. Ar fi trebuit să-l oblig să rămînă.

Abia după plecarea lui mi-am dat seama că n-avusese nici o legătură cu mine. După ce mă vizitase atunci, la hotel, nu-l mai văzusem. Nici măcar nu trecuse să-şi ia rămas bun. Îmi trimisese un mesaj. Îl scrisese pe coperta unui caiet de notiţe folosit.

Vino şi ia-ţi locul în primire, Perotti, spunea mesajul.

Preciza că plecarea lui nu se datora atitudinii mele. Localnicii îl sfătuiseră că era timpul să se retragă. Nu ştiam la ce dracu' se referea. Am încercat să văd ce ar putea să însemne, dar n-am reuşit.

Dar în perioada aceea n-aveam timp de investigaţii. Căutam o soluţie să ies din încurcătură. Banii se duceau curînd şi ajungeam în situaţia să nu pot achita facturile fără ajutorul New York-ului. Charlie mi-a scris unde stătea în Jamaica. Voia să-i dau banii care i se cuveneau, dar nu mă simţeam dator. Cel puţin cît afacerile pe care mi le lăsase mergeau atît de prost. Şi, în afară de asta, cînd îi datorezi bani cuiva, ai garanţia că o să păstreze mereu legătura cu tine.

Îl ţinusem pe Paco filipinezul departe de Bangkok, pînă găseam o cale de a-l aduce înapoi fără să trezească suspiciuni. Dacă ar fi lucrat cu noi atunci cînd

totul se ducea de rîpă, ar fi fost lovitura finală. Oricare din prietenii lui Charlie văzu în compania mea ar fi fost tratat ca un lepros. Aveam nevoie de el mai mult ca oricînd. Ar fi ştiut ce sfat să ne dea. În disperarea care mă cuprinsese, începusem să cred că avusese dreptate cînd îmi sugerase să-l lichidăm pe Charlie şi să-l lăsăm să apară ca un salvator al celorlalţi. Pe vremea aceea eram tînăr şi credeam că le ştiu pe toate. Dar oricum, afacerea era afacere şi nu voiam să mă dau bătut. Problemele care mi le crease, mă făceau să-l respect şi mai mult. Dar mă gîndeam mereu la Paco. Pe urmă, într-o zi, nemernicul a apărut din proprie iniţiativă. Stăteam în biroul lui Charlie cînd a intrat îmbrăcat ca un vînzător de cravate, zîmbind greţos.

– Te-a văzut cineva?

– Nu înţeleg.

– Am probleme cu ticăloşii ăştia. Nu vor să coopereze.

– Nu cîştigi bani?

– Cred că glumeşti. Am pierdut o groază de bani.

– De ce? Domnului Charlie îi mergea bine.

– Oamenii lui nu vor să se mişte.

– Acum or să se mişte, domnule Vincent. Or să joace cum vrei.

– Şi cum crezi că o să-i urneşti din loc?

– Îmi spui ce să fac şi eu le spun lor.

– Dacă află că eşti aici, or să te ucidă, Paco.

– Cine să mă ucidă, domnule Vincent? Nişte funcţionari?

– Au prieteni. Tipi duri de la piaţa de peşte. Prietenii lui Nappaporn.

– Nappaporn este de partea mea.

– A ta? Eşti nebun! N-am aranjat nimic pentru tine. Ar fi trebuit să aştepţi. Mai bine pleacă înainte să te vadă cineva.

– M-au văzut, domnule Vincent. M-au văzut şi m-au întîmpinat cu braţele deschise.

– Ce dracu' vrei să spui?

– Domnul Charlie a vrut să vin. Le-a scris oamenilor săi şi lui Nappaporn. I-a rugat să mă considere prietenul lui, să se poarte cu mine la fel cum se purtau cu el. Dacă vorbeşti cu mine, eu o să discut cu ei şi o să mă asculte.

– Minţi.

– Nu mint.

– Atunci eşti nebun.

– Încearcă şi vei vedea.

N-aveam nimic de pierdut. Pe de o parte, doream să dea greş, ca să-i dovedesc că se înşelase. Aş fi avut un motiv să scap de el pentru totdeauna. Dar a avut dreptate. La o săptămînă de la venirea lui, totul a început să meargă ca pe roate.

Aşa a început operaţiunea noastră în Orient. Acum i se spune Orientul Îndepărtat, dar pentru mine este foarte aproape. Am petrecut atîţia ani acolo şi am deschis noi drumuri pentru familie. Sigur, n-am rămas pînă au apărut computerele şi băieţii isteţi, dar am contribuit la progresul economic al acelei părţi a lumii.

Am lucrat cu Paco filipinezul şi cu oamenii lui Charlie. Pînă la urmă m-au acceptat şi am devenit unul de-ai lor.

S-au produs şi schimbări, dar nu la Bangkok. La doi ani după întoarcerea lui Paco, bătrînul, primul meu şef, Don Antonio, a murit. Fraţii de-abia aşteptau să scape de el ca să se separe. Era în joc onoarea familiei. Dar,

după moartea lui, această onoare se ştirbise. Familia s-a scindat în două şi şi-au împărţit operaţiunile de la New York şi din Europa. Era o familie mică şi în plan internaţional nu prea valoram mare lucru. Nu ştiu dacă auzise cineva de noi, dar ne aflam acolo şi ne descurcam. Chiar şi după scindare.

Culmea era că singura lor proprietate comună eram eu şi operaţiunea pe care le-o aranjasem în Orient. Şi pentru că nu vorbeau unii cu alţii decît la botezuri, nunţi şi înmormîntări, eram singurul care discutam cu amîndoi fraţii. Unicul în care aveau încredere. Mai tîrziu, am devenit o persoană foarte importantă, dar văd că iar o iau înainte. La bătrîneţe, preferi să te gîndeşti la lucrurile bune care ţi s-au întîmplat.

Locul acesta este o trufanda şi Nellie Brown mă fascina. Ieri ne-am văzut. M-am întîlnit şi cu Charlie. I-am promis că o să-i aranjez să-l vadă, dar nu ştiu dacă ar fi înţelept după toţi aceşti ani. Acum face parte din altă lume. Dar sper s-o revăd înainte să plec. Portarul o să-mi spună unde şi cînd este. Cannes-ul este un oraş mic.

Recepţionerul mi-a spus să mă pregătesc. Limuzina a sosit şi dacă vreau să ajung la San Remo pînă la ora trei, ar trebui să mă grăbesc. N-am mai fost la o înmormîntare de cînd unul dintre fraţi a trecut pe lumea cealaltă, acum cinci ani. A fost o ceremonie ca-n filme. Şirul de limuzine s-a întins pe cîţiva kilometri. A plouat cu flori, mesaje şi poliţie. Tipul era mai tînăr ca mine, dar bea, fuma şi umbla după femei, aşa că l-a lăsat inima pînă la urmă. N-ar fi trebuit să moară în patul lui

după cîte făcuse, dar aşa este viaţa. Fiul lui a preluat afacerile. Ne înţelegem bine. Îmi spune unchiul Vincent.

Înmormîntarea aceea nu m-a impresionat. Se spune că asemenea evenimente îţi amintesc de propriul sfîrşit, dar eu n-am simţit nimic.

CARTEA A TREIA

48

Nu m-am gîndit că o să scriu vreodată un jurnal. Nu mi-am imaginat că va fi povestea vieţii soţului meu. Au apărut multe articole despre cartea lui în ziarele locale. Am povestit cum a venit din Palestina, fără un ban în buzunar şi a ajuns milionar. Uneori îi citesc din ziare, dar dă din mînă indiferent. Prostii, spune el. A fost un vis, o aventură. Şi nu s-a terminat încă. N-a avut de gînd să vină în Jamaica. Voia să ajungă în America. Ne-am amuzat întotdeauna cînd ne povestea. Îl întrebam: „De ce nu pleci în America? Imită-i pe bătrînii aceia de la cafeneaua lui Abu Hanna". Iar el îmi răspundea că nu-i mai trebuie să se ducă, pentru că mă are pe mine, care valorez cît zece Americi.

Aceste însemnări redau gîndurile şi sentimentele unui om pe nume Sam Baker. Un om care a orbit la jumătatea vieţii. Nu am avut prea multe de scris. Dragul meu Sam este scump la vorbă.

Un prieten de-al meu, care este de asemenea medicul lui, mi-a sugerat să discut cu Sam şi să aştern pe hîrtie gîndurile şi sentimentele lui. În felul acesta vom vedea dacă depresiunea nervoasă care-l cuprinsese cu ani în urmă dă semne să-şi facă din nou apariţia.

La început m-am opus. M-am gîndit că m-aş infiltra în sufletul lui, i-aş trăda cele mai intime emoţii pe care mi le împărtăşeşte numai mie. Pe urmă, doctorul m-a sfătuit să-i cer permisiunea lui Sam. Să-l încurajez să participe la viaţă. Dacă am discuta liber despre zilele, gîndurile şi sentimentele lui, l-aş ajuta să se cunoască mai bine.

Doctorul a recunoscut că era o terapie neobişnuită, care nu mai fusese încercată pînă atunci, din cîte ştia. Cel puţin nu ştiinţific.

Sam avea un prieten foarte apropiat. Se cunoscuseră la Hong Kong, cu ani în urmă, cînd soţul meu îşi pierduse vederea. Îi venea uşor să discute despre el şi medicul mi-a spus să fie principalul nostru subiect de discuţie. Nu era prea uşor, pentru că prietenul lui locuia în Orient şi nu puteam vorbi decît despre scrisorile lui. Dar acum, cînd Charles Paget-Brown, omul din Bangkok, cum îi spun eu, se află aici, pe insulă, soţul meu poate discuta cu el în voie şi-mi dă ocazia să-i studiez pe amîndoi. Au trecut cîţiva ani de cînd s-a stabilit în Jamaica şi am destule de povestit. Aceste însemnări nu sînt numai ale mele, ci şi ale lui Sam. Mai întîi vorbim, pe urmă scriu, îi citesc şi-i ascult comentariile. La început ştergeam ce nu-i plăcea, dar apoi l-am întrebat dacă-l deranja să-mi păstrez gîndurile intacte, chiar dacă sînt diferite de ale lui. Sam mi-a răspuns că gîndurile mele îmi aparţineau şi trebuiau să apară ca atare în însemnări.

Familia mea provine din Orientul Mijlociu. La fel ca aceea a lui Sam. Şi ei au visat o viaţă mai bună şi au găsit-o. Bunicul era negustor stradal. Avea acelaşi accent ca Sam. Eu sînt newyorkeză get-beget, dar tata păstrase multe din obiceiurile ţării de baştină. Îi plăcea mîncarea libaneză, tradiţiile şi dorea să fie capul familiei. Îl îndrăgea pe Sam şi s-a bucurat ca un copil cînd a aflat că mă căsătoresc cu el. Eram atît de diferiţi

cînd ne-am cunoscut şi am rămas la fel, pînă acum. N-a fost uşor întotdeauna. Cînd am venit pe această insulă frumoasă, eram o puştoaică. Eram independentă şi răsfăţată. Aveam o mulţime de preocupări şi îmi lipsea agitaţia marelui oraş. Îmi plăceau teatrele şi muzeele. Societatea jamaicană era foarte britanică şi nu cunoşteam obiceiurile locale. Am înţeles trecutul soţului meu şi am încercat să mă revolt împotriva tradiţiilor lui, la fel cum făcuse şi tata. Dar n-am reuşit şi am rămas alături de el pentru că îl iubesc. Sam a fost şi va fi întotdeauna cel mai minunat bărbat din lume. Este bun, atent şi cu toate că îşi impunea punctul de vedere, îmi dădea libertatea de care aveam nevoie.

Nu mai sîntem tineri. Fiul nostru Richard a plecat din casa părintească. Pe mine m-a absorbit rutina vieţii sociale, iar Sam îşi vede de afaceri sau se duce la club. În ultimii ani exista marele pericol să ne înstrăinăm, dar n-o să se întîmple niciodată. Aceste discuţii terapeutice ne-au învigorat căsnicia. Am învăţat din nou să discutăm unul cu altul. Ne-au apropiat. Oceanul care ne despărţea cînd ne-am cunoscut prima oară s-a transformat într-un lac, iar acum nu mai este decît un firicel de apă. Însemnările din jurnal m-au ajutat să-i arăt lui Sam ce fel de om este. Poate că faptul acesta o să-l susţină moral şi o să-l ferească de altă criză depresivă.

Mi-a venit foarte greu cînd a avut acea cădere nervoasă. A fost o adevărată tortură să-l vezi pe omul iubit chinuindu-se atît. Poate că moartea mamei lui a fost cauza. S-a simţit vinovat. Sam a fost un copil nelegitim şi de aceea mama lui n-a putut niciodată să se mărite şi să ducă o viaţă normală. Şi soţul meu era măcinat de remuşcări, deşi n-avea nici o vină. Soacra mea n-avea prieteni şi nu a învăţat niciodată englezeşte. Sam era foarte legat de ea. Deşi nu ieşea niciodată din casă şi stătea în apartamentul de la ultimul etaj, se ducea zilnic s-o vadă. Îi vorbea, dar nu-i răspundea. Cînd a murit, a

suferit foarte mult şi după cîteva luni a cedat nervos.

Ar mai fi şi motivul plecării lui Sam din satul natal. Mă bucur că a plecat; altfel nu ne-am mai fi întîlnit niciodată. Sînt sigură că ascunde ceva, dar am răbdare. Pînă la urmă o să-mi spună.

Sigur, ar putea fi încă o cauză. Fiul nostru Richard.

La puţin timp după moartea mamei lui Sam, Richard l-a sunat şi i-a spus că o să intre în politică. Sam şi-a dorit întotdeauna ca fiul nostru să preia afacerile şi a fost şocat cînd a aflat de hotărîrea lui. Doctorul crede că şi acest fapt ar fi putut să-i declanşeze căderea nervoasă. Oricum, n-o să ştiu niciodată. Important este să nu se mai repete.

Sam se transformase peste noapte dintr-un om energic, bun şi atent într-un tip letargic şi indiferent. Nu-i mai păsa de muncă, de viaţă sau de familie. Nu-l interesa nimic. Stătea toată ziua în pat şi refuza să vorbească. N-aveam cum să-l ajutăm, nu voia nimic, de la nimeni. Sigur şi eu mă simţeam vinovată. Pînă la urmă am reuşit să aduc doctorul să-l vadă. Dar nu vreau să vorbesc despre asta acum. Sînt sigură că n-o să se mai întîmple. Mai ales acum cînd îl are alături pe omul din Bangkok.

Hotărîrea lui Charlie de a-şi vinde compania şi a se stabili în Jamaica a fost o binecuvîntare pentru soţul meu. Charlie este un om inventiv şi plin de o uimitoare energie pentru vîrsta lui. Avea peste patruzeci de ani cînd a venit şi dusese o viaţă aventuroasă. Nu prea ştiam multe despre el.

Atunci, la Hong Kong, nu-mi ardea să-l cunosc. Mă trezisem deodată cu un soţ orb, într-un spaţiu necunoscut, departe de casă. În loc să mă ocup de Sam, a trebuit să-l las pe mîna lui Charlie, pentru că aşa dorea el. A insistat cu încăpăţînare să-şi petreacă tot timpul în compania englezului. Noaptea eram împreună şi nu

mi-am dat seama ce-l măcina pentru că se comporta normal. Nu-mi plăcea că erau mereu împreună. Cînd Sam a început să-şi revină, am devenit geloasă, dar mă înşelasem. Azi ştiu că aveam încredere în Charlie, în generozitatea şi compasiunea lui. Am fost încîntată că Sam a putut să-i ofere ceva pe această insulă. Era o răsplată modestă pentru faptul că-i salvase viaţa soţului meu. La început, Charles a dat tot ce putea, dezinteresat. De aceea le-am încurajat întotdeauna prietenia şi o să-l iubesc ca pe un frate. Sigur ne mai certăm şi acum în privinţa motivelor venirii lui Charles. Eu spun că a avut probleme în Orient şi Sam mă contrazice. Eu insist că a fost forţat de împrejurări şi el nici nu vrea să audă. Dar am răbdare. Doar timpul va arăta cine are dreptate. Vom aştepta şi vom vedea.

Oricum, indiferent ce l-a adus pe Charlie, Sam era cel mai mîndru om din Jamaica cînd l-a prezentat consiliului de conducere. Bineînţeles, au fost invidioşi. Lucrau de ani de zile cu Sam şi nu puteau accepta un străin fără să pună întrebări. Mai ales că soţul meu l-a pus în fruntea companiei. Bănuiesc că au întreprins cercetări pe cont propriu în privinţa anilor de război şi perioadei petrecute în Orient. Şi n-au aflat lucruri prea bune.

Au circulat diverse zvonuri despre el în primele săptămîni. Se spunea că este un traficant, un tîlhar, care a încălcat legile în toate ţările Orientului. Că avea multe neveste şi o droaie de copii, înşiraţi peste tot în zona Mării Chinei de Sud. Că era dator în multe locuri şi venise fără un ban în buzunar.

Poate că zvonurile acelea m-au influenţat şi pe mine.

În societate a repurtat un mare succes. Bîrfa este un element imporant în viaţa socială de aici, ca în orice comunitate mică. Kingston era un oraş foarte britanic

pe vremea aceea. Duceam lipsă de eroi. Misterul legat de trecutul lui Charlie, aventurile din timpul războiului şi mai ales poveştile care circulau în legătură cu femeile l-au făcut un oaspete extrem de preţuit la toate petrecerile. Cel mai nostim este că n-a confirmat, dar nici n-a negat vreodată aceste zvonuri.

Zîmbea fermecător şi schimba subiectul. Dacă fusese erou de război, nu se lăudase niciodată. Dar oamenilor le plăcea să-l invite.

A fost primit în cele mai importante cluburi din Kingston. Era interesant, arătos, puternic şi mai ales era englez. Cînd îl ascultai vorbind, ai fi crezut că nu plecase niciodată de la domeniul lui. Nu ştia nimeni unde era, dar discutau toţi despre el.

Soţia lui, Rose, a devenit stîlpul societăţii englezeşti. S-a băgat în toate comitetele de caritate şi muncea cu dăruire. La vremea aceea, cu cîţiva ani înainte de declararea independenţei Jamaicăi, erau o mulţime de englezi pe insulă. O cunoscusem foarte puţin, pentru că la Hong Kong mă preocupau alte probleme. Căutam magazine de antichităţi. Vizitam obiectivele turistice şi mă plimbam cu fiul meu. Trebuia să-mi găsesc o preocupare, dacă Sam nu avea nevoie de mine. Stătea tot timpul cu Charles. Locuiau la Bangkok şi o chemase să ne vedem. După aceea, ne-am trimis felicitări de Crăciun şi de zilele de naştere, dar nimic mai mult. Charlie o pomenea doar în trecere în lungile lor scrisori. M-am gîndit că nu se înţelegea prea bine cu soţia lui, dar Sam m-a contrazis. Însă, cînd au sosit în Jamaica, păreau fericiţi unul cu altul.

La birou, îl bîrfeau fără jenă. Dar, în curînd şi-au dat seama că Sam n-o să plece urechea la intrigile lor. Oamenii lui credau că Charlie îl vrăjise. Se zvonea că împrumutase bani de la el şi-l şantaja. Sigur, noi ne amuzam. Sam spunea că o să le treacă după ce or să

vadă ce capabil era Charlie. De fapt, nimeni nu se îndoia de competenţa lui. Toţi îl considerau o forţă. La nici două luni de la venirea lui, a propus un plan care urma să aducă o groază de bani pentru toţi.

Sam se agita cînd rămîneam între patru ochi. Spunea că nu era prea sigur de ideile lui Charlie. Cel puţin nu deocamdată.

– Atunci de ce nu-l opreşti?

– I-am dat cuvîntul meu de onoare. Poate să facă tot ce crede de cuviinţă.

– Ai încredere în el, Sam?

– Bineînţeles.

– Atunci nu te mai îngrijora atît.

– În fond cel mai rău lucru care ni se poate întîmpla este să pierdem nişte bani.

– Ce vrea să facem?

– Să formăm o companie comercială. Să aducem aparate de aer condiţionat din Statele Unite şi să le vindem. Nu numai pentru hotelurile noastre.

– Mi se pare o idee grozavă.

– Şi mie. Dar nu seamănă cu importul de alimente la care mă pricep. Nu m-am implicat niciodată într-o mişcare internaţională de mare amploare. Nu înţeleg mecanismele.

– Atunci nu te implica.

– Trebuie. Charlie nu se pricepe decît la afaceri internaţionale. L-am rugat să vină aici. Trebuie să-i dau o şansă.

– Înţeleg.

– Acest echipament este ceva nou. Ai nevoie de un sistem întreg de organizare, care cuprinde atelier de reparaţii, piese de schimb, magazii, agenţi comerciali profilaţi pe produs. N-am mai făcut afaceri de acest gen. Producătorii insistă să plătim în avans.

– Ai bani?

– Nu. Dar Charles vrea să apelăm la bănci.

– Or să te crediteze?

– Bineînţeles. Charlie a luat legătura cu toţi bancherii. Se bat între ei să ne servească.

– Atunci care este problema?

– Eşti naivă, Jean. Doar ştii că n-am împrumutat niciodată bani. Am trăit din ce-am cîştigat.

– Ceilalţi ce spun?

– Că Charles este nebun.

– Şi tu ce părere ai?

– Nu este nebun.

– Ce ai de gînd, Sam?

– Să-l las. I-am dat cuvîntul meu înainte să vină aici. I-am promis că o să-i dau mînă liberă.

– Atunci n-ai de ales, Sam.

– Ai dreptate.

– Ce rost are să mai discutăm?

– Pentru că aşa a spus doctorul.

– Da, Sam, aşa ne-a sfătuit.

– De aceea discutăm.

Sam a avut dreptate să-i dea mînă liberă lui Charlie. În şase luni, profitul realizat s-a ridicat la o zecime din venitul total adus de hoteluri. Peste un an, compania comercială înfiinţată de Charles a realizat un sfert din venit.

Şi pe urmă s-a întîmplat ceva ciudat. Sam ar fi trebuit să se aştepte, dar mi-a mărturisit că a fost o surpriză şi pentru el. După patru ani, cînd Charlie ne sporise veniturile cu o treime din profitul total, Charles a cerut să fie înlocuit. A spus că era nevoie de prospături. Va căuta chiar el pe cineva tînăr.

Sam era uluit şi derutat. Nu înţelegea de ce Charles nu mai voia să conducă afacerea concepută de el.

Eu una credeam că prietenul nostru Charlie se plictisise pur şi simplu.

Poate voia să cîştige ceva bani şi pentru el. Eram

fiica unui negustor şi mă căsătorisem cu altul. Nu mi s-a părut niciodată că Charlie era genul care să lucreze în slujba altora tot restul vieţii.

49

S-a uitat de zeci de ori la cartea ilustrată. Vechiul Hong Kong pe care-l cunoştea atît de bine fusese înlocuit de clădiri noi, înalte. Scrisul, stilul şi tonul îi erau familiare. Atît de familiare încît avea senzaţia că-i auzea vocea.

Domnul Charlie,

Viaţa este bună la Bangkok. Toţi prietenii sînt bine. Cîştigă o groază de bani şi n-au pe ce să-i cheltuiască. Încearcă să joace în cazinourile din Macao, dar cîştigă mereu. Mai întîi o să mă duc la New York. Pe urmă o să vin în Jamaica. Dacă trebuie, o să-mi cumpăr viza de America.

Paco

Chiar dacă n-ar şti la cine să apeleze, tot ar găsi o cale să ajungă pe insulă. Şi venea exact la momentul potrivit.

Rose şi-a ridicat ochii din ziar şi i-a văzut faţa amuzată.

– Ce ţi se pare atît de nostim?

– Paco o să ne viziteze.

– Paco filipinezul?

– Da, chiar el.

– Serios? Şi ai de gînd să-l primeşti?

– Bineînţeles.
– Ce-or să spună oamenii?
– Nu înţeleg.
– Aici nu sîntem la Bangkok, Charles. Trebuie să fii atent cu cine umbli.
– Nu-mi pasă. Sînt bucuros să fiu văzut cu el oriunde.
– Dacă se îmbracă la fel ca înainte, n-or să-l primească în nici un hotel.
– Nu uita că sînt directorul celei mai mari reţele hoteliere de pe insulă.
– Şi o să-l cazezi la unul din ele?
– Sigur. Dacă nu cumva preferi să-l găzduim la noi acasă.
– De ce vine?
– Să ne vadă.
– O să lucrezi din nou cu el?
– Acum mă ocup de alte afaceri, Rose.
– Slavă Domnului!
– Da.
– Spune-i mai bine că s-a terminat cu trecutul.
– Cum adică?
– Cu celălalt stil de viaţă... Cu contrabanda, ştii tu...
– Da, ştie şi el.
– Atunci, dacă nu vine pentru afaceri, ce vrea?
– Probabil că s-a plictisit, bietul de el.
– Să nu-mi spu că şi tu te-ai plictisit.
– N-o să-ţi spun.

Servitorul umplu ceaşca de cafea. Ba m-am plictisit, se gîndi Charles. Şi dacă te plictiseai de ce făceai, nu mai aveai succes.

– Mă gîndesc să intru în afaceri cu grupul *Keymanar*.
– Adică să investeşti în cursele de cai?
– Da.
– Nu. Costă scump.

– De ce, sîntem săraci?

– Nu, nu săraci... dar nici bogaţi.

– Nu înţeleg.

– Nu mai fac afaceri pe cont propriu, Rose. Primesc un salariu bun, dar nu este acelaşi lucru.

– Şi ce s-a întîmplat cu tot ce aveam?

– Cu ce anume?

– Cu banii noştri... ai tăi.

– I-am pierdut, Rose. I-am pierdut cînd a trebuit să fug din Bangkok... Ce mai rămăsese am lăsat pe mesele cazinourilor din Macao.

– Nu mi-ai spus niciodată de ce... Ani de zile am crezut că ai plecat pentru că eram fericită acolo. Înseamnă că ai avut alt motiv, nu?

– Bineînţeles. Atunci, la Bangkok am încercat să discut cu tine.

– Da, ar fi trebuit să te ascult. Este vina mea.

– Nu, draga mea, eu sînt singurul vinovat. Eu am pierdut totul, nu tu.

– Trebuia măcar să te ascult.

– N-ar fi contat, oricum.

– Poate te-aş fi sfătuit...

– Nu, mă afundasem prea adînc. N-ar fi putut să mă ajute nimeni, cu nimic.

– Sper că n-o să mai faci afaceri cu Paco.

– Probabil că nu. Deşi n-ar fi o idee rea.

– Eşti nebun de legat.

– Cu el am cîştigat întotdeauna.

– Stăm atît de rău?

– Nu chiar.

– Sîntem săraci?

– Da, într-un fel se poate spune şi asta.

– Casa aceasta este a noastră?

– Bineînţeles. Am cumpărat-o aproape cu ultimii bani.

– Şi restul?

– Am investit în *St. Hilda's* din Brownstown.
– Este o şcoală bună. Robertei îi place foarte mult.
– Da, sigur, dar costă scump.
– Şi iacht-ul? N-ai putea să-l vinzi?
– Este singurul lux pe care mi l-am permis. Aş înnebuni dacă n-aş ieşi pe mare din cînd în cînd. Şi ce-ar spune prietenii tăi snobi dacă n-am avea o ambarcaţiune? Ar trebui să ne retragem din clubul de yachting, nu?
– Nu poţi să apelezi la Sam?
– Bineînţeles că nu în privinţa banilor.
– De ce?
– S-ar simţi vinovat.
– Şi ce dacă?
– Cînd te simţi vinovat faţă de oamenii care lucrează pentru tine, îi îndepărtezi.
– Nu înţeleg.
– Nimic nu este mai agasant decît propria conştiinţă. Cînd te irită cineva din compania ta, te simţi stînjenit în preajma lui. Chiar dacă nu-i vina ta. Sam crede că am venit aici pentru el, plin de bani. Dacă ar afla adevărul, s-ar simţi vinovat.
– Poate că ai dreptate. Poate... Dar Sam este un altfel de om.
– I-am creat deja destule probleme cu consiliul de administraţie... M-a pus în fruntea tuturor, fără să întrebe pe nimeni.
– Normal... doar ai venit pentru el.
– N-am venit pentru el. M-am refugiat.
– Este pentru prima oară cînd mi-o spui.
– Pentru că este prima oară cînd discutăm.
– Ai de gînd să-mi explici ce s-a întîmplat?
– Da, într-o zi.
– De ce nu azi după-amiază?
– Trebuie să mă duc la club, la un joc de poker.
– Urăşti clubul.
– Aşa este.

– Atunci de ce te-ai mai înscris?

– Pentru că se aşteptau toţi s-o fac.

– Credeam că nu-ţi pasă de părerea celorlalţi. Ai făcut întotdeauna ce-ai vrut, fără să ţii seama de convenienţele sociale.

– Acum ţin seama.

– De ce?

– Nu sînt suficient de bogat să le ignor.

– Ce ai de gînd, Charles?

– O să caut ceva.

Şi căuta într-adevăr. Dar, din păcate, noul lor cerc de prieteni era prea respectabil. Firme cu tradiţie. Plantaţii de zahăr, case mari, petreceri. Educaţie britanică. Lege şi ordine britanică. Jamaica era un paradis pentru milionari, fiindcă impozitele erau mici şi mediul politic sigur. Nu se întrevedea nici o aventură. Poate că îi scăpa ceva, dar venea Paco şi era sigur că va găsi ceva interesant. Acum viaţa lui devenise atît de monotonă!

Îşi petrecea zilele într-un birou civilizat, cu o secretară civilizată, care-i zîmbea şi-i oferea proverbiala cafea *Blue Mountain.* Furnizorii trimiteau marfa la timp şi clienţii plăteau cu promptitudine. După-amiezele şi weekend-urile era la club, cu oameni liniştiţi. Existau cluburi de tenis, de yachting, de curse de cai, de poker. Se organizau excursii la ţară, vizite la plantaţii de zahăr. Călătorii pe coasta de nord. Toţi erau aşezaţi şi liniştiţi. Nu aveai ce cusur să le găseşti. Unii erau englezi; alţii proveneau din vechi familii care se îmbogăţiseră pe insulă. Le plăcea muzica, dansul, mîncarea bună. Era o societate exclusivistă, care îl acceptase. Oamenii cu care făcea afaceri mergeau la pescuit cu el, iar soţiile lor jucau cărţi cu Rose. Acum, după ce fusese acceptat, nu mai avea nici un haz. Putea să sugereze şi să ofere orice pentru că erau de acord. Îl considerau unul de-al lor. Tînjea să încheie o tranzacţie riscantă.

La început, s-a amuzat. Planaseră unele suspiciuni asupra lui. Se zvoneau diverse poveşti, unii încercaseră să-l discrediteze, iar la adunările consiliului de administraţie votaseră împotriva ideilor lui. Atitudinea aceasta îl stimulase pentru că îl obligase să-şi folosească creierul, să găsească o cale să-i convingă. Şi îi convinsese. Îl susţinuseră şi nu avusese nevoie de votul lui Sam, care era mereu alături de el.

Era o societate conservatoare foarte britanică. Oamenii îşi trimiteau copiii la şcoli şi universităţi în Anglia. Se discuta numai în lire sterline sub cerul tropical. Era greu să impui noi idei, dar el reuşise. Şi acum, după ce avusese succes, vedea acelaşi club şi aceleaşi feţe. Din fericire, avea yacht-ul. Era o ambarcaţiune frumoasă, cu o punte spaţioasă. Dar bea prea mult şi nu avea timp să exploreze coasta. Îi plăcea să pescuiască, dar week-end-urile i se păreau prea scurte. Rose se distra bine. Kingston-ul era un mare club britanic, pe gusul ei.

Acum se afla acolo unde îi spusese să trăiască tînărul acela. Lîngă oamenii lui, în religia lui. Dar nu era fericit. Îi lipsea ceva. Da, Paco o să fie benefic pentru el. O să sesizeze punctele întunecate, de cum o să debarce. Ticălosul mirosea de departe o afacere. Trebuia să cîştige, dar nu era numai asta. Se săturase de munca aceasta. Se simţea mort pe jumătate, plictisit. Nu-l aştepta decît biroul cu teancuri de hîrtii care trebuiau să fie semnate. Clubul. Oamenii aceia drăguţi. Conversaţiile de la prînz presărate de bîrfe nevinovate. Drumul cu maşina spre casă.

S-a ridicat şi s-a apropiat de soţia lui. A sărutat-o pe obraz şi a ieşit din casă.

S-a urcat în maşină şi a pornit motorul. Afară, peste gardul ornamental, un ibiscus îşi revărsa florile roşii pînă aproape de asfalt. Îi amintea de micuţa plantă în ghiveci atîrnată de Nappaporn la poartă ori de cîte ori venea el. Pe moment, l-a cuprins o dorinţă inexplicabilă

s-o vadă. Să-i vorbească. Să-i asculte sfatul. Să traverseze oraşul cu maşina pînă la casa ei de pe malul rîului. Avea halucinaţii. Nappaporn era departe. De partea cealaltă a lumii. Cînd intră în traficul lent, Charles se lăsă în voia visurilor. În vis îţi permiteai orice. Să te întorci în trecut. Să retrăieşti vremurile demult apuse. Să zbori. Să fii unde şi cine vrei.

Filipinezul îi scrisese să-şi anunţe vizita. O să se întîmple ceva ca de obicei cînd era vorbă de Paco. La fel ca la Hong Kong, înainte de război. Paco declanşase totul. Paco era prietenul lui Nappoporn. Cu gîndul la el îşi amintise de femeia iubită, de visul ei. Deşi nu era un vis. Trăiseră cu adevărat împreună. Pînă acum devenise probabil cea mai bogată femeie din Bangkok. Nu se gîndise demult la ea. Ca şi cînd ar fi făcut parte din lumea şi viaţa altcuiva.

Fiica ei, Nellie, era mare acum. De aceeaşi vîrstă cu Roberta sau chiar mai mare. Nu-şi mai amintea. Dar nu avea de ce să se îngrijoreze. Cel puţin nu în privinţa fetei. Nappaporn era o femeie prudentă. Dacă ar fi rămas lîngă ele, ar fi murit de foame, sau chiar mai rău. Deocamdată nu era bun de nimic. Îl părăsise norocul. Bine că o lăsase pe Nappoporn să se descurce singură. Poate că Paco o să-i aducă înapoi norocul. Nu, nu. Luase o hotărîre înţeleaptă. Undeva, departe, se afla o parte din el. O parte de care era mai bine să uite. Tînărul birmanez le făcuse tuturor un mare serviciu. Femeia şi fiica ei o duceau mai bine fără el.

50

Dacă află mama, moare. Nina mi-a promis că n-o să mă recunoască nimeni, pentru că o să-mi acopăr faţa cu un văl. Acasă n-am cui să-mi deschid inima. Nu

m-am hotărît ce să fac. Nina mă îndeamnă tot timpul. Spune că o să am mare succes şi o să cîştig o groază de bani.

Pe Nina o interesează numai banii. Şi cîştigă mulţi, dar îi risipeşte repede. Nu ştiam pe ce şi mă temeam s-o întreb. Nu mai sîntem atît de apropiate. Sigur, vorbim, rîdem, glumim, dar ştiu că ne prefacem amîndouă.

Nu înţeleg de ce prietenia noastră s-a schimbat atît de mult. Poate din cauza Ninei. Sau a mamei ei. Eram bune prietene. Avea răbdare şi puteai discuta cu ea. Cînd tatăl Ninei s-a mutat la Hong Kong, veneam aproape zilnic în casa lor. Erau destul de izolaţi. Mai ales mama Ninei. Ajunsesem să stau mai mult cu ei decît la mine acasă. Pe mama n-o deranja pentru că vedea că sînt fericită. Dimpotrivă, cînd am avut necazuri cu mama Ninei, a încercat să discute cu ea.

Nu vreau să mă gîndesc la momentele acelea. Sînt mult prea dureroase.

Uneori mi se pare trist că trebuie să creştem. Nina are optsprezece ani şi eu şaptesprezece şi jumătate, dar prietena mea spune că ar trebui s-o fac, pentru că păream mai mare. Oamenii cu care lucrează sînt bogaţi. Vin s-o ia de la şcoală cu maşini americane, îi dau bani să se ducă la cinema, să-şi cumpere haine şi nu munceşte mai mult de cîteva ore pe săptămînă. Spune că şi eu m-aş descurca grozav.

Acum cîteva săptămîni, cînd mi-a arătat prima oară ilustratele, am rîs. Am crezut că le-a cumpărat de la un magazin de obiecte sexy. Mai văzusem ceva asemănător cînd eram mai mică. Unele fete le luau de la fraţii lor şi căscam gura împreună. Odată ne-a prins o profesoară şi am fost exmatriculată două zile. I-au trimis mamei un bileţel. Dar ea nu ştie englezeşte, aşa că i-am spus că este un certificat trimestrial şi am pus-o să-l semneze. M-am mirat să văd ce uşor era să mint. Pe urmă însă m-a mustrat conştiinţa şi am jurat că n-o să

mai fac aşa ceva.

Ilustrata Ninei era la fel. M-am uitat la ea şi i-am dat-o imediat înapoi. Pe urmă mi-a arătat-o din nou şi am recunoscut-o. Înfăţişa poza Ninei, goală puşcă. I se vedea capul tuns scurt. Faţa era întunecată, dar se distingea destul de bine şi nu mi-a plăcut ce am văzut. Zîmbea, dar nu era zîmbetul unei fete, ci al unei femei triste. Parcă te implora sau îţi oferea ceva. Nina m-a întrebat cum mi se părea, dar eram prea şocată să-i răspund. Pe urmă a sunat clopoţelul şi a trebuit să revenim în clasă.

În ziua aceea ne-am întors acasă împreună. Mama Ninei nu mai venea s-o ia. Iar servitoarea mea venea numai cînd voiam eu. O plăteam şi-i spuneam să mă lase în pace. Mama nu afla niciodată unde mă duceam şi cu cine. Am pornit-o pe drum şi am vorbit.

– Ce zici?

– Aş prefera să schimbăm subiectul.

– Cîştig mulţi bani.

– Nu suport pozele sexy.

– Nu este o poză sexy. Este artă.

– Cine ţi-a spus aşa ceva?

– Tipul care m-a fotografiat. Spune că acesta este doar începutul.

– Sînt convinsă. Pe urmă o să-ţi ceară să-ţi vinzi trupul.

– Eşti nebună, Nellie.

– Nu vreau să mai discutăm despre asta.

– Nu-ţi doreşti să fii actriţă?

– Ba da.

– Să devii celebră?

– Ba da.

– Şi cum crezi că o să reuşeşti?

– În orice caz nu pozînd goală.

– Te înşeli. Sînt foarte apreciată. O să fiu celebră.

– Cum?

– Aceste cărţi ilustrate sînt cumpărate de turişti. Dar cele mai multe se vînd la New York oamenilor cărora le plac trupurile perfecte. Poate o să le vadă cineva de la Hollywood, o să se intereseze cine sînt şi o să mă cheme.

– Eşti nebună.

– Nebună? Nu spuneai mereu că vrei să fii actriţă? Cum crezi că o să te descopere cineva? Unde îţi imaginezi că o să te remarce? În piaţa de peşte? În casa mamei tale?

– Te rog să n-o amesteci pe mama.

– Bine, dar gîndeşte-te, Nellie.

– Să mă gîndesc?

– Gîndeşte-te la mine. Eu nu vreau să fiu vedetă. Nici măcar n-am talent.

– Atunci de ce-o faci?

– Pentru bani.

– La ce-ţi trebuie banii?

– Pentru mama.

– Pot să-ţi fac rost de bani dacă vrei.

– Ştiu. Îmi dai toţi banii tăi de buzunar...

– Pot să-ţi dau mai mult decît atît. Mama este bogată.

– Sigur. Şi tatăl tău la fel. De acolo vin banii.

– Nu-i adevărat. A realizat totul singură. Tata a plecat demult.

– Şi al meu la fel.

– Hai să schimbăm subiectul.

– Bine.

– O să-ţi aduc bani.

– Nu ajung. Mama cheltuieşte o avere.

– Pe ce?

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Atunci despre ce vrei să vorbeşti?

– Vreau să-i laşi să te fotografieze. Eşti cea mai frumoasă fată din şcoală. Din tot Bangkok-ul. O să ai

mare succes. Vei ajunge celebră.

– N-am nevoie de bani.

Am ajuns în faţa porţii ei şi ne-am oprit. Ştiam că ar fi vrut să intru cu ea, dar nu puteam. Era imposibil după cearta cu mama ei. A trecut mult de atunci. Cîteva luni. Poate chiar un an.

Mama Ninei şi cu mine eram bune prietene. Discutam despre orice. Într-o după-amiază eram la ele acasă. Îmi făceam temele cu Nina cînd a apărut mama ei. N-o mai văzusem niciodată în asemenea hal. Era frumos îmbrăcată, impecabil fardată, dar duhnea a whisky şi avea ochii roşii. M-a privit plină de ură şi mi-a spus:

– Ce căuta împuţita asta de asiatică aici?

– Mamă..., a murmurat Nina.

Nu-mi venea să cred.

– Scoate-o dracului din casa mea.

– Mamă...

M-am ridicat.

– Ce este? am întrebat-o eu. Ce am făcut?

– Ce ai făcut? Ar trebui să ştii. Mi-ai luat bărbatul, tîrfă ce eşti!

– Eu?

– Tu, alta, nu contează... Voi asiaticele sînteţi toate nişte tîrfe.

Am izbucnit în lacrimi. Nina m-a apucat de mînă şi m-a tras afară. A doua zi nu m-am dus la şcoală. M-am încuiat în camera mea. N-am ieşit nici să mănînc. N-am apărut decît cînd a venit Nina să mă roage. M-a implorat s-o iert pe mama ei. Mi-a spus că bea de luni de zile. Pentru că tatăl ei fugise cu o stewardesă din Hong Kong. Îi ura pe toţi asiaticii. Ştia că eu eram albă, dar aveam mamă asiatică. Spunea că mama ei regretă ieşirea pe care o avusese.

A vorbit cu mama ei şi şi-a cerut scuze. Ne-au rugat

pe amîndouă să nu spunem nimănui.

A doua zi m-am dus la şcoală şi le-am zis tuturor că fusesem răcită. Am jurat că n-o să mai calc în casa Ninei.

Am aflat de la prietena mea că mama s-a dus la ea acasă. A încercat să discute cum a stat acolo ore-n şir să-i explice că n- aveam nici o vină. Nina mi-a mărturisit că şi-ar fi dorit o mamă ca a mea. Nu înţeleg de ce nu mi-a spus nimic. Poate nu-i convenea să recunoască faţă de mine că dăduse greş. M-am ţinut de cuvînt. N-am mai intrat în casa Ninei.

În timp ce stăteam la poartă, Nina mi-a spus:

– Vino cel puţin la studio, cu mine. Să vezi despre ce este vorba. Cred că n-or să mă mai solicite după ce or să te vadă pe tine.

Uneori mă înmoi cînd cineva îmi face un compliment. Am ascultat-o pe Nina pentru că mi-a spus ce frumoasă şi talentată sînt. Că eram cea mai bună prietenă a ei şi o ajutam.

Cînd mi se vorbeşte frumos, sînt în stare de orice. Ştiu că este rău, dar tînjesc după atenţie şi afecţiune. Sînt gata să dau orice în schimbul lor. Vince mă simpatizează fără să-mi ceară nimic. După cum merg lucrurile între mine şi Nina, cred că în curînd va fi cel mai bun prieten al meu. Nu voiam să ştie ce făceam. Dar atunci a trebuit să-i spun, pentru că aveam nevoie de ajutor.

După ce am început să pozez nu m-am mai întîlnit cu Vincet vreo trei luni. Este un om atît de cumsecade. Ştiu că îşi face griji pentru mine, dar nu mă presează niciodată. Ne întîlnim doar cînd îl chem eu. Simţeam că mă supraveghează. l-am văzut de multe ori maşina trecînd prin faţa şcolii, dar n-a încercat niciodată să-mi vorbească. Nici măcar n-a încetinit.

Studioul se afla deasupra unui magazin de încăl-

ţăminte, din Silom Road. Erau trei fotografi şi multe costume. Nu mi-a făcut nimeni avansuri. Totul era foarte profesionist. Ne lăsau să ne alegem o rochie şi pe urmă ne fotografiau. În spatele nostru era întotdeauna o poză cu un peisaj. Marea, palmieri, o terasă, un vapor luminat de lună, oraşe străine, zgîrie-nori. Aeroporturi. Cînd mă uitam la ele, îmi imaginam că fusesem într-adevăr acolo.

Ne duceam la studio de trei ori pe săptămînă. Probabil că aveam mare succes pentru că începuseră să-mi facă mai multe fotografii. Nici măcar nu ştiam cît cîştigam. Îi dădeam toate cecurile Ninei. Mama ei avea un prieten care lucra la o agenţie turistică şi le schimba în bani.

În tot acest timp nu l-am văzut pe Vincent. Pînă acum o săptămînă cînd i-am lăsat un mesaj să ne întîlnim la şcoală. N-aveam decît cîteva minute la dispoziţie şi n-am reuşit să-i spun decît că eram bine. Cînd am aflat că pleca la New York, i-am propus să ne întîlnim din nou cu o zi înainte de plecare. Şi ziua aceea era azi.

Nina n-a venit la şcoală ieri dimineaţă. Profesoara a sunat la ea acasă şi i s-a spus că nu ştia nimeni unde era. M-am oferit să văd ce se întîmplase, doar era cea mai bună prietenă a mea. Nu-mi convenea s-o vizitez, din cauza mamei sale, dar m-am dus totuşi.

Mama Ninei zăcea în pat plîngînd. Nu era în stare să vorbească. Nici nu ştia pe ce lume se afla. Nu m-a recunoscut. Cred că era beată, deşi n-am văzut nici o sticlă prin cameră. Mirosea strident a ceva ars. Poate lemn vechi. N-am stat destul să-mi dau seama. Pe podea era un cec. Unul din cele pe care le primea Nina după ce lucra. Avea prinsă în capăt o bucată verde de hîrtie cu o adresă din New York.

Am ieşit şi am luat un taxi. M-am dus direct în Silom Road şi am dat buzna în magazinul de încălţăminte.

Toţi mă priveau indiferent. Nu m-a oprit nimeni. Am urcat scările în grabă, dar studioul era gol. Pe perete lipiseră fotografia cu Golden Gate Bridge. În rest nu mai era nimic în cameră. Am ieşit în grabă. Pantofarul şi fiul lui se uitau la mine ca la o fantomă, fără să scoată o vorbă.

N-am îndrăznit să mă întorc la şcoală fără un răspuns. Mă văzuseră toţi plecînd şi mă aşteptau. Am luat alt taxi şi m-am întors acasă la Nina. I-am spus şoferului să mă aştepte. Am intrat înăuntru. Mama ei era acolo unde o lăsasem, în aceeaşi stare. De data aceasta am urcat în camera Ninei. Uşa era încuiată. Am bătut şi am auzit o voce de bărbat. Am bătut din nou. După un timp, Nina mi-a deschis uşa. Era goală, la fel ca în fotografiile pe care le făceam. Înăuntru duhnea a whisky. Bărbatul pe care-l auzisem nu era nicăieri. Nina rîdea strident. Ştiam că se îmbătase pentru că avea un glas vulgar şi răguşit, ca al mamei ei în ziua cînd ţipase la mine. De fapt, începuse să-i semene. Nu mai arăta ca o tînără domnişoară. M-a privit şi a încercat să-mi vorbească, dar n-a reuşit. Îmi ajungea ce văzusem.

Am ieşit din casă în fugă, m-am aruncat în taxi şi m-am întors la şcoală. I-am spus profesoarei că totul era în ordine. Că Nina nu se simţea bine. Îi venise ciclul. Nimic grav. Profesoara mi-a mulţumit pentru ajutor şi m-am aşezat în bancă. Probabil că eram calmă, pentru că n-am stîrnit suspiciuni, dar clocoteam pe dinăuntru. M-am străduit să joc teatru. Îmi văzusem cea mai bună prietenă în culmea degradării, dar mă simţeam grozav. Sigur, nu mă bucuram de răul Ninei, dar nu mai puteam de bucurie, nu ştiu de ce. Mă simt extraordinar cînd joc.

De aceea am succes în piesele de la şcoală.

Mai tîrziu, în seara aceea, am stat la masă cu mama. La început m-am simţit bine în prezenţa ei. Era o femeie bună, puternică. N-ar fi ajuns niciodată o epavă ca

mama Ninei. Iubirea şi grija ei mă făceau să mă simt în siguranţă. Chiar faptul că mă aştepta ca o servitoare pe verandă conta pentru mine pentru că mă simţeam dorită. N-o să sfîrşesc niciodată ca Nina. Noaptea trecută am vrut să discut cu mama. Nu despre ce i se întîmplase Ninei, ci despre talentul meu actoricesc. Am întrebat-o de ce mă simt atît de bine cînd joc rolul altcuiva. N-ar fi trebuit să discut acest subiect. Mi-a răspuns că oamenii care se prefac că sînt alţii şi le place, se urăsc. De fiecare dată cînd îmi deschid sufletul faţă de ea, mă dezamăgeşte.

Noaptea trecută am luat o hotărîre. N-o să-i mai fac niciodată confidenţe.

Acum voi încerca să mă întîlnesc cu Vince. Pleacă la New York a doua zi. O să-i dau cecul găsit în casa Ninei şi o să aflu cine sînt oamenii de la New York.

Ieri după şcoală, am lăsat un mesaj la hotel şi de-abia am aşteptat să se lumineze de ziuă. N-am reuşit să închid un ochi. Eram foarte agitată. Am plecat de acasă, devreme, după ce mama s-a dus la templu. Am ajuns la locul nostru de întîlnire la şase şi douăzeci. A apărut imediat. S-a uitat pe fereastră să se asigure că doream să-i vorbesc. Îşi lua întotdeauna această precauţie, pentru că odată i-am dat întîlnire, dar eram prea supărată să discutăm. Nu-mi amintesc de ce, dar ştiu că s-a simţit jignit. Cînd am dat din cap, mi-a zîmbit şi i-a spus şoferului să ne lase singuri. Pe urmă mi-a deschis portiera şi am urcat lîngă el.

Nu mi-a reproşat că n-am mai luat legătura cu el de atîta timp şi că îl chem doar cînd am nevoie de ceva. Era răbdător şi bun. N-a încercat niciodată să-mi forţeze mîna. Nu puteam să-i spun de Nina. Ştiam unde era, dar nu puteam să-i spun. L-am rugat să afle cine erau oamenii pentru care lucram eu şi Nina. Nu i-am explicat la ce îmi trebuia această informaţie şi nici el nu

m-a întrebat. M-a asigurat ca de obicei că o să se intereseze. Nu cere niciodată nimic în schimb. Aş fi vrut să fie tatăl meu. Este singurul din lume care mă place cu adevărat şi mă ascultă. Mama ascultă doar preoţii. A devenit prea religioasă.

51

Am fost la New York de ziua mamei. Bătrîna împlinise optzeci de ani. O dusesem la un azil de bătrîni, pentru că nu mai era în stare să se îngrijească singură. Devenise complet senilă şi cred că nu mai ştia cine sînt. Pentru mine nu conta. Am stat acolo, în camera mare, însorită şi ne-am uitat unul la altul. I-am privit faţa zbîrcită, ciorapii lungi, groşi, şi am încercat să-mi amintesc ce bine arăta în tinereţe. Ah, da, fusese o femeie frumoasă. Cînd treceam pe stradă cu ea, bărbaţii fluierau plini de admiraţie. Pierdea ore-n şir să-şi facă unghiile, să-şi aranjeze părul şi se ferea de soare, pentru că îi plăcea pielea ei albă, ca de alabastru. Am încercat să mă gîndesc la toate acestea, dar nu mi-am amintit decît că nu făcea curat în casă, care era tot timpul în dezordine şi nu gătea decît cînd n-avea încotro. Au fost şi momente bune. Am încercat să mi le amintesc. Colegii mei de şcoală spuneau că mama mea este cea mai drăguţă. Dar în loc să-mi aduc aminte de lucrurile acelea plăcute, n-o vedeam decît pe această bătrînă care moţăia tot timpul. Probabil că nici nu sesizase prezenţa mea. Asistenta a venit, i-a aranjat părul şi mi-a spus:

– Este o doamnă atît de cumsecade.

– M-da.

– Are corp frumos chiar şi acum. Cred că a fost superbă.

– Da, a fost.
– Păcat că n-o vizitaţi mai des. Locuiţi peste Ocean?
– Da.
– Cred că îi este dor de dumneavoastră.
– V-a spus vreodată?
– Nu, nu vorbeşte deloc. Dar uneori, înainte s-o plimb, o pieptăn şi îmi zîmbeşte trist. Ca şi cînd s-ar aştepta s-o conduc la cineva drag. Sînteţi unicul ei fiu, domnule Perotti?
– Da. Numai pe mine mă are.
– Înseamnă că la dumneavoastră se gîndeşte.
– Probabil.

Asistenta a luat-o de mînă şi a mîngîiat-o. Pe urmă a plecat. Am rămas acolo, cu o cutie de bomboane şi un buchet de flori în braţe. Aş fi vrut să discutăm. S-o întreb de ce dracu' îl înşelase pe tata. De ce îl făcuse să plece de acasă. Probabil din cauza ei murise ca un cîine, înecat în rîu. Atunci eram mic, n-aveam nici zece ani, dar i-am auzit certîndu-se. Tata n-a fost un beţiv. S-a apucat de băutură mai tîrziu. Cînd a aflat ce făcea nevasta lui în timp ce el umbla din uşă-n uşă să vîndă şosete, săpun, cravate, şireturi şi periuţe de dinţi.

Ştiam că Don Antonio era amantul ei. Înainte să plece tatăl meu, se ducea să-l vadă după-amiază, în timpul săptămînii şi uneori mă lua şi pe mine. Dar atunci eram prea mic să-mi dau seama de relaţia dintre ei. Credeam că sînt prieteni aşa, că aceia de la şcoală. Nu ştiam pe atunci ce fac băieţii cu fetele.

La început îmi plăcea să mă duc la Don Antonio. Era un tip înalt, brunet, cu mustaţă. Semăna cu actorul Ramon Navarro, foarte la modă pe vremea aceea. Don Antonio era întotdeauna drăguţ cu mine, deşi mă temeam de el. De fapt nu mă temeam, îl respectam, pentru că avea un birou mare, o maşină mare, era îmbrăcat elegant şi mirosea frumos. Îmi dădea bomboane şi cîţiva bănuţi. Atunci nu mă trimiteau singur pe

străzi. Mă însoţea unul dintre oamenii lui Don Antonio. Cumpăram o îngheţată, mergeam la film şi pe urmă ne întorceam. Nu ştiam ce făcea acolo şi îmi spusese să tac din gură pentru că va fi o surpriză pentru tata. Şi chiar că a fost.

Nu ştiu dacă taică-meu a aflat vreodată cine era amantul ei. Îmi amintesc că ţipa la el şi-i reproşa că nu aveam o casă frumoasă, o maşină, că nu mîncam bunătăţi şi nu putea să mă dea la o şcoală bună. Iar el zbiera şi-i promitea că o să aibă tot ce-şi dorea.

Pînă la urmă a făcut rost de bani. S-a împrumutat de la un cămătar. Dar n-a cumpărat nici casă, nici maşină. Nu ştiu ce-a făcut cu banii. Probabil că i-a pierdut la jocuri de noroc şi apoi l-au lichidat.

Mai tîrziu, am aflat cine l-a ucis şi m-am răzbunat.

Spuneam deci că stăteam acolo şi mă gîndeam că aş fi vrut să nu-mi fie mamă. Eram din ce în ce mai furios pe ea. Pe urmă, am început să mă autocompătimesc. După un timp, m-am calmat. N-am întebat-o nimic. Chiar dacă m-ar fi înţeles, n-ar fi putut să-mi răspundă. Părea atît de bătrînă şi de fragilă, dar nu-mi era milă de ea. Puţin îmi păsa. Cînd a venit asistenta să ia florile, ciocolata şi s-o conducă în curte nu mi-am luat la revedere.

Toată vizita era o farsă, dar familia insista s-o joc pentru că aşa se cădea. Încercau demult să mă aducă în Statele Unite şi cred că se foloseau de ziua de naştere a mamei, ca pretext. Aveam o mulţime de treburi la New York şi trebuia să rezolv problema lui Nellie. Între timp, fiica nelegitimă a lui Charlie devenise principala mea preocupare în afară de afaceri.

Nellie mă rugase să ne întîlnim cu o zi înainte să plec la New York. Stabilise întîlnirea la ora şase şi jumătate dimineaţa, cu o oră înainte de începerea şcolii. Pusesem la punct un adevărat sistem ca să luăm

legătura. Cînd dorea să ne vedem, trecea pe la hotelul *Oriental* şi-mi lăsa un plic la recepţie. Dacă voia să ne vedem a doua zi, plicul era gol. Dacă nu, punea înăuntru un bileţel cu data şi ora. Ne întîlneam fie înainte de ore, fie după. Ea stabilea. Locul de întîlnire era mereu acelaşi. Veneam cu maşina şi o aşteptam. Nu întîrzia niciodată. Recepţionerul observase probabil ce mult mă bucurau mesajele ei, pentru că mă suna la birou cînd primeam vreunul. La gîndul că o s-o văd, eram bine dispus toată ziua. Dădeam bacşişuri mari. Mă plimbam vesel, fluierînd. Anulam alte obligaţii, ca să gust din plin cele cîteva minute petrecute în compania ei.

Ne împrietenisem. Discutam orice. La ultima întîlnire mi s-a părut încordată. Probabil că ar fi vrut să-mi spună mai multe.

Era ca de obicei o zi însorită. Dimineţile la tropice sînt frumoase. Căldura nu este sufocantă. Auzi cîntecul păsărilor şi simţi parfumul florilor. Nu vezi pic de praf. Traficul este comod şi aerul curat. Mă aştepta ca de obicei lîngă copacul nostru, cînd am ajuns. Cu ani în urmă, cînd am văzut-o prima oară, era un copil frumos. Acum însă se transformase într-o femeie superbă. Avea corpul Ritei Hayworth, faţă de înger, surîs de zeiţă, umbrite toate de o uniformă urîtă de şcoală. Crescuse mai înaltă ca mine şi cu toate că era tînără şi lipsită de experienţă, putea să mă manevreze cum voia. Avea nevoie de multă înţelegere, dragoste şi răbdare, iar eu eram dispus să-i ofer orice.

Trebuia să fim foarte atenţi. Întîlnirile noastre erau secrete. Cînd îi făceam un cadou, găseam o explicaţie plauzibilă pentru mama ei. Să nu mă înţelegi greşit. Nu era vorba de sex. Cel puţin eu unul nu mă gîndeam la aşa ceva. Pentru mine nu era o femeie, ci un copil. Chiar şi mai tîrziu, cînd a început să aibă necazuri din

cauza frumuseţii ei, tot copil rămăsese în ochii mei.

Am lăsat geamul jos, să mă asigur că dorea să-mi vorbească şi a încuviinţat din cap. I-am spus şoferului să plece şi s-a urcat în maşină.

– Îţi mulţumesc că ai venit.

– Doar ştii că poţi să te bazezi pe mine.

– Îmi pare rău că am pus ora asta matinală.

– Nici o problemă.

– Dar nu-ţi place cînd te trezeşti devreme.

– Pentru tine mă trezesc oricînd.

– Mulţumesc, Vince, eşti un scump.

– Ce s-a întîmplat, Nellie?

– Nu ştiu cum să-ţi spun.

– Nu te grăbi.

– Chiar nu ştiu. M-am gîndit toată noaptea şi tot nu m-am lămurit.

– Mă faci curios.

– Tocmai de aceea nu ştiu cum să încep. N-aş vrea să te îngrijorezi.

– Hai, ia-o de la început.

– Încerc.

– E vorba de mama ta?

– Nu.

– De şcoală?

– Nu, şcoala merge bine.

– Ai nevoie de ceva?

– Da.

– De ce anume?

– De un sfat.

– Vrei să ghicesc.

– Nu, Vince. Dar nu găsesc cuvintele potrivite.

– Aştept, nu-i nici o grabă.

– Ştiu, ştiu. Ar fi trebuit să mă gîndesc mai bine înainte să te chem. Dar săptămîna trecută ai spus că pleci.

– Da. Mîine.

– La New York?
– Da. Este ziua mamei. Are optzeci de ani.
– Aş vrea să merg cu tine.
– Este la fel ca aici.
– Vreau să verifici o adresă din New York.
– Sigur, care este?
– N-o am încă. Dar o să fac rost de ea mai tîrziu.
– O să mă întorc.
– Nu este nevoie.
– Va fi o plăcere pentru mine.
– Nu ştiu cînd o să ies de la şcoală, pentru că am repetiţie la noua piesă.
– Ai un rol mare?
– Da.
– L-ai învăţat?
– Da, aproape... Păcat că n-o să mă vezi. Ţi-ar plăcea?
– Tu ce crezi!
– Ai putea găsi o soluţie. Tu poţi orice.
– Doar am mai discutat despre asta. Ştii că este imposibil.
– Da, ai dreptate.
– O să mă gîndesc la tine. Vei ajunge o mare vedetă.
– Crezi?
– Sînt convins. Cum rămîne cu adresa de la New York?
– Am lăsat-o într-un plic la hotel.
– Bine. Să spunem că ajung la New York şi găsesc locul care te interesează. Ce vrei să fac mai departe?
– Să te duci acolo şi să afli cine este patronul.
– Patronul cui?
– Nu ştiu.
– Ce caut de fapt?
– Tocmai că nu ştiu. Ar putea fi orice.
– Cum adică orice? Un restaurant? Un restaurant?

Un salon de coafură?

– Da, orice. Poate lucrează mascat. Dar trebuie să aibă legătură cu Bangkokul.

– Unde ai văzut adresa?

– Pe un cec.

– Al cui cec?

– Al Ninei.

– Unde este?

– La şcoală, în vestiarul meu.

– O să mi-l dai?

– Sigur. Ţi-am spus că o să ţi-l las mai tîrziu.

– Pentru ce o plătesc?

– Nu pot să-ţi spun. Am promis să păstrez secretul.

– Oricum nu mă priveşte. Înseamnă că eu trebuie doar să aflu ce-i acolo, nu?

– Exact. Nu te supăra, Vince. O să-ţi explic cît de curînd.

– Cînd doreşti, păpuşo.

S-a uitat la ceasul pe care i-l dăruisem de Crăciun. Ştiam că voia să plece şi i-am deschis portiera.

– Sînt atît de mîndru că îl porţi, Nellie.

– Nu ştiu ce m-aş face fără tine, Vince.

– Nici nu te gîndi. Voi fi mereu alături de tine.

– Te iubesc.

– Şi eu.

A coborît, mi-a făcut cu mîna şi a traversat strada, alergînd spre şcoală. Şoferul s-a întors, dar nu m-am dus la birou. În schimb i-am spus că mergem la Biroul de imigranţi. Aveam un tip acolo care lucra pentru noi. Ne aranja autorizaţii de muncă şi alte acte pentru oamenii noştri. Îl plătisem bine. Am discutat vreo două ore cu el. I-am pus o mulţime de întrebări şi mi-a răspuns la toate.

Cînd am plecat, ştiam tot despre Nina şi familia ei.

M-am dus la birou şi mi-am pus omul să întreprindă şi alte investigaţii. A doua zi plecam, dar pînă seara am

aflat tot ce trebuia.

Problema era Nina, prietena lui Nellie. Se cunoşteau de mici şi ce se întîmpla în familia Ninei putea s-o afecteze grav pe Nellie. Locuiau la Bangkok de mulţi ani. Tatăl ei era pilot. În ultima vreme fusese mai mult plecat, pentru că se angajase la o nouă companie aviatică din Hong Kong. Acolo s-a încurcat cu o asiatică frumoasă, cu sînge european, care era stewardesă sau cam aşa ceva. La început, mama fetei n-a ştiut nimic, dar cînd a aflat, şi-a pierdut minţile. Nu cunosc prea multe detalii, dar după ce am auzit tot, mi-am amintit că o văzusem pe mama Ninei. Se ducea la barurile din Patpong şi agăţa tineri. Nu-i alegea. Se combina cu soldaţi în permisie din Coreea, negustori tineri, muzicieni, marinari filipinezi şi aşa mai departe. Se zvonea că uneori îi plătea ca să meargă cu ea. Cred că voia să se răzbune pe soţul ei.

Omul meu a aflat că mama fetei se droga. Nu era un drog la modă acum, ci un amestec oriental. O pastă obţinută dintr-o plantă înrudită cu opiul sau cam aşa ceva. În orice caz costa mult. Poliţia ştia, dar nu lua nici o măsură. Cred că Nina îi plătea cu banii lui Nellie, care era la fel de generoasă ca tatăl ei.

Nina se confrunta cu o mare problemă. Ştiam din proprie experienţă, pentru că fusesem în aceeaşi situaţie în copilărie, dar eram băiat cel puţin. În schimb Nina era o fată europeană, în mijlocul unui oraş oriental. I se putea întîmpla orice. În plus, era cea mai bună prietenă a lui Nellie şi influenţa ei putea fi nefastă. Trebuia să iau măsuri.

Nellie s-a ţinut de cuvînt. În seara aceea, cînd am ajuns la hotel, am găsit plicul cu cecul Ninei la recepţie.

Fetele erau tare proaste. Nu ştiu ce făceau exact. Poate vindeau droguri. În orice caz, cîştigau mult, iar eu aveam de gînd să aflu cum şi s-o scot pe Nellie din joc. Probabil că Nina începuse totul, dar nu conta. Se

afundaseră amîndouă în acelaşi rahat. Am bănuit că le obligase cineva.

Omul meu din Bangkok îmi spusese că centrul operaţiunii se află aici, la New York. Trebuia să aflu unde anume şi mai ales ce vindeau.

Dar, mai întîi aveam alte priorităţi. Lucram la o afacere care ar fi putut să schimbe totul.

Şi trebuia să supraveghez călătoria lui Paco în Jamaica.

52

Mergea cu maşina pe banda îngustă a şoselei Palisados, către aeroport. Era singur. Pe măsură ce se apropia, era din ce în ce mai entuziasmat. Vechi speranţe şi amintiri i se derulau în minte. Sunetele şi mirosurile Orientului se întorseseră. Trecuseră atîţia ani de cînd încheiase prima afacere cu Paco, adîncindu-se încet dar sigur în lumea traficanţilor. Rose avusese dreptate. Paco şi cu el încălcau legea, dar ce palpitant era atunci! Se distrau grozav. Trecuse printr-un război, cîştigase şi pierduse averi. Dar trăise din plin. Acum Paco se întorcea şi va avea din nou parte de aventură.

Cînd intră în parcarea pustie, se uită în oglindă. Avea riduri, încărcunţise. Te înşeli singur, băiete, îşi zise el; nu mai eşti acelaşi.

Şi ce-or să spună prietenii lui cînd or să-l vadă pe filipinez. Că Paget-Brown, nu merita să fie unul de-ai lor.

Paco îi comunicase că venea în vizită. Poate că nu mai făcea afaceri cu Perotti. Poate ducea o viaţă prea liniştită pentru gusutul lui. Anii trec la fel peste tot, chiar şi la Bangkok. Poate că filipinezul venea să-şi caute

tinereţea. Nici măcar Paco nu putea înşela timpul. Probabil că treburile nu mai mergeau ca înainte. Apăruseră oameni noi, tineri, convenţionali. Dar nu putea să se gîndească. Era prea agitat. Îl cuprinsese disperarea. Îi venea să sară din maşină şi s-o ia la fugă. Dar nu i-ar folosi la nimic. N-o să-l aducă pe Paco mai repede. Se rezemă de spătarul scaunului, încercînd să se calmeze. Apoi opri motorul şi coborî. Văzu avionul companiei *Pan American* apropiindu-se dinspre ocean. În curînd o să se lămurească.

Se aşeză în sala de aşteptare, atent la indicatoare şi anunţuri. Piloţi, stewardese, poliţişti, vameşi mişunau peste tot. Printre uniformele kaki şi albastre se mai zăreau şi cîţiva pasageri. Unii plecau şi îşi luau rămas bun de la cei dragi. Alţii veneau, palizi la faţă, îmbrăcaţi în haine groase, încărcaţi de bagaje. Unii îşi aşteptau liniştiţi cunoscuţii, iar alţii se înghesuiau la uşi. Copii nevinovaţi dormeau în braţele mamelor.

Mai erau şi favoriţii lui, turiştii veniţi pentru prima oară, uluiţi de atmosfera internaţională. Pe ei îi urmărea cu cea mai mare plăcere. Se uitau în jur, plini de respect şi arătau cu degetul în toate părţile. Ştia ce simţeau. Se îmbarcaseră într-o călătorie spre o lume îndepărtată, pe care n-or s-o mai vadă niciodată. În căutarea unei aventuri pe care n-or s-o găsească. Nu. El nu se plictisise. Fusese norocos. Citise cărţi care-i stimulaseră imaginaţia, văzuse şi făcuse de toate. N-avea ce să regrete.

Şi atunci îl văzu pe Paco, îmbrăcat într-o haină groasă, care- l copleşea sub greutatea ei. În spatele lui, hamalul căra o valiză din piele de crocodil.

Charles s-a ridicat şi a pornit-o spre filipinez. Mergea repede şi-l striga pe nume. Paco l-a observat şi s-a repezit la pieptul lui.

– Mă bucur să te văd, Paco.

– Şi eu la fel, domnule Charlie.

– Nu te-ai schimbat deloc.
– Nici tu, domnule Charlie.
– Aiurea, am îmbătrînit.
– Nu minţi, domnule Charlie.
– Eşti îmbrăcat mortal.
– La New York e ger. Mi-am cumpărat multe lucruri. Îţi place paltonul ăsta?
– Mai bine scoate-l. Ţi-l duc eu.

În maşină, Paco îşi aprinse o ţigară. Deschise geamul să iasă fumul.
– Frumoasă maşină, domnule Charlie. Americană?
– Nu, germană.
– *Mercedes Benz?*
– Da.
– Te descurci bine, domnule Charlie? Eşti fericit aici?
– Da.
– Se pare că este un oraş frumos. La fel ca Manila.
– Da.
– Cîştigi bani mulţi?
– Da... destui.
– Aici nu poţi să te îmbogăţeşti?
– Acum lucrez pentru cineva, Paco.
– Şi şeful nu ţi-a dat o parte din afaceri?
– Nu.
– Eşti lefegiu?
– Da.
– Şeful tău n-are copii?
– Ba da, are un fiu.
– De ce nu-ţi măriţi fata cu el?
– Eşti o figură, Paco.
– Cum adică?
– Roberta este încă la şcoală.
– Dar e fată drăguţă, nu?
– Da, este.

– De ce nu-l ia pe băiatul patronului?
– Lucrurile nu merg chiar aşa.
– De ce?
– Pentru că aici este altfel.
– De ce nu pleci?
– Fiindcă îmi place.
– Nu te îmbogăţeşti. Fiica ta nu se mărită cu băiatul şefului. De ce îţi place?
– Este un loc liniştit şi sigur.
– De cînd îţi place singuranţa, domnule Charlie?
– Cu timpul, te obişnuieşti.
– Înainte nu-ţi plăcea. Dacă nu simţeai gustul primejdiei, nu ţi se părea amuzant.
– Ai dreptate.
– Aici nu se poate cîştiga ilicit?
– Nu cred.
– Peste tot se cîştigă ilicit, domnule Charlie. Afacerile periculoase te menţin în formă.
– Ai dreptate.
– Ştiu, ai mai spus-o. Insula asta ce are?
– R.O.M., lemn, bauxită pentru aluminiu, cafea, zahăr, banane.
– Au fost mulţi piraţi pe aici în trecut. Unde s-au dus?
– La Hollywood.
– Nu te îngrijora, domnule Charlie. O să găsesc eu ceva.

Vorbele lui Paco îi trezeau gînduri nebuneşti. Îi aminteau de porturi îndepărtate, felinare de hîrtie şi bărci descărcate în beznă. De şiruri de peşti înşiraţi la uscat. De negocieri şi tîrguieli.

– Ce vrei să spui?
– O să-ţi explic mai tîrziu. Familia este bine?
– Da. Şi a ta?
– Tata a murit...
– Îmi pare rău. Ce s-a întîmplat?

– A fost bolnav.

– A suferit?

– Nu. A murit liniştit la Bangkok. L-am îngropat la Manila.

– Locuieşti tot la Bangkok?

– Da. Am închiriat vechea casă cu aceeaşi sumă pe care o plăteai şi tu. Am pînă şi acelaşi grădinar.

– Cei de la birou ce mai fac?

– Bine. Sînt multe feţe noi. Multe hîrţoage, maşinării. Domnul Vincent este acelaşi. Călătoreşte des. În curînd o să se întoarcă în America. O să vină un nou şef. Nu ştiu cine.

– Tu o să rămîi acolo?

– Da. Pentru tine. Oamenii nu vor să lucreze dacă plec. Toţi îşi amintesc de tine.

– Da.

– Domnul Vicent nu l-a înghiţit niciodată pe tata.

Paco se uita în jur, curios la maşini, bărbaţi, femei. Muzica răsuna din toate colţurile. Oamenii se înghesuiau în jurul meselor de lemn. Mîncau, cumpărau şi vindeau, munceau, beau. Reclame multicolore împodobeau magazinele.

– Ce oameni fericiţi, domnule Charlie! Parcă ar dansa cu toţii.

– Da. Sînt fericiţi.

– Multe bănci. Foarte multe.

– N-am observat pînă acum, dar ai dreptate.

– Bănci canadiene, englezeşti, americane.

– Eşti foarte perspicace, Paco.

– Locul acesta geme de bani.

– Da, unii sînt foarte bogaţi.

– De ce nu eşti şi tu, domnule Charlie?

– Şi ce-ai vrea mă rog? Să le cerşesc bani? Ar fi inutil, oricum.

– Nu să cerşeşti, să faci bani, să-i iei de sub nasul lor.

– Cum? Să jefuiesc o bancă?
– Nu, este o soluţie mult mai bună. O să-ţi explic.
– Chiar te rog, Paco.

Cînd au ajuns la hotel, Paco nu l-a aşteptat pe Charles să-l conducă înăuntru. A sărit din maşină şi s-a îndreptat spre recepţie de parcă ar fi fost pe moşia lui. Probabil că se săturase să facă pe gentlemanul, se gîndi Charles. De ce n-avea încredere în filipinez?! Colindase toată lumea. Se pricepea la comerţ. Era un aventurier. Avea farmec. A cerut o cameră cît se poate de natural şi a dat bacşiş recepţionerului înainte să i se spună că nu era decît una liberă. O rezervare anulată în ultimul minut.

Stătuse prea mult timp aici, printre oameni care făceau totul ca la carte.

– Nu era nevoie, Paco. Îţi rezervasem deja o cameră.

– Cum, nu era nici una.

– Probabil că secretara a rezervat-o pe numele meu.

– Nu-mi trebuie nici o secretară. Mă descurc şi singur.

– Dar sînt directorul acestei companii. Pot să...

– Nu te îngrijora, domnule Charlie. Îmi place să văd locuri noi, feţe noi. Să dau bacşiş. Să leg prietenii.

– Ne vedem diseară, Paco?

– Nu-ţi face probleme din pricina mea.

– Vreau să-ţi aranjez nişte...

– Stai liniştit. O să mă plimb, pe urmă o să te sun.

– Cînd să te caut?

– Nu, o să te caut eu pe tine.

– Îţi las numărul de telefon.

– Nu-i nevoie. Eşti directorul companiei. Recepţionerul ştie unde să te găsească. Îmi place să fiu singur. Mă uit. Întreb. O să te sun, nici o grijă.

53

Din avion, lui Charles i se părea că insula era mai mică decît îşi imaginase. Cerul senin, albastru, se întindea pînă la orizont, unde atingea apele de smarald ale Mării Caraibelor. Micul avion trecea pe deasupra dealurilor, stîncilor, plantaţiilor de zahăr şi palmierilor. Terenul era presărat cu case mari, albe şi ferme. Se vedeau puţine şosele şi rîuri, dar oamenii se ascunseseră probabil undeva, într-o lume dominată de verde.

Paco îl uluia. Se descurca incredibil de bine. După numai trei zile ştia de unde să închirieze avioane, bărci, maşini. Se informase care erau preţurile, cum merge politica şi cunoştea oameni de care Charles nici nu auzise.

– Ajungem imediat, le spuse pilotul cu glas tare, ca să astupe uruitul motorului. O zi perfectă de zbor, nu-i aşa, domnilor?

– Într-adevăr.

Decolaseră din Kingston în urmă cu o jumătate de oră. Către nord, oraşul Port Antonio şi insula lui Errol Flynn erau luminate de soarele de duminică. Nu rămăsese pe terasă să-şi bea cafeaua şi nici nu se dusese la pescuit, cum îşi propusese. Nu ştia unde mergeau şi de ce. Paco nu-i spusese decît că va fi o surpriză.

Pilotul se uita pe hartă înainte să înceapă coborîrea. Charles văzu dinaintea lor un fuior gros de fum negru ridicîndu-se spre ei, la jumătatea pistei.

– Aici este, spuse pilotul. Terenul este cam denivelat, dar n- aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

Charles se uită la ceas. Dacă avea noroc n-o să dureze mult. O să-i rămînă timp să ia barca şi să cineze cu Sam. Ar fi preferat să ştie la ce să se aştepte, se

gîndi el cînd roţile atinseră pista. Motorul uruia asurzitor. Zări prin praf două clădiri din lemn camuflate sub copacii de pe margine. Pe urmă, apărură nişte oameni.

Erau cinci. Îmbrăcaţi în costum şi cravată, cu serviete în mînă. Păreau atît de nepotriviţi. Avionul se apropie şi apoi se opri. Doi bărbaţi înaintară spre ei. Unul le deschise uşă.

– Bună dimineaţa, domnule Paget-Brown, zise omul.

Avea ochelari cu ramă metalică şi expresia sumbră a unui agent de asigurări.

– Bună dimineaţa, îi răspunse Charles.

În spatele lui, auzi paşii lui Paco.

– Vă mulţumesc că aţi venit pînă aici.

– Deoarece nu ştiu despre ce este vorba, îmi rezerv răspunsul pentru mai tîrziu.

Omul din spate zîmbi.

– Ce rost are să ne formalizăm?

– Se pare că ştiaţi de venirea mea. Îmi cunoaşteţi numele. Eu însă nu pot spune acelaşi lucru.

– Zău, domnule Paget-Brown. Toţi de pe insulă vă cunosc.

– Şi ar trebui să vă cunosc şi eu?

– Toate acestea mi se par prea serioase.

– Domnul Charlie este un om foarte serios, zise Paco.

– Gata cu misterul, Paco. E timpul să-mi spui despre ce este vorba.

– O să vezi în curînd. Îţi plac surprizele, nu?

– Această surpriză nu se mai termină de azi-dimineaţă. Ce căutăm aici?

Bărbatul cu figură sobră se apropie.

– Prietenul nostru Paco ne-a spus că v-ar interesa să negociaţi cu noi.

– În legătură cu ce?

– Cu achiziţionarea şi exportul ganja, domnule Brown.

– Ar fi trebuit să-mi imaginez. Paco este uimitor.

– Cultivăm cea mai bună iarbă din această zonă. Bine aţi venit la mica noastră fermă, domnule Brown.

– Cîţi angajaţi aveţi?

Nu-i venea să creadă că afacerea îl interesa într-adevăr.

– La această plantaţie, numai trei. Dar este una modestă. Operaţiunea aceasta este un fel de cooperativă. Peste nouăzeci la sută din iarbă provine de la furnizorii externi, care o cultivă numai pentru noi. După cum ştiţi este încă o industrie familială. Cei mai mulţi oameni cultivă iarba doar ca recoltă secundară, pe lîngă celelalte şi o vînd pentru bani de buzunar. Se face pe scară foarte mică. Sîntem mîndri de realizările noastre de aici. Sîntem o organizaţie deosebită. Ne ocupăm doar de ganja, vindem marfă de calitate şi oamenii noştri muncesc numai pentru noi.

– Ai încredere în ei?

– Da... De fapt nici nu este nevoie. Plătim cu bani gheaţă. Avem legătură cu un întreg grup de mici cultivatori care ne vînd...

– Dacă vreţi să intru în această afacere, furnizorii voştri trebuie să înceteze imediat livrările. Nimeni n-are voie să se apropie de locul acesta. O să luăm noi marfa.

– Da, sigur, însă nu este nici o grabă. Nici unul din ei n-a fost aici. Nu poţi ajunge decît cu avionul, sau pe jos. Greu de găsit. Aduc baloţii pe şosea. De aici nu se vede. Acolo ne-am lăsat maşinile. Şi din aer se distinge greu. Şi nici unul din cultivatori nu are aripi...

– Şi nu crezi că poate cineva a încercat totuşi să se apropie de locul acesta?

– Nu. Îi aşteaptă un camion, încarcă marfa, îi plătim şi pleacă. Cei trei oameni ai noştri o aduc pînă în acest punct.

– De aici înainte veţi lua iarba direct din locul unde este cultivată.

– Este periculos. Fermele sînt răspîndite în toată insula.

– Atunci o să fixaţi un punct central de colectare, la o distanţă nu prea mare, dar sigură. Şi o să-l schimbaţi în fiecare săptămînă.

– O să coste.

– Dacă o să faceţi afaceri cu mine, o să mă ocup eu de bani.

– Aveţi experienţă, domnule Brown.

– Nu. Dar am făcut ceva asemănător. Cred că aici este un punct de ambalare. Nu cultivaţi.

– Exact. Ambalăm şi vindem. Clienţii vin cu avionul şi îşi iau marfa.

– Nu-i rău, dar riscul poate fi diminuat şi mai mult. Găsiţi mai multe locuri de colectare pentru clienţi. Cîteva piste aproape de coastă. Şi pe urmă le alternaţi. Cînd o afacere mică devine mare, oamenii vorbesc. Aveţi grijă să nu primiţi un client de două ori la rînd în acelaşi loc. Altfel e posibil să aveţi neplăceri.

– N-o să fie prea scump?

– În orice caz o să coste mai ieftin decît dacă aţi fi prinşi.

– Bună idee.

– Bineînţeles, numai în cazul în care n-o vindeţi unui singur client.

– Nu înţeleg.

– Un singur client care să cumpere totul. Mai întîi îl verificaţi. Vă asiguraţi că nu cumpără decît de la voi şi are cu ce plăti. Adunaţi marfa şi aveţi grijă să ajungă aici. O controlaţi şi pe urmă îl anunţaţi că poate s-o ridice. Pe un client ca acesta îl puteţi primi aici pentru că nu mai sînt şi alţii implicaţi.

– Să înţeleg că vom face afaceri împreună?

– Nu. O să vă anunţ.

– Dar ne-aţi bătut atîtea apropouri, ne-aţi dat sfaturi...

– Dacă mă bag în joc, sfaturile acestea vor fi reguli. Dar folosiţi-vă de ele cum doriţi. O să vă comunic hotărîrea mea într-o săptămînă.

– Dar nu ştiţi unde o să ne găsiţi.

– Ştie Paco şi este de ajuns deocamdată.

– Sînteţi o figură, domnule Brown.

– Ce v-am spus eu!

– Haide, Paco, trebuie să mergem la pescuit.

– Ştiam eu că o să-ţi placă, domnule Charlie.

– Vrei ceva de băut, domnule Paget-Brown?

– Nu, mulţumesc.

– Vreţi să vă spun numele oamenilor?

– Nu cred că este necesar deocamdată, domnilor.

– N-aţi crezut că domnul Charlie este un tip grozav, zise Paco. Sper că v-aţi convins.

La întoarcere n-au vorbit. Filipinezul, guraliv de obicei, amuţise. Era mai bine aşa, s-a gîndit Charles. Vorbise prea mult. Nu înţelegea ce-l apucase. Se lăsase în voia entuziasmului. Visase cu ochii deschişi. Probabil că se ramolise cînd le vorbise de clientul unic. Se arătase vădit interesant. Era clar că se referise la el personal. De fapt, era exact ce-şi dorea de luni de zile. Sau chiar de ani. Uneori, la dineuri şi la întruniri îşi lăsă gîndurile să zboare. Devenise letargic. Poate că nu era făcut pentru viaţa aceasta. Şi Paco n-a spus nimic. Oare o să se bage în afaceri alături de el? Ştia că exista piaţă de desfacere pentru această marfă, dar în afara Jamaicăi. Şi el nu putea pleca în căutare de clienţi. Înnebunise. Dar era mai fericit ca oricînd. O să stea exact unde era. O să se ocupe de două lucruri. O să ducă o viaţă dublă. Se întreba dacă Paco o să i se alăture. Nu putea să-l oblige. Dacă tăcea, avea un motiv. Poate lucrurile merseseră prea departe şi mai ales prea repede. Poate voia să se gîndească. Sau se temea de Perotti. La urma urmei, lucra pentru american. O să profite de ocazie să iasă din joc? Dar piaţa de

desfacere a mărfii de aici era în S.U.A şi Paco n-avea relaţii acolo. Staţi puţin. Ba avea un văr la New York. Charles se uită la filipinez. Îşi lipise faţa de fereastră şi nu şi-o dezlipi decît la aterizare. Pînă la maşină, nu scoase nici un cuvînt.

– Acum o să pleci cu barca, domnule Charlie.
– Da. Este duminică. Vrei să vii cu mine?
– La pescuit?
– Da.
– Doar noi doi?
– Nu, am un om pe vas.
– Nu sînt îmbrăcat potrivit.
– O să găsim ceva pe vas.
– De mărimea mea?
– Cred că da.
– Cît durează pînă ajungem la barcă?
– Douăzeci de minute.
– Îţi plac prietenii mei, domnule Charlie?
– Interesant.
– Ţi-ar plăcea să lucrezi cu ei?
– Poate.
– Ştiu că ţi-ar plăcea.
– Da. Există mai multe posibilităţi. Dar ţie?
– Mie îmi place.
– Ştii că majoritatea cumpărătorilor sînt în Statele Unite, nu?
– Da, la Néw York şi în Florida.
– Va trebui să avem pe cineva de încredere acolo.
– O să mă ocup eu, domnule Charlie.
– Şi cu Perotti ce o să faci?
– Nu contează, lasă-l pe mîna mea. Mai întîi dă răspunsul. Vrei sau nu să te bagi în afacerea asta?
– Da.
– Eşti sigur?
– Bineînţeles.

– N-o să te răzgîndeşti?
– Nu.
– Batem palma?
– Da.
– Atunci du-mă la hotel. Azi nu vin la pescuit. Plec la New York cu avionul de ora patru.
– Cum?
– Uite-aşa.
– Stai puţin, Paco, explică-mi.
– Nu acum. Mai întîi aranjez tot. Doar ne cunoaştem de mult. Sper să ai încredere în mine. O să mă întorc repede.
– Mă laşi aşa fără să-mi spui nimic?
– Nu-i nimic de spus. Te-am prezentat partenerilor noştri. Ai vorbit cu ei. Te-au ascultat. Ai avut idei noi. Acum avem nevoie de un cumpărător. O să mă duc la New York să aranjez. Pe urmă mă întorc.
– Bine. Te aştept la hotel să-ţi faci bagajele şi te duc la aeroport.
– Nu, domnule Charlie. Du-te cu barca. Relaxează-te, distrează- te. Eu o să iau un taxi.
– Nu ştiu dacă o să găseşti vreunul liber.
– Nici o grijă, o să găsească portarul. Tu du-te cu barca.
– Cînd îmi dai de ştire?
– În cîteva zile. Azi m-ai făcut fericit.
– Şi tu pe mine.

Portarul alergă la maşină să-i deschidă portiera. Paco îi zîmbi şi-l salută afectuos. Apoi se întoarse, îi făcu semn cu ochiul lui Charlie şi intră în hotel.

Cînd porni motorul, îl cuprinse o ciudată senzaţie de singurătate. Energia care-l animase de dimineaţă îl înnebunise. Pe urmă găsi răspunsul. Se liniştise pentru că se simţea în sfîrşit în mediul lui. Nu se mai simţise demult atît de bine. Va trebui să-şi facă planuri. Să se

gîndească. Să aibă grijă cu cine era văzut. Paco îi dăruise din nou libertatea. De mîine îl aştepta altă viaţă. În drum spre clubul de yachting, fredonă o melodie veselă.

54

Adresa pe care mi-o dăduse Nellie se afla pe o străduţă în Lexington. Acolo se afla o tipografie specializată în ilustrate şi postere. Pusesem pe cineva să supravegheze clădirea cîteva zile. I-am spus să-i fotografieze pe toţi cei care intrau şi ieşeau. O să trimită pe cineva înăuntru, să afle ce se întîmpla cu adevărat. Mi s-a promis că vor acţiona imediat şi voi avea informaţiile dorite. Dar cînd am ajuns acolo, mă aştepta cea mai mare surpriză a vieţii mele.

Am fost prezentat directorului prin intermediul unui om de-al nostru care ambala fructe. Îşi tipărea etichetele la tipografia lor. M-am prefăcut că vreau să le dau o comandă. Tipul a fost amabil şi m-a dus în sala de şedinţe. Avea o cameră mare cît un aeroport. Ne-am aşezat să discutăm. Cînd i-am spus că mi-am petrecut mulţi ani în Orient, m-a poftit în biroul lui, să-mi arate ceva. Cînd am intrat, am văzut faţa zîmbitoare a lui Nellie pe toţi pereţii. Poza pe fundalul unui yacht mare alb, într-o maşină deschisă, în vîrful unei clădiri. Era îmbărcată în toată gama de toalete, de la rochii de seară elegante, la costume de baie sau fustiţe de tenis. Uneori apărea goală, dar fotografiile nu erau stridente sau de prost gust. N-aveau nimic sordid sau murdar. Se vedea că nu era o femeie de stradă. Zîmbetul, pielea şi părul ei învolburat te vrăjeau. Se uita în teleobiectiv cu ochii zîmbitori ai lui Charlie.

Descoperisem cu ce se ocupa. Clocoteam de furie,

dar m-am stăpînit.

– Ce părere ai? m-a întrebat directorul nostru mîndru, de parcă ar fi fost proprietatea lui.

– Frumoasă fată! Cine este?

– Cel mai bine plătit fotomodel al nostru.

– Nu-i de mirare.

– Face reclamă la calendare, motoare de maşini, mobilă, orice. Şi culmea este că habar n-are. Oamenii noştri spun că este timidă şi naivă ca un copil. Are ceva deosebit, nu ţi se pare?

– Ba da, dar pentru cît timp? Fetele de genul ei se trec repede. Peste cîţiva ani o să-şi piardă tot farmecul. Mai întîi vinde poze şi pe urmă îşi vinde trupul.

– Eşti nebun.

– De ce, nu-i adevărat ce spun?

– Doar pentru unele. Dar în nici un caz pentru ea.

– De ce? Care-i diferenţa?

– Are stofă de vedetă. Clasă, rafinament, o să ajungă departe.

– Cum, vînzînd mobilă?

– Da. Sper să rămînă cu noi cînd o să se afirme.

– Ai cunoscut-o vreodată?

– Nu. Am ţesut un adevărat mister în jurul ei.

– Nu înţeleg.

– Oamenii vor să ştie cine este. De unde vine. Cum o cheamă. Dar n-am suflat nici o vobră, ca să-ţi aţîţăm. Le-am dat cîteva firimituri din cînd în cînd. Le-am spus că este indiancă sud-americană amestecată cu sînge regal european. Am botezat-o Prinţesa.

– O să se umfle în pene.

– Glumeşti? Nici nu ştie ce noroc a dat peste ea. Totul face parte din program. Habar n-are de publicitatea pe care i-o facem. Acum este o şcolăriţă. O puştoiacă. Dar este un copil bun, serios. Oamenii noştri din Orient o iubesc. Este curată ca lacrima.

– Să sperăm că aşa o să rămînă.

– Bineînţeles şi să ştii că nu este o sărăntoacă. Are bani. Mama ei deţine o flotă de pescuit.

– Tatăl ei cine este?

– Nu se ştie. Vreun militar sau misionar. Oricum, nu contează. Şi nu interesează pe nimeni. Este atît de frumoasă, încît oamenii cred tot ce le spunem. Şi le spunem doar ce vor să audă. O să fie grozavă.

Mi se risipiseră îndoielile şi l-am ascultat liniştit. Nu avea rost să mă bag. Fata era în siguranţă. Planurile lor erau bune pentru toată lumea, mai ales pentru ea. Fără să ştie, o să am grijă să investesc în cariera ei şi nu numai eu.

I-am spus că o să iau cîteva mostre şi o să revin. Directorul mi-a răspuns că ar fi încîntat să lucreze cu mine. Mi-a declarat că nu sînt prea ieftini, dar fac treabă bună. Oricum, se descurcau bine. Dar vor fi încîntaţi să constate că nu eram un ageamiu. I-am mulţumit şi i-am promis că vom lua legătura.

Cînd m-am întors la birou, am aflat că Paco filipinezul trebuia să sosească. Pusesem pe roate o afacere şi el urma să mă ajute. Aş fi putut să mă folosesc de alţi tipi, dar nu se pricepeau prea bine la tranzacţii internaţionale. Paco era al meu. Lucrasem împreună la Bangkok de cînd preluasem afacerea lui Charlie. Era priceput. Nu aveam încredere în el, dar trebuia să-i recunosc calităţile. Făcea şi treburi murdare, deşi acum nu mai era cazul. Devenise un fel de intermediar. Ori de cîte ori voiam ceva de la oamenii mei, aflam de la el. Aveau o încredere oarbă în ticălosul ăsta, mai ales după ce Charlie îi scrisese lui Nappaporn atunci. Îi spusese că Paco era un om de încredere. La început toţi îl ascultau pe Charlie. Cuvîntul lui era lege.

Mă obişnuisem să-l am pe Paco prin preajmă. Bineînţeles, în afară de afaceri, n-aveam ce să discut cu el. Îl urmăream ca un uliu cînd puneam pe roate ceva

nou, deşi n-ar fi avut unde să fugă. Tatăl lui murise, iar soţia şi copiii locuiau în fosta casă a lui Charlie, la Bangkok. Avea cîteva amante pe care le ţinea în două cocioabe, în alt cartier. Cunoştea pe toată lumea şi-mi era util. Mi se părea că nu mai era atît de sclipitor ca la început, dar poate că traiul bun îl înmuiase. Se aşezase la casa lui, devenise foarte conservator şi îşi vînduse vaporul. Terminase cu hoinărelile. Era fericit să stea la Bangkok.

Dar iată că găsisem o cale să-l readuc pe Paco în mijlocul acţiunii. Ideea îmi aparţine şi ca s-o pun în practică aveam nevoie de Paco la New York.

L-am chemat şi a stat o săptămînă în oraş, să discutăm călătoria lui în Jamaica. Era o experienţă nouă pentru mine. N-am văzut niciodată un tip de la tropice să fie atît de entuziasmat de New York ca el. Îngheţase în costumele lui subţiri de mătase şi pantofii din piele de crocodil. Am mers la cumpărături să-şi ia haine de iarnă. Dar nu s-a mulţumit doar cu atît. Magazinele l-au înnebunit. A cumpărat pantofi, cravate, cămăşi, şosete, cizme, bastoane, trei ceasuri de aur, brichete, ciorapi de nylon, două radiouri, cu casetofon şi alte prostii. Ar fi fost în stare să cumpere tot oraşul. Am încercat să-i bag minţile-n cap; i-am explicat că locuieşte la tropice şi n-o să aibă ce face cu atîtea lucruri groase. I-am spus că n-o să vină aici decît ca să mă informeze cum mersese întîlnirea cu Charlie. Dar mi-a spus că o să le găsească o întrebuinţare sau, dacă nu, o să le vîndă.

N-am spus nimănui de ce l-am chemat pe Paco la New York. Familia credea că vreau să-l răsplătesc după ce ne servise credincios atîţia ani. Am încercat într-adevăr să-i aranjez un program turistic. Am fost la Coney Island şi i-am arătat Empire State Building.

L-am prezentat cîtorva dintre oamenii noştri, dar nu l-a luat nimeni în serios, cînd l-au auzit cum vorbeşte.

Şeful l-a invitat la prînz în amintirea acelei întîlniri de la Hong Kong, cu ani în urmă, cînd Paco pomenise pentru prima oară de Charlie. Atunci fuseseră cît pe ce să se ia la bătaie, dar acum se aveau ca fraţii. Şeful l-a tratat cu mare respect şi a angajat o prostituată să-i ţină companie noaptea la hotel. Era o blondă solidă, cu două capete mai înaltă ca Paco. Filipinezul a fost încîntat. Tîrfa şi magazinele l-ar fi ţinut la New York o veşnicie, dar eu aveam nevoie de el pe insulă. Ne aşteptau venituri substanţiale şi voiam să văd dacă Charlie muşca momeala. Eu nu puteam să-l abordez. În mine n-ar fi avut încredere, dar mă gîndeam că pe Paco o să-l asculte.

Filipinezul avea o relaţie şi am discutat ce o să facă în Jamaica. Vorbind despre Charlie, ne-am deşteptat amintiri fericite. Nu mai ştiam nimic de el de cînd plecase din Bangkok. Sigur, îmi era dor de el, dar nu-i trimisesem nici un ban şi cred că tipul nu mă avea la stomac.

Mai bine aşteptam să văd ce putea face pentru mine dacă mă hotăram să-i plătesc. Nu poţi afla ce folositori sînt oamenii, pînă le datorezi ceva. Şi acum, după ce Paco plecase pe insulă, începusem să mă îngrijorez. Era departe de casă, poate că se lenevise puţin, dar nu-şi pierduse talentul. Ştiam că Charlie n-o să reziste tentaţiei. Afacerea pe care i-o pregătisem era prea ispititoare.

Filipinezul plecase de-o săptămînă şi stăteam ca pe jăratec. Eram încordat. Dacă Charlie refuza să se amestece? Nu ştiam ce face sau cu ce se ocupă în ultima vreme. Poate că se obişnuise cu o existenţă liniştită. Clocoteam. De-abia mă abţineam să pun mîna pe telefon şi să-l sun pe Paco în Jamaica. Bănuiam că Charlie îl supraveghea îndeaproape pe Paco. Şi pe urmă, după patru zile, Paco a trimis o telegramă, aşa cum stabilisem. A comandat la florăria hotelului doisprezece

trandafiri roşii pentru o tîrfă din Manhattan. Aceeaşi tîrfă blondă care-i ţinuse companie cît fusese la New York. Data cînd trebuiau trimise florile era data sosirii sale. Florăria a trimis mesajul la birou.

Ar fi fost mai bine să trimit pe altcineva să-l ia. Dacă-l întîmpinam personal, o să şi-o ia în cap. O să creadă că îl preţuiam atît de mult încît putea să se obrăznicească. Dar muream de curiozitate şi m-am dus singur la aeroport, deşi ştiam că este o greşeală.

Era foarte frig. Înfofolit în limuzina elegantă a familiei, tremuram de nervi. Nu eram prea sigur. Tranzacţia pregătită cu Paco avea mai multe faţete. Înseamnă să-mi petrec o parte din timp la New York.

Nu mă deranja prea mult, pentru că munca devenise monotonă. Aveam mulţi oameni la Bangkok, trimişi de cei de la New York să se ocupe de afacerile din ce în ce mai înfloritoare. Multe din ele erau perfect legale. Acum devenisem inutil şi doar Nellie mă mai ţinea în Orient. Voiam ceva nou. Familia ştia probabil că mă plictisisem. Mă tratau cu respect pentru că mă descurcasem bine şi mă înţelegeam cu ambele părţi. Poate ar fi vrut să mă retrag, dar aveam ceva nou de oferit. O afacere de amploare, aproape de casă. O să iasă o mulţime de bani dacă afacerea mergea, dar deocamdată păstram secretul.

Traficul nu era aglomerat. Priveam după-amiaza cenuşie şi încercam să fiu cinstit cu mine. Găseam scuze? Insistam să închei această tranzacţie ca să fac bani pentru familie sau ca să lucrez cu Charlie? Această ocazie mă deruta. Mă purtam copilăreşte. Nici măcar nu ştiam dacă ieşise ceva şi o luasem deja razna. Pînă să ajung la aeroport, mi-am dat seama că sînt un prost şi am încetat să mă mai gîndesc la acest subiect.

Am sosit la timp. Pe vremea aceea, la sfîrşitul anilor '50 nu era prea mare înghesuială în aeroport. Iar încep

cu amintirile. Se întîmplă oricui să devină nostalgic. Cînd îmbătrîneşti, ţi se pare că trecutul a fost grozav şi vă rog să mă credeţi că este adevărat. Atunci oamenii erau mai civilizaţi. Nu vorbeau urît în public. Viaţa se derula mai încet şi mi se părea mai dulce. Poate că oamenii se preocupau mai mult de mîncare, de îmbrăcăminte, de relaţiile cu semenii lor, nu ştiu. Sigur, erau şi lucruri negative, dar nu zbiera nimeni la tine să te mişti mai repede. Te lăsau să-ţi tragi sufletul şi cînd se adresa un poliţist îţi vorbea politicos. Poate pentru că nu erau atîţia turişti. Sau poate pentru că nu erau atîtea bombe şi deturnări de avioane.

În orice caz, şoferul a parcat, am coborît din limuzină, am intrat înăuntru şi peste cîteva minute a apărut Paco. Alerga pe culoar ca de obicei cînd era fericit. Tîra după el o valiză din piele de crocodil ca pe un cîine. S-a oprit în faţa mea, m-a luat de umeri şi m-a îmbrăţişat.

– Domnule Vincent. Domnule Vincent.

– Da, eu sînt.

– Aţi venit să mă duceţi în oraş?

– Doar nu crezi că am venit să iau autobuzul.

– Domnul Charlie a venit şi el să mă aştepte.

– Da, toată lumea te iubeşte.

– Ce vrei să spui?

Am ieşit. Afară era ger, dar filipinezul n-a observat. I-am sugerat să-şi pună haina scumpă pe care şi-o cumpărase, dar mi-a spus că şi-o împachetase. Ne-am urcat în maşină. Şoferul a închis ecranul despărţitor. Paco stătea mîndru ca un cocoş.

– Sînt o persoană importantă, domnule Vincent, la fel ca tine. Ai venit să mă iei cu limuzina.

– Ce face Charlie?

– Dar pe mine nu mă întrebi ce fac, cum m-am distrat.

– Ce mai faci, Paco? Cum te-ai distrat?

– La New York mi-a plăcut mai mult.

– Ce face Charlie?

– Femeia mea... mă aşteaptă?

– Sigur că te aşteaptă, Paco. De-abia aşteaptă să vii. Hai, spune-mi ce-i cu Charlie.

– Domnul Charlie este o persoană importantă în Jamaica. Mare director de reţea hotelieră. Mare director de companie comercială. Afaceri legale, oficiale. Plăţile se fac prin bancă. El şi soţia lui sînt membri în toate cluburile selecte. Cunoaşte şi este cunoscut de toată lumea. E prieten şi cu şeful poliţiei.

– Nici o noutate. La Hong Kong era la fel.

– Nu, domnul Charlie s-a schimbat. A îmbătrînit. Se mişcă mai încet.

– Nici tu nu eşti un boboc, Paco. Se simte bine?

– Da. Însă nu mai este atît de activ ca înainte. Se trezeşte tîrziu în fiecare dimineaţă. Nu se grăbeşte să se ducă la serviciu. Frecventează cluburile, dar nu-i place. Nu m-a luat niciodată acolo. Spunea că nu sînt genul meu de oameni. Cel mai mult îi place să se plimbe cu yachtul şi să pescuiască. O duce bine, chiar foarte bine. După ce m-a văzut, s-a înveselit.

– Îi convine afacerea?

– Da.

– I-ai explicat despre ce este vorba.

– Domnul Charlie e deştept. N-are nevoie să-i explic.

– Vrea să se bage?

– Da. Crede că o să facă afaceri numai cu mine.

– De mine n-a întrebat?

– Îşi face griji pentru tine.

– Drăguţ din partea lui. Trebuia să-i spui că sînt sănătos.

– Nu, nu-l interesează dacă eşti sănătos. Se teme ce o să-mi faci dacă o să afli că noi doi vindem marijuana.

– Adică nu i-ai spus că este afacerea mea?

– N-am putut.

– De ce? Oricum o să afle.

– Sigur, dar nu acum.

– Ce tot spui?

– Domnul Charlie a devenit un om respectabil. Semnează acte, tranzacţii, se duce la club, joacă poker, se plimbă cu yahtul cînd are timp. Este prea ocupat să stea în birou şi să vorbească la telefon. În Jamaica e la fel ca în Filipine. Multe petreceri. Multă băutură. Toată lumea are timp. Nimeni nu se grăbeşte. Cînd l-am văzut pe domnul Charlie, mi s-a părut că s-a lenevit. Dar, după ce i-am arătat ferma din munţi, s-a schimbat brusc. Parcă s-a trezit la viaţă. Oamenii mei l-au plăcut. Însă este un tip isteţ, după cum ţi-am spus. Nu spune niciodată nimic. Ne-am luat rămas bun de la ei şi ne-am întors. Tot drumul am tăcut şi l-am studiat. Ochii lui sclipeau din nou ca înainte. Aştepta ca o bombă înainte să explodeze. L-am lăsat să fiarbă pînă am ajuns la Kingston şi ne-am urcat în maşină. Mi-a mărturisit că i-a plăcut. Era fericit ca un copil. Doar nu vrei să-i spun că este afacerea ta, domnule Vincent. I-ar pieri toată fericirea şi ar fi în stare să renunţe. S-ar întoarce la munca lui monotonă, lipsită de viaţă. Acum înţelegi de ce nu i-am suflat nici o vorbă de tine?

– Atunci ce i-ai spus?

– Domnul Charlie e deştept. Ştie că trebuie să găsească clienţi pentru marijuana în America. M-a întrebat dacă ştiu pe cineva.

– Atunci ai fi avut ocazia să mă propui pe mine.

– Eşti surd? Doar mă cunoşti de mult, domnule Vincent, dar nu mă asculţi niciodată. Dacă îi spuneam că tu eşti cumpărătorul, renunţa. N-ar mai fi avut încredere în mine altă dată.

– Bine dar trebuia să-i dai un răspuns.

– Sigur. Am luat-o încet, ca-n Orient. Dacă te grăbeşti, nu prinzi niciodată fluturele. Domnul Charlie

ştie. I-am spus că mă duc la New York să aranjez şi pe urmă mă întorc.

– L-ai prins în cursă.

– Bineînţeles, domnule Vincent.

– Eşti sigur că intră în afacere?

– Doar ţi-am spus că s-a bucurat ca un copil.

– Da, mi-ai spus. Şi acum ce facem?

– Acum, este rîndul tău, domnule Vincent. O să te duci în Jamaica. O să-i explici. Dacă ţi-e frică, merg cu tine.

– Nu mi-e frică.

– Sigur că nu ţi-e, domnule Vincent. Doar ştii cum să vorbeşti cu oamenii. Cum să bagi spaima în ei. Ai mai făcut-o şi altădată. L-ai speriat atît de rău pe domnul Charlie încît a fugit de tine ca dracu' de tămîie. Îl înspăimînţi uşor. Ca peştele mare pe cel mic.

– Exagerezi, Paco.

– O să mergem în Jamaica împreună. E de preferat să nu-l înspăimîntăm pe domnul Charlie. O să aranjez eu.

– Ba n-o să aranjezi nimic, Paco. O să discut singur cu Charlie. Tu o să te întorci la Bangkok. Oamenii noştri au nevoie de tine.

– Şi tu ai, domnule Vincent. Trebuie să te ajut să discuţi cu domnul Charlie. Să-l liniştesc.

– Cine dracu' te crezi? Mama? Sînt băiat mare. Mă duc singur la toaletă.

– De ce te superi, domnule Vincent? Am vrut doar să te ajut...

– Ştiu Paco. O să mă descurc. Du-te la Bangkok.

– Vrei să plec azi?

– Cît mai repede.

– Aş vrea să stau cîteva zile în oraş. Călătoria m-a obosit. Am băut rom toată ziua şi n-am dormit.

– Nu-mi pasă. Băieţii ţi-au rezervat biletul. O să pleci cînd or să-ţi spună.

– Cînd te duci la domnul Charlie?
– Nu te priveşte.
– Cînd te întorci la Bangkok, domnule Vincent?
– Cînd o să mă vezi, o să afli.

Încerca să mă dirijeze. Să-mi spună cum să discut cu Charlie. Insinua că eu îl pusesem pe fugă pe Charlie şi-mi făcuse plăcere. Ar fi trebuit să-l omor atunci, cu ani în urmă. Dar eram furios şi o luasem drept jignire personală. Iar în afaceri nu aveau ce căuta sentimentele personale. Aşa că m-am rezemat de banchetă şi nu l-am mai ascultat. În curînd m-am calmat din nou. Dacă aş fi avut darul previziunii, l-aş fi lichidat imediat, în secunda aceea. Eram în limuzina mea; ar fi fost foarte simplu să simulez un accident. Dar nu eram profet şi Paco şi-a lungit viaţa cu cîţiva ani.

55

A căscat. Se servea cafeaua şi se ridicaseră toţi să se aşeze la mesele de jocuri. O să discute puţin şi pe urmă o să se apuce de poker. Erau oameni drăguţi şi serioşi, dar n-avea nimic în comun cu ei. Încercase să spună ceva despre campania electorală a lui Richard, dar nu-l băgase nimeni în seamă.

Principalul subiect de conversaţie se referea la un canadian, membru al clubului, care îşi lăsase nevasta şi copiii pentru o chinezoaică frumoasă, cu sînge european. Se stabilise pe insulă de douăzeci de ani şi avea un post important la o bancă.

– A înnebunit.
– Iubirea şi războiul nu ţin cont de nimic.
– Riscă totul. Banii, prietenii.
– O iubeşte. Este nebun după ea.

– E mult mai tînără. Ar putea să fie fiica lui.

– Bărbaţii se prostesc la bătrîneţe.

– Are sînge regal chinezesc. Nevasta n-are nici o şansă.

– Nu-i de mirare că n-a mai trecut demult pe aici.

– Păcat. Joacă bine cărţi.

– Exact.

– Acum unde o fi?

– La Toronto. La sediul central al băncii.

– De unde ştii?

– Soţia mea s-a întîlnit cu el la aeroport, săptămîna trecută.

– Pleacă din oraş.

– Nu, omule, o vizitează pe maică-sa. A vorbit cu el şi i-a spus unde se duce.

– Mult zgomot pentru nimic.

Charles se uită la ei şi se întrebă unde era mai bine oare, aici sau la birou. Pe urmă veni chelnerul.

– V-a căutat cineva la telefon, domnule Charlie.

– Ce-a vrut?

– N-a spus, domnule.

– Cine era?

– Nu ştiu, domnule.

– Luaţi prînzul, domnule Charlie?

– A lăsat vreun număr de telefon?

– Da, domnule. A lăsat numărul de telefon şi cel a camerei de la hotel. Poftiţi bileţelul.

– Mulţumesc.

S-a ridicat şi s-a scuzat. Unul dintre prietenii lui şi-a ridicat privirile.

– N-ai nici o clipă de linişte?

– Mă tem că nu.

Era un număr din Kensington. Cînd sună şi-i răspunse o fată, îşi dădu seama că aparţinea unuia din hotelurile companiei sale.

– Camera 123, a spus el. Îmi puteţi spune vă rog numele de familie al clientului?

– Îmi pare rău, nu pot.

– Este o nouă reglementare?

– Nu ştiu, domnule.

– Sînt Paget-Brown, directorul hotelului.

– Scuzaţi-mă, domnule. M-am angajat de curînd.

– N-ai de ce să te scuzi, domnişoară. N-ai făcut decît să respecţi instrucţiunile. Nu vreau să-ţi creez probleme.

– Nu-i nimic, domnule.

– Vrei să-mi dai recepţia?

L-au recunoscut şi i-au spus că numele oaspetelui era Perotti, domnul Vincent Perotti, din New York. Se pregătea să închidă, dar recepţionerul care ştia cu cine vorbea, i-a pus o întrebare logică:

– Vreţi să vă fac legătura, domnule Paget-Brown?

– Da, mulţumesc.

Aştepta încordat. Venise Perotti. Înseamnă că aflase de vizita bietului Paco. Probabil că dăduse peste el la New York. Nu ştia să- şi ţină gura. O să-i spună două vorbe filipinezului, cînd o să-l vadă. Doamne, ce prost fusese să-l lase singur la New York! Pe urmă auzi glasul lui Perotti. Era limpede şi încrezător. Parcă îi vedea zîmbetul. Îi dădea o senzaţie ciudată. Crezuse că o să-i vină rău, dar iată că se înşelase. În schimb era furios; da, furios şi agitat.

– Tu eşti, Charlie? Nu ne-am văzut demult.

– Aş fi preferat să mai treacă ceva timp. Ce te aduce aici?

– Afacerile.

– Nici o şansă, Perotti. N-am nimic de vînzare. Acum lucrez la patron. Doar nu te interesează afacerile hoteliere?

– Nu, nici gînd. Am venit să mă achit de obligaţii faţă de tine.

– Care obligaţii?
– Nu-ţi aminteşti că îţi datorez bani?
– La asta te refereai?
– Da.
– Ai fi putut să-mi trimţi un cec. Să ştii că avem destule bănci.
– Băncile sînt pentru băieţii buni, Charlie. Eu n-am de-a face cu cecuri.
– Da, probabil ai dreptate.
– Rose ce mai face?
– Bine, mulţumesc.
– Şi Roberta?
– La fel.
– Ar trebui să discutăm. Doar nu vrei să-ţi las banii la recepţie?
– Nu.
Nu ştia ce-l apucase. Îl apucase dintr-odată dorinţa să-l vadă pe american. Probabil din curiozitate, nu putea fi altă explicaţie.
– Cît a trecut? Cinci ani? Şase?
– Nu ştiu, Charlie. Cam aşa ceva.
Îmbătrînise şi se înmuiase, mai mult ca sigur. Spera să nu se fi schimbat. N-ar putea dispreţui un Perotti bătrîn şi bonom. N-ar avea nici un haz.
– Alo, Charlie?
– Da.
– Vrei sau nu banii?
– Cobori la recepţie?
– Vin imediat.

Adrenalina îi pompa în vene. Inima îi bătea să-i iasă din piept. De-abia se abţinea să n-o ia la fugă. Se duse la bar, comandă un whisky şi dădu paharul peste cap. Îi ardea gîtul. Intră încet în sala de jocuri. Pachetul de cărţi era intact. Îi păstraseră locul.
– Eşti gata, Paget-Brown?

– Mă tem că trebuie să plec.
– Te cheamă datoria.
– Cam aşa ceva.
– Sam te munceşte, nu glumă.
– Mai bine mi-aţi pune o vorbă bună.
– Nu ne-ar asculta. Are nevoie de bani mai mult ca oricînd pentru băiatul lui care candidează.
– Prostii! Richard o să fie ales oricum.
– Stai jos, omule. Povesteşte-ne despre ce este vorba.
– Trebuie să plec neapărat...
– Eşti agitat, Paget-Brown. Ai o întîlnire amoroasă?
– Ai ghicit.
– Te poţi baza pe noi, norocosule. Ne vedem mîine la prînz?
– Da.

De-abia se stăpînea să n-o rupă la fugă. Mai zăbovi puţin, îşi aprinse un trabuc, ridică din umeri şi plecă. Mintea i-o luase razna. Uitase de bani. Ar fi trebuit să-şi amintească. Era o sumă frumuşică. O să-i prindă bine. Va încerca să-i ceară dobîndă americanului. În felul acesta, va putea să-şi finanţeze cîteva livrări. Poate că vizita lui n-avea nici o legătură cu Paco filipinezul. Poate că Perotti primise ordin să-l plătească. Aceşti oameni aveau un cod al onoarei foarte ciudat. Soarta începea să-i surîdă. Dacă avea parte de puţină agitaţie o să suporte mai uşor plictiseala de la birou şi de la club.

Se urcă în maşină şi încercă să fie atent la drum. Dar pe şosea apăsă acceleraţia la maximum şi trecu în goană prin cartierul Half Way Tree. Poate că vizita lui n-avea nici o legătură cu Paco, îşi repetă el în gînd. Perotti nu stătea la acelaşi hotel. Dar asta nu însemna nimic. O să se lămurească în curînd. De-abia aştepta.

Avea o nouă preocupare. Cum dracu' stătuse îngropat atîta vreme? Conducea orbeşte. Nici nu ştia cum ajunsese în faţa hotelului. Apăsă pe frînă. Portarul îi deschise uşa şi-l salută. Charles inspiră adînc şi intră în hol. Se urcă singur în ascensor, fără să- i facă semn liftierului.

Bătu la uşă. Perotti îi deschise. Rămăsese neschimbat. Zîmbea prietenos ca întotdeauna. Se mai îngrăşase puţin.

– Arăţi grozav, Charlie.

– Şi tu la fel.

– Se vede că o duci bine.

– Aşa este.

– De ce stăm la uşă ca nişte străini? Doar sîntem prieteni vechi, nu?

Charles intră în cameră. Îşi trase un scaun şi se aşeză. Perotti îi privea zîmbitor. Avea senzaţia că se întorsese în trecut. Nu-l mai văzuse pe american de ani de zile, dar figura şi vocea lui îi erau atît de cunoscute încît i se imprimaseră în suflet. De parcă n-ar fi avut altă viaţă sau alte amintiri. De parcă ar fi trăit cu Perotti în aceeaşi casă şi l-ar fi văzut în fiecare zi. Se simţea în largul lui. Îi trecuse furia. Probabil că îşi pierduse minţile. Nu, nu şi le pierduse. Acest om era un ucigaş. Şi ce dacă? Şi el omorîse oameni în război. Veninul se evaporase. Era din nou ca pe vremuri.

Pe masă era un coş cu fructe şi băuturi. O carte de vizită aurită pe margini, cu emblema hotelului avea înscris numele americanului, sub care scria „complimente din partea conducerii". Fusese ideea lui. Sigur, această activitate îşi avea satisfacţiile ei. I se făcuse foame.

– Ce-ai zice să bem ceva, Charlie?

– Aş vrea să mănînc mai întîi o fructă.

56

De îndată ce s-a aşezat şi a început să-şi desfacă banana, am ştiut că era al meu. A mîncat-o încet, ca şi cînd ar fi savurat fiecare îmbucătură. N-a vorbit, dar i se citea pe faţă. Nu ştia sigur de ce venisem, însă dorea să mă asculte. L-am privit atent şi n-am mai văzut nici urmă de ură. Mi-am amintit de ultima noastră întîlnire în camera de hotel din Bangkok, cînd mă umilise atît de rău şi-mi stricase plăcerea victoriei. Era agitat, dar nu părea furios sau răzbunător, deşi ar fi avut toate motivele. Dimpotrivă, venise să mă vadă şi să mă asculte ce aveam de spus. Nu era vorba doar de banii pe care îi datoram. Ar fi putut să fixeze altă întîlnire sau să-i ia şi să plece. Dacă ar fi vrut, ar fi găsit milioane de posibilităţi. Dar a venit personal pentru că era curios. Sigur, nu-l interesa să afle de Bangkok, Nappaporn sau fiica lui Nellie. Mi-ar fi plăcut să-i povestesc despre ea. Ar fi fost mîndru. Sau poate că nu. Poate că nu-i păsa sau uitase de ea. Nu ştiam. Dar eram convins că n-o să întrebe. Îl interesa doar motivul venirii mele.

Şi eu care uitasem cum se purta cu mine de parcă aş fi fost un gunoi şi ce egoist fusese cu Nellie. Uitase ce mult mă obsedase în trecut. Nu mă gîndeam decît la momentele plăcute şi interesante pe care le-am petrecut împreună. Uitasem de afacere. Nu-mi mai păsa. Eram fericit că-l aveam lîngă mine.

După ce m-a sunat de la club, am băut cîteva pahare, să-mi revin. Le-am băut pe furiş, în dormitor, ca un şcolar. Pe urmă am făcut gargară cu apă de gură. Acum mesteca banana încet şi se prefăcea că este calm, dar nu reuşise să mă păcălească. Era la fel de agitat ca mine. Nu mai termina de mestecat banana.

Mă aştepta să deschid conversaţia, să-l scot din colţul unde se autoizolase. Se pregătise pentru orice. Era la fel cum mi-l aminteam. Uitasem ce mult îmi plăcuse acest om. Cît îmi lipsise.

– Ai fost băiat rău, nu-i aşa, Perotti?

– De ce?

– Te-am crezut om de cuvînt. Nu mi-ai plătit. Banii mei se înmulţesc în buzunarele tale. Ar trebui să-mi plăteşti cu dobîndă. Te-ai apucat de afaceri bancare?

– Eşti la fel de nostim, Charlie.

– Cred că ai o sumă frumuşică pentru mine.

– Da, sînt destui bani.

– Or să-mi prindă bine.

– La ce or să-ţi folosească?

– Nu te priveşte.

– Păcat. Aş vrea să discutăm despre afaceri.

– Şi eu aş vrea mai întîi să văd banii.

– Să presupun că ţi-i dau.

– Înseamnă că nu este sigur.

M-am ridicat şi m-am dus în dormitor, am adus valiza şi am deschis-o în faţa lui. Erau cîteva sute de mii de dolari. Calculasem tot, plus dobînda. Aveam o bucată de hîrtie pe care notasem suma.

– Numără-i Charlie.

– Nu cred că este nevoie. Doar nu m-ai înşelat.

– De ce nu?

– Vrei ceva de la mine. Şi în afară de asta, mi-ai spus că marfa trebuie plătită întotdeauna.

– Văd că îţi aminteşti.

– Da. Ai declarat banii la vamă?

– Nu.

– Bine. Pot să-i iau cu servietă cu tot?

– Sigur.

S-a ridicat calm şi a pus mîna pe receptor. A cerut la recepţie să trimită imediat pe cineva în camera mea. Pentru o clipă, mi-am pierdut cumpătul. Îmi venea să

înnebunesc. Nu ştiam ce avea de gînd. Habar n-aveam dacă era legal sau nu să introduci bani în ţară fără să-i declari. Eram la mîna lui. Paco îmi spusese că îi cunoştea pe toţi, inclusiv pe şeful poliţiei. Dacă era ilegal, putea să mă bage după gratii. Ar fi trecut săptămîni de zile pînă să mă găsească cineva. Poate chiar luni. Nu spusesem nimănui unde plecasem. Voiam să le fac o surpriză. Să le arăt că nu m-am zaharisit. Fusesem nebun să cred că va merge uşor. Căzusem în cursă ca un începător. N-aş putea juca poker cu Charlie. Faţa îmi trăda sentimentele, dar nu se uita la mine.

S-a auzit o bătaie în uşă şi a apărut un tip în costum şi cravată, care-i vorbea foarte respectuos lui Charlie. Domnul Paget- Brown în sus, domnul Paget-Brown în jos. Nici măcar nu mă băgase în seamă. Mă simţeam neînsemnat. Încolţit. Charlie i-a dat nişte chei, servieta şi i-a spus s-o pună în maşina lui. Tipul i-a răspuns „cum doriţi, domnule Paget-Brown" şi a ieşit. Inima îmi bătea mai repede decît se învîrtea ventilatorul.

Charlie mă privea calm, ca şi cînd nu s-ar fi întîmplat nimic.

– Pot să mai iau o banană?

Am încuviinţat din cap. Ticălosul, ştia foarte bine ce făcuse; dar nu puteam să-l urăsc. Probabil că eu n-aş fi fost atît de generos ca el.

– La ce te gîndeşti, Perotti?

– Ce vrei să spui?

– Ziceai că vrei să-mi vorbeşti.

– Eram atît de ameţit încît uitasem. Charlie mă domina.

– Aş vrea să-mi extind afacerile aici.

– Ce oferi?

– Vreau să cumpăr.

– Avem rom, puţin mahon, hoteluri, proprietăţi la malul mării...

– Nu, Charlie. Nu face pe prostul. Ştii foarte bine că

mă interesează altceva. Iarba...

– Avem şi iarbă.

– Mi-am imaginat. E bună?

– Da, cea mai bună.

– Problema este livrarea. Aici lucrurile merg încet. Eu am nevoie de o afacere rapidă, o livrare constantă şi de bună calitate.

– Lasă totul în seama mea.

– Mi-am imaginat eu că o să te bagi.

– Presupun că ai aflat de la Paco.

– Da, într-un fel.

– Nu este ca data trecută, Perotti. Nu mai lucrez pentru tine. Eu vînd. Tu cumperi.

– Voi fi singurul tău cumpărător?

– Da. Atîta vreme cît plăteşti la timp, n-o să vînd altcuiva.

– Perfect.

– În regulă.

– Mi-a părut bine să te revăd, Charlie.

– Da şi mie.

– Pot să fiu cinstit cu tine?

– Ar trebui să fii, dacă vrei să lucrăm împreună.

– Va fi grozav. La Bangkok mă plictiseam. Aveam prea puţine de făcut şi prea mult timp la dispoziţie.

– Ştiu cum este.

– Îmi place.

– Ce anume, Perotti?

– Să te am ca partener.

– Adică furnizor.

– Bine, furnizor. O să lucrăm împreună din nou.

– N-am lucrat niciodată împreună, Perotti. Mi-ai cumpărat afacerea, atîta tot.

– N-am avut încotro.

– Hai să schimbăm subiectul.

– Cum doreşti.

S-a ridicat şi mi-am dat seama că discuţia se

încheiase.

– Cînd batem palma, Charlie?

– Trec să te iau după micul dejun.

La uşă mi-a zîmbit şi mi-a întins mîna. Îi sclipeau din nou ochii.

– Aş vrea să te invit la cină diseară.

– Să lăsăm partea socială pe mai tîrziu. Să vedem mai întîi cum merge treaba.

57

Febra alegerilor cuprinsese oraşul. Petrecerile se ţineau lanţ. Candidaţii ţineau discursuri, lumea se agita. Sam spunea că nu-l mai văzuse pe Charles de cinci zile. Bineînţeles, funcţia pe care o deţinea nu-l obliga să stea tot timpul la birou, dar trecea zilnic pe la Sam. Pentru prima oară după cinci ani n-avea nici o veste de la el. Cineva îmi spusese că-l văzuse pe Charlie la aeroportul Montego Bay, în partea cealaltă a insulei. Şi apoi, într-o seară, şi-a făcut apariţia la uşă, cînd servitorul m-a anunţat că nu voia să intre, am coborît să văd ce se întîmplase.

– Bună, Jean. Am trecut să văd ce mai face Sam. Nu pot să rămîn.

– De ce?

– Mă aşteaptă un prieten în maşină. N-am avut cum să te anunţ.

– Adu-ţi prietenul înăuntru, Charles.

– Mai bine nu. Cel puţin astă-seară Sam ştie că am venit?

– Nu, dar o să afle.

A murmurat ceva, să se scuze. Cînd am insistat, a ridicat din umeri şi a coborît scările. S-a întors peste

cîteva minute cu un tip îndesat, mic de statură, pe care nu-l mai văzusem. Era îmbrăcat în costum cu vestă şi cravată.

– Sînt Jean Baker, am spus eu.

Omul a făcu un pas înainte şi a întins mîna.

– Perotti, s-a prezentat el. Vincent Perotti.

– Eşti american?

– Da şi tu la fel.

– Poftiţi în casă.

– În fond, de ce nu, a zis el şi a intrat.

N-am înţeles ce legătură era între ei. Nu se potrivea deloc cu Charles. Erau atît de diferiţi încît arătau caraghios împreună. Dar Charlie spusese că era prietenul lui.

– Vă cunoaşteţi demult, domnule Perotti?

– Da. Ne-am întîlnit la Hong Kong, după război.

– Se pare că toţi l-au cunoscut pe Charlie la Hong Kong, după război.

– Aşa se pare, zise Charlie.

– Pe el l-ai cunoscut înaintea mea, a spus Perotti.

– Eşti sigur?

– Da. Am auzit multe despre voi. Lui Charlie îi place foarte mult să vorbească despre soţul tău.

– Şi mie îmi place, am spus eu.

Gheaţa se spărsese. Stăteam de ani de zile pe această insulă şi uitasem cum sînt newyorkezii. Nu era obraznic, dar vorbea deschis. Probabil că şi eu eram la fel în tinereţe.

– De-abia aşteptam să-ţi cunosc soţul. Ştiu atîtea despre el, încît am impresia că l-aş recunoaşte oriunde.

Am intrat. Trebuia să-i descriu lui Sam cum arăta Perotti. Aşa făceam de ani de zile. Era ca un mic joc, ori de cîte ori venea cineva pentru prima oară. Sam îmi spunea cum credea că arăta persoana şi eu îl aprobam sau îl contraziceam. De obicei, Sam era rezervat cu noii veniţi. Vorbea puţin. Asculta, se concentra şi se ghida

după voce. Cu Perotti fusese mult mai relaxat decît cu alţii. Poate fiindcă era prietenul lui Charlie.

– Cred că Charlie este bucuros să vă aibă alături.

– Sper.

– Îţi place să trăieşti în Orient?

– Era o zonă foarte interesantă cînd l-am cunoscut pe Charlie.

– Acolo se trăieşte altfel.

– Este o insulă frumoasă.

– Da, însă înceată. Charles s-a obişnuit cu alt ritm, domnule Perotti.

– Vince. Spune-mi Vince.

Sam se adresa întotdeauna formal.

Conversaţia a decurs calm, pînă cînd Sam l-a întrebat pe Perotti cu ce se ocupă. Americanul a ezitat. S-a uitat la Charles, la mine şi apoi i-a răspuns.

– M-am ocupat de comerţ interanţional. Import-export. Finanţe. Acum m-am retras.

– Eşti sănătos, domnule Perotti?

– Da, cred că da.

– Ar trebui să-ţi găseşti o ocupaţie. Ai o voce tînără.

– Mulţumesc.

– Nu te lăsa păcălit de Perotti, a intervenit Charlie. A venit aici să cumpere sau să vîndă ceva.

– Înseamnă că eşti un negustor, la fel ca mine. O să găseşti ceva.

– Sper. Între timp o să mă odihnesc puţin. Va fi ca o mică vacanţă.

Mi s-a părut că nu seamănă deloc cu un turist; dar bărbaţii evitau răspunsurile uneori. O să mă gîndesc mai tîrziu la el.

A plecat peste o oră. Pe urmă Sam şi cu mine am băut nişte ciocolată fierbinte şi am discutat. A ghicit înfăţişarea lui Perotti pînă în cele mai mici detalii.

– Nu ţi-a făcut o impresie prea bună, nu-i aşa, Jean?

– Mi s-a părut foarte secretos.

– Oamenii care fac afaceri internaţionale sînt scumpi la vorbă. Mie mi-a plăcut. Nu s-a lăudat că a văzut lumea... Este sensibil, politicos şi îl cunoaşte demult pe Charles. Nu poate fi decît un om cumsecade... Altfel Charles nu l-ar fi adus să mă vadă.

– Filipinezul acela nu s-a mai întors.

– Locuieşte la Bangkok. E cale lungă.

– Dacă stau bine să mă gîndesc, n-am cunoscut pe nici unul dintre prietenii lui.

– Eu da. La Hong Kong, Charles mi-a prezentat mulţi prieteni. Erau toţi oameni serioşi.

– A trecut mult timp de atunci.

– Ce vrei să insinuezi, Jean.

– Nimic. Sînt puţin obosită, atîta tot.

– Eşti prea suspicioasă.

– Femeile sînt prudente din fire.

Sam a rîs. Pe urmă a căscat şi a spus că se duce la culcare. Eram prea agitată să adorm, aşa că am rămas în livingroom. M-am aşezat pe canapea şi am ascultat muzică. Probabil că am aţipit puţin. M-a trezit un zgomot de paşi. Cînd mi-am ridicat privirile, l-am văzut pe fiul meu Richard. De cînd începuse campania electorală nu prea mai dădea pe la noi. Mînca şi dormea în oraş. S- a aplecat şi m-a îmbrăţişat.

– Bine ai venit, străine. Credeam că ai uitat de bătrîna ta mamă.

– N-o să îmbătrîneşti niciodată. Eşti frumoasă ca o floare.

– Mulţumesc, dragul meu. Păstrează-ţi laudele pentru tinerele de care auzim tot timpul.

– Bine, mamă, să nu crezi nimic.

– Ai grijă să nu dai de necazuri. Acum eşti o personalitate publică. Ia spune cum merge campania?

– N-am venit să discutăm despre asta.

– Tatăl tău s-a dus la culcare.

– Ştiu. Vreau să vorbesc cu tine.

– Văd că eşti foarte serios, Richard. Ce este?

– Am aflat că prietenul tatei s-a băgat în afaceri necurate.

– Te referi la unchiul Charlie?

– Da el, dar nu-i unchiul meu.

– Ce s-a întîmplat, Charles? Pari furios.

– Chiar sînt. Omul acesta ar putea să ne distrugă pe toţi. Pe tata, pe tine şi pe mine.

– De ce?

– Oamenii au început să vorbească, mamă. Am negat cît am putut, dar lucrurile au început să se împută.

– Ce a făcut?

– A fost văzut în diverse locuri, în care n-avea ce căuta. Cu diverşi indivizi suspecţi, cu cazier. Învîrte ceva, mamă. Din păcate, n-am timp de investigaţii. Nu pot să apelez la poliţie pentru că ar fi un dezastru dacă l-ar prinde cu ceva necurat. Sînt îngrijorat pentru tata.

– Cine ţi-a spus?

– Unii dintre oamenii mei care frecventează lumea interlopă.

– Delincvenţi?

– Deţin multe informaţii.

– Ai încredere în ei?

– Nu întotdeauna. Dar ştiu ce se petrece.

– Ce ai de gînd?

– Deocamdată nu pot face nimic. Mă ocup de alegeri. Dar ai putea să treci pe la mine, dacă vrei să dai o mînă de ajutor.

– Ce aş putea să fac?

– Tocmai voiam să-ţi zic, mamă. Cînd o să vii o să-ţi explic. Pe urmă o să te duci la Charlie şi o să-i spui direct în faţă tot ce-ai auzit. Dacă recunoaşte, îl avertizezi să-şi bage minţile-n cap, altfel s-a terminat cu cariera lui pe această insulă.

– Bietul tău tată!

– Exact. Dar nu trebuie să-i spui nimic. Dă-ţi cuvîntul.

– Bineînţeles, Richard.
– Bine.
– Şi acum?
– O să vii la mine la birou.
– Cînd?
– După alegeri. O să te anunţ.

M-a îmbrăţişat şi a plecat. Vorbele lui Richard m-au şocat. Am hotărît să nu trag concluzii pripite pînă nu aflam despre ce era vorba.

Oricum Sam nu va afla nimic.

58

Mama mă ignora complet. În copilărie mă urmărea şi noaptea, iar acum devenisem invizibilă. Era probabil vina mea. Cînd eram mică nu înţelegeam ce înseamnă să fii în centrul atenţiei. Acum aş da orice să întorc timpul înapoi. Mi-ar fi plăcut să le arăt prietenelor mele cum mă aştepta pe verandă. Cum mă veghea să mănînc şi să dorm. Părinţii lor nu le băgau în seamă. Ştiu că mă enerva s- o văd acolo, dar cînd n-am mai văzut-o, mi-am dat seama cîtă nevoie aveam de ea. Acum am senzaţia că îi sînt indiferentă. Nu ştiu unde s-a dus toată afecţiunea şi dragostea. Înainte ştia ce şi cînd aveam nevoie, dar s-a terminat cu sensibilitatea ei. Acum îşi vede de afaceri sau se roagă la templu. Trec săptămîni în şir fără să ne vorbim. Cînd sîntem împreună acasă, nu-i spun nimic, de teamă să n- o supăr. De cînd a încetat să mi se adreseze, casa s-a cufundat în linişte. Seamănă cu un cavou. Singura voce care se aude este a servitoarei. Dar a îmbătrînit şi a devenit plictisitoare.

Ar avea atîtea motive să se mîndrească. La şcoală

am mare succes cu piesele de teatru şi mă cunoaşte toată lumea. Profesorii şi elevii mă respectă. Cred că mă aşteaptă un viitor strălucit. Sînt celebră şi nu numai în Thailanda.

După ce l-am auzit pe bărbatul din camera Ninei, n-a mai venit la şcoală şi m-am trezit singură. Nina era cea mai bună prietenă a mea şi acum nu prea am cu cine să vorbesc. Adică nu mai pot să-mi deschid sufletul. Sigur, multe alte fete îmi caută compania şi vin la mine acasă, dar mă idolatrizează ca pe o vedetă şi nu pot să mă apropii de ele, pentru că trebuie să mă prefac tot timpul. Prietenia mea cu Nina a fost singurul lucru adevărat. I-am dat toţi banii mei şi-i dau şi acum. Mă simt prost. Poate că n-a mai venit la şcoală pentru că am prins-o cu un bărbat în cameră, dar n-aş fi spus nimănui. Trebuie să mă duc s-o văd, pentru că iertarea este foarte importantă într-o prietenie, dar nu ştiu cum. Vincent lipseşte de cîteva luni, mama mă ignoră complet şi n-are să mă ajute. Tînjesc după compania unui adult. Cineva căruia să-i împărtăşesc gîndurile şi să-i cer un sfat. Cineva care să mă laude. Oare Vincent mă evită? De ce toţi care mă iubeau s-au îndepărtat de mine? Sînt respingătoare?

Într-o după-amiază, cînd ieşeam de la şcoală, am văzut o maşină americană parcată la poartă. Am recunoscut-o imediat. Era cea folosită de fotografi cînd veneau să ne ia de la şcoală. Am rămas pe loc să văd după cine veniseră. Pe urmă s-a deschis uşa din spate şi a coborît un bărbat. Era fotograful care îmi făcuse toate pozele şi-mi vorbea întotdeauna frumos. S-a apropiat de mine şi i- am spus că Nina nu era acolo. Nu venise pentru ea, ci pentru mine. Se mutaseră din Silom Road. Spunea că acum aveau un studiou nou într-o casă particulară, lîngă ambasada americană. Nina nu-i mai interesa, dar voiau să lucreze cu mine. M-au rugat să-i informez cît doream să mă plătească.

Fotografiile mele erau foarte căutate. Toţi întrebau cine sînt. Mi-au spus că firma care le tipărise se îmbogăţise datorită mie.

L-am întrebat de ce n-o mai voiau pe Nina.

– Ai văzut-o de curînd, Nellie?

– Nu.

– N-ai recunoaşte-o. Fumează, bea şi se droghează.

– Pentru că este o fată nefericită.

– Nu mai e fată. Se culcă cu cine nimereşte. A încercat să mă seducă şi pe mine.

– Nu-mi vine să cred.

– Este adevărat.

– Şi ai refuzat-o?

– Da, e bolnavă. L-a nenorocit şi pe director.

– Cum adică l-a nenorocit?

– Are o boală venerică.

– A luat-o de la voi... Pînă să lucreze la voi, era virgină.

– Poate, acum nu mai este.

– Cred că şi-ar reveni dacă ai lăsa-o să lucreze.

– N-avem ce face cu ea. Ne trebuie fete proaspete şi inocente. Aşa vor clienţii. Poţi să fotografiezi orice tîrfă din Bangkok, dar n-o să vinzi nici o poză.

– Încearcă s-o ajuţi. Du-o la doctor.

– Nu are firea ta puternică, Nellie. N-ar putea să reziste tentaţiilor.

– De unde ştii că eu sînt altfel.

– Eşti o fată puternică, Nellie. Nimic nu te poate atinge. Într-o zi vei fi o mare vedetă. Eşti plămădită din alt aluat. Nu ai doar frumuseţe, ci şi distincţie.

Fotograful m-a dus să văd casa. Era superbă, ca un palat. Mobilă de import, baie din marmură. Studioul era mult mai mare decît cel din Silom Road. Însorit, luminos, plin de plante decorative şi antichităţi italieneşti. Pe pereţi tronau pozele mele, mari cît un tablou, în

rame aurii.

– Înţelegi ce vreau să spun? a întrebat fotograful. Acestea nu sînt fotografiile unei tîrfe ieftine. Este artă.

– Şi Nina spunea la fel. Aţi putea să încercaţi din nou.

– Ar fi avut succes, dar i-au lipsit voinţa şi ambiţia. Trebuie să fii inteligentă, să ai nervi tari. Uită-te la tine. Eşti cea mai frumoasă fată pe care am văzut-o vreodată, dar nici nu mi- ar trece prin minte să te ating.

– De ce?

– Pentru că eşti distantă, superioară, ca o prinţesă. Oamenii visează la tine. Te admiră, te venerează ca pe o zeiţă. Nimeni nu poate să aspire la o zeiţă.

Vorbele lui m-au flatat. Mama nu venea niciodată să mă vadă pe scenă. N-o interesau decît notele mele. Nu-mi vorbea şi nu mă încuraja. Şi iată că un necunoscut îmi văzuse talentul. N-aveam de ce să-l refuz. O să cîştig o groază de bani şi o s-o ajut pe Nina. Studioul era pe aceeaşi stradă unde locuise tatăl meu. Acum stătea acolo Paco filipinezul, dar n-avea cum să mă vadă.

Aşa am început să pozez din nou. Veneau şi mă luau de trei-patru ori pe săptămînă. Mă plăteau bine. Cel mai important lucru era să nu afle mama. M-ar fi omorît. Bineînţeles, într-o zi voi ajunge o vedetă şi va fi mîndră de mine. Atunci o să înţeleagă ce făcusem şi de ce. Sînt multe poteci care duc în vîrful muntelui şi eu pornisem deja pe una din ele. Dar pînă ajungeam, nu trebuia să afle nimic.

59

Fiica mea Nellie creştea atît de repede încît trebuia să n-o mai tratez ca pe un copil. Mi-am propus să-mi schimb toate obiceiurile mele de mamă iubitoare. Acum era o domnişoară şi, cînd eram de vîrsta ei, o con-

sideram pe mama cea mai bună prietenă a mea. Dar eu şi fiica mea ne înstrăinasem. Înainte să-i cer ajutor lui Buddha, o să caut răspunsurile în sufletul meu. Toţi zeii din ceruri vor fi martorii mei. Am făcut întotdeauna tot ce este mai bun pentru ea, dar sînt supusă greşelii, ca orice muritor şi poate că mi-au scăpat unele lucruri importante. Probabil că am fost prea slabă uneori şi am lăsat-o de capul ei.

Nu ştiu unde am greşit şi nici cînd a încetat să-mi vorbească. Poate atunci cînd a început să-mi lase bileţele pe pat. Îmi cerea bani. Nu ştiam la ce-i trebuiau, aşa că îi dădeam un sfert din cît pretindea. Tot ce aveam îi aparţinea domnului Charlie al meu, tatăl ei, dar era departe şi trebuia să hotărăsc de una singură. I-am spus întotdeauna că-i dau ce vrea cu condiţia să-mi explice la ce-i trebuie. I-am explicat că atunci cînd depinzi de cineva, trebuie să-ţi motivezi cerinţele, dar s-a supărat. Poate am greşit. Poate ar fi trebuit s-o tratez ca pe o femeie independentă, dar în ochii mei era o fetiţă. Chiar şi atunci am cedat şi i-am dat bani. Sînt o femeie bogată şi aş fi putut să-i satisfac orice dorinţă. Pe urmă a încetat să-mi mai lase bileţele. Ştiam că are bani, pentru că îşi cumpăra lucruri noi şi portofelul ei era plin de bancnote mari. Îmi este ruşine că o spionam, dar ca s-o ajut, trebuia să ştiu ce face.

Azi am aflat că Nellie pozează goală pentru bani. Prietenii mei de la piaţa de peşte ştiau demult, dar s-a jenat să-mi spună.

Au găsit o ilustrată cu poza ei. Se pare că cineva i-o furase unui alb care stătea la un mic hotel din centru. N-am crezut pînă nu mi-au arătat-o.

Poate că sînt o mamă rea. Mi-am dedicat prea mult din timpul meu domnului Charlie cînd Nellie era mică. Aşa este. Şi am pierdut ore-n şir la templu, rugîndu-mă zeilor. Cînd vorbeam, Nellie îmi reproşa adesea acest lucru. Este adevărat, dar nu mi se pare o greşeală. Un

om trebuie să se roage zeilor tot timpul, pentru că sînt eterni, iar noi ne petrecem doar cîteva clipe pe această lume. Zeii trebuie să ne îndrume şi am încercat să fiu o femeie pioasă cu ajutorul preotului de la templu. Dacă fiica mea Nellie nu înţelege acum, poate că n-o să înţeleagă niciodată şi o compătimesc. O viaţă fără credinţă te derutează şi îţi aduce nefericire.

Am hotărît să încerc încă o dată să-i vorbesc înainte să mă duc la templu, să cer ajutor. Nu este bine ca un om să se bazeze doar pe mila zeilor. Trebuie să-şi rezolve singur problemele.

Azi-dimineaţă cînd unul din prietenii mei mi-a arătat ilustrata, şi-a cerut scuze. Mi-a spus de unde o are şi mi-a explicat că a încercat să mă protejeze. Dar ştie că sînt o femeie tare şi după ce a discutat cu ceilalţi prieteni ai mei, au fost de acord să mă informeze. Ar fi preferat să mă credă o fiinţă slabă.

Dar aş fi aflat oricum, mai devreme sau mai tîrziu. Ştia deja tot oraşul, aşa că trebuia s-o ajut într-un fel pe Nellie.

Nu m-am dus acasă. Partenerul meu de afaceri are o căsuţă după colţ, lîngă piaţa de peşte. O folosim pentru negocieri şi oaspeţi. La fel ca locuinţa de oaspeţi de lîngă casa mea, dar mai simplă şi mai mică. Pescarii mei îşi aduceau uneori familiile din afara oraşului aici. Locuinţa este goală deocamdată, aşa că am intrat să mă liniştesc. Mă gîndeam numai la Nellie. Unde am greşit? Avea dreptate cînd mă acuza că o tratam ca pe un copil? Oare n-am observat că se transformase într-o domnişoară?

În copilărie, se jena de ce făceam. Nu-i plăcea s-o dădăcesc şi s-o aştept pe verandă. Nellie este foarte cunoscută datorită pieselor pe care le joacă la şcoală. Prietenele ei o vizitează des. Le evit fiindcă am impresia că-i este ruşine cu mine.

Poate m-am înşelat şi ar fi trebuit să insist. Dar atîta

timp cît ştiam că sînt simple toane de adolescentă, n-a contat. Ştiam că Buddha veghează asupra noastră şi i-am înălţat rugăciuni în fiecare zi. Acum ştiu că am făcut o mare greşeală. Înainte să vorbesc cu zeii, trebuie să aflu ce s-a întîmplat. Am îmbătrînit şi ştiu ce greu este să nu ai un bărbat în casă. Dar nu trebuie să-mi pară rău de mine.

O să mă duc acasă la Nina. O cunoaşte pe fiica mea mai bine ca oricine şi o să mă ajute. N-am mai fost de mult timp. De cînd Nellie s-a certat cu mama Ninei. Atunci n-am reuşit să discut cu femeia aceea, dar Nina s-a purtat frumos cu mine. Mi-a explicat ce se întîmplase, mi-a spus că mama ei avea probleme, dar o să se liniştească. Mi-a mulţumit că am venit şi a spus că Nellie este norocoasă să aibă o mamă ca mine. N-a mai trecut pe la noi de un an, dar cînd ne vizita era întotdeauna politicoasă şi blîndă.

O să rog pe unul dintre prietenii mei să mă conducă acasă la Nina, peste rîu. Este un căpitan de vapor la pensie care a călătorit prin toată lumea şi ştie englezeşte. Acum are şase vase de pescuit şi un restaurant. Este un domn simpatic, care nu este prea ocupat niciodată. Nu mai era un om tînăr şi ştiam că n-o să transmită mai departe ce o să audă.

Mă pregăteam să mă urc în maşina prietenului meu, cînd automobilul mare, american al lui Paco filipinezul a oprit în spatele nostru. Ştiam că fusese plecat. Îmi spusese că va încerca să-l întîlnească pe domnul Charlie al meu.

Paco locuia la Bangkok de cînd plecase domnul Charlie. Uneori mă vizita şi-l invitam la masă. Nu l-am întrebat niciodată cu ce se ocupă, pentru că lucrează pentru americanul acela, domnul Vincent, care este un om rău. Se mutase în casa domnului Charlie şi conducea maşina lui. Uneori, cînd venea la mine, ascultam uruitul motorului şi-mi imaginam că s-a întors domnul

Charlie.

Am ieşit şi Paco m-a văzut. Ne-am salutat.

– Arăţi bine, Nappaporn.

– Mulţumesc.

– Am făcut o călătorie foarte lungă. Am văzut America şi multe din ţările albilor.

– Ţi-a plăcut?

– Magazinele de la New York sînt fascinante.

– Acolo au piaţă de peşte?

– Probabil, dar n-am văzut-o.

– De ce ai venit?

– Să te văd. M-am întîlnit cu domnul Charlie.

– O să discutăm, dar nu azi.

Vorbele mele l-au mirat. Fusese la mine în casă şi văzuse cum găteam pentru domnul Charlie al meu în fiecare zi. Se aştepta probabil să sar în sus cînd i-am auzit numele. Înainte mi-am neglijat fiica din cauza domnului Charlie, dar n-o să mai repet această greşeală.

– Unde te duci, Nappaporn?

– În oraş.

– Dacă vrei, te conduc cu maşina mea. O să discutăm pe drum.

– Prefer să discutăm la mine în casă, Paco.

– Cînd să trec?

– Oricînd, numai azi nu.

Paco filipinezul şi-a împreunat mîinile în semn de rămas bun. M-am urcat în maşina prietenului meu. Cînd m-am întors, l-am văzut ducîndu-se spre piaţa de peşte.

Stăteam în faţa uşii, cu prietenul meu, căpitanul. Mama Ninei ne-a deschis chiar ea. Era îmbrăcată într-un capot şi ţinea un pahar cu vin în mînă. Avea o ţigară în colţul gurii şi-i intra fumul în ochi. Şi-a scos ţigara şi s-a uitat la mine.

– Nu avem nevoie de servitori.

Prietenul meu mi-a tradus şi pe urmă i-a răspuns în locul meu.

– Nu am venit să ne angajăm.

– Nu vreau să cumpăr nimic.

– Nu-ţi aminteşti de mine?

– Nu te-am văzut niciodată.

– Sînt mama lui Nellie.

– Mama lui Nellie?

– Da. Prietena Ninei.

– Cine-i bărbatul de lîngă tine?

Căpitanul i-a explicat cine era şi de ce venisem.

– Atunci poftiţi amîndoi. Bem ceva. Vreţi să vă servesc?

– Mulţumesc.

Nu ştiam dacă acceptase sau o refuzase.

– O să bem un ceai...

– Veniţi în bucătărie.

Mama Ninei era foarte amabilă. Nu oricine ar fi poftit în casă doi străini. Mai ales că bucătăria arăta ca o cocină. Mi-a fost ruşine pentru ea. M-aş fi oferit s-o ajut să facă ordine, dar aş fi umilit-o. Cel mai bine era să mă prefac că totul era în ordine. Ne- am aşezat şi am sorbit din ceai, în timp ce mama Ninei bea şi fuma. Puţin îi păsa de prezenţa noastră. Era foarte veselă.

– Cu ce pot să vă ajut?

– Am probleme cu fiica mea.

– Ce fel de probleme?

Mama Ninei îmi dăduse permisiunea să vorbesc despre neşcazurile mele, dar se vedea că n-o interesa. Se uita de jur împrejur prin bucătărie. Poate că spusese altceva şi căpitanul nu înţelesese. M- am uitat la ea şi mi-a făcut semn să încep. Cînd am început să povestesc despre Nellie, a devenit agitată. Poate nu înţelegea tot. Vorbeam încet. Înainte să termin s-a ridicat şi şi-a turnat încă un pahar. Am aşteptat-o să se întoarcă

şi am continuat. Pe urmă s-a ridicat din nou şi a şters masa. Era evident că nu putea să mă asculte. Aş fi vrut să discut cu Nina, dar se pare că nu era acasă.

La un moment dat, femeia s-a ridicat brusc şi s-a dus în cealaltă cameră. Căpitanul şi cu mine ne uitam unul la altul. Cînd s-a întors, a început să danseze singură şi să se mişte în ritm cu muzica.

Ştiu că o femeie trebuie să se obişnuiască treptat cu singurătatea pentru că bărbaţii se duc primii la Buddha. Îi seamănă şi, cît trăiesc, nu pot fi niciodată singuri, pentru că asemenea copiilor au nevoie de parteneri de joacă. Pe urmă pleacă şi îşi lasă în urmă femeile.

Aveam prieteni şi afacerea mea, iar într-o zi o să-mi recapăt şi fiica. M-am uitat la biata femeie şi am compătimit-o. Dansa, cînta şi bea. Ca şi cînd nu i-ar mai fi păsat de nimic.

Ne-am ridicat şi ne-am împreunat mîinile, în semn de respect. Dar n-a observat şi nici nu ne-a condus la uşă.

În maşină, în drum spre casă, am rămas tăcuţi amîndoi. Buddha ne dă poveţe tot timpul. Azi văzusem din nou ce femeie norocoasă eram.

60

Se pare că problema lui Charlie este foarte presantă. A fost plecat din ţară în timpul alegerilor. Nu a venit nici la petrecerea dată de noi, după anunţarea rezultatelor. Ştiam că se întorsese, dar nu trecuse încă să-l vadă pe Sam. Nu mai apăruse pe nicăieri. Se bîrfea, ca de obicei, dar nimic concret. Cînd am încercat s-o trag de limbă pe Rose la club, mi-a spus că nu éra

în apele lui. Bănuia că era şantajat. În orice caz, îl preocupa ceva. Muncea foarte mult şi era tot timpul obosit. Devenise imposibil. Şi cu toate acestea, susţinea că nu fusese niciodată mai fericit. Poate că trecea printr-o pasă proastă. Nu i-am spus nimic lui Sam pentru că şi-ar fi făcut prea multe griji. Orice necaz putea să-i declanşeze altă cădere nervoasă. Mai ales dacă vorbele mele erau adevărate. Nu puteam să-i împărtăşesc toate informaţiile mele lui Sam.

O să păstrez pentru mine acest episod. Încadrez paragrafele secrete în roşu, ca să mă asigur că n-o să i le citesc din greşeală. Într-un fel îl trădez, dar ar fi şi mai rău să-i spun. Are încredere deplină în Charlie. Totuşi se zvoneşte că s-a băgat în afaceri necurate. Cu oameni pătaţi, care n-au nici o legătură cu compania. De cîte ori aud aşa ceva, mă gîndesc la americanul pe care l-am cunoscut în noaptea aceea. Mi s-a părut foarte ciudat.

Acum cînd Richard face parte din guvern, are acces la diverse informaţii şi tot ce mi-a spus este strict confidenţial. Nu m-a sunat decît după ce a fost ales. Poate m-am grăbit, dar fiul meu m- a rugat să-i bag minţile în cap lui Charlie. M-a prevenit să fiu foarte prudentă pentru că ştia foarte bine să se prefacă. Spunea că făceam un mare serviciu pentru ţară. Altfel ar fi obligat să intervină şi l-ar distruge pe tatăl lui. Toate informaţiile pe care mi le-a dat erau neoficiale. Eram mama lui şi avea încredere în mine. Mă simţeam flatată.

Nu mai fusesem demult la birou. Nu era o vizită de curtoazie şi mă simţeam stînjenită. Cînd şoferul mi-a deschis portiera, secretara de la recepţii s-a repezit să mă îmbrăţişeze. Lucra pentru noi de peste douăzeci de ani. Fusese secretara particulară a lui Sam şi pe urmă ieşise la pensie, dar se întorsese după ce soţul şi fiul ei pieriseră într-un accident de maşină. Înainte vorbeam la

telefon şi ştiam tot ce se petrece la serviciu. Era genul de femeie pe care te puteai baza la nevoie. Avea întotdeauna o vorbă bună pentru fiecare. Sam o aprecia foarte mult.

– Sînt atît de bucuroasă să vă văd, doamnă Baker, mi-a spus ea, zîmbind.

Nimeni nu şi-ar fi imaginat ce singură era această femeie după serviciu.

– Aţi venit pentru mine?

– Bineînţeles, draga mea, dar aş vrea mai întîi să vorbesc cu domnul Paget-Brown.

– Aveţi noroc. Azi este aici.

– Cum adică?

– În ultima vreme a devenit scump la vedere.

N-am comentat nimic. De fapt, nici nu se aştepta. A ridicat receptorul şi a anunţat-o pe secretara lui Charlie că venisem să-l văd. Peste cîteva clipe, a coborît chiar el. M-a luat de mînă şi m- a sărutat pe amîndoi obrajii, ca de obicei.

– Poftească, te rog, dragă Jean. Ce surpriză plăcută!

Sam nu se omorîse niciodată cu decoraţiunile interioare, spre deosebire de Charles. Biroul lui era plin de dulăpioare chinezeşti, stampe japoneze, hărţi englezeşti, postere cu cai de curse. Un Buddha mare din bronz trona lîngă fereastră. Şiruri de cărţi legate în piele se înălţau pe rafturile bibliotecii. Avea două canapele *Chesterfield*, de culoarea vinului şi trei fotolii de piele. Biroul era franţuzesc şi telefonul aurit, de epocă, completa tabloul. În orice caz, Charlie avea un gust impecabil.

M-a poftit să mă aşez pe canapea.

– Te deranjează dacă fumez?

– Nu, îmi place mirosul trabucului.

– Mulţumesc. Cu ce pot să te ajut?

– Am venit într-o problemă foarte delicată.

– Ce este, Jean, s-a întîmplat ceva cu Sam?

– Nu nu-i vorba de Sam, ci de tine.

Zîmbi nonşalant, ca un copil.

– Nu văd ce ar putea fi delicat în privinţa mea.

– Pot să-ţi vorbesc deschis?

– De cînd ne cunoaştem?

– De ce mă întrebi?

– Pentru că nu ştii dacă poţi să-mi vorbeşti deschis.

– Nu ştiu de unde să încep.

– Vrei să strîngi fonduri pentru campania lui Richard?

– Nu, Charles, Richard a cîştigat deja alegerile.

– Da, sigur, ce prost sînt. Scuză-mă dar am lipsit luni de zile.

– Ai fost la New York?

– Da. New York, Miami, Los Angeles.

– Ştiu, mi-a spus Sam. Ai avut succes?

– N-a fost o călătorie de afaceri. Mi-am luat o vacanţă.

– M-da, înţeleg.

– Doar n-ai venit să discutăm despre vacanţa mea, nu Jean? Dacă nu ştii de unde să începi, îţi sugerez s-o iei de la început.

– Bine, uite ce este. Ştii ce mult te preţuieşte Sam şi cît ţine la tine...

– Bineînţeles că ştiu.

– Nu i-am spus de această vizită. Am senzaţia că îl înşel, dar nu trebuie să afle.

– Nu pot să-ţi promit. Eu n-am secrete faţă de Sam.

– Eşti convins?

– Bineînţeles că sînt. Ce este?

– Am auzit unele zvonuri alarmante.

– Ce fel de zvonuri?

– Că vinzi marijuana peste graniţă.

Charles a izbucnit în rîs, de parcă aş fi spus o glumă bună.

– De ce aş face aşa ceva? m-a întrebat el, cu o

privire nevinovată.

– Tocmai mă întrebam şi eu.

– Da, sigur...

– Nu mi-ai răspuns.

– Da, nu ţi-am răspuns, într-adevăr. Nu ştiu ce ţi-a venit şi nici cine ţi-a băgat în cap o asemenea idee. Îţi sugerez să discutăm cu Sam.

– Aş prefera să nu-l amestecăm.

– Îmi pare rău, Jean, nu se poate. Dacă eu, omul cheie al companiei lui, sînt acuzat că fac afaceri dubioase, trebuie să afle.

– N-o să creadă.

– Bineînţeles, dar vreau să ştie ce zvonuri circulă.

– Nu sînt doar zvonuri.

– Cum adică?

– Provin dintr-o sursă foarte sigură.

– Şeful poliţiei?

– Nu.

– Atunci cine?

– Nu pot să-ţi spun.

S-a ridicat cît se poate de calm şi s-a apropiat de birou. Pe urmă a ridicat receptorul şi a cerut să i se facă legătura cu reşedinţa noastră. M-am uitat la ceas. Sam era în grădină la ora aceasta. Juca *backgammon* cu Phillip, cel mai vechi prieten al lui de pe insulă. Dădea cu zarurile şi nepotul lui Phillip mişca pietrele pe table în locul lui. Phillip îi spunea care era scorul. Sam avea noroc la *backgammon*, chiar dacă nu vedea. Dădea întotdeauna instrucţiuni precise. Probabil că era foarte absorbit de joc, pentru că n-a venit la telefon.

– Da, înţeleg, a spus Charles. Rugaţi-l vă rog să mă sune cînd intră în casă.

Pe urmă a închis şi s-a uitat la mine.

– Îmi pare rău, Jean, dar prefer să lămuresc lucrurile de la început.

– N-ar trebui să-l amesteci pe Sam.

– Ba da. Încrederea lui este foarte importantă pentru mine.

– Ştiu. Nu se îndoieşte nici o clipă de tine.

– Foarte rău. Mai ales dacă o să-i ascund această situaţie.

– Şi dacă este adevărat? Nu-ţi dai seama cît o să sufere? Nu vreau să se îmbolnăvească din nou, Charlie.

– Nici eu nu vreau.

– Uite ce este. Te priveşte ce faci în timpul tău liber. Dar ai nişte responsabilităţi faţă de noi. Mai ales faţă de Sam. Trebuie să-l protejezi. Dacă vei fi prins, o să te susţină şi o să se facă de rîs.

– Sînt perfect de acord. Mă mir totuşi că poţi crede aşa ceva.

– Crezi că fiul meu minte?

Am regretat de îndată ce am deschis gura, dar era prea tîrziu.

– Richard crede că fac comerţ cu ganja?

– Nu crede, ştie.

– Presupun că are şi dovezi.

– Doar un vinovat ar spune asta.

– Vezi prea multe filme, Jean.

Era nepoliticos, dar nu puteam să-i reproşez nimic. Atitudinea lui mă şocase atît de mult, încît n-am observat că nu negase nici o clipă acuzaţiile mele. Regretam că-mi scăpase numele lui Richard. Eram şocată. Îl învinuiam de un delict grav pe cel mai bun prieten al soţului meu. Dacă informaţiile lui Richard erau greşite? Dacă Charlie n-avea nici o vină? Trebuia să mă împac cu el.

– Îmi pare rău, Charlie. Poate că exagerez. Nu ştiu ce-i cu mine în ultima vreme.

S-a ridicat din nou şi s-a apropiat de mine zîmbind. Era un bărbat atît de chipeş şi voiam tare mult să-l cred. Mi-a vorbit blînd.

– Ce se întîmplă, Jean? Dacă te îngrijorează sănă-

tatea lui Sam, fii liniştită. Este un om robust.

– O să discutăm altă dată, Charlie. Te rog să mă asculţi. Nu- mi pasă ce faci, atîta timp cît Sam nu află nimic. Dacă am dreptate opreşte-te imediat. Dacă nu poţi, fii prudent sau părăseşte compania. Dacă mă înşel, te rog din toată inima să mă ierţi. Dar orice-ar fi, te implor să nu discuţi cu Sam despre acest subiect.

– Bine, dar nu pot să-ţi promit nimic.

Nu mai era nimic de spus. M-am ridicat, m-a sărutat pe amîndoi obrajii, de parcă nu s-ar fi întîmplat nimic şi am ieşit. Nu m-a condus. Cred că se înfuriase. Dacă era nevinovat, avea tot dreptul să sufere. Mă simţeam îngrozitor.

Cînd am trecut pe lîngă recepţie, secretara vorbea la telefon. I-am făcut cu mîna. Şoferul mi-a deschis uşa şi am ieşit în căldura sufocantă. Cînd am ajuns la maşină, i-am spus să mă ducă la Richard.

Nu mi-au plăcut niciodată clădirile guvernamentale. Oamenii se fîţîie peste tot, de parcă n-ar avea nimic de făcut. De parcă toţi banii contribuabililor s-ar duce numai pe cafele, curent electric şi telefoane inutile. Mă pregăteam să intru în biroul lui cînd o fată a alergat după mine şi m-a apucat de braţ.

– Cine eşti? am ţipat eu.

– Secretara domnului Baker. Nu puteţi intra.

– Nu te-am mai văzut pînă acum. Sînt mama lui.

– Ştiu cine sînteţi, doamnă Baker, dar nu puteţi intra acolo.

– Nu mai spune!

Biata fată era atît de şocată încît mi-a dat drumul şi am dat buzna înăuntru. Fiul meu Richard stătea la birou, cu o blondă în braţe. Îşi aruncase hainele pe jos şi se lipise de el cu sînii goi, într-o îmbrăţişare pasională. Cînd şi-au ridicat privirile, am recunoscut-o. Era soţia unui tînăr director de hotel de-al lui Sam. Auzisem că

Richard era afemeiat dar nu dădusem crezare bîrfelor.

– Ieşi imediat, a spus Richard. Cum îndrăzneşti?

Pentru o clipă, am încremenit în loc. Pe urmă i-am privit drept în faţă şi le-am spus:

– Să vă fie ruşine.

– Îmi pare rău, mamă... nu mă gîndeam...

– Într-adevăr. Dacă te-ai fi gîndit, ţi-ai fi dus tîrfa în altă parte, la un hotel. Aceasta este proprietate contribuabililor, domnule Baker.

– Cum îndrăzneşti?

Se înfuriase, dar nici eu nu eram mai calmă.

– Data viitoare cînd o să-mi mai dai un comision, verifică mai întîi faptele.

– Ce dracu' vrei să spui?

– N-ai pic de respect, Richard. Nici pentru tatăl tău, nici pentru mine, nici pentru soţul acestei tîrfe, nici pentru cel mai bun prieten al tatălui său. Mai bine vezi-ţi de propriile greşeli, înainte să-i acuzi pe alţii.

– Ce tot spui, mamă?

– Charles a negat totul! am zbierat eu şi am ieşit.

Toţi politicienii sînt nişte mincinoşi, inclusiv fiul meu, mi- am spus eu în gînd şi am trîntit uşa de perete.

M-am dus direct la Charles. Prietena mea, secretara, stătea la birou. S-a îndreptat zîmbitoare spre mine, dar am repezit-o. I-am spus că vreau să-l văd imediat pe Charles şi am rugat-o să nu-mi pună nici o întrebare. Probabil că a citit disperarea din ochii mei. Mi-a făcut semn să intru. Am bătut şi am dat buzna înăuntru. Eram foarte răvăşită. În schimb el părea foarte calm. M-a întrebat ce s-a întîmplat. Aş fi preferat să zbiere la mine, să-mi reproşeze. Dar mi-a vorbit blînd şi mi-a sporit sentimentul de vinovăţie. I-am repetat ce gîndeam şi m-am scuzat. M-am umilit, dar a fost generos cu mine.

– Nu contează, Jean. Toţi facem greşeli. Mai ales

eu.

– Nu, Charlie, n-ai greşit cu nimic. Îmi pare foarte rău. Mă simt groaznic.

– Cunosc senzaţia, te rog să mă crezi.

Am citit umilinţa în ochii lui şi l-am crezut. Am răsuflat uşurată. N-o să-l mai supăr niciodată. Era omul care îl salvase pe Sam. Cum aş fi putut să-i pun credinţa la îndoială? Fiul meu Richard nu era nici la degetul mic al lui Charlie. În momentul acela aş fi crezut orice mi-ar fi spus.

– N-o să discuţi cu Sam despre acest incident, da?

– Numai dacă mă recompensezi, mi-a spus el, făcînd cu ochiul.

– Cît vrei pentru tăcerea ta?

– Te costă scump. Un sărut.

Îi rîdeau ochii şi şi-a încasat imediat premiul.

61

Azi vreau să mor. În curînd, n-o să mai am pe nimeni apropiat. Ştiu că mă autocompătimesc şi nu este bine, dar sînt o fiinţă umană şi am nevoie de prieteni. Chiar dacă am înaintat mult pe drumul spre glorie, chiar dacă sînt apreciată şi invitată peste tot, nu m- am simţit bine niciodată în compania străinilor. Poate că nu am încredere în mine. Oamenii mă flatează şi îmi place, dar nu mă simt în largul meu, decît cu Vince, mama şi Nina. Poate de aceea îmi place să joc. Atunci pot să mă prefac că sînt cine vreau.

Azi a fost cea mai cumplită zi din viaţa mea. Directoarea a intrat în clasă, a vorbit cu profesoara şi apoi mi-a spus să ies. Avea o figură sumbră. Celelalte fete ne priveau mirate.

– Trebuie să fii tare, Nellie mi-a spus ea, cînd am ieşit.

– Ce s-a întîmplat? Ce s-a întîmplat?

– Prietena ta Nina a murit.

– De ce? Cum? Cînd?

– Nu ştiu prea multe amănunte. M-am gîndit să te anunţ pentru că erai cea mai bună prietenă a ei din şcoală. Îmi pare rău.

– Vreau să plec acasă.

– Da, sigur.

Am fugit tot drumul. Acum nu-mi mai rămăsese decît mama. Vince era în America. Stătea mai mult acolo. Totuşi ne mai vedeam cînd venea la Bangkok. Ne întîlneam întotdeauna în maşina lui. Niciodată într-un loc public. Nu puteam să-i prezint pe nimeni şi nu putea să mă vadă pe scenă. Dar discutam şi-mi descărcam sufletul. Azi aveam nevoie de el, dar se întorcea abia peste o lună.

Gîfîiam cînd am ajuns acasă. Mama nu era. Servitoarea spunea s-o caut la templu sau la piaţa de peşte.

Am trimis-o după ea şi m-am încuiat în camera mea.

M-am întins în pat şi m-am gîndit la Nina. La cum ne jucam, vorbeam şi ne plimbam împreună. La părinţii ei, aşa cum erau în copilăria noastră. La clipele cînd visam să mă ia în Statele Unite cu ei.

N-am încetat s-o ajut niciodată. Duceam banii la ea acasă. Îi lăsam într-un plic, pe masa din bucătărie, cînd mama ei era beată. Pe Nina n-o prea găseam şi oricum refuza să mă vadă. Unde am greşit? Oare aş fi putut să fac mai mult pentru ea? De ce toţi oamenii pe care-i iubesc mă părăsesc? Am hotărît să-i trimit un mesaj lui Vince. Poate s-o fi întors în oraş. Voiam să-i cer tatălui meu, domnul Charlie, să se întoarcă şi să mă ajute. Sau să mă duc acasă la Nina, să stau cu mama ei. Nu ştiam

ce să fac. Unde o fi proasta de servitoare?

M-am ridicat din pat şi am ieşit pe verandă. Am privit rîul şi am văzut bărcile de pescuit şi vapoarele de agrement cu turişti. Soarele strălucea şi toată lumea era fericită. Oare eu de ce nu eram? Aveam tot ce-mi doream, în afară de un prieten adevărat. M-am întors în cameră. Am încercat să plîng, dar n-am reuşit.

Pe urmă a apărut mama. Mergea în vîrful picioarelor, de parcă s-ar fi temut de mine. Poate că se temea. Mă purtasem urît cu ea în ultima vreme. Ezita. Mi-a atins umărul şi apoi şi-a retras mîna. M- am ridicat şi am luat-o în braţe. Este o femeie atît de micuţă. Uitasem ce mignonă era. Nu m-a întrebat ce se întîmplase şi de ce venisem acasă. M-a strîns de mînă şi mi-am rezemat capul de umărul ei. Mă simţeam atît de bine încît voiam să plîng.

– Nina a murit, i-am spus eu.

– Biata fată, biata fată!

– Da.

– Ce s-a întîmplat?

– Nu ştiu. Nu ştie nimeni.

– O să aflăm, mi-a spus mama hotărîtă. Mă duc să văd ce pot face.

– Vin cu tine.

– Da, sigur.

Maşina mamei era parcată afară. Ne-am dus la piaţa de peşte. Nu fusesem acolo din copilărie. Nu-mi plăcea, pentru că oamenii mă arătau cu degetul şi mă vorbeau pe la spate. Dar azi nu-mi mai păsa. Eram prea zguduită să dau atenţie bîrfelor. Deşi era mică de statură, mama mergea demnă ca o regină. Toţi o salutau. Voiau să-i vorbească, dar nu s-a oprit. Toţi o respectau. Eram atît de mîndră de ea.

Uitasem ce fire puternică avea. Dacă n-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut că rezolvase totul atît de repede. Mama avea un prieten în poliţia portuară. Acum

cîţiva ani s-a oferit să-i rezolve o afacere în Birmania. Atunci cînd am găsit în grădină cadavrul birmanezului. Mama l-a chemat la piaţa de peşte şi l-a rugat să afle ce se întîmplase cu Nina.

Am aşteptat într-o căsuţă, nu departe. Una din angajatele mamei, soţia unui pescar, ne-a servit cu ceai şi mîncare. Nu mi-era foame, dar am mîncat din respect pentru femeie. Afară era zgomot. Mama a observat ce obosită eram şi a ieşit în prag. În clipa aceea s-a făcut linişte ca prin farmec. M-am întins pe saltea şi am aţipit. Nu ştiu cît am dormit. Mama a stat lîngă mine, să mă vegheze. Pe urmă m-a trezit. Prietenul meu poliţistul se întorsese. Mi-a spus că era mai bine să aud ce avea de spus.

Corpul bietei Nina a fost găsit în camera ei. S-a spînzurat de dimineaţă, după o noapte pierdută. Mama ei a declarat poliţiei că nu ştia unde dormise. Fiica ei lipsea mereu de acasă şi noaptea trecută nu se petrecuse nimic deosebit. În raportul medicului legist se preciza că Nina făcuse de curînd o întrerupere de sarcină şi avea o alcoolemie ridicată. Poliţia spunea că fusese o tragedie. Va apărea un articol în ziar, dar nu înainte să fie informat tatăl ei. Compania aeriană din Hong Kong unde lucra a anunţat că trebuia să se întoarcă de la Formosa şi vor încerca să-i comunice.

Am ascultat tot. Nu ştiu să scriu în thailandeză, dar vorbesc destul de bine. Veştile mă amorţiseră. Mama mă ţinea de mînă. Cînd prietenul ei poliţistul a terminat a spus că-i pare rău, au dat mîna şi a plecat.

Mama s-a întors spre mine.

– Regret că a trebuit să auzi atîtea lucruri cumplite, dar Nina a fost prietena ta cea mai bună şi este bine să ştii cum s-a dus la Buddha.

Nu puteam să vorbesc, dar am strîns-o de mînă. Nu voiam să mă compătimească. Trebuia să fiu la fel de tare ca ea. Aveam optsprezece ani şi puteam să suport

orice veste, bună sau rea.

– Vrei să stai aici?

– Nu. M-aş duce acasă la Nina.

– Azi este prea răvăşită. Las-o să-şi revină.

– Atunci mîine?

– Poate. Rămînem aici?

– Nu. Cred că o să mă întorc la şcoală.

– E tîrziu. Cred că s-a terminat.

M-am uitat la ceasul dăruit de Vince. Mai avem o oră. După aceea urma repetiţia pentru piesă. Jucam rolul principal.

Am amuţit din nou. Nu puteam să-i spun de ce voiam să mă întorc. N-ar înţelege ce mult îmi doream să fiu pe scenă, să mă prefac că sînt altcineva. Dacă mai stăteam mult timp împreună, o să mă citească imediat, ca pe o carte deschisă. În copilărie ştia întotdeauna ce gîndeam. Nu puteam să mă prefac. De aceea mă încuiam în cameră sau fugeam cînd aveam ceva de ascuns. Era adevărat ce spusese despre mama Ninei. Voiam să-mi alin tristeţea la şcoală, pe scenă, interpretînd un rol.

S-a sculat, mi-a întins mîna şi m-a ridicat în picioare.

– Atunci să mergem.

Cînd am ajuns la poarta şcolii, şoferul a oprit şi am coborît. Înainte să intru, m-am uitat înapoi şi am văzut maşina lui Vincent. Geamul din spate era deschis şi i-am zărit faţa ascunsă după o revistă deschisă.

62

Mi s-a oprit inima-n loc cînd am văzut-o. Se făcuse şi mai frumoasă în ultimele luni. Mergea graţioasă ca o lebădă şi părea mai matură. Trecusem pe lîngă poarta şcolii sperînd s-o văd la ieşire, dar iată că o zărisem

intrînd. Am pus şoferul să înconjoare clădirea, dar n-a apărut. Nu ştiam dacă mă văzuse. După o oră de patrulare, i-am spus şoferului să mă ducă la hotel. În hol, recepţionerul mi-a dat un plic. Ştiam că-i de la ea şi i-am lăsat un bacşiş gras. Mesajul era foarte scurt: *Ora opt, lîngă copacul nostru.* Nici măcar nu mai semnase „X", ca de obicei. Probabil că se grăbise sau era furioasă pe mine că lipsisem atît de mult. M-am dus în camera mea şi m-am aşezat pe pat. Mă aştepta un teanc de hîrtii. Făcusem escală la Hong Kong şi dormisem la hotelul *Peninsula,* unde obişnuia să tragă Charlie. Trebuia să iau colierul de perle comandat pentru Nellie. Îi cumpărasem de asemenea un nou ceas de aur şi un mic aparat de fotografiat.

Îmi venea din ce în ce mai greu să stau departe de ea. Nu prea mai aveam ce face în acest oraş, dar nu puteam renunţa la Nellie. Urzisem un plan şi în seara aceea urma să i-l descriu. Trebuia s-o iau încet. Dacă îi ceream un răspuns categoric gen „da" sau „nu" riscam s-o sperii. Discutasem deja cu Paco şi-i spusesem să aranjeze totul. Acum stăteam în camera mea şi număram minutele. Treceau mai greu ca orele.

Afacerea din Jamaica mergea bine, dar trebuia să fiu la New York, să mă asigur că Charlie nu intră în nici o încurcătură. Se descurca grozav. Reorganizase întreg sistemul de livrare al mărfii. Mici cultivatori din toată insula aprovizionau o reţea încîlcită de oameni care nu se cunoşteau între ei. Duceau iarba la punctele centrale de colectare, care se schimbau săptămînal. Cei care o preluau, plăteau cultivatorii şi livrau marfa staţiilor de ambalare. De acolo trimiteau mesaje radio birourilor de transport care-l anunţau pe Charlie că iarba era gata de plecare. Charlie stabilea plăţile şi ne informa pe noi, la

New York cînd puteam ridica marfa. Se trimitea pe mare sau cu avionul. Ajungea la Miami şi New York. Fiecare ştia ce are de făcut şi îşi vedea de treabă.

În fruntea întregii operaţiuni se afla un mic grup de oameni care tratau direct cu Charlie. Îi erau foarte devotaţi. La fel ca în Orient. Îl iubeau, îl admirau, erau mîndri să aibă un gentleman englez în rîndul lor. Singura problemă era că nu puteau vorbi despre el. Oamenii din Caraibe sînt prietenoşi şi le place bîrfa. N-o să treacă mult pînă să se afle cine era omul care eludase poliţia atîta timp. Iar Richard Baker, acum mare membru independent în guvernul jamaican, stătea la pîndă.

Te-ai fi aşteptat ca Richard să-l admire pe Charlie, după cîte făcuse pentru tatăl lui. Dar nu era deloc aşa. Richard îl ura pe Charlie. Englezul mi-a povestit odată că o pusese pe mama lui să-l ia la întrebări. Scăpase ca prin urechile acului pentru că Jean îşi prinsese fiul regulînd o tipă la el în birou, în plină zi. Povestea fusese principalul subiect de discuţie săptămîni în şir în cluburile din oraş. Dar nu luase nimeni atitudine. Tipul era prea important, făcea parte din guvern şi dacă avea succes la femei, bravo lui. În Jamaica, virilitatea era la mare preţ şi Richard, cu averea tatălui său, faimosul lui drum prin deşertul Palestinei şi farmecul lui irezistibil devenise un erou. Probabil că îl ura pe Charlie pentru că era un erou fals, iar englezul avea stofă. Oricum, trebuia să fiu atent.

Ducea o viaţă dublă şi-i plăcea la nebunie. Uneori risca nebuneşte, la fel ca în timpul războiului. Apărea cînd se făceau livrările, cînd de împacheta şi se încasau banii. Odată s-a dus pînă la Miami cu o şalupă încărcată cu iarbă. Nimeni nu ştia cînd îşi făcea apariţia, aşa că nu îndrăzneau să ne înşele. Livrările mergeau precum ceasul. M-am gîndit la viaţa lui pe insulă, în al doilea război mondial. Era un foarte bun organizator.

Clienţii mei erau satisfăcuţi şi toată lumea era mulţumită. Mai ales familia. Se îmbogăţeau iar eu creşteam în ochii lor. Viaţa era frumoasă.

Mă duceam pe insulă o dată pe lună. Aproape mă împrietenisem cu Charlie. Energia lui te stimula. Se distra mai bine ca oricînd. Îmi spunea adesea că-l salvasem de la înec în marea plictiselii. Mă lua la pescuit cu yachtul lui. M-a prezentat prietenilor, m-a invitat acasă, unde am revăzut-o pe Rose.

Nu uitase de episodul nostru amoros din Bangkok. Se băgase într-un milion de comitete şi se învîrtea în lumea bună, dar bănuiam la ce se gîndea de fiecare dată cînd ne întîlneam. Nu ştiu ce ar fi făcut, dacă ni s-ar fi ivit o ocazie potrivită. Eu credeam că preferase să uite. Dar privirile pe care mi le arunca şi cele cîteva cuvinte schimbate între patru ochi m-au lămurit că mă înşelasem. Însă Charlie era mereu prezent şi nu călătoream decît cu el. Mă vedeam tot timpul cu el. Muncea din greu pentru că se ocupa de două lucruri în acelaşi timp şi cred că nu mai avea timp de altceva.

Stătea la club şi-i asculta pe iluştrii săi prieteni discutînd despre înflorirea industriei ganja. Despre sume fabuloase, escapade secrete şi mici fermieri sau proprietari de bărci care se îmbogăţiseră peste noapte şi acum aveau case la Miami şi avioane particulare. Despre faima pe care şi-o cîştiga iarba jamaicană în străinătate. Despre faptul că o fracţiune din banii cîştigaţi ar rezolva penuria de valută din ţară.

Se puneau pariuri şi toţi încercau să ghicească cine era capul operaţiunii. Se făceau tot felul de presupuneri. Odată, se zvonise că marele traficant de ganja era un preot australian care lucrase în Jamaica. Altă dată suspiciunile planaseră nici mai mult nici mai puţin decît asupra şefului poliţiei. Charlie se zguduia de rîs cînd îmi povestea. I-am sugerat să fie prudent. I-am spus că se găsea întotdeauna ceva, dacă începeai

să scormoneşti lucrurile. Trebuia să aibă grijă să n-o facă.

Dar m-a asigurat că nu era nici o problemă. Spunea că nici flota japoneză nu reuşise să-l prindă, darămite o mînă de poliţai prost plătiţi. I-am atras atenţia că Richard nu se încadra în această categorie şi n-o să se dea în lături de la nimic. Aşa erau toţi politicienii. Le plăcea să răscolească în rahat. Charlie însă nu-şi făcea probleme. Spunea că era sigur ca Banca Angliei. Cealaltă afacere era perfect legală. Jamaica avea nevoie de vizitatori şi de turişti care stăteau în hotelurile lui şi aduceau valută ţării. Trudea mai mult ca oricînd pentru prietenul lui. Scornea cîte o nouă afacere în fiecare săptămînă. Îmi spunea că mintea lui funcţiona mai bine datorită mie. Pentru că afacerea mea îl eliberase. Îl ajutase să respire din nou aer curat şi să simtă gustul pericolului, care-i trezise dorinţa creatoare.

Îşi deschisese sufletul faţă de mine. Cred că atunci eram prieteni cu adevărat. Dar, oricît de apropiaţi am fi fost, nu mi-a pomenit niciodată de Orient sau de cealaltă fiică a lui.

Acum aştept să vină seara în camera mea de hotel din Bangkok. N-am îndrăznit să aţipesc, de teamă să nu dorm prea mult. Trebuia să mă întîlnesc cu Nellie şi mă uitam tot timpul la ceas. Nu ştiu cînd a trecut timpul, dar la ora şapte am coborît, m-am urcat în maşină şi m-am dus la şcoală. Traficul era aglomerat, dar acceptabil, nu ca în ziua de azi. Am ajuns la copac cu cinci minute mai devreme. Era acolo, bineînţeles. Frumoasă ca un înger. Mai frumoasă decît pozele pe care le văzusem la New York. O prinţesă, într-adevăr, mi-am spus eu. Am deschis portiera şi s-a urcat lîngă mine.

– Mă bucur că te văd, păpuşo.

– Mă temeam că n-o să vii.

– N-aş rata o întîlire cu tine pentru nimic în lume.

– N-ar trebui să pleci atîta timp. Am nevoie de tine aici.

– O .să fiu întotdeauna lîngă tine, cînd o să ai nevoie.

– Atunci nu te mai plimba atît.

– Trebuie să-mi văd de afaceri, Nellie.

– Nu-mi vorbeşti niciodată de munca ta.

– Nu-i interesantă. Mă plictiseşte şi pe mine.

– Bietul meu Vincent!

– Cît timp avem la dispoziţie?

– Cît doreşti, a spus ea. Să mergem.

Mi-a povestit de Nina, de studio. Ştiam, bineînţeles, de la tipografia newyorkeză. Aflasem că se descurca grozav, dar am lăsat-o să-mi spună şi m-am prefăcut mai întîi surprins, iar apoi încîntat.

– Eşti nemaipomenită, am zis eu. Ştiam că o să răzbeşti în viaţă. Ţi-am spus de cînd erai mică.

– Aşa este.

– Ţi-am prevestit o carieră strălucită. Sper că o să-ţi aminteşti de mine cînd o să ajungi celebră...

– Nu mă supăra...

– Glumeam.

– Nu mi se pare deloc amuzant. Eşti cel mai bun prieten al meu. Singurul acum. Ar fi trebuit să fac ceva pentru Nina, dar n-am făcut.

– Ba da, doar o ajutai cu bani.

– Da, însă n-am discutat cu ea. Am încercat dar m-a respins. Nu ştiu de ce. Sper că nu era geloasă pe mine... I-am rugat pe cei de la studio s-o primească. De ce a renunţat la mine, Vince. Ce s-a întîmplat?

– Unii oameni nu pot fi ajutaţi. E timpul să-ţi cunoşti semenii. Dacă vrei să ajuţi o persoană slabă, fă-o fără să ştie. Altfel o să te urască.

– Crezi că Nina mă ura?

– Bineînţeles că nu, păpuşo. Avea nevoie de tine şi se jena. Cînd cineva îţi creează asemenea sentimente, îl eviţi, nu crezi?

– Ba da. Tu ai întotdeauna dreptate. Aş vrea să stai mai mult cu mine.

– Poate că o să stau.

– Ce vrei să spui, Vince?

– Ai aproape nouăsprezece ani. O să te duci la colegiu în Statele Unite sau o să te înscrii la o şcoală dramatică. Ai putea lucra ca fotomodel în timp ce studiezi. Firma mea are relaţii. Poate o să-ţi găsesc un sponsor, o bursă.

– O bursă în Statele Unite? Cum?

– Sînt diverse posibilităţi. Unii producători ar fi interesaţi. De exemplu o companie care face costume de baie, pantofi sau pălării. Ar fi dispuşi să te sponsorizeze şi în schimb tu ai face reclamă produselor lor timp de cîţiva ani. Înţelegi?

– Da. Chiar ai putea?

– O să încerc.

– Ar fi grozav, Vince! Dar unde aş merge?

– Cred că în Florida ar fi cel mai bine. Este o climă bună, oamenii sînt drăguţi, liniştiţi. Au şcoli dramatice bune şi multe posturi de fotomodel. O să te distrezi grozav... şi o să vin să te văd.

– Şi mama?

– O s-o chemi mai tîrziu. O să cîştigi destul.

– Nu-i vorba de bani. Nu cred că ar veni.

– Poate ar trebui să renunţăm. Poate că nu este o idee prea bună.

– Ba da, Vince, este.

– Eşti sigură?

– Bineînţeles că sînt. A fost visul meu de cînd mă ştiu. Îmi imaginam că o să mă ia cineva şi o să mă ducă într-o ţară îndepărtată...

– Serios?

– Da. Speram că o să mă ia şi o să mă transform într-o prinţesă.

– O să fii o prinţesă, fără îndoială... Şi o să-ţi iei zborul singură, ca o pasăre care părăseşte cuibul pentru prima oară.

– Trebuie să mă maturizez. Şi tu ai avut visurile tale, nu-i aşa, Vince?

– De ce crezi asta?

– Mi-ai spus că ai fost un copil trist. Orice copil trist visează.

– M-da.

– Şi Nina avea visurile ei. Dar n-a reuşit să şi le împlinească.

– Doar cei puternici reuşesc, păpuşo. Ceilalţi dau greş, îmbătrînesc şi uită.

– Tu ai visat?

– Cred că da.

– Voiai să fii prinţ?

– Nu, la New York n-avem prinţi.

– Atunci ce voiai să devii?

– Un tip de temut cu o puşcă mare.

– Ah, da, Vince. Parcă te văd un tip de temut cu puşca în mînă care apără toţi copiii trişti din lume şi-i ucide pe cei răi. Un fel de Batman. Superman sau poliţist celebru.

– Cam aşa ceva.

63

Acum sînt într-un loc numit Miami. Are plaje lungi, cu nisip alb, ca-n Pataya unde m-am născut. Palmierii străjuiesc şoselele şi sînt sute de clădiri înalte de-a lungul oceanului. Acesta este un oraş din America. Am

văzut harta şi ştiu că insula unde locuieşte domnul Charlie al meu este aproape. Oare Buddha mi-a hărăzit să-l văd din nou, deşi Paco mi-a spus altceva? Am venit aici s-o ajut pe fiica mea, care a început o viaţă nouă. Există un motiv pentru orice se întîmplă pe acest pămînt şi hotărîrea lui Nellie este unul din ele. Fiica mea a primit o bursă de la o companie din America. După ce am vizitat-o pe mama Ninei cu cîteva luni înainte ca biata fată să se sinucidă, am acceptat cariera lui Nellie. Vrea să fie actriţă şi pozatul face parte din instruirea ei. Acum cînd văd ce fericită este, ştiu că am greşit. Dacă Buddha ar fi vrut să nu urmeze această carieră, n-ar fi lăsat-o să ajungă atît de departe.

Alţii trăiesc altfel decît noi. Sînt mai deschişi şi mai puţin timizi. Oamenii îţi vorbesc pe stradă chiar dacă nu te cunosc. Sînt foarte prietenoşi. Îi interesează să afle de unde vii, ce faci şi cît o să stai. O plac foarte mult pe Nellie. Vorbeşte englezeşte la fel ca ei, dar o întreabă tot timpul de unde este.

Cei pentru care lucrează i-au spus să nu mărturisească nimănui că este thailandeză. La început n-am înţeles de ce, dar Nellie mi-a explicat că misterul este foarte important. Pentru un alb, o persoană de care nu se ştie nimic este mult mai interesantă. Le plac surprizele şi încearcă să-ţi ghicească viitorul. Am fost la cinema cu Nellie şi am observat ce mult îi încîntă să vadă creaturi din altă lume, sau o crimă unde nu se cunoaşte ucigaşul. Noi luăm viaţa aşa cum este, pentru că trăim puţin şi nu putem influenţa zeii. Doar ei ştiu ce ne rezervă viitorul, iar noi nu trebuie să ghicim şi nici să încercăm să-l schimbăm. Alţii iau soarta în mîinile lor. Poate de aceea au mai mult succes în această viaţă. Acest oraş a fost ridicat pe un teren mlăştinos, asanat pentru a face loc străzilor şi canalelor. Domnul Charlie al meu a sfidat întotdeauna voinţa zeilor. Dacă s-ar fi

lăsat în voia curentului, poate că n-ar fi plecat din ţara lui.

Ştiu totul despre viaţa lui în Jamaica. Paco filipinezul a venit să mă vadă înainte să plec şi mi-a spus. Acum cînd m-am apropiat de domnul Charlie al meu, mă gîndesc la ultima mea întîlnire cu Paco.

Nellie a aranjat călătoria noastră. A completat o mulţime de acte şi documente. A trebuit să mergem la spital pentru vizita medicală şi vaccinări. Domnul Charlie spunea întotdeauna că şcoala americană o s-o înveţe să se descurce şi a avut dreptate. Cunoaşte lumea şi a citit multe cărţi. De aceea s-a adaptat foarte uşor la noua ei viaţă. Paco s-a ocupat de vize. A fost foarte cumsecade şi cu toate că mi-e prieten de mult, aş vrea să-l recompensez.

Eram amîndouă acasă cînd a venit. Nellie se pregătea să plece undeva. N-o mai întrebam demult unde. Paco a intrat şi i-am oferit nişte bere. Auzise că Nellie şi cu mine plecăm în America. Spunea că el fusese deja. S-a oferit să ne rezerve şi locuri la hotel. I- am propus s-o întrebe pe Nellie, pentru că eu o însoţeam doar. Am fost foarte surprinsă de reacţia fiicei mele. S-a arătat foarte încîntată. Au schimbat cîteva cuvinte în engleză şi pe urmă au dat mîna ca albii. Atunci a început să vorbească de domnul Charlie.

– Am fost în America, dar nu la Miami.

– Eu n-am plecat niciodată din Thailanda.

– O să fii foarte aproape de domnul Charlie, Nappaporn.

– Ştiu. M-am uitat pe hartă.

– Sper că n-ai de gînd să te duci după el în Jamaica?

– Nu.

– Foarte bine.

– Poate da, poate nu. Doar zeii ştiu. Dacă vor să-l

văd, atunci or să-l pună pe domnul Charlie să mă cheme.

– N-o să te cheme.

– Înseamnă că nu vor să-l văd.

– Nu, n-o să te cheme pentru că este fericit acolo unde este. N-a pomenit de tine şi nici de Nellie.

– Mă bucur că şi-a găsit liniştea.

– Ar fi putut să mă întrebe. Doar ştie că locuim în acelaşi oraş.

– Dacă te-ar fi întrebat şi-ar fi răscolit sufletul. Un bărbat nu poate să navigheze pe-o mare şi să viseze să pescuiască într- alta.

– Eu sînt de altă credinţă. Ştiu că a trebuit să plece, dar ar fi trebuit să se intereseze de tine... de Nellie, doar este copilul lui. Sînt furios pe el.

– Cum arată?

– A mai îmbătrînit.

– La fel ca noi toţi.

– Da, mi-e dor de el, Nappaporn. Uneori, îmi amintesc de anii cînd lucram împreună şi mă apucă plînsul.

– Plîngi după tinereţea ta.

– Regret atît de mult că l-am prezentat americanului aceluia.

– Aşa au vrut zeii. Nu depinde de tine.

– Sper să ai dreptate. Îmi pare rău că n-am credinţa ta, ca să accept totul cu seninătate ca tine.

– Nu este uşor să accepţi.

– Domnul Charlie nu ştie ce a pierdut.

– N-a pierdut nimic.

– Ar fi putut să fie aici, cu tine. Nu te superi niciodată pe el, Nappaporn? Te-a părăsit... şi a trebuit s-o creşti singură pe Nellie.

– Cum să mă supăr. Nu poate să-şi hotărască des-

tinul. Nici un om nu are această putere. Zeii mi l-au trimis şi mi-a dăruit mulţi ani fericiţi. Nu m-a lăsat săracă sau împovărată de datorii. Şi Buddha m-a ajutat să-mi cresc fiica.

– Ar fi trebuit să te cheme pe insulă.

Ştiam ce mult îl iubea Paco pe domnul Charlie al meu. Nu era decît un om care se simţea singur. Poate se gîndea că ne-am apropia mai mult dacă aş crede că domnul Charlie nu s-ar mai întoarce niciodată la mine; chiar dacă ar putea.

– A fost voinţa zeilor, i-am spus eu.

– Zeii tăi n-au nici o legătură cu domnul Charlie. Şi-a clădit destinul cu mîinile lui. A hotărît să plece din ţara lui şi să vină aici. A hotărît să mi se alăture înainte de război. A hotărît apoi să plece pe insulă şi mai tîrziu să se stabilească în acest oraş unde te-a făcut parteneră de afaceri şi mama fiicei lui. Domnul Charlie este stăpîn pe soarta sa.

– Şi crezi că a făcut toate astea de unul singur? Fără să-i bage cineva aceste gînduri în cap?

– Cineva? Cine?

– Zeii, Paco.

– Zeii tăi n-au nici o legătură cu domnul Charlie. Este încrezător în propriile forţe. Nu crede în Buddha.

– Poate că nu, dar este un muritor şi viaţa îl va obliga să-i urmeze cursul.

– Nu te înţeleg, Nappaporn.

– Tu faci întotdeauna ce vrei?

– Da.

– Ieşi din casă cînd izbucneşte taifunul?

– Nu.

– Înseamnă că înţelegi, Paco. Indiferent cine crezi tu că stîrneşte vîntul cel mare, taifunul hotărăşte cînd poţi ieşi din casă, nu tu.

Aici, la Miami, soarele străluceşte zilnic. Florile, copacii şi unele fructe sînt la fel ca ale noastre. Nellie a închiriat o căsuţă în vîrful unei clădiri înalte cu vedere spre mare. Se duce la şcoală în fiecare zi, la fel ca în copilărie. Munceşte din greu. Compania care i-a dat bursa este foarte generoasă cu ea. De cînd sîntem la Miami am mîncat în diverse restaurante şi uneori îi gătesc eu. Îşi dedică mare parte din timpul studiului. Revistele sînt pline de fotografiile ei. Nu se spune exact cine este şi de unde vine. Într-una scria că este fiica unei dansatoare din Rio de Janeiro şi a unui prinţ european. Ne-am amuzat tare mult cînd mi-a citit. Mi-a explicat că albii ţeseau o adevărată plasă de mister în jurul ei, ca să-i sporească farmecul. Deşi venise timpul să mă întorc acasă, să-mi văd de viaţa mea, mă bucuram că eram din nou prietene.

Ieri, Nellie a venit acasă în culmea fericirii. Spunea că o să facă un film. Cînd am întrebat-o ce film era, mi-a explicat că nu-i găsiseră încă un nume, dar ştia că va juca rolul unei fete jumătate franţuzoaică, jumătate vietnameză, care se îndrăgosteşte de un american, prizonier de război.

Vor filma mai multe scene în Thailanda, aşa că va pleca împrenă cu mine. Buddha mă uimea mereu. Spera că eram mîndră de ea. Cînd am întrebat-o cît îi dăduse pentru rolul acela, mi-a spus că nu se interesase. Nu conta oricum pentru că ştiuse dintotdeauna că va ajunge o vedetă. N-o interesa cine erau oamenii care o descoperiseră. Cel mai important lucru era că se lansase şi făcea în sfîrşit ce-şi dorise. Era soarta ei.

A zîmbit cînd mi-a spus aceste cuvinte şi am fost mîndră de ea pentru că reuşisem să-i sădesc în inimă cultul zeilor.

64

Doctorii mi-au spus că Sam nu se simţea bine şi m-am dus în Statele Unite, să-i aranjez un control medical la Mayo. Acum cînd Richard devenise o persoană importantă, am plecat în stil mare. Poliţia m-a escortat pînă la scara avionului. Mă gîndeam plină de speranţe la săptămîna pe care o voi petrece la Boston.

Vincent Perotti care ne vizitase într-o seară cu Charlie era în acelaşi avion cu noi la întoarcere. În timpul zborului am schimbat cîteva cuvinte de politeţe, dar nu aveam chef de vorbă pentru că eram îngrijorată de starea lui Sam. Ştiam că nu trebuia să se agite. Nu numai din cauza căderii nervoase care îi atîrna deasupra capului ca sabia lui Damocles. Se plînsese de sufocări şi doctorii îi recomandaseră să se opereze. Trebuia să-i oxigeneze inima, care nu mai era suficient irigată de sînge. Speram din tot sufletul să reziste.

Cînd am aterizat la Kingston, l-am remarcat pe Charles Paget- Brown aşteptînd la sosiri. M-am gîndit că venise să-l întîmpine pe Perotti şi n-aveam timp să discut cu el. Şi nici nu doream să-mi pun întrebarea de ce venise personal la aeroport cînd era un om atît de ocupat. Un funcţionar guvernamental m-a dus direct acasă şi mi-a spus că tatăl domnului Baker nu se simţea prea bine. Cînd am ajuns acasă Sam nu m-a întîmpinat şi mi-am dat seama că se întîmplase ceva. Servitorul mi-a spus că se odihneşte în dormitor.

Am urcat scările în grabă şi m-am oprit în faţa uşii,

să-mi trag sufletul. Pe urmă mi-am aranjat părul şi am intrat. Sam stătea în pat.

– Ce este dragul meu? l-am întrebat eu.

– Richard!

– I s-a întîmplat ceva? Ce-i cu el?

– Nu, n-a păţit nimic. A fost aici azi. Acum o oră.

– Şi?

– Mi-a spus nişte lucruri de Charles. N-am înţeles. Dar se pare că are probleme cu un concern american. Ştii cine... adică îl cunoşti pe unul dintre ei. Omul cu care a venit aici o dată.

– Vincent Perotti?

– Da, el. Îi uitasem numele.

– Era în acelaşi avion cu mine.

– A venit pe insulă?

– Da. Cel puţin aşa cred. De ce?

– Trebuie să mă întîlnesc neapărat cu el, Jean.

– Ce a spus Richard?

– Nu prea multe. Dar mi-a dat de înţeles că Charles s-ar putea să plece din Jamaica.

– Ţi-a explicat de ce?

– Se pare că sînt pe urmele lui, nu ştiu pentru ce. Aş vrea să discut cu omul acela... Perotti.

– O să sun să aflu unde stă.

– Charlie nu trebuie să afle nimic.

– Nici o grijă, Sam, o să mă ocup de tot.

– Mulţumesc, a spus el. Îmi pare rău. Cum a fost drumul?

– Grozav. În Statele Unite au un nou tratament pentru boala ta. Am aflat tot ce era nevoie. Mai trebuie să faci cîteva controale aici.

– O să discutăm mîine. Anunţă-mă cînd îl găseşti pe american.

– Sigur, dragul meu. Ce să-i spun?

– Invită-l la noi. Acum sau la cină. Spune-i că vreau să-i vorbesc. Să vină singur.

– Se pare că este ceva foarte serios.
– Da, este. Şi mai e ceva.
– Te ascult, Sam.
– Să nu-i spui nimic lui Richard.
– O să încerc, dar tot o să afle.
– Nu contează, după ce o să vorbesc cu Perotti.

A fost foarte simplu. Prietena mea, recepţionera, m-a informat unde era Perotti. Cînd l-am sunat, se pregătea să înoate în piscină. I-am spus că Sam voia să discute cu el între patru ochi. Nu trebuia să afle nimeni. I-am propus să trimit o maşină după el, dar m-a refuzat. Nu putea să vină decît seara. Peste o oră se întîlnea cu Charles. Aveau de rezolvat nişte afaceri care nu suportau amînare. Dar va veni la cină. O să-i spună prietenului său că era obosit.

– Cinaţi cu noi, domnule Perotti?
– Nu cred. N-aţi observat ce gras sînt?
– Atunci o să bem ceva.
– Da. Daţi-mi adresa, doamnă Baker.
– Spuneţi-i taximetristului să vă ducă la reşedinţa domnului Baker.
– Atunci n-ar mai fi nici un secret.

Omul era foarte isteţ. I-am dat adresa şi mi-a promis că o să vină în jur de ora şapte.

Toată după-amiaza m-am ocupat de corespondenţa mea, dar nu reuşeam să mă concentrez. Mă întrebam ce i-o fi spus Richard lui Sam. Poate că găsise vreo dovadă. Memoria începuse să-i joace feste lui Sam, dar doctorul mă asigurase că o să se remedieze totul după ce îşi va trata inima. Mă apăsa o presimţire nefastă de care nu reuşeam să scap.

Vincent Perotti a venit la şapte punct. I-am deschis chiar eu uşa. Mi-a dat un buchet de flori şi mi-a strîns mîna.

– Nu trebuia să vă deranjaţi.

– A fost plăcerea mea, doamnă Baker.

– Aţi găsit uşor adresa?

– Pe jos a fost mai greu.

– Aţi venit pe jos?

– Nu, i-am spus taximetristului să mă lase la cîteva case de aici. Doar este o întîlnire secretă, nu?

Mi s-a părut un tip foarte şiret şi i-am spus-o.

– M-am străduit, mi-a răspuns el zîmbitor.

Pe urmă l-am luat de braţ şi am intrat. Sam îl aştepta în living-room-ul de la etaj, care dădea spre oraş. Mă uimea şi acum splendida panoramă a Kingston-ului. Cînd s-a aşezat, m-am scuzat, dar am tras cu urechea, ascunsă după un paravan antic chinezesc, lîngă uşă.

Sam voia să treacă direct la subiect, dar Perotti insista să vorbească de trecut. L-a întrebat pe Sam unde şi cînd îl cunoscuse pe Charlie şi i-a povestit pe nerăsuflate. I-a explicat cum se cunoscuseră şi de ce îl iubea ca pe un frate. Nu era o noutate pentru mine. Tocmai mă pregăteam să ies în vîrful picioarelor, cînd Sam a început să spună nişte lucruri care m-au lăsat cu gura căscată. Şi Perotti amuţise. Sam al meu îşi dezvăluia cele mai intime trăiri. Oare un bărbat nu putea să-şi deschidă sufletul decît faţă de alt bărbat?

I-a povestit lui Perotti cum ajunsese în pragul disperării şi se gîndise să se sinucidă atunci cînd ajunsese la Hong Kong. Cum Charlie îl trezise la viaţă. Nu i-a ascuns nimic. S-a umilit atît în noaptea aceea, încît mi-au dat lacrimile. Soţul meu cel mare şi puternic îşi recunoştea slăbiciunea. Fusese gata să renunţe la viaţă. N-am ştiut pînă atunci. Nu mi-am dat seama ce făcuse Charlie pentru el. Regretam că fiul meu Richard nu era cu mine să audă.

Vincent Perotti s-a arătat complet surprins. Cînd Sam a spus că ar face orice să-l ajute pe Charles, Perotti i-a răspuns că o să vadă ce putea aranja. Nu ştiu la ce se referea. Tonul lui mă îngrijora. Aveam

senzaţia că americanul nu ştia ce voia să spună Sam. Sigur, se vedea că ţinea la Charlie, dar mi-a făcut impresia că îl dezamăgise, că nu mai putea avea încredere în el. Nu ştiam cum o să-l ajute sau ce avea de gînd. Nici măcar nu eram sigură dacă o să ia vreo măsură. Din glasul lui reieşea că nu l-ar ajuta pe Charlie nici dacă ar putea.

Deşi mai era ceva. Felul în care vorbea soţul meu, stăruinţa lui de a se băga pe sub pielea lui Perotti mi-au sugerat că încerca să-l conducă pe o pistă falsă. Doar ştiam că Sam era un om inteligent şi isteţ, dar atunci după ce aflasem că încercase să se sinucidă la Hong Kong mă zăpăcisem.

M-am dus în camera mea. Eram copleşită. Mă gîndeam numai la vorbele lui Sam. Ce oarbă fusesem! Ce indiferentă! Am îngenuncheat şi am jurat că o să mă schimb, dacă Dumnezeu îmi mai dădea cîţiva ani, alături de Sam. L-am sunat pe Richard la serviciu, dar era într-o şedinţă. Secretara mi-a spus neoficial că îl chemase pe Charles Paget-Brown şi nu voia să fie deranjat.

Pînă să cobor, mă calmasem. Sam îi mulţumea lui Perotti pentru ajutor şi-i ura şedere plăcută pe insulă. Perotti îi spunea că de dimineaţă o să plece cu Charles la pescuit. Şi-au luat la revedere bine-dispuşi. Am chemat şoferul şi i-am spus să-l ducă pe Perotti la hotel.

În timp ce aşteptam, americanul s-a întors spre mine şi mi-a spus:

– Unii oameni sînt norocoşi.

– La ce vă referiţi?

– Prietenia este ceva nemaipomenit.

– Da.

– Aveţi un soţ deosebit, doamnă Baker. Mă simt onorat că am avut ocazia să-l cunosc.

– Credeţi că poţi cunoaşte vreodată un om?
– Da.
– Şi n-aţi fost niciodată surprins sau dezamăgit?
– Ba da. Întotdeauna.

65

– Stai jos, domnule Paget-Brown.
– Numele meu sună a blestem în gura ta, Richard.
– Asta şi este, de fapt. Pentru tine sînt domnul Baker.
– Ce te-a apucat?
– Nu m-a apucat nimic. Este vorba de tine şi faptele tale.
– Nu ştiu la ce te referi.
– Uite ce este, pe mine nu mă prosteşti. N-ai reuşit niciodată să mă păcăleşti. Nu sînt mama şi nici tata...
– Ai dreptate, domnule ministru.
– Nu-ţi vorbesc în calitate oficială, ci ca fiu al lui Sam.
– Felicitări! Ţi-ai amintit în sfîrşit că ai un tată. Ştii, poţi fi scos din funcţie la fel de repede cum ai fost numit. Nu uita că tatăl tău şi cu mine am cîştigat banii care te-au ridicat în acest scaun. De cînd ai cîştigat alegerile, te comporţi ca un porc. Îmi vorbeşti de parcă ai fi un copil nevinovat. Regulezi toate femeile care-ţi ies în cale.
– Să nu-mi ţii mie lecţii de morală.
– Cine ar putea da lecţii unui mare conducător ca tine?
– Sarcasmul nu te prinde, ticălos ce eşti.

– Cine dracu' te crezi să-mi vorbeşti aşa? La telefon ai spus că va fi o discuţie personală. Sîntem în biroul tău. Aceasta este o instituţie guvernamentală, aşa că nu irosi curentul electric plătit de contribuabili ca să mă insulţi. Putem vorbi în altă parte şi te sfătuiesc să te controlezi.

– Uite ce este, să lăsăm la o parte disputele personale.

– Chiar te rog.

– Bine. N-are rost să transformăm această discuţie în al treilea război mondial. Încerc să minimalizez nenorocirea pe care ai provocat-o şi nu mi-e uşor. Încerc să discut cu tine. Ne cunoaştem de mult. Îmi iubesc tatăl, pentru el te-am chemat aici. Vreau să-ţi faci bagajele şi să pleci de pe insulă. Ţi-am descoperit jocul, Paget-Brown. Ştim amîndoi ce-ai făcut tot timpul la adăpostul companiei tatălui meu, cu banii şi cu reputaţia lui. Ţi- ai folosit toate talentele să-ţi clădeşti un negoţ ruşinos. Fermierii scot atîţia bani datorită ţie, încît nu mai cultivă cereale. Avioanele tale se furişează în şi din ţară cu documente false, tipărite în biroul tatălui meu. Nu respecţi nici o lege referitoare la circulaţia valutei...

– Bine, Richard. Ai spus destule. Sper că n-ai discutat şi cu alţii. Tatăl tău...

– Puţin îţi pasă de tata. Dar nu ştie nimic, bine-înţeles. Dacă aş fi vrut să-i fac rău, te-aş fi băgat după gratii. Am destule dovezi. Ai putrezi pe veci în puşcărie. Dar nu pot să te arestez fără să declanşez un scandal imens, care m-ar implica şi pe mine şi pe tata. Trebuie să aranjăm totul acum, între noi. Tata a avut încredere în tine, dar, din ziua cînd ai început să vinzi ganja, l- ai trădat. Cînd ai pornit pe drumul traficanţilor de droguri, ţi-ai pierdut dreptul să locuieşti pe această insulă. Ai încercat să distrugi reputaţia...

– Păstrează-ţi talentul de orator pentru următoarele

alegeri. Te-aş ruga să treci direct la subiect.

– Cu atît mai bine. Vreau să pleci şi să nu te mai întorci niciodată. Dacă nu, dezlănţui balamucul, indiferent de consecinţe. Îţi dau o săptămînă. Ai înţeles?

– Da, perfect.

Afară era beznă. Se simţea singur. N-avea chef să se întoarcă acasă. Se vor produce mari schimbări în viaţa lui. Cum să-i explice lui Rose? Ce obraz mai avea să apară în faţa lui Sam? Iar o făcuse lată. Reuşise să se dezrădăcineze. Dar de data aceasta nu era singur. Îl avea pe Vincent Perotti de partea lui. El va şti ce să facă. O să găsească o soluţie să dezamorseze acest coşmar. S-a întors la birou. L-a sunat pe american la hotel, dar era plecat. Nu ştia nimeni unde. Da, luase un taxi, dar nu era şoferul hotelului. L-au întrebat dacă dorea să lase un mesaj, dar a refuzat. O să încerce mai tîrziu. Răsfoi nişte hîrtii şi sună acasă. Roberta era în Canada, în vizită la părinţii prietenului ei. Rose plecase să-şi vadă de comitetele ei. Încercă din nou la Perotti. Pînă la urmă dădu de el aproape de miezul nopţii. Părea obosit.

– Unde ai fost?

– La plimbare.

– Unde?

– Vezi-ţi de treburile tale, Charlie.

– N-am vrut să te supăr.

– Nu-i nimic. Sînt obosit, atîta tot. Am avut o zi lungă. Mîine mergem la pescuit?

– Trec să te iau pe la şapte.

– Aş prefera mai tîrziu.

– Atunci la nouă. Dar n-o să mai găsim peşte.

– Puţin îmi pasă de peşte. O să luăm aer curat. Şi Charlie...

– Da?

– Vino singur. Avem lucruri importante de discutat.

– Hai să vorbim acum. Dacă vrei, vin la tine.

– Trebuie să mă gîndesc mai întîi.

– Bine, atunci pe mîine.

– Noapte bună.

Barca plutea pe marea calmă, de smarald. Stăteau pe punte. Dealurile şi clădirile Kingston-ului erau învăluite în pîclă.

– N-ai scos nici o vorbă, toată dimineaţa, Perotti.

– Ce să spun? Ai vorbit şi pentru mine. Ne-ai băgat în rahat.

– Se mai întîmplă.

– Cum să se întîmple? Eşti nebun? Totul mergea bine dacă erai prudent. Într-o asemenea afacere trebuie să fii cu ochii în patru, ţi-am repetat de o mie de ori, Charlie.

– Nu pot să mă împart în zece locuri.

– De ce te-ai băgat dacă nu erai în stare?

– Cum adică? S-a terminat?

– Bineînţeles, dar ce credeai? S-a zis cu tine, Charlie. Or să-ţi ardă recolta, or s-o radă cu plugurile. O să-ţi aresteze oamenii. N-o să mai rămînă nimic.

– Poate că n-au aflat. N-am vorbit decît cu Richard. Dacă se laudă!

– Să se laude? Atunci stai să vezi de ce este în stare. Ştie. Probabil că are pe cineva chiar în organizaţia ta. Cred că sîntem urmăriţi chiar acum. Ar putea fi în oricare din bărcile acestea de lîngă noi. N-ai fost prudent, Charlie... Dar stai puţin... Poate că ar mai fi o şansă.

– La ce te gîndeşti?

– Spui că nu ştie decît Richard?

– Da, aşa cred. Voia să aranjăm între noi doi.

– Aş putea să-l lichidez. O să coste mult, dar nu-i imposibil.

– Las-o baltă. În felul lui a fost cinstit cu mine. Trebuie să-şi facă datoria...

– Şi tu la fel, băiete... Trebuie să rezolvăm această problemă şi dacă n-avem altă soluţie, recurgem la soluţii disperate. Aş tocmi nişte ucigaşi plătiţi, din altă parte. Familia n-ar afla niciodată. O să aducem cîţiva tipi de la Miami...

– Ţi-am spus s-o laşi baltă, Perotti. Este fiul lui Sam.

– Puţin îmi pasă cine este...

– Dar mie îmi plasă, Perotti. Nici să nu te gîndeşti.

– Eu aşa lucrez, Charlie.

– Da ştiu, dar te rog să-mi dai cuvîntul că n-o să te atingi de el.

– Cuvîntul meu? Doar ştii că sînt un gangster!

– Am încredere în tine.

– Îţi dai seama că s-a terminat cu tine, Charlie? Gîndeşte- te!

– N-am nevoie să mă gîndesc. Dă-ţi cuvîntul.

– Mai lasă-mă în pace, Charlie. O să-ţi dau încă o şansă. O să se termine totul într-o săptămînă, cel mult două. Pe urmă o să ne vedem de afacere.

– Nu.

– E ultimul tău cuvînt?

– Chiar nu vrei?

– Nu. Dă-ţi cuvîntul.

– Bine, îţi promit.

– Mulţumesc.

– N-ai de ce să-mi mulţumeşti, Charlie. Ţi-ai făcut-o cu mîna ta. Eşti un om terminat.

– Şi acum ce mi-a mai rămas? Să-mi aştept moartea? Chiar nu mai putem face nimic împreună?

– Nu, Charlie. Eşti terminat. Din cauza ta, pierdem şi noi. Puteam să aranjăm, dar ai refuzat. Celor de la New York n-o să le convină.

– O să le explic.

– Ţi-ai pierdut minţile? Şefii mei nu admit eşecul. O să am destule probleme să ies basma curată. Dacă ar afla că am dat greş din cauza ta, m-ar pune să te lichidez.

– Bine dar vor afla în mod sigur.

– Nu-i adevărat. Eşti acoperit.

– Cum adică?

– Nu le-am spus nimic de tine. Eşti liber ca pasărea cerului. Ai noroc. Nu ştie nimeni că lucrezi pentru noi. Poţi să dispari. Pentru ei, eşti omul care ne-a vîndut operaţiunea de la Bangkok. Puţin le pasă. De atunci n-am mai pomenit de tine. Doar Paco ştie şi de el o să mă ocup eu.

– Nu-i nevoie. N-o să vorbească. Mai ales dacă ştie că mi-ar face rău.

– Nu fi prost, Charlie. Se vede că nu-l cunoşti pe Paco.

– Ba îl cunosc. Sîntem prieteni.

– Prefer să nu vorbesc despre asta.

– De ce?

– Nu vreau să te supăr.

– Hai, spune!

– Zău, Charlie. Ai destule necazuri şi aşa.

– Nu, trebuie să ştiu.

– Paco te urăşte.

– Mănînci rahat!

– Zău? N-ai avut niciodată încredere în mine!

– Nu-i adevărat.

– Acum ai?

– Da.

– Atunci te rog să mă crezi. Paco nu-ţi este prieten. Nici mine, nici ţie.

– Nu înţeleg.

– Chiar vrei să afli?

– Da.

– Paco i-a ucis pe prietenii tăi birmanezi. Da, el, cu mîna lui. A făcut-o de unul singur, cu sînge rece. Nu mi-a spus decît după. Recunosc că mi-a folosit, dar n-am ştiut.

A rămas încremenit pentru o clipă şi s-a albit la faţă.

– Presupun că este sfîrşitul unei ere, mi-a strigat el în vînt.

– Da.

– O să ne mai vedem?

– Nu cred, Charlie. O să fiu foarte ocupat. Trebuie să repar greşelile tale. Nu ştiu exact ce o să fac.

– Pot oricînd să dau de tine la New York.

– Nici măcar să nu încerci. Este mult mai bine pentru amîndoi, te rog să mă crezi. Mult mai sigur. După ce s-a întîmplat azi, s-a terminat. O să-mi schimb numărul de telefon.

– Atunci o să te vizitez la Bangkok.

– Plec din Bangkok. Este o afacere prea serioasă ca s-o controlez de la distanţă. Nu va mai fi nimic ca înainte. Te sfătuiesc să mă uiţi... Nu fi atît de trist, Charlie, noroc că ai scăpat cu viaţă din această afacere. Dar ţi-am spus că te-am acoperit. Am încercat să te protejez... Familia nu ştie nimic de tine. Nu trebuie să mai fim văzuţi împreună. După ziua de azi, relaţiile noastre s-au încheiat. Îmi pare rău.

– Înţeleg. Ai dreptate, bineînţeles. N-ar fi bine nici pentru tine.

– Să ştii că te plac mult, Charlie, dar n-am încotro.

– Da, da, îmi pare rău pentru tot ce s-a întîmplat.

– Şi mie. Mai mult decît îţi imaginezi. Dar tu stai foarte prost acum...

– Da, bine. Hai să ne întoarcem. Trebuie să fac cîteva aranjamente. Am devenit expert în plecări pripite...

– Puştiul lui Sam ţi-a dat un ultimatum?

– Da. O săptămînă.

– Unde o să te duci?

– În Anglia.

– Ai bani?

– Da, nu prea mulţi.

– Credeam că eşti bogat.

– Poate că o să fiu după ce vînd casa şi yacht-ul. Am nişte economii la New York. O să mă descurc.

Nu părea prea convingător.

– Rose ce-o să spună?

– O să aflu în curînd.

– Ce ai de gînd? Să te întorci la ferma părintească?

– În nici un caz. Ar fi imposibil. O să locuiesc la Londra.

– Am auzit că este un oraş grozav.

– Da şi eu am auzit.

Charles inspiră adînc. A tras de cîrmă şi a oprit motorul. Yacht-ul a încetinit. Se făcuse linişte. Şi-a aprins un trabuc, măsurîndu-l din priviri pe Vincent.

– Eşti un tip cumsecade, Vince.

– De ce ţi-a trebuit atîta timp să mi-o spui? Ai aşteptat pînă în ultima zi?

– Credeam că o să dureze la nesfîrşit.

– Şi eu la fel, Charlie... Da... Pînă la moarte, îţi aminteşti?

– Da, sigur, aş vrea să-ţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut. Pentru că îmi salvezi viaţa... Ştii tu... pentru prietenia ta.

– Cred că eşti sincer. Se vede după faţa ta.

– Sînt. Şi acum, din cîte ştiu, comandantul are dreptul la o ultimă rugăminte.

– Da, spune.

– Nu este ceva prea uşor, Vincent.

– N-aş putea niciodată să te refuz. Mai ales acum. Te ascult.

– Reglează conturile cu Paco.

– Vrei să spui să-l lichidez?
– Ştii foarte bine ce vreau să spun.
– Atunci spune-o, Charlie.
– Vreau să-l ucizi pe Paco în locul meu, Vincent.

66

De atunci nu l-am mai văzut pe Charlie. Pînă ieri.

Nu cunosc prea multe amănunte despre viaţa lui la Londra. Mi- am dorit întotdeauna să vizitez Anglia, dar n-am făcut-o niciodată. Am reuşit să culeg cîteva informaţii, la a doua mînă din Jamaica. Cînd veştile nu provin direct de la sursă, trebuie să elimini bîrfa şi scornelile.

Oamenii mei din Jamaica îl apreciaseră foarte mult pe Charlie, cît condusese operaţiunea. Dar înlăturarea lui le crease multă bătaie de cap şi bănuiesc că îi purtau ranchiună ca şi cînd i-ar fi părăsit. Refăcuseră toată organizaţia după căderea lui. Ticălosul de Richard pusese poliţiştii să răscolească toată insula. Găsirea şi distrugerea operaţiunii noastre devenise o prioritate. Jamaicanii erau înzestraţi cu un foarte dezvoltat simţ al umorului, mai ales oamenii simpli de la ţară. Spuneau că poliţia era atît de ocupată să desfiinţeze afacerea lui Charlie, încît hoţii şi pungaşii zburdau mai fericiţi ca oricînd.

Richard nu s-a mulţumit cu înlăturarea lui Charlie. A avut grijă să-l distrugă complet. A ordonat autorităţilor să oprească vînzarea casei lui Charlie, pînă se terminau investigaţiile. Şi pînă s-o cumpere cineva, valoarea ei a scăzut drastic. Dolarul jamaican s-a prăbuşit spectaculos. Le-a interzis avocaţilor să-i transmită banii. Cu alte cuvinte, Charlie nu s-a ales cu nimic. Totul a fost cît

se poate de discret şi legal, dar era o vendetă, bineînţeles. În cruciada lui împotriva reputaţiei lui Charlie, Richard s-a folosit de cele mai vechi trucuri din lume. A declarat public că Charlie era duşmanul poporului. A spus că i-a înşelat familia. A jurat să distrugă comerţul cu ganja, pentru că păta renumele insulei. Sigur, mulţi oameni se îmbogăţiseră în felul acesta, dar nu-l interesa. A afirmat că va reuşi pentru că era incoruptibil. Le-a reamintit oamenilor că n-avea nevoie de bani. Puţin îi păsa ce însemna această campanie de denigrare pentru tatăl lui.

Mult timp n-am înţeles nici eu. Deşi ura lui Richard avea o explicaţie cît se poate de clară. Era un motiv vechi de cînd lumea: gelozia. Richard nu suporta afecţiunea tatălui său pentru Charlie. Loialitatea, dragostea. I se urcase succesul la cap. Ca orice escroc, era plin de complexe. Considera că îşi salvase tatăl, traversînd deşertul Palestinei. Se aştepta la gloria binemeritată, dar, cînd ajunseseră la Hong Kong, Sam îl întîlnise pe Charlie şi fusese dat la o parte. Sam a stat toată ziua în camera lui Charlie şi a refuzat să-i vadă pe ceilaţi. Pe urmă cînd Charlie a venit în Jamaica a fost picătura care a umplut paharul.

Charlie nu s-a lăudat niciodată, deşi avea cu ce, dar era un tip modest. I-a lăsat toată gloria lui Richard. Nu mi-a povestit ce făcuse pentru Sam. Am aflat din gura lui Baker, personal, cînd m-a invitat la el.

Operaţiunea din Jamaica s-a împuţit. Tipii care au condus-o s-au ascuns ori au plecat de pe insulă. Lipsea un bun organizator. Timp de cîteva luni am pierdut o groază de bani, dar pînă la urmă lucrurile s-au aşezat. Unul dintre oamenii mei şi-a găsit de lucru la compania lui Sam. A devenit director financiar. N-a făcut-o pentru bani. Avea milioane de dolari jamaicani. Dar în felul acesta avea acces la valută. Dolarii americani erau la

mare preţ şi oamenii de afaceri dădeau oricît să facă rost de ei. Mult peste cursul de schimb oficial. Chiar aceasta fusese ideea lui Charlie, dar n-a mai avut timp s-o pună în practică. În orice caz, acum cînd se întîmplase în compania lui, Sam ştia tot ce se petrece. Mi-a povestit cum o ducea Charlie la Londra.

Cînd au ajuns în Anglia, nu semăna nici pe departe cu viaţa la care se aşteptase Rose. Îmi spunea adesea cum o să fie şi cum o să se distreze. Dar pentru asta îţi trebuiau bani mulţi, pe care Charlie nu-i avea. Nu reuşise să-şi aranjeze nimic. Am aflat că a încercat să se angajeze la cîteva mari companii comerciale, dar a fost respins. I-au spus că nu-l puteau folosi pentru că era prea strict calificat. Adică prea bătrîn, cu alte cuvinte. Îmi imaginez ce demoralizat fusese. Cine n-ar fi fost în locul lui? Se ridicase şi căzuse de două ori în viaţă. Pentru primul lui eşec, eu sînt vinovatul şi cred că Richard Baker este răspunzător pentru al doilea. Sau poate că aşa i-a fost soarta. Nu ştiu.

Oricum, se zvonea că Charlie i-a dat toate economiile lui de la New York lui Rose. Nu mă mir, din cîte îl cunosc. A încercat să- l mîne de la spate, dar îi pierise cheful să mai lupte. Nu va avea viaţa la care se aşteptase. Nu vor merge la Wimbledon sau Ascot. Nu vor fi invitaţi la dineuri. Apoi, într-o zi, a plecat să-şi îngrijească bătrînul tată, în orăşelul natal Streatham. Roberta s-a căsătorit cu un canadian, directorul unei firme de asigurări şi locuieşte la Vancouver.

Iar Charlie şi-a găsit o femeie. Avea întotdeauna ceva deosebit, care atrăgea sexul slab. Mai ales cînd era neajutorat sau în pericol. Am auzit că era o tînără thailandeză sau filipineză, cu patruzeci de ani mai tînără ca el. Locuiau în zona deocheată a cartierului Chelsea. Englezul a intrat din nou în afaceri. Foarte mărunte de data aceasta. Fierbea orez pentru restaurantele chinezeşti. Nu ştiu cît era adevărat din ce se zvonea,

dar aşa am auzit. Nici nu vreau să mă gîndesc. Poate mă simt vinovat. Simt că înnebunesc cînd mi-l imaginez pe Charlie, gentlemanul, aventurierul, eroul, aplecat peste oalele de aluminiu.

Eram supărat pe el, dar nu-mi făceam griji. Îl consideram un supravieţuitor. Un om ca Charlie nu se mulţumea cu firimituri. Pîndea probabil o ocazie prielnică să se relanseze. Era doar o problemă de timp. De-abia aşteptam să-mi facă o propunere, mai ales acum cînd mă pensionasem.

Chiar dacă nu mai activam ca înainte, nu mă plictiseam. Într- un fel eram mai prins ca oricînd. Mă ocupam de la distanţă de viaţa lui Nellie, dar ea n-a aflat niciodată. Îmi făcusem multe relaţii în lumea cinematografiei şi profitam de ele. Dar oricum, le ofeream o fată trăsnet. Fiica nelegitimă a lui Charlie era o adevărată senzaţie.

N-aş putea spune exact cînd a devenit o vedetă. Încă de la începutul ascensiunii sale meteorice, Nellie a incendiat deopotrivă imaginaţia celor care tipăreau revistele şi celor care le citeau. Avea un aer oriental dar vorbea perfect englezeşte, cu accent american. Bărbaţii o adorau, iar femeile erau atît de impresionate de tristeţea din ochii ei, încît nu-i invidiau succesul. Era văzută în restaurante luxoase. N-avea nici un amant. Aspectul ei exotic îşi găsea diverse explicaţii, care dădeau frîu liber imaginaţiei. Femeile se întreceau să-i facă reclamă. Se spunea că era fiica unei prinţese indiene şi a unui diplomat englez, a unui amiral rus ţarist şi unei acrobate chineze. Vorbea puţin, apărea mereu singură. Era misterioasă. O comparaseră cu Greta Garbo. Scriau atîtea prostii, încît nici nu le mai ţin minte, dar şi-au făcut efectul. Au ascuns-o de public, pînă au considerat că era gata. Şi atunci a dat lovitura.

O urmăream din umbră. Ne întîlneam doar o dată sau de două ori pe an, cînd găseam o scuză să mă duc în Florida. Era atît de ocupată încît nu-mi cerea să stau

mai mult în preajam ei. Şi nici nu mă întreba de ce ne vedeam atît de rar. Se obişnuise probabil.

În orice caz, cînd a apărut rolul acela, le-am spus oamenilor mei să-l obţină neapărat pentru ea. Producătorilor li s-a explicat că i se potrivea perfect. Era frumoasă, avea talent şi se va descurca perfect. Toţi au fost de acord. La urma urmei nu era o începătoare. Chipul ei apăruse în toate revistele din ţară. Cu puţină convingere, i-au dat rolul. N-a fost nevoie de prea multă insistenţă. Indiferent ce am făcut pentru ea, n-a aflat niciodată.

Acţiunea filmului se desfăşura în Vietnam şi din cauza războiului s-a filmat în Thailanda. N-am fost acolo, dar am întîlnit-o odată pe Nellie în Elveţia. Am făcut într-aşa fel încît să ne vedem „întîmplător" la Zürich. În film, ea şi prizonierul american se refugiaseră o vreme în Elveţia, să se ascundă de urmăritorii lor. Din cîte am auzit, s-a descurcat foarte bine.

Vin la Cannes de mulţi ani. În primul rînd ca să scap de familie şi să mă relaxez. Este uimitor ce bine este să nu te amesteci în nici o afacere necurată şi să fii lăsat în pace. Îmi place tare mult. Iar acum venisem pentru festivalul cinematografic la care va fi prezentat filmul lui Nellie. Bineînţeles, nu aveam de gînd să mă duc la spectacolul de gală. Nici nu mă gîndeam s-o stînjenesc cu prezenţa mea. O să văd filmul la cinema, ca toată lumea.

Cannes este un orăşel foarte plăcut şi anul acesta mi-a oferit o dublă şansă. S-o admir pe Nellie în culmea gloriei şi să-l revăd pe Charlie. Aflasem că o să vină şi mă bucuram. Mi-a venit foarte uşor să-l găsesc, pentru că ştiam locul ca-n palmă. La început, n- am vrut să ne întîlnim faţă-n faţă. Mă gîndeam să-l urmăresc de la distanţă, să văd ce simţeam. Poate aveam ocazia să fac ceva pentru el. Oricum, mi se părea grozav că ne

vom aduna toţi acolo.

Ştiam cînd venea şi unde o să stea. Fusese ideea lui Sam. Nu se simţea prea bine. Nu mai trecea decît o dată pe lună pe la birou, pentru că nu avea voie să se obosească. Refuzase operaţia de inimă. Le spunea prietenilor apropiaţi că n-o s-o mai ducă mult. Voia să-şi revadă vechiul prieten şi frate. Şi pentru că Jean îşi dorise întotdeauna să viziteze sudul Franţei, aranjase să se întîlnească aici. Aşa că l-am pus pe omul meu, directorul financiar, să-i trimită biletele lui Charlie, la Londra. Totul s-a făcut strict confidenţial. Nici fiul lui, Richard, n-a aflat nimic. Nu ştia decît Jean şi directorul comercial, care m-a anunţat pe mine. Îi achitaseră în avans camera de hotel de la Cannes. Îi trimiseseră chiar şi bani de buzunar. Nu ştiam cum reuşiseră să-l convingă, pentru că ştiam ce mîndru era Charlie, dar n-am întrebat. Omul meu, directorul financiar, nu este un bun psiholog şi nici nu-i pasă de sensibilităţile celorlalţi.

Bineînţeles, secretul n-a putut fi păstrat mult timp. Mi-a povestit ce îngrijoraţi se arătaseră toţi cînd aflaseră. Se temeau că n-o să reziste drumului cu avionul. Era o încercare grea pentru el şi speram să reziste. Îşi dorea să discute cu vechiul lui prieten. În orice caz, dacă nu-l omora drumul, o să-l distrugă ce va afla despre Charles. Nu pricepea nimeni de ce nu organizase întîlnirea mai aproape de casă. New York, Miami sau altceva. Probabil că visase să fie din nou lîngă Mediterană. Lîngă marea care l-a dus departe de satul lui. Am devenit romantic ca şi Charlie. Nu ştiu ce motiv a avut să vină la Cannes. Poate voia să se îndepărteze cît mai mult de fiul lui, Richard. Mi-a părut rău să aflu că era bolnav. Merita o soartă mai bună. Ţineam la el. Sînt atîţia care ar merita să moară şi umblă zdraveni şi fericiţi. Dar ştiam că nu există dreptate pe lumea aceasta. N-am uitat seara aceea petrecută împreună, înainte să merg la pescuit cu Charlie.

Dar să vedem şi partea frumoasă a lucrurilor. Soarele strălucea în fiecare zi. Priveliştea de pe terasă era superbă. Florile miroseau îmbietor şi marea calmă îşi înfoia valurile albastre. Era cel mai plăcut anotimp al anului, nici prea cald, nici prea rece. Eram foarte entuziasmat să-l revăd pe Charlie. Şi pe Nellie, bineînţeles. Era luna mai, cînd avea loc festivalul filmului. Mă simţeam plin de viaţă şi de energie. Chiar şi personalul hotelului observase ce vesel eram. Uitasem de durerea de spate şi alte neplăceri ale bătrîneţii. Faptul că o să-i am pe amîndoi în acelaşi oraş mi se părea la fel de palpitant ca un thriller. Un film scris şi regizat de mine. Sigur, pe Nellie o adusesem eu, într-un fel, dar în privinţa lui Charlie, tot meritul îi revenea lui Sam.

Şi pe urmă, în sfîrşit, a apărut în oraş.

A sosit mai devreme, pentru că Sam urma să vină abia peste cîteva zile. Însemna că era numai al meu deocamdată. Şi-a fixat un program din prima zi şi l-am urmărit tot timpul. Nu mi-a plăcut niciodată să merg pe jos, dar nu puteam să-l văd bine din maşină, aşa că parcam vizavi pe bulevard. Mergea zilnic la aceeaşi cafenea în aer liber. Apărea pe la unsprezece şi stătea cîteva ore să citească ziarele. Pe urmă, la prînz, se ducea la un local ieftin. La trei fix după-amiaza se întorcea din nou. Cred că nu-i plăcea camera de la hotel. Se aşeza şi citea alt ziar. Probabil cotidiene londoneze, care soseau după prînz. Mă întrebam ce-l apucase. Nu-i remarcasem acest obicei cît lucrasem împreună. Nici măcar la Bangkok. Probabil că n-avea altceva de făcut şi se plictisea în lipsa lui Sam.

În orice caz, citea ziarul cu mare atenţie şi bea vreo patru cafele. Pe urmă privea marea. Ochii lui îşi pierduseră strălucirea. Avea privirea unui om care aştepta să apară ceva, dar nu mai avea putere să se agaţe de o şansă. Chiar dacă i-ar fi sărit în nas. Se mişca încet. Îşi

pierduse agilitatea de altădată. Poate că îl durea ceva. Părea încordat. Dar ori de cîte ori se apropia chelnerul, zîmbea fermecător ca odinioară. Îl vrăjise cu surîsul lui. Se agita mereu pe lîngă masa lui şi uneori discutau.

Am văzut o bătrînă, îmbrăcată modest, într-o rochie mov. Cînta balade cu un glas tărăgănat unor nemţi care sorbeau stînjeniţi din paharele lor cu *Pernod.* Avea o pălărie cu boruri late, presărată cu flori decolorate din pînză. Charlie s-a ridicat, i-a făcut o plecăciune şi i-a dat o monedă. S-a uitat mirată la el şi i-a cîntat *Maytime*, un cîntec de dragoste. Nu trecea nici o maşină şi am auzit fiecare cuvînt. „Îţi aminteşti ziua cînd eram fericiţi în mai", spunea ea, spre încîntarea lui Charles. Îi priveam zîmbind de vizavi, ascuns după un palmier. Avea un trunchi destul de gros să mă acopere. Mă îngraş întotdeauna la Cannes, dar cui îi mai pasă la vîrsta mea.

Era un adevărat chin pentru mine să-l privesc. De-abia mă abţineam să nu mă reped la el să-l îmbrăţişez. Mă uitam cu binoclul şi vedeam tot. Arăta jalnic. Ştiam că n-avea bani. Îl curăţaseră pînă la ultimul cent, înainte să-l alunge din Jamaica. Slăbise şi albise. Peste costumul gros purta o haină de ploaie oribilă, cu două numere mai mare. O scotea înainte să se aşeze şi o punea pe scaun lîngă el; probabil că nu voia să stea nimeni lîngă el.

Îl studiam atent. Binoclul meu mărea imaginea de sute de ori. Părea atît de aproape încît aş fi putut să-l ating. Parcă îi simţeam mirosul. Îl urmăream de două zile. Se îmbrăca în aceleaşi haine. Am văzut hotelul unde stătea şi mi s-a făcut greaţă. Era jenant. Aş fi vrut să-i amintesc cum era odată.

67

Azi va fi ziua ei cea mare. Şi a mea, pentru că o aştept de atîţia ani. Am încercat s-o ajut cum am putut. Acum nu mai conta decît succesul ei. Stăteam în camera mea, ezitînd. Charlie se afla în oraş şi mă gîndeam numai la el. Văzusem în ce hal era şi mă întrebam cum aş putea să-l ajut. Pînă la urmă o să găsesc ceva, dar Sam sosea a doua zi. Era o zi mare pentru ei şi Charlie. Dacă Sam rezista şocului acestei întîlniri, o să-l ajute. Chiar dacă n-o să observe cît decăzuse Charlie, o să-i spună Jean. Din cîte ştiu, este o femeie cinstită. Iar Sam era un om foarte bogat şi trebuia să se simtă dator faţă de Charlie. Cîştigase bani frumoşi datorită lui. Eram sigur că va lua măsuri. Şi era un om destul de sensibil să ştie cum să-l ajute fără să-l ofenseze. Mi-aş fi dorit să fiu o muscă, să zbor pe umărul lui Sam şi să văd ce se întîmplă, dar ştiam că voi afla oricum, într-un fel sau altul.

Am rămas în camera mea. Era tîrziu. Pe noptieră aveam o ilustrată înrămată cu fotografia lui Nellie. Mi-o dăduse cu ani în urmă. Am luat-o şi m-am uitat la ea. Parcă prindea viaţă în mîna mea. Îmi era tare dor de ea. Îi auzeam vocea murmurînd acele declaraţii timide de afecţiune. Nu mai puteam rezista. Am ridicat receptorul, am sunat-o şi i-am spus că eram în oraş. Nu s-a mirat, de parcă s-ar fi aşteptat şi s-ar fi gîndit la mine chiar în clipa aceea. Mi-am dat seama din glasul ei că era foarte fericită. Conversaţia a decurs cam aşa:

– Ştiam că o să vii, Vince. De ce nu m-ai sunat pînă acum?

– Ce contează, Nellie? Erai ocupată. Cei din Florida

sînt nebuni după tine. O să-i zăpăceşti pe cei de aici.

– Dar tu mă iubeşti oriunde aş fi, nu-i aşa, Vince?

Cred că mi-au dat lacrimile cînd am auzit-o. Pentru o clipă, am amuţit.

– Te simţi bine?

– Da, sigur.

A început să se pisicească.

– Vom păstra tot timpul secretul relaţiei noastre, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Vreau să vii acum.

– Este tîrziu.

– Găseşti tot timpul scuze.

– Doar cunoşti regulile.

– Da. Nu trebuie să ne întîlnim în public. De ce? Ţi-e ruşine cu mine?

– Cred că eşti nebună. Este lucrul pe care mi-l doresc mai mult decît orice pe lume.

– Atunci de ce ne ascundem? Ştii că nu te-am văzut decît între patru ochi? Vreau să te arăt tuturor. Sînt atît de mîndră de tine.

– Ţi-ai strica imaginea.

– Aşa spui mereu. Mă enervezi.

– Este foarte adevărat.

– Ba nu este.

– Te rog să mă asculţi. Am o reputaţie proastă.

– Imposibil. Eşti cel mai bun om din lume.

– Cunosc mulţi oameni care te-ar contrazice.

– Te subestimezi întotdeauna.

– Da, ai dreptate. Uite ce este, o să ne întîlnim mîine. Te sun să aranjăm.

– Spui întotdeauna mîine şi niciodată azi. Îţi simt atît de mult lipsa, Vince.

– De ce? Doar eşti înconjurată de atîţia admiratori!

– Tu îmi eşti ca un tată.

Eram, într-adevăr, dar de-abia mă stăpîneam să nu izbucnesc în lacrimi. Deveneam sentimental.

– De fiecare dată cînd îţi spun ceva drăguţ, amuţeşti.

– Sînt emoţionat.

– Rîzi de mine.

– Pe cuvînt, vorbesc serios.

– Atunci vino acum.

– Ne vedem mîine.

– Unde stai?

– *La Martinez.*

– E la două minute de hotelul meu. Vin la tine. N-ai cum să mă opreşti.

– O să fii asaltată de mulţime.

– Sîntem în Franţa, Vince. Aici nu mă cunoaşte nimeni.

– O să te cunoască mîine.

– Crezi că o să le plac?

– O să te adore, păpuşo.

– Vin acum. Mă fardez, îmi pun nişte zdrenţe şi...

– Este un hotel decent, Nellie. N-o să te lase să intri.

– Eşti cu o femeie?

– Nu sînt.

– Atunci am plecat, mi-a spus ea şi a închis.

Mi-am pus haina şi m-am uitat în oglindă. Mîncarea bună făcuse ravagii. Eram atît de gras, încît de-abia mai respiram. Nici nu mai puteam să-mi închid haina. Am auzit bătînd la uşă. I-am deschis şi mi-a căzut în braţe. Era cu un cap mai înaltă ca mine. Şi-a lipit faţa de umărul meu. Mă simţeam într-al nouălea cer.

– De ce îţi pierzi vremea cu un grăsan bătrîn?

– Eşti iubirea vieţii mele. Şi o să fii întotdeauna. Arăţi la fel ca în copilăria mea.

– Aş vrea eu.

– Ştii, am o dorinţă.

– Spune-mi, păpuşo.

– Aş vrea ca tatăl meu să mă vadă...

– Ce ţi-a venit?

– Nu ştiu. Mă tot gîndesc la el de vreo trei luni. În timpul filmărilor, simţeam că o să am succes şi mă întrebam dacă n-ar fi mîndru de mine.

– Aş putea să-ţi îndeplinesc dorinţa, am spus, dar am regretat imediat.

– Te rog să nu glumeşti cu mine. Mai ales astă-seară. Sînt o fată sensibilă. Nu mă minţi. Pînă acum n-ai făcut-o niciodată.

– Nu te mint. O să aranjez.

– O să aranjezi să-mi văd tatăl? Nu cumva o s-o aduci şi pe mama?

– Nu. Mama ta este departe. La Bangkok.

– Ştiu, Vince... Unde este domnul Charlie?

– N-ai sunat-o încă pe mama ta?

– Ba da.

– Este bine?

– Sigur. Tocmai am vorbit cu ea acum o oră. A fost la templu. S-a rugat pentru mine. Este tot ce face în ultima vreme. Se roagă şi pregăteşte prînzul pentru domnul Charlie. Preotul spune că o să se roage şi el. Şi servitoarea.

– Atunci nu se poate întîmpla nimic rău. Îl avem pe Dumnezeu de partea noastră.

– Unde este domnul Charlie, Vincent?

Am fost nebun să pomenesc de el, dar acum era prea tîrziu să dau înapoi.

– Tatăl tău este aici, în oraş, Nellie. La Cannes.

– Ştii unde stă?

– Da.

– De ce nu mi-ai spus?

– Fiindcă nu m-ai întrebat.

– Acum te întreb.

– N-o să-ţi spun, păpuşo. Nu vreau să alergi prin tot oraşul şi să dai buzna în camerele oamenilor. Tatăl tău nu te-a văzut demult. Ar fi un şoc pentru el.

– Nu-i adevărat, pentru că nu i-a păsat niciodată.

– N-ai de unde să ştii.
– Tu ştii?
– Nu. Dar sînt sigur că el ştie. O să aranjez, dar nu astă- seară. Am aflat pe unde se plimbă şi unde stă. O să te duc mîine.
– La ce oră?
– Patru după-amiaza.
– Nu se poate. La cinci sînt ocupată.
– Atunci la cinci jumătate.
– Eşti tare deştept.
– Mă gîndesc numai la binele tău, păpuşo.

Oare ce făceam era spre binele ei? Îmi pierdusem minţile. După ce o să discute cu Charles, o să afle cine sînt.

Sau poate că nu. O să ne întîlnim amîndoi cu el şi o să reînnodăm prietenia. O să facem din nou afaceri. Acum eram mai bătrîni şi mai înţelepţi. O să călătorim împreună, toţi trei.

M-a privit cu ochii ei superbi.
– O să mă suni?
– Da.
– Îmi promiţi?
– Sigur.
– Jură!
– Jur.

68

Marea se întindea în spatele pistei. Ştiam că undeva aproape erau golfuri fermecate, porturi vechi, pitoreşti şi case cu acoperişuri din ţiglă roşie. De-a lungul coastei se înşirau hoteluri moderne şi dealurile erau acoperite de vii. Femei superbe elegante, se plimbau

prin magazine de bijuterii, restaurante, cazinouri, galerii de artă şi muzee. Eram entuziasmată. De-abia aşteptam să vizitez tot ce se putea.

Trăiam pe o insulă paradisiacă, renumită pentru palmierii, plajele şi apele ei albastre, curate. Principalul scop al afacerii lui Sam consta în atragerea iubitorilor de soare de pe friguroasa coastă estică. Dar îmi dorisem întotdeauna să vizitez sudul Franţei. Nisa, Cannes, Monte Carlo erau pentru mine nişte nume care însemnau iubire, istorie, artă, rafinament. Cînd studiam la colegiu, mi-am petrecut o vară în Anglia şi am traversat canalul în Franţa. Am stat o săptămînă la Paris. După aceea, am mai fost o singură dată în Europa. Am vizitat Grecia, Anglia, Parisul, dar era anul tragediei lui Sam. De atunci s-a terminat cu vacanţele europene. Nu mai mergeam decît în Statele Unite, să-mi vizitez bătrînele rude.

I-am făcut aluzii de multe ori, dar soţul meu nu m-a luat în seamă. S-a îmbolnăvit şi în ultima vreme s-a simţit din ce în ce mai rău. A refuzat să meargă în S.U.A, la un specialist. A spus că doctorii din Jamaica erau la fel de buni şi dacă-i sunase ceasul, nici o operaţie nu putea să-i amîne sfîrşitul. Am încercat în zadar să-l conving. Sam era acelaşi dintotdeauna. Spunea că sînt mai tînără şi mai puternică, dar nu accepta să fie condus de o femeie. Dacă nu mai era capul familiei, voia cel puţin să fie stăpîn pe propriul lui corp. M-am întristat.

Am bănuit întotdeauna că exista o legătură între starea lui Sam şi prezenţa lui Charlie pe insulă. N-a fost niciodată un om vesel, dar rîdea şi-i plăcea compania celorlalţi. Însă, după plecarea lui Charles, a devenit taciturn. Stătea mai mult acasă. Dădeam petreceri, dar se retrăgea imediat după cină. Nu era un vorbăreţ, dar îi asculta bucuros pe ceilalţi. Pe urmă a renunţat şi la această plăcere. S-a terminat şi cu partidele de *back-*

gamon cu prietenii. A început să-şi aranjeze afacerile din dormitor. Mă temeam să nu cadă din nou victima depresiunii nervoase dar am avut norocul să nu se mai repete. Era bun şi atent cu mine. Nu uita niciodată de ziua mea şi-mi făcea cadouri minunate, se interesa de familia din America. Dar căuta singurătatea mai mult ca înainte şi mă încuraja să mă duc la New York cînd doream.

Renunţasem la terapia noastră. Nu ne mai împărtăşeam gîndurile şi sentimentele. Spunea că nu mai avea răbdare.

Acum păstrez însemnările pentru mine, pentru că n-am renunţat la jurnal.

N-a mai vorbit de Charlie, dar sînt sigură că se gîndea tot timpul la el. Secretara venea zilnic. Poate că-i scria, dar n-am aflat. Un lucru era sigur însă: nu ştia ce îl obligase pe Charlie să plece. La vremea aceea, ziarele făcuseră mare zarvă, dar Sam nu lăsa pe nimeni să-i citească. L-am întrebat pe Richard de mai multe ori şi mi-a jurat că nu i-a spus nimic tatălui său. După părerea lui, Sam credea că prietenul lui înşelase o companie cu care făcea afaceri. Îl bănuia probabil pe Vincent Perotti, care nu se mai întorsese în Jamaica după plecarea lui Charlie, cel puţin din cîte ştiam eu.

Şi apoi, într-o zi, acum o lună, Sam m-a anunţat că plecăm în sudul Franţei. A spus că era cadoul lui pentru ziua mea de naştere. Era la aceeaşi dată cu aniversarea căsătoriei, aşa că era într-un fel un cadou şi pentru el. Voia să-l întîlnească pe Charles Paget-Brown, prietenul şi fratele lui. Aranjase totul. M-a rugat să-mi iau vechile ghiduri şi să caut toate muzeele şi galeriile de artă din fiecare oraş, de la St. Tropez la Monaco. Dar sănătatea lui îmi umbrea bucuria şi n-am ezitat să i-o spun. Însă susţinea că o să se simtă mai bine după ce o să-l întîlnească pe Charlie. Culmea era că şi eu

credeam acelaşi lucru. De-abia aşteptam să-l revăd.

Sam se grăbea. Am făcut o escală la New York şi la Londra, dar am stat în hotelurile aeroportului. Nu-l interesa să se plimbe prin oraş.

Pe urmă am aterizat la Nisa, am mers cu maşina pînă la Cannes şi ne-am instalat la *Carlton Hotel.*

Era un oraş vechi, încîntător, plin de bun gust. Cum am ajuns în cameră, Sam m-a pus să iau legătura cu Charles. Mi-a dat numele hotelului unde stătea englezul şi s-a aşezat pe scaun, lîngă fereastră.

– Simt marea, mi-a spus el, zîmbind. Este Mediterana. Odată a fost Mediterana mea.

– *Mare Nostrum*, am zis eu. Marea Noastră, aşa-i spuneau romanii.

– Eşti o fată cultă, sînt atît de mîndru de tine...

S-a albit la faţă, a întins braţul spre mine şi s-a lovit cu pumnul în piept.

– Ce s-a întîmplat, dragul meu?

– N-am aer.

– Îl sun pe Charles să vină mai tîrziu.

– Nu, nu, o să-mi treacă.

L-am luat de braţ şi l-am condus în dormitor. Pe urmă am sunat la recepţie şi am cerut un doctor. Sam n-a protestat.

Nu mai fusesem la Cannes. Nu ştiam unde era hotelul lui Charlie şi n-am întrebat pe nimeni. Speram să fie cît mai departe.

Doctorul a venit imediat şi peste cîteva minute a adus o asistentă şi un tub de oxigen. Pe urmă s-a auzit o bătaie în uşă.

– Spune-i domnului să aştepte, am rugat-o eu pe asistentă. Spune-i că nu durează mult.

Sam s-a ridicat din pat, agitat.

– Nu! a excalamt el, hotărît.

M-am dus să deschid. Speram să fie altcineva. Dar era Charles Paget-Brown, vechiul prieten al soţului

meu. N-a scos nici un cuvînt. Nu ştiu cum Sam i-a simţit prezenţa.

– Intră, Charles, l-a invitat el, zîmbind. Aşează-te lîngă mine.

Prietenul nostru din Bangkok se schimbase. Arăta groaznic. Era îmbrăcat într-o haină de ploaie ponosită, peste un costum gros de lînă. Pantofii erau scîlciaţi. Nu mai rămăsese nici urmă din eleganţa lui de odinioară. Sclipirea din ochi se stinsese, albise şi şchiopăta. Pentru prima oară de la accidentul lui, mă bucuram că Sam era orb. Dar avea un auz foarte fin?

– Te doare piciorul?

– M-am lovit ieri de-o piatră pe plajă.

– Ai înotat? Foarte bine.

– Nu. M-am plimbat pe nisip cu picioarele goale.

– Grozav.

– O să te duc şi pe tine.

– Îţi merge bine, Charles?

– Foarte bine. Chiar excelent.

– Bun. Mă bucur atît de mult că sîntem împreună.

– Este foarte frumos din partea ta că m-ai invitat, mai ales după tot ce s-a întîmplat.

– Ce s-a întîmplat?

Sam îşi revenise. Doctorul s-a uitat la mine, a ridicat din umeri şi a spus că se întoarce peste o oră.

– Domnul arată mai bine. Dacă doriţi, asistenta poate să rămînă.

– Nu este nevoie, a spus Sam.

I-am condus la uşă. Sam şi Charles se ţineau de mînă, în linişte. Cînd m-am întors, Charlie s-a uitat drept în ochii mei. Mă implora din priviri şi-mi făcea semn spre hainele şi pantofii lui. Am înţeles şi am încuviinţat din cap.

– La ce te referi, Charles?

– La plecarea mea.

– Nu înţeleg. Ai spus că trebuia să pleci, că aveai

probleme în Anglia.

– Nu ţi-au povestit nimic?

– Ce să-mi povestească?

– Nu m-am purtat prea frumos cu tine.

– De ce?

– Te-am părăsit în grabă.

– Nu-i adevărat. Ţi-ai luat rămas bun, nu-ţi aminteşti?

– Nu mi-am luat. Ţi-am telefonat, atîta tot.

– Şi care-i diferenţa?

– N-am venit personal. Nu ţi-am explicat.

– Ba da. Ai spus că trebuie să pleci. Trebuie să respectăm dorinţele celorlalţi. Sora ta era grav bolnavă şi te chemase lîngă ea.

– Am minţit. Acum aş vrea să limpezim lucrurile.

– Ce să limpezim?

Dădeam din cap ca o nebună. Dacă îi spunea lui Sam ce se întîmplase, o să i se facă rău din nou. Richard nu suflase nici o vorbă, dar Charlie nu mă băga în seamă.

– N-am plecat din cauza surorii mele. Nu mai sîntem în relaţii de treizeci de ani. Nu ştiu nimic de ea. A fost o scuză. Te-am minţit.

– Ştiu, Charles, ştiu.

– Ce vrei să spui?

– Am ştiut adevărul de la început, Charles.

– Ai ştiut totul?

– Da. Totul.

Nu mai puteam să mă abţin.

– Ţi-a spus Richard?

– Nu, Jean.

Am răsuflat uşurată. Poate că nu ştia chiar totul. Pe urmă, Sam l-a luat de mînă şi i-a spus:

– Ştiam că făceai comerţ cu ganja, Charles. Am aflat de îndată ce a venit filipinezul acela. Ştiam ce făcea, unde se ducea şi cu cine vorbea. Am ştiut cu mult

înainte să afle Richard... Cu mult înainte să începi... Nici nu-ţi imaginai încă în ce o să te bagi!

– De ce n-ai spus nimic, Sam? De ce nu m-ai oprit?

– N-aveam nici un drept.

– Nu înţeleg nimic, Sam. Încălcam legea sub acoperişul tău, îţi riscam reputaţia, cum n-aveai nici un drept?

Soarele se reflecta în candelabrul de cristal. Mobila, florile şi tapetul de pe perete îşi întăriseră culorile. Îmi ţineam respiraţia.

– Scuză-mă că ţi-o spun, dar mi s-a părut întotdeauna că nu te-ai maturizat, Charles. Erai un războinic. Un aventurier. Şi toţi aventurierii au inimă de copil.

– Faptele mele au fost ilegale.

– În unele părţi ale lumii nu sînt. În copilăria mea, oamenii fumau haşiş de secole.

– Nu încerca să-mi găseşti scuze.

– Nu-ţi găsesc scuze, Charles. Tot timpul n-am făcut altceva decît să mă protejez.

– Cum adică?

– O să-ţi explic. Eram protejat de ziduri şi un acoperiş; tu duceai greul. Îţi venea greu să te adaptezi vieţii din Jamaica. Este o societate foarte tradiţională, încorsetată de legi şi obiceiuri cu care nu aveai de-a face în Orient. Trăiseşi altfel. Era o schimbare prea mare să lucrezi cu mine. Plictiseala unei vieţi obişnuite, disciplinate, te sufoca. Aveai nevoie de aer. Şi cînd un om se sufocă, luptă să se salveze. Încearcă să respire. Iar atunci este prea preocupat să-şi dea seama ce se petrece în jurul lui. Nu mai distinge binele de rău... Aşa s-a întîmplat şi cu tine. Aveai nevoie de ajutor... De cineva care să te revigoreze... Prietenul tău, filipinezul ţi-a deschis un orizont... Poate că nu era calea cea dreaptă... dar te salva de la înec... Cum să nu te agăţi

de el? Nu, dragul meu frate, nu aveam nici un drept să te judec nici atunci, nici acum.

– Văd că ai înţeles perfect.

– Bineînţeles că am înţeles. Doar am trecut şi eu prin aceleaşi greutăţi... cu ani în urmă... cînd am venit din Palestina...

– Dar te-ai adaptat.

– Poate că da, însă am avut noroc. Trebuia să mă obişnuiesc cu noua mea situaţie... cu orbirea... cu noul meu eu. Mi-ai salvat viaţa. Aş fi făcut orice mi-ai fi cerut. Puteai să te foloseşti de mine, Charles, dar n-ai vrut. Ai fost bun, răbdător, m-ai înţeles... Şi cînd a venit rîndul tău să ai nevoie de ajutor, n-ai avut un om ca tine alături. N-am fost în stare să-ţi răsplătesc gestul.

– Ţi-am înşelat încrederea.

– Eu te-am înşelat, Charles. Te-am părăsit la nevoie. Te-am lăsat să te scufunzi de unul singur. Voi purta povara vinovăţiei toată viaţa. Dar mai am şi alte păcate...

– Eşti un suflet nobil, Sam. Ştiu că încerci să mă absolvi, dar fapta mea a fost în afara legii. Richard s-a purtat cu mănuşi pentru că erai tu la mijloc. Ar fi trebuit să putrezesc în închisoare.

– Văd că nu înţelegi. Doar ţi-am explicat că ştiam ce făceai, dar n-am mişcat nici un deget să te ajut. N-am fost în stare. Aveam prea multe îndoieli. Poate m-am născut într-o cuşcă. Poate eram prea matur de mic. Aveam prea multe obligaţii pe cap. Mă preocupa să ascund adevărul, să compensez pasiuni mai adînci îngropate în sufletul meu. Eram prizonierul trecutului. Trebuie să fii liber ca să-i ajuţi pe alţii să-şi recapete libertatea. Îţi trebuia un om puternic şi eu nu eram acela. Aşa că ai profitat de prima ocazie care ţi s-a oferit şi te-ai băgat în necazuri...

– Dar am comis o crimă, o faptă ilegală.

– Nu eşti singurul, Charles.

– Nu mai văd pe nimeni în camera aceasta.

– Încerc să-ţi spun că şi eu am comis o crimă împotriva societăţii şi a lui Dumnezeu.

– O crimă? Tu?

– Da, Charles. Eu. Nu ştiu cît mai am de trăit. Probabil foarte puţin. Am încercat să-ţi spun şi altădată, într-o scrisoare. Este un secret tenebros. Nu l-am mărturisit nimănui, Charles. Nici măcar soţiei mele.

– Ce crimă?

– Sînt un criminal, Charles un criminal.

– Eşti obosit, Sam... O să vorbim mai tîrziu.

– Poate n-o să fiu în stare, Charles... Vreau să-ţi spun acum... Trebuie să mă curăţ... Dacă mă opresc, n-o să mai reuşesc. N-o să am curajul...

– Atunci nu vorbi. Uneori este mai bine să taci.

– Nu, acum trebuie să vorbesc, dacă vreau să-mi regăsesc liniştea...

– Ce s-a întîmplat, Sam?

– Sînt un ucigaş. Mi-am ucis tatăl. Era un soldat turc...

– Ştiu, Sam. Dar parcă îl omorîse bunicul tău?

– Aşa ţi-am spus, dar te-am minţit. Eu am făcut-o.

– Aveai tot dreptul. Ţi-a... violat mama.

– Dar era tatăl meu, Charles, tatăl meu.

– Nu contează. Era un ticălos.

– Poate, dar cine sînt eu să-l judec? Dumnezeu?

– Nu, eşti doar un om şi te-ai purtat ca atare. Ţi-a violat mama şi...

– Violînd-o, a devenit tatăl meu. Şi eu fiul lui. Dar l-am ucis.

– A fost ceea ce francezii numesc o crimă pasională... Cînd l- ai văzut, ţi-ai pierdut minţile... A fost un gest impulsiv.

– Nu-i adevărat, Charles. A fost crimă cu premeditare. Am plănuit-o ani de zile. Am aşteptat ocazia potrivită. Ştiam că o să vină, pentru că fugeau de

englezi. N-a rezistat. Trebuia să mă vadă pe mine, fiul lui. Îmi imaginam că o să treacă prin sat şi am aşteptat...

– Nu-i nevoie să-mi povesteşti, Sam.

– L-am aşteptat. Cînd mă întorceam de la brutărie, traversam crîngul de măslini. L-am pîndit acolo. Era însetat şi înfometat. S- a aşezat să se odihnească. De-abia se crăpase de ziuă. Bunicul pleca întotdeauna înaintea mea şi mă lăsa să fac curat. M-a văzut. Am alergat la el şi m-a privit „Fiule", mi-a spus şi a cerut apă. Arăta jalnic. Omul care mă concepuse era un animal slăbit şi încolţit, dar nu i-am arătat pic de milă. Mi-era ruşine de el, Charles. Mă cunoştea. Se întorsese pentru mine şi eu l-am respins. Nici nu ştiu dacă l-am ucis pentru că îmi violase mama sau pentru că îmi era ruşine de el. Am luat un băţ gros de lemn şi i l-am pus în gît. M-a privit fără să opună rezistenţă şi... a murit. De aceea am plecat din sat, Charles. Nu ca să merg în America. Nu voiam s-o fac de rîs pe mama... Toţi credeau că îl ucisese bunicul, dar bătrînul ştia. După ce i-am spus se făcusem, m-a iertat că eram un bastard... Un timp am fost apropiaţi... În anumite limite, bineînţeles. Era un bărbat demodat, care respecta tradiţiile. Pe urmă a murit în incendiu şi i-am luat locul la brutărie. N-am putut să rămîn în sat. Mă apăsau remuşcările şi ruşinea. N-am uitat niciodată... M-a chinuit toată viaţa. Am muncit ca un cîine să uit, dar n-am reuşit. Acesta a fost drogul meu, Charlie, şi păcatul meu... Am înfăptuit o crimă mult mai mare decît a ta... Poate cea mai mare din lume.

– Aveai dreptul să...

– Neştiute sînt căile Domnului. M-a ajutat să port povara vinovăţiei... şi ştii de ce?

– Nu.

– Pentru că orice rău este spre bine. Ai venit în Jamaica pentru că ai fost obligat... Am cunoscut-o pe

Jean pentru că mi-am ucis tatăl. Am supravieţuit pentru că am fost pedepsit. Te-au izgonit din Jamaica. A fost o pedeapsă impusă de societate. Dar cea mai dureroasă este cea pe care ţi-o impui singur. Am plecat din sat şi m-am întos... pentru că mă pedepseam.

– Mama ta a aflat?

– Da, i-am spus cu un an înainte să moară. Deşi mă îndoiesc că a înţeles. Spre sfîrşit, nu mai vorbea. Nu ştiai niciodată dacă...

Stăteam acolo, uluită. Mă abţineam să nu izbucnesc în plîns. Charlie m-a privit, a şters sudoarea de pe fruntea lui Sam şi a spus:

– Ai avut dreptate, Sam. Şi eu aş fi făcut la fel în locul tău.

– Sper ca viaţa să nu te supună niciodată la asemenea încercare, frate. Te-am minţit de două ori şi te rog să mă ierţi. Acesta este marele meu păcat... N-am avut curajul să-l mărturisesc decît după toţi aceşti ani... De aceea, am insistat. Mai mult pentru mine decît pentru tine. Dacă mi-a mai rămas de trăit, o să fiu împăcat...

Nu putea fi adevărat. Credeam că inventase totul ca să-şi aline prietenul. Dar dacă aşa se întîmplase? Oare am avut şansa să ne întîlnim pentru că şi-a ucis tatăl? A trăit cu acest coşmar de atîta timp? O să aflu după ce o să plece Charles. Sau poate că nu. Sam părea uşurat, dar se albise la faţă. Şi-a dus mîna la piept. Mi-am dat seama că nu putea să respire. Nu trebuia să insist acum. Dacă spusese adevărul, era mai bine să nu-l răscolesc. Iar dacă nu, n-o să aflu niciodată.

– Ştii, îţi datorez nişte bani, i-a spus Sam.

– Nu-mi datorezi nimic.

– Compania mea a obţinut multe profituri datorită ţie.

– Doar mă plăteai pentru asta.

– Nu cît trebuia.

– N-am nevoie de bani. Am destui. Gangsterii sînt bogaţi, nu ştii?

– Bogăţia nu strică, Charles.

– O să discutăm altădată. Acum odihneşte-te.

– Arăt chiar atît de rău?

– Cred că eşti obosit.

– Cînd ne vedem? Cît este ceasul?

– L-am lăsat la hotel. Trebuie să fie în jur de trei!

– Te duci pe plajă?

– Nu. O să iau o cafea şi o să citesc ziarele englezeşti. Cred că au venit.

– Nu te simţi singur?

– Nu. M-am împrietenit cu un tînăr chelner australian. Un tip simpatic. A terminat facultatea şi a plecat să viziteze lumea. E distractiv să stai la cafenea.

– O să vin şi eu mîine. Pînă atunci o să mă odihnesc. Hai să cinăm împreună diseară. O să comandăm masa în cameră. Dacă ies, Jean se supără pe mine.

– La ce oră să vin?

– Ce zici, Jean?

Nu-mi revenisem încă. Era a doua oară cînd îl auzeam pe Sam descărcîndu-şi sufletul şi mă şocase de fiecare dată. Sensibilitatea soţului meu era insuportabilă. Sam a observat probabil ce ameţită eram şi n-a insistat. Era palid, tras la faţă şi mă temeam pentru el. Charlie părea şi mai nedumerit.

– La opt, am spus eu, în cele din urmă.

69

Chelnerul australian era din nou acolo. Prezenţa lui înviora localul. Rezervase masa pentru Charles, deşi nu era nevoie. La ora aceea erau puţini clienţi. Charles şi-a

scos haina şi s-a aşezat. A deschis *The Times* şi a încercat să citească. Dar nu putea să se concentreze. Monologul lui Sam îl epuizase. Acum nu mai exista nici un secret între ei. Prietenul lui ştiuse de la bun început. Poate de aceea îl lăsase să plece fără să-i pună prea multe întrebări. Pe urmă îşi aminti de soldatul turc, crîngul de măslini şi tulburătoarea confesiune a lui Sam.

Perotti intuise de la bun început. Atunci i se păruse o prostie, dar iată că americanul îl înţelesese mai bine pe Sam decît el. Cine şi-ar fi imaginat că acel om tăcut, liniştit, putea fi un ucigaş? Avusese destule lucruri la care să se gîndească şi pînă acum, dar această revelaţie era prea mult. Trebuia să lase noile gînduri să se aşeze, înainte să încerce să înţeleagă. Avea destul timp pînă la cină. Mai bine îşi ocupa mintea cu ceva mai uşor.

Fusese frumos din partea lui Sam să-l invite aici. Acum, după ce dăduseră cărţile pe faţă, o să-şi vină în fire. Va trece la acţiune. O să scoată dolarii jamaicani pe care-i mai avea în contul lui, la Kingston, după ce vînduse yachtul şi casa. Nu valorau mare lucru, dar o să-i acopere această mică ieşire. Nu putea să accepte dărnicia prietenului său. Pe urmă se gîndi la femeia de la Londra. N-o sunase pentru că n-avea telefon acasă. Ar fi putut să sune la unul din clienţi, dar restaurantele erau pline tot timpul şi el nu prea stătea la hotel. Oricum nu conta. O să se întoarcă imediat. Nu avea nevoie de o vacanţă şi îşi ţesuse deja un plan. Unul dintre prietenii lui, un fost partener de afaceri din Hong Kong, fusese obligat de compania lui să se pensioneze. Îi spusese lui Charles că n-avea de gînd să tragă pe dreapta. Pusese nişte bani deoparte şi intenţiona să deschidă un mic birou de consulting. Îl rugase pe Charles să i se alăture.

Se întinse. O să pună capăt acestor ani de izolare.

O să se agite. Mai erau destui oameni care-şi aminteau de el. De data aceasta n-o să mai dea greş. S-a terminat cu sărăcia.

– Vă simţiţi bine? îl întrebă australianul.

Încuviinţă din cap şi împături ziarul. N-avea răbdare să citească. Se uită spre plajă. Două tinere numai în bikini traversară tortuarul spre deliciul bărbaţilor.

– La St. Tropez fac plajă fără sutien, îi spuse chelnerul. În altă ţară ar fi arestate. Vreţi nişte cafea?

– Da, mulţumesc.

– Nu este nevoie să comandaţi nimic, dacă nu doriţi.

– Te rog să-mi faci o cafea.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, de ce?

– Nu ştiu. Sînteţi foarte abătut. Aţi primit veşti proaste?

– Dimpotrivă, foarte bune.

– Dacă aşa reacţionaţi la cele bune, mă întreb cum este cînd vă loveşte o nenorocire?

– Eşti nostim, tinere. Hai, adu-mi cafeaua.

Un *Rolls-Royce* alb trase la bordură. Un şofer în uniformă deschise portiera şi apăru o fată superbă.

– Începe să răsară soarele, remarcă australianul. Ia uitaţi- vă.

Fata se uită la ceas şi-i spuse ceva şoferului. Apoi o porni spre terasă. Parcă plutea. Veni direct la Charles şi-i zise:

– Pot să mă aşez?

Nu-i răspunse. Chelnerul lăsă ceaşca pe masă, zgîindu-se la ea.

– Eşti Nellie Brown, nu-i aşa?

Dar nu-l băgă în seamă. Stătea acolo, nemişcată. Chelnerul luă haina lui Charles şi o puse pe celălalt scaun.

– Pot să-ţi ţin companie, tată?

– Tată! exclamă australianul. Sînteţit tatăl lui Nellie Brown?

Poate. Imposibil. Totuşi ea era.

Charlie îi recunoscu faţa prin ceaţa care-i împînzise creierul. Nu se schimbase prea mult. N-o mai văzuse de ani de zile. Se înfierbîntase. Îi crescuse pulsul. Îşi scoase haina, îşi desfăcu cravata şi îşi deschise cămaşa la gît. Transpirase. Pentru o clipă îl cuprinse tristeţea, dar îşi reveni repede. Fata îl privea nemişcată. Chelnerul rămăsese cu gura căscată. De ce nu pleca odată? Simţea că se sufocă. Ce surprize îi mai rezervase această zi? Îi venea să rîdă. I se făcu frig şi îşi puse haina. Se liniştise. Gata, misterele se spulberaseră.

– Aşează-te, îi spuse el, calm.

I se uscase gîtul.

– Ce doriţi? o întrebă chelnerul, care se trezise în sfîrşit din reverie.

– Un pahar cu apă.

– Şi eu la fel, te rog, zise Charles.

– Aş vrea să ne laşi singuri.

– Da, sigur, se scuză chelnerul.

– Nu trebuia să-i vorbeşti aşa, îi reproşă Charlie. A fost foarte amabil cu mine.

– Ai prefarat întotdeauna străinii. Eşti un egoist.

– Ai perfectă dreptate.

– Ştii cîtă durere ai provocat?

– Din cîte văd, te-ai descurcat destul de bine.

– Nu pari prea convins.

– Azi am avut parte numai de surprize, i-a spus el, dregîndu- şi glasul.

– Te-ai ţinut toată viaţa de surprize, domnule Charles. De ce ai părăsit-o pe mama?

– Din cauză că erau implicaţi prea mulţi oameni.

– Care oameni?

– E complicat să-ţi explic. S-a întîmplat demult. Nu pot să mă gîndesc acum.

– Trebuie să te gîndeşti. Vreau să ştii cine a adus atîta nefericire.

– Eu.

– Nu, domnule Charlie. Nu te las să scapi aşa de uşor.

– Întreab-o pe mama ta. Ea ştie.

– Ba nu... te întreb pe tine. De ce nu-mi răspunzi? Eşti un om slab, nu-i aşa?

– Da.

– Nu-i nimic de capul tău!

– Nu, Nalini, nu este.

– Văd că ştii cum mă cheamă.

– Bineînţeles.

– Atunci de ce m-ai ignorat tot timpul?

– Fiindcă sînt blestemat, Nalini. Aduc numai ghinioane celor din jur.

– Te autocompătimeşti.

– Îţi spun adevărul. Nici unul dintre cei care au trăit alături de mine n-au realizat mare lucru. Unii au murit din cauza mea.

– Ce ai făcut?

– Cred că este vorba mai mult despre ce n-am făcut. Am fost prea egoist. Am căutat aventura, succesul.

– Şi le-ai găsit?

– Da. Succesul meu a însemnat eşec, nefericire, moarte.

– Ce mărturisire şocantă!

– Se potriveşte cu faptele mele, răspunse el.

– Ştii să întorci cuvintele. Şi eu la fel. Cînd n-o să mai fiu actriţă, o să mă apuc de scris.

– O să reuşeşti, orice ai face.

– Îmi promiţi?

– N-ar trebui să mă întrebi. Doar ştii că nu-mi ţin niciodată promisiunile. O să reuşeşti dacă vrei.

– Nu crezi nimic din ce-ţi spun, nu-i aşa?

– Eşti celebră? întrebă el.

– Nu încă.

– Mama ta spunea că vrei să ajungi celebră.

– Serios?

– Aşa cred.

– Crezi?

– Nu-mi amintesc exact.

– Asta-i problema ta. Uiţi repede. Nu ţi-ai amintit niciodată că ai o fiică. Nu ţi-a păsat. A trebuit să mă descurc singură.

– Sînt un om blestemat. N-ai fi realizat nimic alături de mine. N-am adus noroc nimănui.

– Mama a ajuns bine. Este respectată, bogată.

– Fiindcă am plecat, te rog să mă crezi.

– Îţi găteşte în fiecare zi, ştiai?

– Nu.

– Nu-ţi dai seama că nu meriţi nimic?

– Ba da, ai dreptate.

– Nu-ţi pasă de nimeni... Eşti rece ca un peşte... De ce arăţi atît de jalnic?

– Pentru că trebuie să mă confrunt cu eşecurile mele.

– Eu sînt un eşec.

– Nu... Eşti unul din succesele mele. Singurul.

– Vorbeşti serios?

– Bineînţeles.

– Ar trebui s-o spui cu mai mult entuziasm.

Australianul se întoarse cu paharele. Se uită la ei, ridică din umeri, bombăni ceva şi plecă. Nellie sorbi din

apă.

– Eşti fericit să mă vezi?

– Dar tu?

– Nu ştiu.

– Îmi pare atît de rău...

– Nu cred nimic din ce spui.

– Nu-i de mirare.

– Doream atît de mult să fii mîndru de mine... să văd cum o să reacţionezi... Am fost atît de singură în toţi aceşti ani, tată, sau ar trebui să-ţi spun domnul Charlie?

– Dacă m-ai fi cunoscut cu adevărat cînd eram domnul Charlie, m-ai fi plăcut. Ai fi vrut să...

– De unde ştii ce voiam? Erai un mare secret... aş fi vrut să se ştie că sînt fiica ta.

– Serios? Ai fi vrut să se ştie că eşti un copil nelegitim? Să ajungi de rîsul şcolii? Te-am ferit. Am încercat să te protejez. Să fii respectată...

– Nu căuta scuze... Nu-i păsa nimănui dacă eram sau nu legitimă.

– Poate acum nu, dar atunci era altfel.

– Las-o baltă, tată. Dar cu iubirea cum rămîne? Îmi doream să fiu iubită...

– Iubită? Toţi cei pe care i-am iubit m-au părăsit. Îţi dai seama? Dragostea nu era de mine...

– Vorbeşti ca un copil. Îmi faci greaţă.

– Te sfătuiesc să asculţi toată povestea...

– Cum, nu s-a terminat?

– Nu... am fost un visător...

– Toată lumea visează.

– Ştiu, dar se trezesc. Eu nu m-a trezit niciodată. Şi asta-i periculos... Am căutat aventura, am dat de necazuri şi am încercat să supravieţuiesc... Şi în timp ce căutam răspunsurile, riscul devenea un drog pentru

mine... Nu aveam timp de iubire sau altceva... eram iresponsabil. Aventura şi riscurile erau drogurile mele... Cînd le aveam, celelalte lucruri nu mai contau.

– Dar noi nu eram lucruri... ci o familie. Îţi găseşti din nou scuze.

– Nu sînt familist. N-am fost niciodată. Acasă, la părinţii mei, n-am simţit prea multă dragoste. Sau poate că era dar nu se pricepea nimeni s-o arate... Nu ştiu... Poate din cauza lor nu mă pricep să iubesc... Nu mă înţelegeam bine cu mama şi cu tata. Nici măcar cu surorile mele.

– Dar ai avut mamă şi tată...

– Mai mult tată...

– Şi mama? Cred că ai iubit-o.

– Poate, nu-mi amintesc. Ne-a părăsit cînd eram mic. Surorile mele spuneau că a plecat din cauza mea... şi le-am crezut.

– Le-ai crezut? De ce nu te-ai interesat.

– Plecase... cred că a murit.

– Crezi? Nu ştii? Nu ţi s-a spus?

– Eram la şcoală. Tata şi cu mine nu prea discutam.

– Învăţai bine?

– Mă interesa în primul rînd să văd lumea.

– Să evadezi?

– Da, probabil. Da... ai dreptate. Să evadez.

– La fel ca mine.

– Şi am reuşit, nu? Acum vedem amîndoi lumea.

Părea nonşalant.

– Ştiu de ce nu eşti entuziasmat să mă vezi.

– De ce?

– Nu mă crezi. Nu crezi că o să ajung celebră. Mai celebră ca tine.

– Eu nu sînt celebru, Nalini.

– De ce ai plecat din Bangkok? Te plictisiseşi de

mama?

– Am fost obligat să plec.

– Obligat?

– Da, într-un fel, aşa a fost.

– Cine te-a obligat?

– Un bărbat. Acum nu contează. Am fost izgonit şi din alte locuri. Bangkok-ul nu este singurul.

– Te rog... să nu minţi. Mai ales acum cînd sîntem sinceri unul cu altul. Cînd începem să ne înţelegem... Un bărbat te-a obligat să pleci? Cine ar fi îndrăznit? Doar erai un erou!

– Nu eram decît un aventurier egoist, un traficant... Nu ştiu ce eram... dar în nici un caz un erou.

– Cine era omul acela?

– Numele lui n-o să-ţi spună nimic, oricum... Îl cheamă Vincent Perotti.

A sărit ca arsă. Energia ei clocotitoare se evaporă ca prin farmec. Şi-a dus mîna la gît, a luat paharul şi a băut toată apa.

– Minţi, domnule Charlie, i-a spus ea, după un timp, furioasă şi îndurerată.

– Nu mint. Poţi s-o întrebi pe mama ta.

– Acum trebuie să plec. Am întîrziat.

Pe urmă a amuţit. Avea o privire pierdută. Se uită în gol, ca şi cînd Charlie n-ar fi fost acolo. Apoi s-a ridicat. *Rolls-Royce*-ul alb a apărut din nou şi şoferul a deschis portiera.

– Trebuie să plec, a repetat ea.

Charlie nu i-a răspuns. S-a uitat la el pentru ultima oară. Era derutat. Ar fi vrut s-o roage să rămînă, să discute încă puţin. Îl făcuse să-i destăinuie lucruri noi, ciudate, îi răscolise amintirile. Se încălzise din nou. Dacă nu cerea un pahar cu apă, simţea că o să moară de sete.

Dar Nellie a pornit mîndră ca o lebădă spre limuzină. A urmărit-o din priviri pînă a dispărut în maşina albă, elegantă. Pe urmă s-a închis portiera şi *Rolls-Royce*-ul a fost înghiţit de trafic.

70

Îi urmăream din spatele copacului meu. Am văzut-o cum a venit, s-a aşezat, au discutat şi a plecat. La început au fost foarte prudenţi amîndoi. Charlie se mişca încet, iar Nellie îl privea indiferentă. Păcat că nu se inventaseră nişte binocluri sonore. Aş fi dat orice să aud ce vorbeau, deşi nu cred să fi fost mare lucru. La un moment dat, s-a arătat dezamăgită. Înseamnă că nu mai era Charlie cel de altădată. Înainte oamenii îl ascultau cu plăcere. Sau poate numai eu îi apreciam talentul oratoric. Cînd a venit chelnerul, i-a făcut semn să plece. Se arătase atît de curioasă cu un an înainte. Mă obligase să-i promit de două ori că o să-i aranjez să-şi vadă tatăl. Mi-a luat ceva timp să organizez întîlnirea, pentru că am aranjat totul de la telefonul din cafeneaua de vizavi. Am sunat-o imediat după ce a plecat de la Sam şi pe urmă am sunat-o din nou să-i spun că se instalase la masă.

Poate că erau obosiţi amîndoi. El discutase cu Sam, iar ea nu se odihnise probabil nici cinci minute de emoţie. Poate că Sam îi spusese ceva zguduitor. Sau poate murise. Charlie se clătinase înainte să se aşeze. Pe urmă, se liniştise. N-a fost prea şocat cînd a apărut Nellie. Nu ştiu ce au vorbit, dar fata nu s-a aşezat imediat. Charlie nu părea prea interesat. Probabil că nu ştia cine este. Dar a aflat. I-a spus ea, chiar dacă nu de

la început. Din cînd în cînd îl privea acuzator, iar Charlie se încordase. Pe urmă a început să vorbească şi eram convins că îi dădea explicaţii.

Dar se pare că vorbele lui n-o mulţumeau. Îl tot îmboldea. Aş fi vrut să-l las în pace. Şi Charles ar fi trebuit să-i acorde mai multă atenţie. Toată conversaţia n-a durat mai mult de-o jumătate de oră şi la sfîrşit erau plictisiţi amîndoi. Ca şi cînd ar fi preferat să fie altcineva.

Mă gîndeam tot timpul cum era Charlie înainte. Oare cum ar fi reacţionat dacă l-ar fi cunoscut atunci? L-ar fi admirat, mai mult ca sigur. Mi-ar fi fost imposibil s-o despart de el. Prietenia noastră n-ar mai fi existat. Pe urmă am început să privesc scena indiferent, ca pe un spectacol. Charlie era terminat. Nimic nu-l mai entuziasma. Nici măcar prezenţa lui Nellie şi toate întrebările pe care i le punea.

Mi-am amintit de ultima noastră întîlnire. Şi atunci era terminat, dar mai avea resurse. Nu se lăsase în voia destinului. Stăteam pe yachtul lui, în Jamaica. Mă privea serios. Atunci vorbise hotărît şi energic. Fusese prima oară cînd îmi spusese pe nume. Îmi mărturisese că eram prieteni. Că avea încredere în mine. Mi-am amintit toate acestea şi mai ales ultima lui rugăminte referitoare la Paco filipinezul. Era o rugăminte pe care o auzisem de mii de ori în viaţă, dar nu mă aşteptam s-o aud din gura lui. Îmi spusese să-l ucid şi avusese nevoie de mult curaj pentru asta. Dar ştiam că vorbise serios.

Sigur, aveam multe ocazii să scap de Paco. Puteam s-o fac oricînd. Odată a venit aici, la Cannes să mă vadă, nu mai ştiu de ce. Dar tot amînam execuţia lui.

N-avea nici un haz să-l lichidez imediat. Voiam să savurez momentul, ca pe o bucată de ciocolată pe care o plimb în gură pînă se topeşte.

Mă gîndeam la toate acestea şi îi urmăream. Am

văzut-o pe Nellie şi *Rolls*-ul care o adusese. M-am uitat la ceas. Ştiam că mai avea cîteva minute la dispoziţie şi în momentul acela s-a întîmplat ceva. I-a pus o întrebare lui Charlie şi răspunsul a făcut-o să tresară, de parcă ar fi văzut o fantomă. Am uitat de trecut şi toate celelalte. Mi se părea că dinaintea mea se derulează un film cu încetinitorul. Nellie a încremenit, a spus ceva, iar apoi s-a ridicat şi a fugit la maşină. Nici măcar nu s-a oprit să-şi ia rămas bun. O şocase şi aş fi dat orice să aflu de ce.

După plecarea ei, a rămas acolo. Se uita de jur împrejur. Pe urmă a privit exact în direcţia mea. Trebuia să plec. Dacă mă vedea acum, ce i-aş fi spus. Nu eram pregătit pentru el. Poate mă înşelam. Speram să mă înşel. Speram să-mi vadă numai capul. Faţa era acoperită de binoclu. Am încercat să mă desprind de copac, dar mă ţinea ceva acolo. Poate ar fi trebuit să ies. Să traversez şi să-i vorbesc. Să fim din nou prieteni. Să fac ceva pentru el. Şi pentru mine. Am aşteptat.

71

Mai întîi a simţit o durere cumplită şi pe urmă o imensă uşurare.

Ca o naştere, s-a gîndit el, zîmbind palid, în timp ce aştepta să-şi revină. A băut apa dintr-o înghiţitură şi a cerut încă un pahar. Se terminase cu minciunile. Poate era doar un vis. Visele sînt clare şi cinstite. Totul este un vis. Nu fusese niciodată atît de sincer. Nici măcar cu el însuşi. Nu-i venea să creadă că-şi deschisese sufletul faţă de fiica lui Nappaporn. Oare lucrurile se vor schim-

ba acum, cînd fusese sincer cu ea?

Cafeneaua începea să prindă viaţă. Oamenii vorbeau, se văitau, fluierau admirativ. Maşinile treceau uruind. Dar nu le auzea şi nici nu simţea mirosul gazelor de eşapament. S-a ridicat în picioare, a ezitat şi s-a aşezat din nou. Se uita în jur fără să vadă nimic. Nu ştia de cît timp stătea acolo. La un moment dat s-a uitat spre mare şi l-a zărit pe Perotti.

Avea halucinaţii, mai mult ca sigur. Se uită mai atent şi-l văzu din nou. Nu era el. Se ridică iarăşi. De data aceasta se simţea sigur pe el. Nimic nu va mai putea să-l surprindă de aici înainte. Se gîndi amuzat că era un magician. Avea lumea la degetul mic. Nu trebuia decît să se gîndească la ceva şi apărea imediat. Americanul ţinea ceva la ochi. Da. Îl vedea perfect. Era un binoclu.

– Te văd, a spus el cu voce tare. Te văd.

Îi revenise în priviri acea sclipire din trecut.

Da, toţi apăreau ca prin farmec. Sam, Nalini şi acum Perotti. Era atît de fericit, încît îi venea să cînte. Putea s-o ia de la început. Se trezise la viaţă. Acolo, pe trotuarul de vizavi, se afla singurul om care putea să-l scoată din noroi. Să-l ridice în văzduh, în spaţii deschise. Vor zbura din nou împreună spre locuri exotice.

Îşi regăsise puterea demult uitată. Se îmbrăcă şi ieşi în stradă, după ce lăsă cîteva monede pe masă. Pe trotuarul lui era o liniştе infinită. Soarele atinse marea şi apa luă foc. Totul i se părea o magine, iar el era magicianul.

O să-şi schimbe viaţa. Îşi regăsise fiica şi de data aceasta n-o să mai renunţe la ea. O să petreacă mult timp împreună. Or să locuiască în aceeaşi casă. Era plin de energie. Se simţea capabil de orice. Dacă voia, putea face marea să ardă. Putea să zboare. Nalini va fi

mîndră de el. Atîta timp cît îl avea pe Vincent Perotti totul era posibil. Se uită fix la omuleţul ascuns după palmier.

– Stai acolo, Perotti, se auzi el strigînd.

Probabil că strigase. Avea senzaţia că pluteşte. Parcă ar fi întinerit brusc. Nu-l mai durea nimic. Oboseala, disperarea, nehotărîrea se evaporaseră. Chelnerul îi strigă ceva, dar Charles dădu din mînă şi coborî de pe trotuar.

72

Înainte să mă vadă, fusese palid la faţă, amorţit. Se sprijinise de masă, clătinîndu-se ca şi cînd toată greutatea lumii ar fi apăsat pe umerii lui. Se aşezase din nou, să se odihnească. M-am auzit răsuflînd uşurat. A rămas acolo mult timp. Probabil că Nellie îi spusese ceva şocant. Sau poate că-l impresionase întîlnirea cu Sam. Sau şi una şi alta. Îl urmăream şi, la un moment dat, am observat că se uita direct la mine. Ştiam că mă recunoscuse. S-a ridicat din nou şi şi-a pus haina. Nu ştiu de ce. Era o zi caldă. A lăsat cîteva monede pe masă. I-a făcut cu mîna chelnerului, dar nu şi-a dezlipit nici o clipă ochii de la mine. Avea o privire de nebun. N-aveam de gînd să stau, dar scena din faţa mea se derula ca un film cu încetinitorul. Mă ţintuise în loc.

I-a făcut din nou cu mîna chelnerului şi a ieşit în stradă. S- a uitat la mine, zîmbind sălbatic, nebuneşte. În momentul acela, lucrurile au început să se accelereze. S-a năpustit spre mine ca o rachetă. Parcă era un

tigru. Clocotea de energie. Omul care se îndrepta spre mine era Charlie cel de altădată. Întinerise. Arăta ca un adevărat erou.

– Perotti, a strigat el.

Îmi repeta numele în timp ce alerga. I-l citeam pe buze. Haina de ploaie se umflase, ridicîndu-se la spate. Semăna ca un vampir într-o pelerină cenuşie. Mă privea fix. Nu mai vedea nimic în jurul lui. Ştiam că trebuia să plec, dar nu puteam să mă urnesc din loc. Dar numai trupul mi se blocase, nu şi mintea. Mă gîndeam ce o să-i spun, cum o să schimb lucrurile. Oare regretam că aranjasem această întîlnire pentru Nellie?

– Perotti, Perotti, striga el.

Era timpul să plec, dar picioarele nu ascultau comanda creierului. Nu puteam să mă mişc. O motocicletă *Harley Davidson* venea în viteză. Depăşea în zigzag maşinile care claxonau furibund.

– Fii atent, Charlie! am zbierat eu, dar răcnetul meu a sunat ca o şoaptă.

Mai avea cîţiva paşi pînă la mine.

– Fugi, Charlie, l-am implorat eu.

Un camion a oprit să-l lase să treacă, dar atunci am auzit uruitul motocicletei care a depăşit camionul şi l-a izbit în plin pe Charlie. Nu mai era nimic de făcut. O maşină de poliţie care urmărea motocicleta a trecut peste trupul lui căzut. Cauciucurile scîrţîiau pe asfalt. Traficul se oprise, dar motoarele duduiau ca la o cursă. Încremenisem în loc, de parcă aş fi prins rădăcini. Mi s-a părut că aud trosnetul oaselor sfărîmate. Timp de cîteva secunde, a rămas unde era. Pe urmă a încercat să se ridice. S-a mai uitat o dată în direcţia mea, a zîmbit şi apoi s-a prăbuşit. Oamenii s-au repezit la el. Se terminase.

– Doar n-o să mă laşi tocmai acum, Charlie, am

spus eu.

Probabil că am zbierat, pentru că un tip de lîngă mine s-a dat înapoi. A crezut probabil că mi-am pierdut minţile.

– Nu mă lăsa! am strigat eu din nou. Ridică-te, ticălosule. Ridică-te şi vino aici.

Ar fi putut să ajungă orice ar fi dorit. Chiar şi rege. Dar a murit ca un motan vagabond. Însă oameni precum Charlie atrag întotdeauna necazurile asupra lor. După părerea mea, cei care fac afaceri necurate trebuie să stea departe, ca mine. Să tragă sforile după paravan. În schimb, Charlie ieşea mereu în evidenţă. Era celebru. Iar celebritatea îţi dă numai bătăi de cap în branşa noastră.

Sau poate că aşa i-a fost karma, cum se spune. Nu ştiu prea bine ce înseamnă, dar cred că este numărul pe care-l tragi la loteria vieţii. Poate că nu făcea parte din lumea cîştigătorilor. Deşi nu-i păsa de bani. Nu-l interesa decît aventura; îi sclipea în ochi, înainte să moară.

Am văzut-o pe bătrîna în mov care cînta balade. S-a apropiat de el şi a făcut o plecăciune. I-a căzut o floare din pălărie pe spatele lui. Se adunaseră o groază de gură-cască. Un bătrîn cu o pălărie de pai se lăsase pe vine să se uite mai bine. Oamenii erau pasionaţi de moarte întotdeauna.

Nu mai aveam ce face acolo. Apăruse poliţia. Nu voiam să fiu implicat. Acum eram curat. Dacă m-aş amesteca, Nellie ar afla de mine. Şi ar şti că-l hăituisem

douăzeci de ani, ba nu treizeci. Şi că traversase strada să mă vadă. Poate că nu-i fusese scris să moară aici. Poate că fusese destinul meu să-l atrag în acest loc nefast.

M-am întors pe jos la hotel, în camera mea. Nellie avea vizionare. O să fie prea ocupată să afle. Dacă incidentul ajungea în presa locală, n-o să ocupe decît cîteva rînduri în josul paginii. Alt turist nebun mort într-un accident de circulaţie. Un caz clasat. Fără suspecţi.

Timp de două zile am stat în camera mea. Am lăsat vorbă la recepţie să spună că sînt plecat din oraş. Fără excepţie. M-au ascultat. Nellie a sunat şi a lăsat trei mesaje. În primul mă ruga s-o sun. În al doilea îmi transmitea că trebuia să discute cu mine şi în al treilea mă anunţa că o să termine vizionarea la noapte.

Tatăl ei murise exact cînd îl recîştigase. I-l furasem a doua oară. Preferasem s-o păstrez pentru mine. Nu, n-a fost aşa. L-am alungat şi pe urmă i-am furat fata. Iar în final l-am împins în braţele ei şi apoi l-am ucis. Rahat! Nu ştie nimic.

Însă n-o să-mi asum riscul. O să schimb tot. Chiar şi numele dacă va fi nevoie. O să dispar complet din viaţa ei. Bineînţeles, o s-o veghez de la distanţă. Am cîţiva cunoscuţi în lumea filmelor.

Nu m-am însurat niciodată, dar cîndva am avut o fiică.

Charlie va fi înmormîntat azi. Mai devreme m-am uitat pe fereastră şi i-am văzut pe Sam şi pe Jean plimbîndu-se pe faleză. Rose era cu ei. Se îmbrăcase în

doliu şi arăta superb. S-au oprit şi Jean a făcut semn cu mîna. Le arăta unde murise Charlie. Stăteau exact lîngă palmierul meu. Lui Sam îi flutura părul alb în briza după-amiezei. Îşi lăsase capul în jos. Rose purta ochelari de soare şi ţinea o batistă la ochi. Nu m-au văzut. Pe urmă Jean s-a uitat la ceas, i-a spus ceva lui Sam şi au plecat. Rose a mai zăbovit un timp înainte să se întoarcă. Soţii Baker locuiesc la *Carlton,* aproape de hotelul meu. Probabil că o invitaseră pe Rose în apartamentul lor. Se duceau să se schimbe. Oamenii se îmbracă elegant la înmormîntări, deşi ar fi mai normal să apară în zdrenţe.

Am văzut oameni dichisiţi la patru ace, veniţi să aducă ultimul omagiu celui pe care-l lichidaseră. Cei mai mulţi se duc fiindcă aşa se cade.

Dar eu n-o fac de formă. Mă duc pentru că reprezintă punctul terminus al existenţei noastre. Vreau să termin ce începusem. Cînd s-a repezit alergînd la mine, voia să-şi ia rămas bun pentru ultima oară. Charlie spunea că trebuie să-l priveşti în faţă pe cel de care te desparţi. Să-l priveşti şi să-l atingi. N-o să-l privesc şi nici n-o să dau mîna cu el, dar o să ştie.

Limuzina este în faţa hotelului. Cei de la recepţie au sunat să mă anunţe că a sosit.

– N-o să ajungeţi la timp la San Remo, domnule Perotti. Le-am spus că o să cobor.

Cum deschizi televizorul o vezi numai pe Nellie. Are mare succes. Bucuria i se citeşte pe faţă. Sînt fericit pentru ea, dar îmi plînge sufletul. Despărţirea nu este ca o amputare. Seamănă mai degrabă cu moartea.

Am luat-o razna. Mi s-au încîlcit gîndurile. Jelesc

sfîrşitul ultimei mele izbucniri tinereşti. Pentru noi nu mai există o a doua şansă. Înmormîntarea lui Charlie este singurul spectacol din oraş. Acum spectacolul s-a sfîrşit şi trebuie să mă ţin de promisiune.

Pentru ce? Cine o să ştie?

Eu. Şi dacă Charlie este prezent cît de cît în sufletul meu, o să ştie şi el. Cît de cît? Pe cine încerc să păcălesc? Nu numai că este prezent, mă copleşeşte. S-a băgat pe sub pielea mea şi stă gata să explodeze.

Nu sînt un om religios dar dacă este rai? Dacă s-a răzgîndit în privinţa lui Paco, acum cînd este înconjurat de îngeri imaculaţi? Mai bine aştept un semn din partea lui.

Dacă Nellie o să mă urască pentru că am lăsat-o singură? Pentru că m-am strecurat în viaţa ei, cînd am avut chef? Dacă ştie? Şi dacă se duce la înmormîntare? Dacă Nappaporn se află în oraş? Dacă ambele femei din viaţa lui Charlie se întîlnesc în sfîrşit? Ce o să-i spună fiicei sale dacă încalcă secretul nostru şi-i povesteşte de mine? Sau dacă Rose şi cu mine...?

S-a terminat cu dacă şi poate. Cu speranţele, onoarea, promisiunile şi răzbunarea.

Sînt prea bătrîn pentru asemenea rahaturi. M-am retras.

Îmi fac bagajele şi cobor. Portarul se repede să-mi ia valiza.

– Rămîneţi la Remo peste noapte, domnule?

– Nu m-am hotărît încă. Vrei să-mi aduci nota de plată?

– Imediat, domnule Perotti. Şi...

– Ce este?

– Nu l-am cunoscut pe defunct, dar vă transmitem condoleanţele noastre.

– Mulţumesc.

Ar fi trebuit să le spun că eu eram cel pe care-l îngropau azi.

Am achitat nota de plată şi am plecat.

Peste drum, soarele îmbrăţişează marea în razele sale argintii. Peste tot se zăresc siluete negre. Copaci, maşini, bărci, oameni pe nisip.

Îmi deschid portiera, mă salută şi-mi fac cu mîna. Am sufletul împăcat.

O să ştie că sînt cu el, pentru că mă însoţeşte oriunde m-aş duce.

Şoferul se întoarce spre mine, sobru.

– La înmormîntare, domnule?

– Nu, îi răspund eu, afundîndu-mă în canapeaua din piele. La aeroport.

SFÎRŞIT

Un fascinant roman de dragoste

Urma de Hibiscus

„Un joc al pasiunii, al iubirii şi al trădării..."
ROMANTIC TIMES

„Captivează cititorii cu imensa capacitate de a crea personaje irezistibile, prinse în jocul inefabil al unei poveşti de dragoste."
THE LITERAR GUILD

Lei 6500